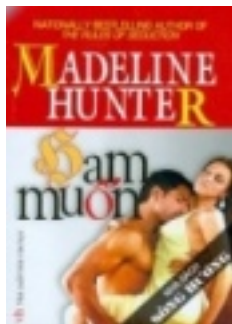

Ham Muốn

Contents

Ham Muốn	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03 Phần 1	13
4. Chương 03 Phần 2	16
5. Chương 04 Phần 1	19
6. Chương 04 Phần 2	23
7. Chương 05	27
8. Chương 06 Phần 1	33
9. Chương 06 Phần 2	36
10. Chương 07 Phần 1	39
11. Chương 07 Phần 2	44
12. Chương 08 Phần 1	49
13. Chương 08 Phần 2	53
14. Chương 09 Phần 1	58
15. Chương 09 Phần 2	62
16. Chương 10 Phần 1	65
17. Chương 10 Phần 2	69
18. Chương 11 Phần 1	72
19. Chương 11 Phần 2	76
20. Chương 12	79
21. Chương 13 Phần 1	85
22. Chương 13 Phần 2	88
23. Chương 14	91
24. Chương 15 Phần 1	97
25. Chương 15 Phần 2	101
26. Chương 16 Phần 1	107
27. Chương 16 Phần 2	111
28. Chương 17	114
29. Chương 18	121
30. Chương 19 Phần 1	125
31. Chương 19 Phần 2	129
32. Chương 20 Phần 1	134
33. Chương 20 Phần 2	137
34. Chương 21 Phần 1	140
35. Chương 21 Phần 2	143
36. Chương 22 Phần 1	147
37. Chương 22 Phần 2	151
38. Chương 23	156
39. Chương 24 Phần 1	161
40. Chương 24 Phần 2 End	166

Ham Muốn

Giới thiệu

Elliot là một huân tước trẻ, là một nhà sử học nổi tiếng, anh ấy sở hữu một khuôn mặt có thể làm ru

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-muon>

1. Chương 01

Chương 1

Một người đàn ông có dính dáng đến một tội lỗi nào đó luôn muốn che dấu bản thân dù là khi đó anh ta đang đi giày tốt nhất.

Để che đậy mình, huân tước Elliot Rothwell quay trở lại căn nhà của gia đình ở London. Anh như một người đàn ông trẻ tuổi đang dạo chơi hít thở bầu không khí trong lành trong một đêm tháng năm đẹp với những làn gió thoang thoảng.

Bước qua ngưỡng cửa, anh không tiến tiếp nữa mà cất lời chào hỏi. Người em út cao, đẹp trai của hầu tước thứ tư Easterbrook - người em ruột được đánh giá là nhã nhặn và hài hòa nhất, Rothwell. Đó là người luôn nở nụ cười ấm áp với mọi người, đặc biệt là đối với phụ nữ.

Mười lăm phút trước, Elliot đã có cuộc nói chuyện chớp nhoáng với bà Farlith ngay khi anh ta quay lại phòng khiêu vũ. Hai giờ trước anh nói về một chủ đề và tặng bốc người phụ nữ khéo léo đến nỗi bà ta quên rằng anh đã xin phép qua chỗ khác rất lâu rồi. Trong giây lát, bà Farlith không còn quan tâm đến thời gian nữa.

Trong khi đang tán tỉnh bà Farlith, Elliot vẫn đảo mắt tìm người anh trai giữa đám đông trong phòng khiêu vũ. Không phải người anh Hayden, người đang cùng cô vợ mới, Alexi tổ chức buổi khiêu vũ này. Anh đang tìm người anh khác, Christian, Hầu tước Easterbrook.

Christian không bao giờ bắt gặp cái nhìn của anh, nhưng đã nhận ra sự trở lại của Elliot trong buổi khiêu vũ. Anh rời đám đông các huân tước từ phía bên kia của căn phòng và đi về phía cửa.

Elliot nhảy một điệu valse với bà Farlith trước khi tiếp tục sứ mệnh của đêm nay. Anh rất áy náy vì đang lợi dụng người phụ nữ này và thầm cảm ơn sự giúp đỡ không chủ tâm của bà ta. Bà Farlith không còn ý thức về thời gian nữa, trong bà lúc này tràn đầy lạc quan. Niềm tự tin của bà về sự hấp dẫn của mình dường như là điềm báo rằng một điều gì đó sẽ xảy ra có liên quan đến hành động của anh đêm nay.

Điệu valse kết thúc, anh lại xin phép lần nữa. Không giống như Christian lặng lẽ bỏ đi, anh nhiệt tình đi lại chào hỏi, nói chuyện trong phòng khiêu vũ cho đến khi anh lên đến bên cô em dâu mới, Alexia.

“Mọi việc đều tốt phải không?”, cô hỏi. Cô liếc qua căn phòng quan sát.

“Đó là một thắng lợi, Alexia ạ.” Sự thắng lợi về tinh thần và nghị lực, và có thể là một sự thắng lợi của tình yêu.

Alexis từng không mong muốn cùng Hayden kết hôn. Cô không có cha mẹ cũng không có tiền. Cô rất biết mình, không bao giờ học cách che giấu, hay để sự cô đơn đùa giỡn. Nhưng, giờ đây, tại nơi này, cô đang tổ chức một buổi khiêu vũ lớn trong nhà của một hầu tước. Cô đang khoác trên mình trang phục thời thượng cùng mái tóc đen nhánh không chệch vào đâu được. Cô gái mồ côi không một đồng xu thực sự đã kết hôn với một người đàn ông yêu cô như anh ta chưa từng yêu trước đây.

Elliot tin tưởng rằng cuộc hôn nhân sẽ tốt đẹp. Alexia cũng mong như vậy. Lịch sử đã chứng minh rằng tình yêu là một cảm xúc nguy hiểm đối với những người đàn ông của dòng họ Rothwell. Tuy nhiên, Alexia khôn ngoan, thực tế sẽ biết cách dùng tình yêu để kìm chế sự nguy hiểm. Elliot nghĩ rằng hẳn là cô đã vài lần chế ngự được sự giận dữ.

Anh đến gặp cô vì ngưỡng mộ sự thành công của đêm nay. Ở góc xa kia của cung điện là một người phụ nữ nhỏ nhắn, xanh xao. Chiếc mũ lông vũ điệu đà tô đậm thêm vẻ đẹp của mái tóc vàng. Mọi lúc, đôi mắt sáng của cô luôn để ý tới sự chú ý của nam giới dành cho cô gái xinh đẹp bên cạnh.

“Sự thắng lợi là của cô, Alexia, nhưng tôi nghĩ cô của tôi muốn mang về nhà giải thưởng lớn nhất trong mùa săn này”.

“Cô của ngài, Henrietta hạnh phúc với mùa đầu tiên của Caroline là điều có thể hiểu được. Tuy nhiên, cô ấy bức mình với tôi tới nay vì tôi không mời một trong số những công tước đến buổi khiêu vũ mặc dù cô ấy đã yêu cầu.”

Elliot chẳng để ý gì đến sự bức tức của cô mình nhưng lại rất quan tâm đến danh sách các khách tham dự.

“Alexia, tôi không nhìn thấy cô Blair. Không thấy cử chỉ buồn rầu, không thấy mái tóc không chải chuốt của cô ấy. Hayden không cho cô mời cô ấy à?”

“Không phải. Phaedora đang ở nước ngoài. Cô ấy lên tàu hai tuần trước.”

Anh không muốn tò mò nhưng... “Cô nói sao, ở nước ngoài ư?”

Đôi mắt của cô ảm áp với sự hóm hỉnh. Cô rất chú ý đến mối quan tâm của anh, điều mà anh không hề muốn.

“Đầu tiên là Naples, rồi sau đó là một chuyến du ngoạn xuống phía Nam. Tôi đã bảo với cô ấy rằng ngài đã nói không nên thăm Italia vào những ngày nắng nóng của mùa hè, nhưng cô ấy lại muốn khám phá những lễ nghi, lễ hội của mùa đó.” Cô cúi đầu xuống bực bực. “Tôi tin rằng sự ra đi của cha cô ấy tác động đến cô ấy nhiều hơn cô ấy thừa nhận. Lần gặp cuối cùng với người cha rất xúc động. Nó làm cô ấy đau khổ rất nhiều. Tôi cho rằng cô ấy thực hiện chuyến đi này để lấy lại tinh thần.”

Tất nhiên, anh hiểu giây phút chia tay cuối cùng với cha tràn đầy nước mắt. Điều đó in sâu trong anh không thể phai mờ. Tuy nhiên, tới nay anh quan tâm nhiều hơn đến cô Blair và những vấn đề đã bàn luận với cha cô ấy trước khi họ vĩnh viễn từ biệt nhau.

“Nếu cô biết nơi cô ấy ở Naples, tôi sẽ ghé thăm cô ấy khi tôi đến đó nếu cô ấy còn ở đó.”

“Cô ấy đang ở nơi mà cô ấy muốn. Cô ấy biết về nó thông qua một người bạn. Cho đến khi ngài tới đó mà cô ấy vẫn chưa quay về, tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài ghé thăm cô ấy. Sự tự lập của cô ấy đôi khi thiếu thận trọng nên tôi rất lo cho cô ấy.”

Anh cho rằng Phaedora Blair sẽ ổn với những điều mà mọi người lo lắng cho cô. Cô ấy đủ giỏi để làm được như vậy.

“Ồi, trời ơi.” Alexia kêu thào.

Anh hiểu điều gì đang sau tiếng thở dài đó. Henrietta trầm lại, những chiếc lông vũ đang nhảy múa, đôi mắt sáng mơ mộng của cô tỏ ra sự kiên quyết.

“Tôi nghĩ cô ngài đang đến chỗ ngài,” Alexia thì thầm. “Hãy đi đi kéo cô ấy lại phàn nàn vào tai ngài rằng tại sao Easterbrook lại để cho tôi tổ chức bữa tiệc mà không cần có sự đồng ý của cô ấy. Cô ấy nghĩ cô ấy ở trong ngôi nhà này nghĩa là cô ấy là chủ của nó.”

Elliot có thể chuẩn một cách dễ dàng như vậy sao. Anh đi nhanh xuống phía bờ sông trước khi cô anh đến.

Sau khi đi tắt qua hành lang của đám người hầu, leo nhanh lên những bậc cầu thang ở phía sau, Elliot tiến tới phòng của Christian. Anh tới phòng khách và nhận thấy anh trai anh đang nằm dài trên chiếc ghế ở góc phòng.

Cái nhìn xoáy sâu của Christian cho thấy tâm trạng của Easterbrook không hề dễ chịu như dáng vẻ của anh ấy.

“Em không tìm thấy nó,” Elliot trả lời câu hỏi từ ánh mắt tối sầm đó. “Nếu nó ở trong nhà hay trong văn phòng của ông ấy thì hẳn là nó đã được giấu rất kỹ.”

Christian thở ra đầy giận dữ. Rõ ràng việc bức tức về chuyện này đã khiến anh không còn tự do làm những việc thường ngày của mình. Elliot không biết những hành động đó có thể là gì. Không một ai biết Christian thật sự sẽ thế nào.

“Khi biết mình sắp chết, có thể ông ấy đã đốt nó” Elliot gợi ý.

“Merris Langton là người không thể nghĩ đến việc cần có người khác ở bên thậm chí khi ông ta đang ở ngưỡng cửa của cái chết.” Christian uốn cong ngón tay trên đỉnh của chiếc cà vạt được thắt chỉnh tề và giật mạnh nói lỏng nó.

Tối nay, Christian rất hấp dẫn, mọi thứ đều rất hoàn hảo. Bộ trang phục của anh tuyệt đến từng sợi chỉ. Cử chỉ của anh cho thấy sự không thoải mái với không khí trang trọng của đêm nay, nhưng với kiểu tóc dài đen không thời trang chỉ rõ sở thích khác người của anh.

Elliot khẳng định anh trai anh muốn lột bỏ cái biểu tượng văn minh ăn mặc và khoác lên mình chiếc áo choàng kỳ quặc mà anh vẫn thường mặc. Người ta vẫn thường nhìn thấy anh đi chân trần trong các phòng, không đi tất lụa và giày. Lúc này đây, dấu hiệu của sự xuề xòa thường ngày của anh trong ngôi nhà này chính là chiếc áo khoác dài không đóng cúc với tâm trạng hay thay đổi trong cái thân hình to lớn kia trong chiếc ghế dài.

“Em đã kiểm tra tám ván làm sàn chưa hay những nơi tương tự?”

Christian hỏi.

“Em đã liều lĩnh kiểm tra chúng. Em đã ở trong hai tòa nhà đó quá lâu, và một viên cảnh sát đã vào khi anh rời văn phòng thành phố. Nhưng trời tối, và không có đèn gần cửa nên...”

Cách miêu tả về cuộc tìm kiếm khiến nó căng thẳng hơn những gì anh thật sự trải qua. Anh tin rằng thật sự có những lúc tưởng chừng như chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phạm luật, nhưng anh không bao giờ mong sẽ làm việc đó một cách đứng đưng lạnh lùng mỗi khi những lúc đó xuất hiện.

“Em đã ở buổi khiêu vũ cả đêm, có nhận thấy bất kỳ sự nghi vấn nào không?” Christian nói. “Langton làm chủ một nhà xuất bản nhỏ ủng hộ những bài viết cực đoan. Chúng ta cũng nhận rằng ông ta thích tổng tiền. Điều đáng tiếc là ông ta đã đi và chết trước khi em có thể đưa tiền cho ông ta. Bây giờ, Chúa mới biết bản viết tay của Richard Drury ở đâu và những lời nói dối bẩn thỉu về cha của chúng ta vẫn chưa bị đưa ra ánh sáng.”

“Em dám chắc là vậy.”

“Em có nghĩ là có ai đó khác đã có nó trước anh không? Anh có thể không phải là người duy nhất mà Langton tiếp cận.”

“Em không thấy bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ có người đã lục tìm đồ đạc của ông ấy, thậm chí cả luật sư và người thi hành di chúc của ông ta. Ông ta chỉ mới được chôn chiều nay. Em không nghĩ nó ở vị trí khác khi ông ấy chết.”

“Sự phiền phức đáng nguyên rủa.”

“Phiền phức nhưng không có nghĩa là không thể vượt qua. Em sẽ tìm thấy nó, và em sẽ hủy nó nếu cần.”

Mọi sự quan tâm của Christian dồn về phía anh. “Em nói rất tự tin. Em biết cái bản đáng nguyên rủa đó ở đâu, đúng không?”

“Em biết nó ở đâu. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này sớm thôi. Điều này có thể rất đáng giá với anh.”

“Richard Drury là thành viên của nghị viện, mặc dù có tư tưởng cực đoan nhưng là một trí thức được tôn trọng. Nếu trong cuốn hồi ký của ông ấy có sự tố cáo cha chúng ta như vậy, chắc chắn rất nhiều người sẽ tin.”

Họ sẽ tin nó bởi vì nó đúng với những gì họ cho là đúng. Elliot không nói ra nhưng suy nghĩ đó đã xuất hiện trong đầu anh ngay từ lần đầu tiên nghe thấy dự định của Merris Langton xuất bản cuốn hồi ký được truyền lại của Richard Drury. Cuốn sách bao gồm rất nhiều những bí mật và những bình luận sẽ ảnh hưởng xấu đến rất nhiều nhân vật quan trọng và có thể lực, kể cả quá khứ và hiện tại. Sự tố cáo của nó về cha của họ rất đúng với những gì mà xã hội đã thừa nhận về cuộc hôn nhân của cha mẹ anh.

Tuy nhiên, xã hội đã nhận thức sai về hầu hết những điều đó. Cha đã giải thích cho anh tất cả khi những người đàn ông thẳng thắn với nhau.

Con là tình yêu của mẹ. Mẹ con luôn giữ chặt con bên mình và bỏ cho phép điều đó bởi con là đứa nhỏ. Thật là nhẹ lòng khi thấy bà ấy đôi khi còn nhớ rằng mình là một người mẹ. Chỉ lúc này đây khi cha sắp chết và đến bây giờ mới hiểu con. Cha không mong tình yêu hay sự thương tiếc từ con, nhưng cha sẽ không nhắm mắt được nếu con nghĩ rằng cha là con quái vật như mẹ con có thể đã từng nói.

“Em nghĩ cuốn hồi ký đó ở đâu? Anh yêu cầu em nói cụ thể cho anh Elliot. Nếu em không nói, anh sẽ tự tìm ra.”

Không biết Christian sẽ làm điều đó bằng cách nào. Sự mơ hồ đó khiến Elliot tự buộc trách nhiệm ình. Anh trai của anh có thể sẽ tàn nhẫn khi buộc những âm vang từ quá khứ phải im lặng.

“Mặc dù em không tìm thấy cuốn hồi ký đó nhưng em đã tìm hiểu những giấy tờ tài chính ở văn phòng của Langton. Tòa soạn đó đang gặp rắc rối. Đáng quan tâm hơn chính là những tài liệu liên quan đến quyền sở hữu tòa soạn. Ngay từ khi sáng lập, Richard Drury đã là thành viên góp vốn, vì thế mà Langton đã nhận những cuốn hồi ký đó.”

Christian nhận thấy điều này rất thú vị. “Chúng ta sẽ phải gặp luật sư của Langton và tìm hiểu xem ai có trong tay tất cả những tài liệu đó bây giờ.”

“Những tài liệu chỉ ra rằng cổ phần của Drury để lại cho con gái duy nhất của ông ấy. Vẫn còn một thành viên sáng lập của tòa soạn, người đã từng đồng lõa trong âm mưu tống tiền trước đây.”

“Đứa con duy nhất của ông ta? Địa ngục ời” Christian ấn đầu vào miếng đệm ghế, nhắm mắt lại và rên lên đầy tức giận. “Mẹ kiếp! Không phải Phaedra Blair.”

“Đúng vậy, chính là Phaedra Blair.”

Christian lại chửi thề. “Làm sao ngài Drury với tư tưởng cực đoan và lối sống kỳ quặc lại có thể để lại quyền hội viên ột người đàn bà và đứa con hoang.” Mí mắt của anh sụp xuống. “Tất nhiên, cô ấy sẽ vui vẻ nhận tiền nếu như tòa soạn đang gặp khó khăn. Cô ấy thậm chí cũng có thể chấp nhận không xuất bản cuốn hồi ký của cha cô ấy vì một lý do nào đó. Người ta không hề nghi ngờ gì về những vấn đề riêng tư liên quan đến cô ấy và bà mẹ.”

“Có thể.” Elliot không lạc quan lắm về cuộc thương lượng sẽ diễn ra đơn giản. Cô Blair không thích rắc rối, phức tạp.

Cô ấy có thể cho rằng những bí trong cuốn hồi ký sẽ bán chạy và như thế sẽ cứu được tòa soạn. Tội tệ hơn nữa, ý niệm về công bằng xã hội của cô ấy chính là tiết lộ mặt đáy của một xã hội lịch sự.

“Cuốn sách của cô ấy đã được Langton xuất bản phải không? Nó nằm ở đâu đó trong thư viện. Anh thừa nhận là anh chưa bao giờ đọc nó. Em cũng ít quan tâm đến thần thoại và phong tục dân gian, chỉ những người theo thuyết hồ lớn mới nghiên cứu nó.” Christian nói.

“Em cho rằng sự uyên thâm đáng kính trọng.” Elliot cho rằng phải công bằng với tất cả mọi người. “Cô ấy thừa kế sự thông minh của cha mẹ và sự thờ ơ với những chuẩn mực đạo đức và tôn giáo.”

“Trong bất kỳ trường hợp nào thì những điều cô ấy thừa hưởng đều không phải là tin tốt với chúng ta.” Christian nhắc chân lên, cài lại cúc áo, sửa cổ áo để quay lại phòng khiêu vũ. “Tốt nhất là em đừng nói gì với Hayden. Anh ấy luôn bảo vệ cô vợ mới mà cô Blair lại là bạn của Alexia. Họ không biết sẽ tốt hơn.”

“Cô Blair đã lên thuyền hai tuần trước để tới Naples. Em sẽ gặp cô ấy trước khi cô ấy và Alexia có cuộc nói chuyện riêng với nhau.”

“Em sẽ đi theo cô ấy à?”

“Em dự định mùa thu này sẽ đến đó. Em muốn nghiên cứu những khai quật gần đây ở Bombay cho cuốn sách tới của mình. Em sẽ chuẩn bị cho chuyến đi bây giờ.”

Họ đi cùng nhau tới cầu thang. Sau mỗi bước chân, âm điệu của tiếng nhạc mỗi lúc một to hơn và những giọng nói dịu nhẹ lấp đầy không gian trống lẹ. Khi họ hòa vào đám đông rực rỡ tươi vui, Elliot nhận thấy nét mặt bị phân tán của Christian.

“Đừng lo lắng Christian. Em tin rằng những lời buộc tội cha sẽ không bao giờ được in.”

Nụ cười thoáng qua của Christian không làm vơi đi sự căng thẳng trên nét mặt anh. “Anh không nghi ngờ khả năng giải quyết của em nhưng đó không phải là điều mà anh đang suy nghĩ lúc này.”

“Vậy là điều gì?”

“Anh đang nghĩ về Phaedra Blair, và không biết liệu có người nào có thể đối phó với cô ấy như những gì mà em đã nói tới.”

***

Elliot bước vào trong bóng tối, chỉ có tia sáng của một chiếc đèn nhỏ mà anh ta mang theo.

Khách khứa đã về hết và đám người phục vụ đang ngủ. Hayden và Alexia thì có thể đang hạnh phúc trên chiếc giường tân hôn ở ngôi nhà của họ trên phố Hill. Christian thì có thể còn thức nhưng anh ấy sẽ không rời phòng trong vài ngày.

Ánh sáng mờ phản chiếu trên khung mạ vàng của gian phòng. Ánh trắng tỏa ra kéo dài trên khắp các cửa sổ và xuyên sang tường bên kia. Elliot dừng lại trước hai tấm chân dung. Anh không định lục soát căn phòng này, mà là tìm kiếm những thứ liên quan đến người đàn ông và người đàn bà trên hai bức hình bất tử kia.

Người họa sĩ đã sử dụng nền giống nhau cho hai bức nên nó dường như là một bức tranh liền khối và người này là thể giới của người kia. Thật là tuyệt nếu như được thấy cha mẹ bên nhau như thế này, hai nửa của một tổng thể, thậm chí nếu như sự đoàn tụ tượng trưng đó chỉ là sự giả dối. Anh thậm chí có thể đếm được số lần mà anh nhìn thấy cha mẹ ở cùng nhau trong một căn phòng khi họ còn sống.

Cha sẽ không nhắm mắt được nếu con nghĩ rằng cha là con quái vật như mẹ con có thể đã từng nói.

Cha của anh đã lắm. Ngoài một lần thổ lộ cảm xúc, mẹ anh không bao giờ nói bất kỳ điều gì về sự bất hòa đó hay những nguyên nhân của nó. Bà rất hiếm khi nói suốt thời gian anh ngồi bên bà trong thư viện ở Aylesbury.

Anh sợ cha sẽ đơn độc nếu như không có sự giúp đỡ của mẹ. Anh cũng trân trọng những giây phút quan tâm hiếm hoi từ cha, người mà dường như không nhớ là mình có hai hay ba đứa con trai.

Anh tiếp tục bước về phía thư viện và nghĩ về cuộc nói chuyện dài với cha mình, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Khi ấy, anh đã hiểu được những sự thật quan trọng về con người và cảm xúc, về niềm tự hào và tâm hồn, và về cái cách mà một đứa trẻ không nhìn rõ thể giới xung quanh nó.

Anh đã không trốn tránh cuộc nói chuyện đó thêm nữa. Với sự tự tin sau lần đó, lần đầu tiên trong cuộc đời mình anh cảm thấy mình là con trai của cha.

Anh đi chuyển chiếc đèn dọc theo những bìa sách bằng da trong thư viện. Anh tìm chồng sách ở góc chỗ giá thấp nhất. Sau khi mẹ anh qua đời, anh đã mang những cuốn sách của bà đặt vào đó. Đó là những quyển sách mà anh thấy bà đã đọc khi ở Aylesbury suốt những ngày tháng sống xa quê hương.

Anh không hiểu tại sao lại mang chúng tới London. Có lẽ làm vậy, một phần của mẹ sẽ được lưu giữ ở căn nhà của gia đình. Đó là một sự thôi thúc rất lâu trước khi anh nói chuyện cùng cha, một hành vi trái ngược với sự lẩn tránh trước đây để mà cố gắng kết thúc sự cách biệt giữa các thành viên trong gia đình.

Không ai từng để ý đến sự xuất hiện của hàng trăm cuốn sách đó. Ở góc tối dưới đó, những bìa sách khác đó không thành vấn đề.

Anh sờ lên một chồng sách không được bọc. Mỏng và nhỏ, đó là những cuốn sách nhỏ của mẹ anh. Anh kéo chúng ra, đặt lên mặt sàn và đưa đèn qua các nhan đề của sách.

Anh đã tìm thấy quyển sách mà anh cần. Đó là một bài viết cực đoan tranh luận về hôn nhân, được một nữ học giả viết ba mươi năm trước. Tác giả tiếp tục sống với niềm tin của mình. Bà ấy thậm chí đã từ chối kết hôn khi nhận thấy đứa con, Richard Drury, là tình yêu suốt đời của bà.

Anh mang quyển sách nhỏ và chiếc đèn đặt lên giá nơi gia đình đặt những cuốn sách chuẩn bị chuyển cho thư viện. Anh thoáng thấy một cuốn văn thần thoại vẫn còn nguyên mùi da mới.

Anh cầm cả hai cuốn về phòng. Anh bắt đầu đọc để chuẩn bị đối phó với Phaedra Blair.

2. Chương 02

Chương 2

“Tôi nghĩ mình không phải trả tiền cho những căn phòng này vì tôi thậm chí không muốn dùng chúng”.

Phaedra nói bằng tiếng Latinh, pha một vài từ của Neapolitan mà cô học được. Cô hy vọng giọng của mình có thể thể hiện được sự không hài lòng của cô về hóa đơn của bà chủ Cirillo bởi vì ngôn ngữ pha trộn của cô có thể không lọt tả được.

Cô nhận được một câu trả lời liên thoắt vô cùng tức giận. Bà chủ Cirillo không quan tâm liệu Phaedra có còn ở trong những căn phòng trái với ý mình không. Bà ta không thích sự xuất hiện của những lính bảo vệ của hoàng gia bên ngoài nhà trọ khiêm tốn nhưng đáng kính của mình. Bà ấy muốn Phaedra trả tiền và trở trên đòi thêm một khoản phí vì sự có mặt của đội bảo vệ ảnh hưởng đến những khách khác.

Phaedra nghĩ đến việc bảo người đàn bà này mang hóa đơn đến cho đức vua, nhưng, dù sao cô cũng quay lại phòng ngủ và lấy tiền trả.

Thật sai lầm khi tiêu phí ở thành phố này thậm chí là một tuần trước khi gặp rắc rối. Nếu sự giam cầm kéo dài lâu hơn, có thể cô sẽ không còn tiền để quay lại Anh quốc, kết thúc sứ mệnh của cô nơi này. Lẽ ra đó chỉ là một chuyến du lịch ngắn ra nước ngoài. Sau cùng, cô không đến đây như một khách du lịch. Cô đến đây vì một lý do và có được mọi thứ cần thiết khi quay về.

Được làm người con giận thêm một tuần nữa, bà chủ Cirillo bỏ đi. Phaedra quay trở lại chỗ hành lý của mình và suy nghĩ về tình hình. Cô bối tung vali quần áo và lấy ra một chiếc khăn choàng đen. Cô gỡ cái nút thắt ở một góc khăn, lấy ra một vật được đặt gọn trong đó.

Một viên đá quý lớn nằm trong lòng cô, màu sắc của nó lung linh dưới ánh đèn mờ của căn phòng. Những họa tiết nhỏ được khắc tinh xảo làm nổi bật lên với màu trắng của ngọc trai trên nền đỏ đen. Chúng gợi tả cảnh tượng chúa Bacchus cùng người tùy tùng của ông.

Đồ trang sức đá chạm này là vật giá trị nhất mà mẹ cô để lại cho cô cùng với ý chí trong tờ di chúc viết tay của bà. Để đảm bảo tương lai của con, mẹ để lại cho con vật giá trị duy nhất của mẹ. Đồ trang sức mã não này là đồ cổ của Bombay.

Phaedra chưa bao giờ suy nghĩ đến hai lần về bản di chúc suốt sáu năm qua kể từ khi mẹ cô qua đời. Cô coi viên đá chạm này là những gì gợi nhớ về bà Artemis Blair tài giỏi và khác thường. Giá trị của nó là sự

đảm bảo tài chính trong tương lai, dù đó là sự thật nhưng cô vẫn hy vọng sẽ không bao giờ phải bán nó. Tuy nhiên, giờ đây những bút tích đẹp đẽ kia trở thành câu hỏi cần lời giải đáp.

Cô buộc lại viên đá, cắt kỹ và quay trở lại phòng khách. Cô mở cửa chớp bên trong của cái cửa sổ dài quay mặt về hướng tây. Từ xa vịnh rất xanh và đảo Ischia thấp thoáng trong sương mù.

Một cơn gió nhẹ mang theo vị mặn thoảng qua, thổi những lọn tóc xoăn của cô. Tiếng của viên lính canh xen vào. Cô cửa sổ tầng ba để xem anh ta đang nói chuyện với ai.

Cô thấy một cái đầu đen phía trước chiếc mũ sắt và bao kiểm sắc của viên lính canh. Mái tóc được cắt hợp thời trang bồng bênh trước gió là của một người đàn ông cao hơn viên lính gác. Một chiếc áo choàng dài khoác lên đôi vai rộng của anh ta. Đôi giày ống thuộc loại tốt nhất ở London. Người đàn ông kia là người Anh và từ cách ăn mặc có thể thấy đó là một quý ông.

Cô căng tai ra để nghe cuộc nói chuyện của họ. Sự xuất hiện của người đàn ông đồng hương mang đến cho cô cảm giác dễ chịu lạ thường, thậm chí ông ta chỉ đang hỏi đường ra những con phố đằng sau trung tâm của Tây Ban Nha.

Cô nghĩ đến việc gọi với xuống và xin được giúp đỡ. Cô thậm chí không chắc liệu những người Anh kia có biết cô đang bị giam cầm. Tất nhiên, nếu họ biết, họ cũng có thể không quan tâm. Những người không đồng ý với cô là muốn có công ty của cô. Thực tế, cô chẳng muốn cái gì của họ, nhưng sự bất lực đâm thủng xã hội Anh đã gây ra vài rắc rối ngay trước khi cô bị tổng giam.

Dường như tình hình không được tốt đối với người đàn ông Anh đó. Cử chỉ của người bảo vệ lấy làm tiếc một cách tôn kính. Tôi có nhiệm vụ của tôi. Tôi sẽ cho ngài ở nếu có thể, nhưng...

Người đàn ông Anh bỏ đi. Anh đi sang bên kia của con phố. Anh ngược nhìn lên với đôi lông mày hoàn hảo hơi nhíu lại. Đôi mắt đen lạnh lợi nhìn lướt qua mặt chính của tòa nhà.

Trái tim của Phaedra sáng bừng lên không chỉ bởi anh ấy sở hữu một gương mặt có thể làm rung động bất kỳ người phụ nữ nào, mà còn bởi vì cô biết người đàn ông này. Đó là nhà sử học nổi tiếng, huân tước Elliot Rothwell, Alexia nói anh ấy sẽ đến Naples mùa thu này nhưng dường như anh ấy đã đến sớm hơn.

Cô nhào người ra cửa sổ và vẫy. Huân tước Elliot gật đầu chào. Cô đặt một ngón tay lên môi và chỉ người canh gác. Sau đó, cô ra hiệu cho anh đi vòng về phía sau của tòa nhà.

Huân tước Elliot dạo bước giống như một người đang nghiên cứu kiến trúc dọc con phố. Phaedra đóng cửa chớp lại và đi sang phía bên kia của căn phòng. Cô mở cửa sổ và nhìn ra ngoài khu vườn nhỏ ở đằng sau.

Mlúc sau huân tước Elliot mới tới đó. Cuối cùng, cô đã nhìn thấy anh từ đằng xa, qua một cái cửa dẫn tới lối đi hơi hám tách biệt khỏi ngôi nhà. Anh ta đi không hề tỏ ý lên lút. Anh đi về phía cô, cao ngạo và tự tin giống như một thói quen. Thậm chí nếu không có gương mặt góc cạnh với vẻ đẹp của tạo hóa thì đáng đi thư thái và thái độ quả quyết cũng đủ gây ấn tượng rồi.

Cô quá vui vì gặp người đồng hương đến nỗi không thấy khó chịu khi bắt gặp ánh mắt phán xét trong đôi mắt đen của anh khi nhìn cô. Cô đã nhìn thấy điều này khi anh nở nụ cười ngẩn ngại với cô trong đám cưới của Alexia. Đó là phản ứng của một người đàn ông muốn làm cô vui thậm chí nếu anh ta không tán thành bề ngoài của cô, tín ngưỡng, quá khứ, gia đình và tất cả những gì thuộc về cô.

“Cô Blair, tôi rất vui khi thấy cô vẫn khỏe và tinh thần tốt”. Một nụ cười chậm tiếp sau lời chào đó.

“Tôi cũng rất vui khi gặp ngài, huân tước Elliot”.

“Alexia cho tôi địa chỉ nhà trọ nơi cô ở và nhờ tôi ghé thăm cô, xem cô có cần thứ gì không.”

“Cô ấy thật tốt. Nhưng đáng tiếc là tôi không thể tiếp ngài khi ngài ghé thăm.”

“Thật sự cô không thể tiếp tôi một chút nào?”

Anh ta không muốn tiếp tục những lời đùa cợt. “Chẳng có gì là lạ khi anh thấy ngạc nhiên, thậm chí là sốc khi thấy tôi bị giam cầm.”

“Tôi là người ít khi bị sốc hay ngạc nhiên, nhưng tôi thừa nhận là hơi tò mò. Cô mới chỉ ở Naples có vài tuần. Hầu hết mọi người mất ít nhất một năm mới thực hiện đủ các hành vi phạm tội đáng bị phạt tù.”

Phải chăng anh ta đang thích thú với điều này? Ở một chừng mực nào đó, cô nhận thấy sự tinh tế của anh trong cách đối đáp thông minh không được phù hợp. “Chẳng có tội phạm gì cả, đó chỉ là hiểu lầm.”

“Cô Blair, vậy trước phòng cô chính là lính gác của nhà vua.”

“Tôi không tin là nhà vua sai anh ta đến. Tôi nghĩ một trong những viên chức của tòa án đã làm điều đó. Đó là người đàn ông nhỏ bé, đáng ghét, khỏe rất ít trí thông minh.”

Huân tước Elliot vắt chéo tay với dáng vẻ nghiêm nghị đầy sức mạnh. Cô rất ghét khi những người đàn ông có thái độ như vậy với mình. Nó thể hiện rằng phần con người trong họ không ổn.

“Tên canh gác có nhắc đến một cuộc độ kiếm tay đôi” huân tước Elliot nói.

“Làm sao tôi biết những người đàn ông này quá muốn sở hữu đến nỗi họ phải giết nhau...”

“Gươm và dao găm. Máu đã chảy. Tên canh gác đã nói vậy.”

“Marsillio là một họa sĩ trẻ. Chỉ là một cậu bé. Cứng đầu nhưng rất ngọt ngào. Tôi không biết anh ấy đã hiểu lầm tình bạn của chúng tôi. Điều khiến anh ấy thách đấu với Pietro đơn giản là vì anh ấy nhìn thấy tôi đi dạo cùng Pietro trong vịnh”

“Thật đáng tiếc cho cô. Cậu bé Marsillio cứng đầu và ngọt ngào lại là họ hàng của đức vua. Anh ta gần như đã chết sau cuộc độ kiếm đó. Nhưng thật may mắn cho cô, tên bảo vệ nói anh ta sẽ sống.”

“Ôi, cảm ơn Chúa. Dù ở đây mọi người thổi phồng chuyện đó. Nhưng tôi hiểu tuy trong khí hậu như vậy, bất kỳ vết thương nào cũng có thể trở nên nghiêm trọng, nhưng anh ấy không bị thương nặng. Tôi vô cùng lấy làm tiếc về tất cả mọi chuyện. Tôi đã nói vậy. Tôi thể hiện sự hối tiếc và xin lỗi của tôi bằng tiếng Anh và cả tiếng Latinh để họ hiểu tôi. Nhưng người đàn ông ngu dốt, phiền phức và đáng ghét kia không chịu nghe tôi. Anh ta còn lăng nhục tôi là gái điếm, điều này đã vượt quá giới hạn cho phép. Tôi đã giải thích rằng tôi chưa bao giờ lấy một đồng xu từ bất kỳ người đàn ông nào.”

“Cô có chống lại đức hạnh và danh dự của mình không? Hay cô có nói với người đàn ông ngu xuẩn đáng ghét đó rằng những người phụ nữ nên trả tự do cho chính mình không?”

Cô không thích cái nhìn xoáy sâu ranh mãnh trong ánh mắt anh khi anh nói những lời bóng gió lộ liễu. Nếu như không đang ở trong cảnh ngộ trở trêu như vậy, cô sẽ để anh ta biết rằng cô có thể không theo quy tắc nhưng sẽ không cho phép anh ta thô lỗ như vậy. Tuy nhiên, ngay bây giờ, khéo léo ngoại giao là điều cần thiết.

“Tôi đã giải thích niềm tin của tôi vào tình yêu tự do, nó khác với việc buông thả bản thân, huân tước Elliot ạ. Tôi cố gắng dạy anh ta. Tôi rất sẵn lòng làm điều đó cho ngài nếu chúng ta gặp nhau trong một hoàn cảnh thuận lợi hơn.”

“Thật là một lời mời hấp dẫn, thưa cô Blair. Tuy nhiên, tôi nghĩ những vẻ đẹp triết học sẽ chẳng là gì đối với tên cai tù. Tốt hơn hết là cô hãy thừa nhận mình là gái điếm cao cấp. Mọi người ở đây đều biết điều đó. Mặt khác, trong những khái niệm cực đoan về tình yêu tự do thì...”

Điều bộ không khách sáo của anh ta đã nói lên tất cả. Cô mong muốn điều gì hỏi người phụ nữ kia? Cô sống ngoài vòng những quy tắc và thậm chí điệu bộ của cô cũng gây ra sự hiểu lầm.

Thêm một lần nữa, cô nén lại những phản ứng bản năng. Cãi vã sẽ khiến anh ấy bỏ đi, mà cô thực lòng muốn anh ấy ở lại lâu hơn. Trước đây, cô đã không nhận ra căn phòng này cô đơn thế nào và sự cô lập bốn chán đến mức nào. Chỉ cần nghe thấy âm thanh của tiếng mẹ đẻ là cô đã hài lòng lắm rồi.

“Ngài có nghĩ là họ sẽ thả tôi ngay không?”

Lại một cử chỉ không khách sáo nữa, nó thay thế ột cái nhún vai. “Ở đây không có hiến pháp. Cũng không có tiền án như ở nước Anh. Quyền lợi không được soạn thành luật. Đây là chế độ quân chủ lạc hậu. Cô có thể được thả vào sáng mai hoặc bị gửi trả về Anh quốc, hoặc bị đưa tới nhà tù, hoặc cô cũng có thể lưu lại trong những căn phòng đó hàng năm nữa miễn là nhà vua thích.”

“Hàng năm! Thật mọi rợ.”

“Tôi không nghĩ điều đó sẽ xảy ra. Nhưng có thể sẽ mất vài tháng cho đến khi người đàn ông ngu xuẩn đáng ghét của cô không còn quan tâm nữa.” Anh liếc ngang qua mặt của tòa nhà và cổng vườn. “Cô Blair, tôi không thể trốn trong khu vườn này lâu hơn được nữa, kéo tôi cũng bị nhà vua sai lính giam giữ cùng với cô. Tôi sẽ sắp xếp cho người mang thức ăn đến cho cô và một ít tiền để trả cho căn phòng thuê. Tôi cũng sẽ nhờ công sứ Vương quốc Anh ở đây cho người đến thăm cô thường xuyên.”

Thượng đế ơi, anh ấy sẽ đi! Cô sẽ hóa già trong mấy căn phòng này và cuối cùng sẽ chết vì đói khi hết tiền.

Cô không phải là người phụ nữ phụ thuộc vào sự giúp đỡ và che chở của đàn ông. Cuộc nói chuyện này của huan tước Elliot không làm cho cô ưa mến anh. Tuy nhiên, sự mơ hồ về tương lai khiến cô vượt qua ác cảm để xin sự giúp đỡ của người đàn ông đặc biệt này.

“Huan tước Elliot,” cô ấy gọi sau khi anh đi được ba bước về phía cổng vườn. “Huan tước Elliot, hoàn cảnh và vị trí của tôi bây giờ không phải là mối quan tâm của các nhà ngoại giao. Tôi đang nghĩ liệu ngài có thể nói dùm tôi được không. Tôi chắc rằng với những mối quan hệ của gia đình ngài và tiếng tăm của một nhà lịch sử học, người đàn ông bé nhỏ đáng ghét kia sẽ rất nể. Nếu ngài nói giúp tôi, tôi nghĩ sẽ hiệu quả.”

Anh bộc lộ sự cảm thông nhưng không được khích lệ. “Tôi còn trẻ hơn cô. Vị trí của tôi ở đây không nổi bật, và tiếng tăm thì cũng ít. Quan tòa chẳng có lý do gì để ban ơn cho tôi cả.”

“Tôi tin là ngài sẽ được lắng nghe, chứ không như tôi, ít nhất thì ngài cũng biết tiếng của họ. Tôi đã thấy ngài nói chuyện với tên lính gác.”

“Tôi không giỏi tiếng địa phương ở đây nên khó diễn tả được vụ của cô.”

“Tôi sẽ rất biết ơn bất kỳ sự cố gắng nào của ngài.” Điều gì xảy ra đối với tinh thần hiệp sĩ? Cô không tin vào những tình cảm như vậy, nhưng tin vào lòng tốt của anh. Cô là người phụ nữ đang gặp nạn và quý ông này nên nhảy vào cứu cô, chứ không phải đứng trong vườn mà nhìn như thể anh ta chưa bao giờ nhìn thấy cô ở bậc cửa sổ phía trên người lính gác.

Anh suy nghĩ về lời thỉnh cầu của cô. Cô cảm thấy nụ cười của mình siết chặt đáng điệu van nài đau khổ.

“Đây không phải là nước Anh, cô Blair ạ. Nếu tôi giúp cô thành công, cô có thể không thích những điều kiện họ đặt ra để đổi lấy tự do của cô.”

“Tôi sẽ buộc mình chấp nhận bất kỳ điều kiện gì, mặc dù tôi cầu mong ngài sẽ cố gắng ngăn cản họ đưa tôi quay lại nước Anh. Tôi đã đến đây và tôi thật sự cần. Tôi muốn thăm những khai quật ở Bombay trước khi tôi rời đây. Đó là giấc mơ của tôi.”

Anh lại suy nghĩ một hồi. Tiếng thở dài rõ rệt cho thấy quyết định của anh. “Tôi đã hứa với Alexia sẽ quan tâm đến cô, vì vậy tôi sẽ làm những gì có thể. Tìm thấy người đã hạ lệnh giam giữ cô rất khó. Cô có biết tên anh ta không? Tôi không muốn hỏi quan tòa về người đàn ông bé nhỏ, ngu xuẩn đáng ghét kia. Vị quan tòa có thể miêu tả cho tôi những điều không tốt cho sứ mệnh của tôi, và người mà ông ta mừng tượng lại có thể là người của những phiên tòa khác.”

Anh không thể chối bỏ trách nhiệm, chứ thực lòng không muốn giúp cô. Cô đã quá thất vọng về lý do của anh. “Tên của anh ta là Gentile Sansoni. Tại sao ngài lại như vậy? Ngài có biết anh ta không?”

“Tôi biết anh ta. Cô đã thanh minh trước một người điếc, cô Blair ạ. Sansoni không nói tiếng Anh, thậm chí cả tiếng Latinh cũng không. Tin xấu là anh ta là người Neapolitan.”

Rời Phaedra anh sẽ tìm gặp Gentile Sansoni, đội trưởng đội cảnh sát bí mật của đức vua. Tất nhiên, với mái tóc đỏ chảy dài như dòng suối dưới ánh mặt trời, phơi trần cơ thể, cô có thể cuốn hút tất cả xứ sở Naples này.

Elliot đã biết về kẻ quấy rầy cô Blair trong chuyến thăm Naples lần cuối ba năm về trước. Năm 1820 con thuyền của Sansoni nổi trên một biển máu khi chính phủ cộng hòa ngắn ngủi bị đánh bại và chế độ quân chủ được thiết lập lại trên mảnh đất này.

Sansoni có tiếng là đã làm cho Carbonari hay những người theo chủ nghĩa lập hiến biến mất không dấu vết. Nhưng anh ta lại thích lạm dụng quyền hành không rõ ràng của mình để thực hiện những hành vi mang tính chính trị. Sansoni không phải là loại đàn ông e dè trước một quý ông người Anh và Elliot nghĩ rằng anh ta có thể phá vỡ kế hoạch của anh bằng cách thỉnh cầu những người cấp cao.

Bởi vì Elliot không thể đối phó với cô Blair trong khi cô vẫn đang bị bắt, nên anh chấp nhận cố gắng giúp cô lấy lại tự do. Anh giả vờ do dự lúc ở trong vườn là để cô cảm thấy mắc nợ anh.

Anh cũng không cưỡng nổi sự cảm động trước thỉnh cầu thẳng thắn của một người phụ nữ đối với sự giúp đỡ của một người đàn ông. Cô Blair đã thuyết phục một người đàn ông chỉ bằng cách tồn tại và tiếp sau đó là những phản ứng bản năng của anh ta.

Nghĩa vụ thúc giục nên ngay ngày hôm sau anh bắt đầu làm tất cả những gì có thể cho cô. Sansoni chẳng ấn tượng gì với một quý ông Anh, nhưng ít ra anh ta cũng chịu lắng nghe một thuyền trưởng Anh. Tòa án ở Naples tôn trọng và tưởng nhớ Nelson và Elliot nghĩ là Sansoni sẽ coi Nelson như người anh cả tinh thần. Vị anh hùng vĩ đại người Anh này đã từng giúp đàn áp cuộc nổi dậy trước đ của chính phủ cộng hòa nơi đây.

Luôn có những con thuyền Anh cập cảng Naples. Elliot thăm con tàu mà anh quen thuyền trưởng của nó. Hai ngày sau khi gặp cô Blair, Elliot đã hộ tống một thuyền trưởng trong bộ quân phục oai hùng Augustus Cornell qua các hành lang cung điện dài hàng dặm để đến hang ổ của Sansoni.

Là một viên chức của tòa án, quen làm việc trong bóng râm, Sansoni sống ở đằng sau cửa tòa nhà và đi sâu xuống những bậc cầu thang được làm bằng đá hoa được chuyển đến từ Tracvowtin. Mặc dù nơi ở như vậy, nhưng Sansoni sắm đầy đủ những đồ đạc sang trọng để tăng thêm vẻ quan trọng. Anh ta tạo nên một không gian rộng lớn cho những tham vọng, nhưng cái trần thấp và rất ít cửa sổ khiến nó giống như cái hang.

“Tôi sẽ nói chuyện,” Cornell nói. Gương mặt xanh mịt khoác lên nó trạng thái nghiêm túc đúng như dáng vẻ của người đàn ông đứng trong hàng ngũ quân đội. “Tôi đã thực hiện vài vụ làm ăn với anh ta, và tôi phải cẩn thận”.

“Anh có biết tiếng không?” Neapolitan rất khác tiếng được sử dụng ở Rome hay Florence. Thậm chí, nếu có nguồn gốc nặng từ tiếng Latinh, Elliot đã thấy khó khăn rồi.

“Sẽ tốt thôi, chúng ta hãy hy vọng như thế. Anh hãy ở lại đây. Tôi sẽ đóng vai trò là người trung gian, tự nhiên và tượng trưng”.

Elliot đứng lại gần cửa như được bảo. Cornell đi dọc căn phòng và tiến về phía cuối nơi một người đàn ông nhỏ da ngăm đen ngồi đó sau một chiếc bàn lớn. Những miêu tả của cô Blair về Sansoni quả không sai. Anh ta có vẻ là một tên đáng ghê tởm, và ngay lập tức hắn bắt đầu nghi ngờ. Cặp lông mày đen của hắn nằm ngay trên cặp mắt cú hình quả hạnh đã quá quen thuộc ở thành phố này.

Cuộc nói chuyện diễn ra cùng với rượu và bánh mì nướng. Cuối cùng, Cornell đã quay lại.

“Có một vấn đề,” anh ta nói nhỏ. “Bạn của cô Blair, Marsillio - người bị thương nặng nhất trong cuộc đấu kiếm - là họ hàng xa của đức vua nhưng lại rất được hoàng gia ưu ái vì tài năng hội họa của anh ta. Đó cũng chính là anh chàng trẻ tuổi mà Sansoni hy vọng sẽ kết hôn cùng một người họ hàng của hắn. Kết quả không như mong đợi của Sansoni nhưng hắn coi sự an lành của người thanh niên trẻ đó là sứ mệnh của riêng hắn.” Anh ghé đầu gần hơn và nói nhỏ. “Tôi cũng t rằng nhà vua không biết rõ về cuộc độ kiếm đó. Tôi đã nhắc đến tước vị của anh trai anh, và tôi nghĩ hắn sẽ nghe lời tôi vì có vẻ như hắn sợ một hầu tước Anh có thể nói vấn đề đó trực tiếp với nhà vua.”

Một hầu tước có thể làm vậy nhưng sẽ mất hàng tháng trời. “Anh có thể sắp xếp để giải phóng cô Blair không?”

“Tôi không chắc. Cuộc độ kiếm không phải là tất cả. Đức sở hữu một bộ sưu tập nghệ thuật và một căn phòng mà phụ nữ không được phép vào. Trong đó là một loạt những bức hình cổ đại về thiên nhiên trần tục. Cô Blair đã thuyết phục Marsillio trẻ tuổi đưa cô ấy vào đó. Vì vậy, xâm phạm điều cấm và sự yêu thích nghệ thuật trần tục là tội của cô ấy. Sansoni cũng nói cô ấy là gái điếm tầm thường. Trong khi ở Naples

người ta không cho phép những người phụ nữ như vậy thì cô ấy lại thường xuyên phô trương ở những nơi quan tòa hay để mắt tới.”

“Cô ấy không phải là gái điếm. Tôi có thể xác minh điều đó. Nếu nói cô ấy kỳ lạ thì đúng. Rất lập dị. Một người tư tưởng tự do nhưng tuyệt đối trung thực. Chắc chắn Sansoni hiểu những người như vậy. Hãy đi và giải thích với anh ta.”

Thêm một lần nữa Cornell đi xuống căn phòng. Lần này, cuộc nói chuyện ngắn hơn. Cặp mắt đen của Sansoni tìm Elliot và dò xét kỹ lưỡng.

Cornell quay lại. “Lần này hẳn nói nhanh hơn và tôi không bắt kịp tất cả. Tuy nhiên, hẳn muốn biết anh và gia đình anh có uy quyền gì mà xâm phạm vào vấn đề này. Hẳn cũng đòi được biết liệu anh có phải là người họ hàng hay là có một vị trí khác.”

Elliot hoàn toàn chẳng có vị trí gì nhưng sẽ không tốt nếu thừa nhận điều đó, “Nói với hẳn rằng cô ấy là người bạn tốt của gia đình tôi. Easterbrook nhận cô ấy là em gái.” Lời nói dối lộ liễu ấy sẽ không bao giờ bị xác minh. Trong mọi hoàn cảnh Christian cũng sẽ làm vậy. “Hãy nói với hẳn rằng chúng tôi đã cố gắng kiềm chế cô ấy, nhưng không ngờ chuyến đi tới Naples lần này là để trốn ảnh hưởng của chúng tôi. Tôi đến đây để lo cho sự bình an của cô ấy và có thể hứa sẽ không có bất cứ rắc rối nào thêm nữa. Và nếu hẳn muốn một khoản hối lộ, hãy nói rằng tôi sẵn sàng chấp nhận để cô ấy được tự do.”

Cuộc thương lượng lần này của Cornell với Sansoni trở nên kịch liệt. Cử chỉ của Sansoni liên thoắt. Khi Cornell quay lại thông báo, nét mặt anh ta có đôi ch lo lắng.

“Tôi e là đã có sự hiểu lầm. Bây giờ nếu tiếp tục có thể sẽ gây ra những rắc rối không lường được. Tất cả chỉ tại tôi biết tiếng không tốt để có thể diễn đạt trôi chảy vấn đề trong lần thương lượng không may mắn này,” anh ấy nói.

“Dù vậy, anh ta có vẻ bình tĩnh hơn và dịu xuống rồi. Sự hiểu lầm là gì vậy?”

Cornell đỏ mặt. “Tôi nghĩ là bằng cách nào đó hẳn đã kết luận anh là vị hôn phu của cô Blair, và cô ấy đến đây để trốn khỏi một cuộc hôn nhân được sắp đặt mà gia đình anh chấp nhận vì của hồi môn khổng lồ của cô ấy. Hẳn nghĩ rằng anh đang tìm cách bắt cô ấy về.”

“Đó là sự hiểu lầm khủng khiếp. Bây giờ phải làm thế nào?”

“Tôi không biết. Các từ như gia đình, em gái, tiền và chạy trốn hẳn là đã trộn hỗn độn vào nhau và ám chỉ một ý nghĩa mà tôi không ngờ.” Cornell quay đi với một tiếng thở dài, tiếp tục đi và sửa sai lầm.

Elliot giữ tay anh ta lại. “Hẳn sẽ tự do cho cô ấy nếu chúng ta cứ giữ nguyên sự hiểu lầm phải không?”

“Vâng, nhưng...”

“Vậy, chúng ta hãy lợi dụng hẳn.”

“Tôi không chắc đó là ý kiến hay.”

“Anh đã không nói sự thật. Anh cũng không chắc hẳn có hiểu lầm hay không.” Elliot nắm chặt vai Cornell. “Chúng ta hãy chấp nhận điều đó như một món quà của Thượng đế và hãy để nguyên mọi chuyện như thế. Đó không phải là người được cộng đồng người Anh ở đây chấp nhận. Nếu hẳn hiểu lầm, hẳn sẽ không bao giờ hiểu.”

Cornell bị thuyết phục. “Nếu anh đã quyết định thì hãy cứ làm như vậy đi. Đi theo tôi. Hẳn muốn chính anh nói rằng anh sẽ kiểm soát cô Blair trong khi cô ấy còn ở vương quốc này. Cô ấy phải luôn chịu sự giám sát của anh, và anh sẽ phải chịu trách nhiệm trước bất kì rắc rối nào mà cô ấy gây ra. Anh có sẵn sàng thế như vậy không?”

Elliot gật đầu. Anh đi xuống cái hang cùng thuyền trưởng Cornell và nhận trách nhiệm giám hộ cô Blair trước tên Gentile Sansoni đáng ghét

3. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Phaedra rời bàn viết để đáp lại tiếng gõ cửa của bà Cirillo. Liệu bà ta muốn thêm tiền ngay bây giờ

Một cảnh tượng tuyệt vời đang chờ đợi cô khi cô mở cửa phòng. Bà Cirillo không ở đó một mình. Huân tước Elliot đứng cạnh bà ta.

Phaedra cố gắng giữ bình tĩnh mặc dù cô muốn hét to lên vì sung sướng. Nếu anh ấy ở đây, có nghĩa là điều đó đã được giải quyết.

“Huân tước Elliot, xin mời vào. Mời ra ngoài, thưa bà.”

Bà Cirillo nâng cặp lông mày trên đôi mắt mèo đen trước sự xua đuổi này. Phaedra đuổi bà ta ra.

“Tôi hy vọng ngài mang tin tốt đến cho tôi, huân tước Elliot.” Phaedra nói khi chỉ còn họ với nhau.

“Sự giam giữ của cô đã kết thúc. Chúng ta phải cảm ơn thuyền trưởng Cornell của con tàu Euryalus. Anh ta đã giúp chúng ta nói chuyện với Sansoni.”

“Cám ơn Chúa vì hoàng gia Navy.” Cô chạy về phía cửa sổ và mở toang cách cửa chớp. Tên lính canh ở bên ngoài không còn ở đó nữa. “Tôi phải đi dạo dọc bờ vịnh tối nay. Tôi không thể tin được.” Cô chạy tới Elliot và ôm chầm lấy anh. “Tôi rất biết ơn ngài.”

Anh mỉm cười dịu dàng khi cô buông anh ra. Anh dường như hiểu được niềm sung sướng của cô và tha thứ cho sự vô vấp đó. Nếu cái nhìn của anh ấm áp hơn một chút từ cái ôm nồng nhiệt của cô, thì, sau cùng anh cũng là một người đàn ông.

Ngay lúc này đây anh lại hoàn toàn cao quý trong bộ áo khoác dài màu nâu được may hoàn hảo và đôi giày ống cao. Nụ cười của anh có thể xua tan sự nghiêm nghị trên khuôn mặt dòng họ Rothwell. Không giống như những người anh của mình, huân tước Elliot có tiếng là hay cười và dường như đó là sự thật.

Anh nhìn quanh phòng khách của cô. Cái nhìn của anh dừng lại trên bàn viết. “Tôi e là mình đã làm ngắt quãng việc viết thư của cô.”

“Một sự ngắt quãng mà tôi mong chờ nhất. Tôi đang viết cho Alexia và kể về câu chuyện đau buồn của tôi. Ít nhất có một cơ hội nào đó khi ngài quay lại đây tôi có thể đưa lá thư đó cho ngài.”

“Tại sao lại không hoàn thành bức thư ngay đi và để cô ấy biết tất cả đã tốt đẹp? Tôi sẽ đưa nó cho Cornel. Anh ấy sẽ đưa thuyền về Portsmouth trong hai ngày nữa và sẽ gửi nó đi London.”

“Thật là một ý kiến tuyệt vời, liệu ngài có nghĩ tôi thô lỗ khi viết thêm vài dòng nữa.”

“Dĩ nhiên là không, cô Blair. Không một chút nào.”

Cô ngồi xuống và viết thêm một đoạn để kể cho Alexia rằng nhờ có em chồng của cô ấy, huân tước Elliot mà mọi chuyện đã được giải quyết êm thấm. Cô gấp thư lại, ghi địa chỉ, đóng dấu lên và đứng lên cầm bức thư trong tay. Huân tước nhẹ nhàng nhận bức thư từ tay cô và đặt vào trong áo khoác.

Anh quan sát kĩ căn phòng. “Cô Blair, tự cô ra mở cửa. Vậy nữ tì của cô đâu?”

“Tôi không có nữ tỳ, huân tước Elliot ạ. Không người hầu. Thậm chí ở London cũng không có.”

“Đó là bởi vì một niềm tin mang tính triết học khác à?”

“Đó là một quyết định rất thực tế. Một người bác đã để lại cho tôi một khoảng thu nhập đáng nể, nhưng tôi muốn tiêu nó cho những việc khác.”

“Vô cùng khôn ngoan. Tuy nhiên, không có người hầu rất bất tiện.”

“Chẳng bất tiện chút nào cả.” Cô xoay người và những tà áo đen mỏng cùng mái tóc dài bay bay. “Một chiếc váy thế này không cần một cô hầu gái giúp tôi và mái tóc của tôi chỉ cần một chiếc lược là đủ.”

“Tôi không nghĩ về việc làm vậy của cô. Tôi muốn nói với cô về những gì đang diễn ra. Không có một cô hầu gái trong căn phòng này...”

Anh lo lắng cho danh tiếng của cô nếu như cô ở trong phòng một mìnhđàn ông. Sẽ quyền rũ thế nào.

“Huân tước Elliot, điều đó không thể làm hại tôi, vì tôi không quan tâm đến những quy tắc xã hội ngu xuẩn đó. Hơn nữa, đây lại là một buổi gặp mặt mang tính chất công việc, phải không? Sự riêng tư của chúng ta không chỉ được phép trong những hoàn cảnh như vậy mà cũng cần thiết nữa.” Cô nghĩ anh sẽ không chấp nhận sự có lý logic của cô mặc cho nó đúng là như thế. Những người đàn ông không thích chấp nhận điều đó.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, anh đầu hàng ngay lập tức. “Cô nói đúng. Do đó, Chúng ta cứ tiếp tục. Cô không ngồi à? Chúng ta có thể mất thời gian đấy.”

Đột nhiên anh tỏ ra rất nghiêm túc. Nghiêm khắc, gay gắt và ...cứng nhắc. Cách anh chỉ về chiếc đi văng có vẻ như ra lệnh nhiều hơn là yêu cầu lịch sự. Việc đứng vẫn đang hấp dẫn cô hơn. Nhưng cô ngồi xuống chỉ bởi anh mang đến cho cô tự do.

Anh ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với cô. Anh nhìn cô như thể đang đánh giá cô. Anh hẳn là chưa bao giờ ngắm nhìn cô trước đây và lúc này đây đang tìm lời giải đáp cho những hình ảnh khác thường ở cô.

Cô không thể làm lung lay cảm giác mà cô có thể nói rằng cô chưa bao giờ thấy anh như vậy trước đây. Không có gì trong trò vui của anh lúc này ngoài một cái nhìn lâu dò xét và chiếm lĩnh. Nó khiến cô không dễ chịu chút nào. Một phản ứng rất phụ nữ hẳn sâu trong cô.

Đó là điều đáng nguyền rủa nhất ở những người đàn ông đẹp trai. Vẻ đẹp của họ khiến bạn rơi vào thế yếu khi họ có xu hướng chú ý đến bạn. Người đàn ông này rất đẹp trai. Anh ấy cũng rất nam tính ở mọi cách thức và khôn ngoan trong mọi tình huống tồi tệ nhất. Lúc này đây anh đang thận trọng làm cô bối rối. Anh không làm điều đó vì lý do nhục dục, cô chắc điều đó. Thoảng qua trong anh ấy không phải sự căm dỗ ấy, và cô cảm nhận rõ điều đó.

Bảo vệ, sở hữu, chinh phục - phải chăng đó đều là các khía cạnh của cùng một bản năng? Một người đàn ông sẽ không từ bỏ nếu như chưa kích thích được đối phương và một người đàn bà thì dễ dàng bị đánh bại nếu như cô ta không chú ý. Cô tự hỏi liệu cái phần xưa cũ đó trong bản chất của người đàn ông có nổi lên trong anh không.

”Alexia đã nhờ tôi chăm sóc cô, cô Blair. Đó là sự thật. Tuy nhiên, tôi còn những lý do khác và bây giờ đã đến lúc nói ra

“Chúng ta chỉ gặp nhau duy nhất một lần rất ngắn trong đám cưới của Alexia. Tôi không thể nghĩ ra những lý do đó có thể là gì.”

“Tôi nghĩ là cô có thể đấy.”

Anh đang làm cô khó chịu. “Tôi cam đoan là không thể.”

Giọng nói của anh thể hiện cảm nhận của anh về sự khó chịu của cô. “Cô Blair, tôi được biết cô là một thành viên góp vốn trong nhà xuất bản của Merris Langton. Và cô thừa kế cổ tức của cha cô trong nhà xuất bản.”

“Đó không phải là thông tin được công khai, thưa huân tước Elliot. Những người đàn ông cho rằng phụ nữ không bao giờ thành công trong kinh doanh và nhiều người tin rằng một phụ nữ cố gắng làm điều đó là bất thường, vì vậy tôi chọn cách giữ im lặng. Như thế, thành kiến đó sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của nhà xuất bản.”

“Cô có dự định tham hoạt động của nó không?”

“Tôi sẽ tham gia quyết định chọn chủ đề xuất bản, nhưng tôi mong là ông Langton sẽ tiếp tục nắm những vấn đề thực tế. Tôi muốn biết ai đã cho ngài biết chuyện này. Liệu có phải luật sư của tôi đã tiết lộ.”

“Luật sư của cô vô tội.” Anh không nhìn cô nữa. Đôi mắt của anh lấp đầy bóng tối. Sự bối rối xuất hiện trong cái đầu thông minh ở người đàn ông lịch thiệp này, và niềm say mê tri thức đã giúp anh viết lên một

bộ sách lịch sử lừng danh khi chưa đầy hai mươi ba tuổi.

“Cô Blair, tôi rất tiếc phải báo cho cô một tin xấu. Merris Langton đã qua đời vì bệnh tật sau khi cô rời London. Ông ấy đã được khâu liệm vài ngày trước khi tôi đến đây.”

Cô vốn đã sợ rằng ông Langton sẽ không qua khỏi, nhưng về cái chết của ông ta vẫn khiến cô bàng hoàng. “Đó là một tin thật sự xấu, hân tước Elliot ạ. Cảm ơn ngài đã cho tôi biết. Tôi không biết nhiều về ông ấy, nhưng sự ra đi của ông ấy rất đáng buồn. Tôi đã hy vọng ông ấy sẽ giúp tôi duy trì nhà xuất bản, nhưng cuối cùng tôi phải gánh vác nó một mình.”

“Bây giờ tất cả là của cô?”

“Bố tôi đã sáng lập ra nhà xuất bản và trợ giúp cho nó. Cổ phần của cha tôi là phần mà ông để lại, nhưng nếu ông Langton chết, cổ phần của ông ấy sẽ trở thành của bố tôi. Vâng, vì vậy, tôi nghĩ bây giờ tất cả nó sẽ là của tôi.”

Sự bối rối của anh biến mất. Sự nghiêm nghị trở lại. Rất lạnh lùng. “Trước khi Langton bị bệnh, ông ta đã đến gặp anh trai tôi. Ông ta nói rằng cuốn hồi ký của bố cô sắp được xuất bản. Ông ta yêu cầu chúng tôi đưa cho ông ta một khoản tiền lớn nếu muốn ông ấy bỏ đi một vài đoạn trong bản thảo có liên quan đến gia đình tôi.”

“Ông ta đã làm vậy sao? Thật kinh khủng! Tôi rất bất ngờ về sự phản bội này trước những nguyên tắc của bố tôi, và thật sự xin lỗi vì người đồng sự của tôi.”

Cô đứng lên, đi đi lại lại, bị kích động về sự tiết lộ này. Huân tước Elliot cũng lịch sự đứng lên, nhưng cô không để ý vì cô đang bận tâm suy nghĩ xung quanh âm mưu ngớ ngẩn của Langton. Điều đó có thể làm cho toà soạn vốn dĩ đã chao đảo lún sâu thêm xuống.

Cô cũng biết rất rõ về tình trạng tài chính bấp bênh của nó, và là một thành viên cô chịu trách nhiệm đối với tất cả các khoản nợ. Cô tin rằng cuốn hồi ký của cha mình sẽ giải quyết được tất cả những việc đó. Nếu ông Langton làm tổn hại đến tính nguyên vẹn của cuốn sách xuất bản, thế giới có thể chối bỏ nó hoàn toàn.

“Tất cả là lỗi của Harriette Winson,” cô nói, cô mất hết tinh thần trong sự tức giận. “Cô ấy đã tạo ra một tiền lệ nhục nhã khi bắt những người yêu thương cô ấy phải trả tiền để bỏ đi tên của họ. Tôi đã viết cho cô ấy về điều đó. Harriette, tôi đã viết như vậy, lấy tiền để xóa đi hồi ký là một việc làm sai lầm. Đó chỉ là một kiểu tống tiền nhỏ mọn. Tất nhiên, cô ấy chỉ nghĩ đến cái túi tiền của mình. Đó là kết quả của cuộc sống phụ thuộc mà cô ấy chọn và những hành động ngông cuồng ngốc nghếch mà cô ấy làm.” Cô bước đi có chủ tâm hơn. “Ông Langton chắc chắn cũng đến gặp những người khác nữa. Tôi không thể tin ông ấy lại công kích đạo đức nhà xuất bản chúng tôi bằng cách này.”

“Cô Blair, làm ơn đừng đóng kịch nữa. Gia đình tôi đã chuẩn bị tiền cho Langton. Tôi tìm cô để nói rằng chúng tôi sẵn lòng trả cho cô.”

Đóng kịch? Cô dừng lại và nhìn thẳng vào anh. “Huân tước Elliot, tôi nghĩ là ngài đã hiểu lầm tNgài đang gợi ý tôi nhận tiền để biên tập cuốn hồi ký đó theo ý ngài ư?”

“Chúng tôi hy vọng rằng cô sẽ chấp nhận.”

Cô tiến về phía anh, gần đến mức có thể đọc được những suy nghĩ trong mắt anh. “Lạy trời, anh nghĩ rằng tôi biết ông Langton làm việc này phải không? Anh tin rằng tôi là đồng phạm phải không?”

Anh không trả lời. Anh chỉ quay đi, hoài nghi về sự sững sốt của cô. Tức giận về giả thiết của anh và cảm thấy nhục nhã bởi sự xúc phạm, cô bỏ đi. “Huân tước Elliot, cuốn hồi ký của cha tôi sẽ được xuất bản ngay khi tôi trở về Anh. Mọi chi tiết trong đó. Đó là ước muốn cuối cùng của cha tôi, yêu cầu tôi xuất bản nó lúc ông sắp qua đời. Tôi sẽ không bao giờ chọn lọc những điều mà thế giới chỉ nên biết từ những dòng chữ của ông. Tôi thật sự biết ơn ngài về việc liên quan tới Sansoni, nhưng tốt nhất chúng ta nên kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. Nếu tôi có người hầu, tôi sẽ bảo cô ấy tiễn ngài. Nhưng, ngài biết đấy, ngài sẽ phải tự về.”

Để tỏ rõ sự xua đuổi của mình, cô bước nhanh tới phòng ngủ và đóng cửa lại.

Cô chưa kịp trấn tĩnh lại thì cửa phòng đã lại được mở ra. Huân tước Elliot nhẹ nhàng đi theo cô vào và đóng cửa lại.

“Chuyến thăm của tôi chưa kết thúc đâu và vụ làm ăn của chúng ta chưa hoàn thành, cô Blair ạ.”

“Sao ngài dám - Đây là phòng ngủ của tôi, thưa ngài.”

Anh khoanh tay lại, ra vẻ uy thế của đàn ông đầy thách thức. “Thông thường điều đó có thể ngăn cản tôi, nhưng một người coi khinh mọi nguyên tắc xã hội ngu xuẩn như cô mà lại nói rằng tôi không nên vào đây sao. Hãy nhớ lại đi?”

Cô không cho rằng quy tắc xã hội đặc biệt đó quá ngu xuẩn. Nó tồn tại vì một lý do khác. Một lý do giản dị. Đó là không gian riêng tư nhất của cô, nơi tôn nghiêm của cô. Không khí bắt đầu thay đổi khi anh nhìn vào cái tủ quần áo và chiếc bàn trang điểm nơi chứa những thứ cá nhân của cô. Cái nhìn của anh chậm chậm về phía chiếc giường, rồi tiến lại gần cô.

4. Chương 03 Phần 2

Những suy nghĩ của anh không thể che giấu như anh tưởng. Cô nhận ra những thay đổi tinh tế trong thái độ của anh, sự cứng rắn mà anh khoác lên mình không thể che giấu điều đó. Một người đàn ông không thể ở gần một chiếc giường cùng một người phụ nữ mà lại không xao động. Đó chính là tên quái thú của bản năng tự nhiên mà họ luôn phải tranh đấu.

Nó cũng khiến cô băn khoăn. Cách anh vừa xúc phạm cô là vũ khí tốt nhất chống lại sự thân mật đáng đe dọa trong căn phòng này. Sự yên lặng ngăn ngui trở nên nặng nề và cảm giác hồ hởi hấp dẫn đang khuấy động mạnh trong cô.

Một hình ảnh thoáng qua trong đầu cô. Đó là huân tước Elliot nhìn cô, mặt của anh rất gần cô, mái tóc đen rối tung nhưng lại hợp thời trang và những suy nghĩ của anh hoàn toàn lộ ra. Cô nhìn thấy đôi vai trần của anh và cảm thấy áp lực từ cơ thể của anh và cái ôm chặt của anh trên da cô. Cô cảm thấy...

Cô buộc những hình ảnh đó ra khỏi đầu, nhưng sự đáp lại phản chiếu trong mắt anh ấy. Cô biết những suy nghĩ của cô lang thang đâu đây, như thể cô biết những ý nghĩ của anh cũng vậy.

Anh buông tay ra. Cô nghĩ có thể anh sẽ tiến về phía cô. Cô tự hỏi liệu anh có xúc phạm cô hơn nữa không? Có những người đàn ông hiểu lầm cô và chẳng biết gì cả, nhưng huân tước Elliot thì không ngu dốt. Nếu như anh ấy hành động theo tiếng gọi của tình cảm đang thì thầm giữa họ thì nó sẽ là sự tấn công tàn bạo và chủ tâm.

Anh tránh nhìn cô, làm loãng đi sự thân mật, nhưng không hoàn toàn làm biến mất nó. Sự tự tôn của cô là thừa thặng chỉ nếu bản thân cô đang sục sôi bất bình.

“Bản viết tay đó ở đâu?” anh hỏi. “Cô có mang nó theo không?”

“Tất nhiên là không. Tại sao tôi lại làm thế chứ?”

Anh đưa mắt tới chiếc tủ. “Cô có thể không? Nếu không tôi sẽ phải tìm nó.”

“Tôi thề, và ngài không dám tìm. Ngài không có quyền ở lại đây một chút nào.”

“Thật sự, tôi dám, nhưng chúng ta sẽ thảo luận về chuyện đó sau.”

Điều đó nghĩa là gì? “Tôi đã để nó lại London ở một nơi rất an toàn. Đó là những dòng hồi ký của cha tôi, những dòng cuối cùng của ông. Tôi sẽ không bao giờ bắt gặp với nó.”

“Cô đã đọc nó rồi chứ?”

“Tất nhiên.”

“Vậy cô biết điều mà ông ấy viết về gia đình tôi. Tôi muốn cô nói cho tôi về điều đó bây giờ. Chính xác từng từ như cô có thể nhớ.”

Anh không phải đang yêu cầu được biết mà là đang đòi hỏi. Sự độc đoán chế ngự của anh khiến cho lòng biết ơn của cô đối với sự giúp đỡ của anh nhạt đi nhanh chóng.

“Huân tước Elliot, tên của gia đình ngài và Easterbrook chưa bao giờ được nhắc đến trong tác phẩm đó.”

Điều đó làm anh ngạc nhiên. Sự lạnh lùng của anh kéo dài đủ lâu để cô có thể nhìn thoáng qua người đàn ông hoà nhã tốt bụng, người mà lần đầu tiên vào phòng cô. Điều đó không kéo dài. Sự phân tán tràn ngập qua mau và ý nghĩ sắc bén về điều cô nói lại loé lên.

“Cô Blair, Merris Langton đã đến gặp anh trai tôi và đã miêu tả chi tiết những lời buộc tội cha tôi. Có điểm nào trong bản viết tay đó có thể ám chỉ những thứ liên quan đến cha mẹ tôi không?”

Cô ước gì anh đã không nêu câu hỏi theo cái cách đó. “Chỉ có một phần mà có thể liên quan, tôi nghĩ vậy.”

“Làm ơn hãy miêu tả nó.”

“Tôi không muốn.”

“Tôi nài nỉ đấy. Xin hãy nói cho tôi bây giờ.”

Giọng của anh, thái độ của anh, cách thể hiện của anh nói lên rằng anh không hề ấp ủ một cuộc tranh luận. Chưa bao giờ trước đây, cô bị một người đàn ông yêu cầu làm gì một cách năn nỉ như vậy.

Có lẽ tốt nhất anh và gia đình anh nên được cảnh báo. Đoạn mà họ nói đến là một trong số những đoạn khiến cô ngẫm nghĩ trong cuốn hồi ký.

“Cha tôi đã miêu tả một bữa tiệc đêm tại nhà riêng cách đây vài năm trước khi mẹ tôi qua đời. Họ chiêu đãi một nhà ngoại giao vừa trở về từ vùng thuộc địa. Cha tôi muốn biết những điều kiện thật sự ở đó. Người đàn ông trẻ này uống rất nhiều và trở nên buồn rầu. Mỗi ly rượu của ông ta đều tiết lộ một sự kiện gì đó liên quan đến quân đội Anh ở thuộc địa.”

Nhắc đến vùng thuộc địa cũng thu hút sự quan tâm của anh. Cô nhìn mặt một cách kín đáo. Cô đã hy vọng lời đồn đại đó không phải sự thật, nhưng...

“Tiếp tục đi, cô Blair.”

“Ông ấy nói khi ông ấy ở đó, một viên chức Anh đã chết. Người ta công bố cái chết là do bị sốt nhưng thực tế ông ấy bị bắn. Ông ấy được tìm thấy sau khi đi tuần tra. Có những nghi vấn về một nhân viên khác, người đã đi theo ông ấy nhưng không có bằng chứng. Thay vì công kích nhân viên kia, người ta thông báo một nguyên nhân giả dối về cái chết.”

Bây giờ anh giấu phản ứng của mình rất tốt. Cô nhìn thấy một khuôn mặt sắt đá. Sự im lặng của anh thật khủng khiếp, nhưng lại đang run lên với sự tức giận muốn trào ra.

“Cô Blair, nếu cô định liên kết câu chuyện của người đàn ông đó với gia đình tôi, thì hẳn cô biết lời đồn đại thô bỉ về cha tôi và cách ông công bố người yêu của mẹ tôi trên vùng thuộc địa đó. Một nơi có viên chức bị chết vì sốt đó.”

Cô nuốt sự khó chịu vào lòng. “Tôi có lẽ đã có lần nghe về chuyện đó.”

“Nếu cô nghĩ vậy, thì chắc là nhiều người cũng thế. Không Langton thì cô đã gặp khó khăn khi tạo dựng lên mối liên hệ và vẽ ra kết thúc. Nếu cô xuất bản phần đó, sẽ ám chỉ rằng cha tôi đã thuê một nhân viên để giết người yêu của mẹ tôi. Việc thiếu đi tên các nhân vật sẽ có thể ảnh hưởng đến danh tiếng của cha tôi và ông ấy không thể bảo vệ chính mình khi đã nằm dưới mồ.”

“Tôi không tin.”

“Mẹ kiếp, đó thật sự là điều sẽ xảy ra và cô biết điều đó. Tôi yêu cầu cô bỏ đi phần đó của cuốn hồi ký.”

“Huân tước Elliot, tôi rất thông cảm cho sự lo lắng của ngài. Thật sự là vậy. Tuy nhiên, cha tôi đã giao trách nhiệm cho tôi xuất bản những dòng hồi ký của ông, và nó là nhiệm vụ mà tôi phải làm. Tôi đã nghĩ rất lâu và khó khăn về chuyện này. Nếu tôi bỏ đi những câu được cho là làm hại hay gây khó khăn cho người này hay người kia, thì nó chẳng còn lại là b

Anh bước tới cô và nhìn cứng rắn. “Cô sẽ không xuất bản lời dối trá này.”

Sự kiên quyết của anh có thể cảm nhận thấy rõ ràng. Anh không mang thái độ giận dữ hay sự đe dọa lỗ mãng ra để nhấn mạnh những sức mạnh mà anh sẽ dùng để đối phó với cô. Vây xung quanh cô chỉ là một cảm giác nam nữ nhẹ nhàng. Cảm giác đó chưa lúc nào rời bỏ căn phòng này, nó tạo ra tâm trạng chứa mọi góc cạnh của bản năng đen tối.

“Nếu đó là lời nói dối, tôi sẽ suy xét đến việc bỏ nó đi,” cô nói. “Nếu tôi tìm thấy bằng chứng rằng người đàn ông đó chết vì cơn sốt, hay vị khách của cha mẹ tôi rút lại câu chuyện đó, khi ấy tôi sẽ bỏ phần đó đi. Tuy nhiên, đó là vì Alexia, không phải vì ngài hay Easterbrook.”

Điều đó ngăn cản anh. Một nụ cười từ từ lại xuất hiện. “Vì Alexia? Nó tiện cho cô quá. Bây giờ cô có thể rút lui mà không để cho tôi thắng.”

Anh cũng hiểu cô rõ hơn. Cô không quan tâm bằng chứng của điều đó.

Anh nhìn xuống một cách tử tế hơn rất nhiều. Khoảng cách gần của họ được tạo nên bởi cơn thịnh nộ của anh đột nhiên không thích hợp nữa. Khi cơn tức giận nguôi đi, một không khí căng thẳng khác lại kéo đến và chặt cứng.

Anh không rút lui khi cô yêu cầu bằng đôi lông mày nhướn lên. Thay vào đó anh nâng một món tóc của cô và nhìn nó. Anh dịu dàng đan kết nó qua những ngón tay.

“Cha cô có chỉ rõ tên của ai trong số những người đàn ông đó không, cô Blair? Nhà ngoại giao trẻ ở bữa tiệc tối đó hay vị viên chức bị tình nghi?”

Anh không đụng vào cô nhưng việc nghịch những sợi tóc của cô ám chỉ những điều mà cô không nên cho phép nó tồn tại. Chỉ mình họ trong căn phòng này cùng với sự dối đầu đã xóa đi những cách thức bảo vệ tốt nhất. Cảm giác nhạy cảm anh tạo ra xung quanh cô rất hấp dẫn, tán tỉnh cô, tạo cảm hứng về thể xác.

Chinh phục, chiếm lĩnh, bảo vệ - Cô chắc rằng anh chuẩn bị tàn nhẫn và đi xa hơn nữa nếu anh nghĩ rằng như thế sẽ đạt được thứ anh muốn. Cô không tự tin là mình có thể đánh bại được cảm giác đang đến.

“N trẻ được mời đến ăn tối hôm đó tên là Jonathan Merriweather.”

Anh nhìn vào mắt cô, ngờ vực. “Merriweather chính là trợ lý của công sứ Anh tại đây, ở Naples này.”

“Rất tiện cho anh còn gì.”

Bàn tay anh thoa lên tóc cô mạnh hơn. Trò chơi nhạy cảm đang được điều khiển. “Cô đến đây để gặp ông ấy à? Đó là lý do mà cô ở Naples? Cô định chú giải cuốn hồi ký đó và thêm vào những cái tên mà cha cô đã kín đáo bỏ đi? Cuốn sách sẽ bán chạy hơn khi đó và tôi dám nói rằng toà soạn của cô có thể sử dụng nguồn thu nhập này.”

Cô cảm những ngón tóc mà anh đang nắm và kéo tay anh ra. Sự phẫn nộ của anh giúp cô quên đi cái cảm giác bàn tay ấm áp của anh dưới mái tóc cô, và trong mắt anh phản chiếu sự ý thức của anh về hành động của cô.

“Tôi mong cuốn hồi ký của cha tôi sẽ được ưa thích mà không cần bất cứ chú giải nào, nhưng cảm ơn ngài về sự gợi ý. Tuy nhiên, tôi không ở đây vì mục đích đó.”

Đó là một lời nói dối trắng trợn nhưng cô không có cảm giác áy náy nào về việc lừa người đàn ông này. Ở một khía cạnh nào đó, mối quan tâm chủ yếu của anh ta trong việc điền thêm những khoảng trống trong cuốn hồi ký không liên quan đến gia đình anh.

“Huân tước Elliot, tôi đến đây để thăm những khảo cổ được khai quật và sự phá huỷ ở phía nam. Tôi cần chuẩn bị rời thành phố này ngay lập tức và tiếp tục cuộc hành trình của tôi như kế hoạch. Do đó, một lần nữa tôi phải yêu cầu ngài rời khỏi đây.”

“Chuyến đi của cô sẽ phải hoãn thêm vài ngày nữa. Tôi không thể cho phép cô đi như vậy.”

Cô cười. Sự ngạo mạn của người đàn ông trở nên kỳ quặc. “Ngài có cho phép tôi hay không, không là mối quan tâm của tôi.”

“Đó thật sự là điều cô nên quan tâm đó. Tôi đã cảnh báo cô rằng sự tự do của cô có thể kéo theo một số điều kiện và cô hứa chấp nhận chúng.”

“Khi ngài đến, ngài đã không nói về những điều kiện.”

“Cái ôm ấm áp của cô đã phân tán tôi.”

Cô nhìn anh một cách hoài nghi. “Những điều kiện đó là gì?”

Anh nhìn mái tóc chảy dài của cô. Điều đó có nghĩa là anh nhìn khắp cơ thể cô. Cô ấy nghĩ mình đã phát hiện ra một cảm giác về sự sở hữu, nó như thể anh vừa nhận được một món quà và đang xem xét giá trị của nó.

“Gentile Sansoni sẽ chỉ thả cô nếu cô được tôi giám hộ. Tôi phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về cô và hứa chỉnh đốn cách cư xử của cô.”

Cơn thịnh nộ bùng phát trong đầu cô. Dĩ nhiên là huân tước Elliot đang rất hài lòng về sự ngạo mạn và những mệnh lệnh đột ngột của ngày hôm nay. “Điều đó không thể chấp nhận được. Tôi chưa bao giờ chịu sự điều khiển của một người đàn ông. Điều đó sẽ làm mẹ tôi không yên nơi chín suối. Tôi từ chối đồng ý điều kiện này.”

“Cô lại muốn có cơ hội gặp lại Sansoni hay sao? Điều đó dễ thôi.”

Cô im lặng trước lời đe dọa.

Huân tước Elliot không thật sự cười khi anh đi về phía cửa, nhưng anh không giấu sự thích thú trước hoàn cảnh khó xử của cô.

“Cô Blair, chúng ta sẽ tới Bombay cùng nhau sau khi tôi nói chuyện với Merriweather. Từ giờ đến lúc đó cô không được rời phòng mà không có tôi hộ tống. À, và không ai, Marsillios hay Pietro được thăm cô cả. Tôi sẽ bị kết tội nếu cô lại tạo ra những trận đấu kiếm nữa trong khi cô đang trong sự quản thúc của tôi. Tôi đã thề sẽ giám sát cô, và tôi hy vọng cô cộng tác và nghe lời.”

Quản thúc? Giám sát? Vâng lời? Cô sững sờ đến mức anh đã đi khỏi trước khi cô kịp nhận thức những lời nói đáng nguyền rủa của anh.

5. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Thiện chí của Blair trong việc dàn xếp cuốn hồi ký đã tác động tốt đến tâm trạng của Elliot. Có thể anh sẽ gặp phải sự phản đối tất yếu từ Merriweather, anh đưa cô Blair lên con tàu đi về hướng tây và chuyển sự chú ý của ng một vấn đề hấp dẫn hơn nhiều.

Merriweather sẽ hợp tác một cách chân thành. Ông ta biết hơn ai hết câu chuyện của Drury rằng cái chết của viên sỹ quan là một sự lừa dối. Hơn thế nữa, sự nghiệp của ông sẽ bị ảnh hưởng nếu như cả thế giới biết rằng ông ta đã không cẩn thận trong khi đang say sưa. Ông ta có thể trở thành một đồng minh trong việc buộc cô Blair xóa bỏ những mẩu tin buộc tội.

Elliot lúc đó nhận ra vấn đề không thể giải quyết nhanh như anh ta nghĩ. Viên thư ký ở tòa công sứ Anh tại Palazzo Calabritto thông báo với anh rằng Merriweather đã đi thực thi nhiệm vụ tại Cyprus và có thể sẽ chưa quay về trong vòng ít nhất hai tuần nữa.

Elliot trở về khách sạn để tính toán lại một vài kế hoạch của anh, Trời dần tối, anh thuê xe ngựa và đi đến Spanish Quarter để ghé thăm Phaedra Blair lần nữa.

Đôi mắt xanh của cô nhìn vào anh tại ngưỡng cửa.

“Ngài cần gì, thưa huân tước Elliot?”

“Cô đã nói rằng cô thích đi dạo quanh vịnh này và tôi ở đây để tháp tùng cô.”

“Tôi không trông mong sự tháp tùng của ngài”

“Cô có thể đi dạo với tôi hoặc không. Nhưng thật đáng tiếc nếu cô không tận hưởng sự tự do mà bây giờ cô đang có.”

Cô mím môi và suy nghĩ. “Tốt thôi, vậy chúng ta đi.”

Cô bước về phía trước để phòng anh bước bên cạnh.

“Cô quên mang theo mũ, cô Blair. Mặt trời vẫn chưa lặn và làn da đẹp của cô có thể bị đe dọa. Tôi tin chắc rằng cô không thích có những vết đen của mặt trời trên mũi cô đâu mặc dù chúng cũng thật đáng yêu.”

Cô đưa tay lên mũi. Ngay lập tức lòng kiêu hãnh của phụ nữ chế ngự, cô làm bộ không quan tâm đến vấn đề ngớ ngẩn đó.

“Ngài đã pha trộn những lời tăng bốc giả dối và sự chỉ trích rất khéo léo, thưa ngài.”

“Không giả dối. Những nốt nhỏ rất đáng yêu và nữ tính, nhưng cô vẫn cần đội mũ. Tôi sẽ đợi trong khi cô lấy mũ. Cô có mũ mà, phải không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cô bực tức quay gót và đi về phòng ngủ. “Đừng có đi theo tôi.”

“Tôi không bao giờ đi vào phòng ngủ của phụ nữ hai lần trong một ngày. Giống như khiêu vũ với họ trong phòng khiêu vũ, điều đó có thể gây hiểu lầm.”

“Tôi ít khi hiểu lầm đàn ông, ngài Elliot. Họ là những người trong sáng nhất.”

Anh cũng mong đàn ông là như vậy - vì cô. Cô cũng không thiếu kinh nghiệm. Sáng nay cô biết những ý nghĩ của anh đang lang thang ở đâu khi anh nhìn cô đứng bên cạnh giường. Mái tóc xõa của cô làm cô trông giống như một phụ nữ chuẩn bị ột buổi chiều dễ chịu.

Cô đã không phản ứng lại với sự ngỡ ngàng hay sự lúng túng e lệ. Không có sự phẫn nộ đoan trang mà thay vào đó cô nhìn anh khi những cơ hội tình ái đang đùa giỡn cả hai. Sự biểu lộ chân thành của cô đã thừa nhận lực hút và những cơ hội của việc đó.

Anh chưa bao giờ trải qua điều gì như vậy trước đây. Cô ấy cố gắng chế giễu và cự tuyệt mà không nói một lời. Anh muốn tôi và có thể tôi cũng thích anh nhưng điều đó sẽ không xảy ra bây giờ. Không bao giờ xảy ra. Tôi cũng chưa quyết định điều đó. Cô ấy nên biết rằng thái độ của cô có thể kích thích con quỷ trong người đàn ông.

Cô quay trở lại, đầu đội một chiếc mũ màu vàng rơm trông thật hấp dẫn, hơn cả sự mong đợi của anh. Đó là một chiếc mũ có vành chéo gắn những bông hoa lụa trắng và xanh làm tôn thêm vẻ đẹp của đôi mắt và làn da trắng của cô. Với mái tóc dài, thẳng mượt của cô và sự trang điểm nhẹ nhàng, cùng những nốt nhỏ trên mặt, trông cô thật tươi trẻ và giản dị.

Bộ cánh làm hồng đi hình ảnh. Bộ váy màu đen, mềm mại ôm lấy thân hình của cô.

Chiếc váy kích thích nhiều tưởng tượng hơn cô mong đợi. Nó bóng gió về những gì cô đã nói với anh lúc trước.

Không có hầu gái trợ giúp cho cô. Cô không mặc áo ngực và toàn bộ hình dáng cô cho thấy thân thể thanh thoát, mềm mại của cô trông thật đáng giá. Anh phải công nhận bộ ngực cao, đầy đặn với cặp hông đủ nữ tính để l chiếc eo trông thon nhỏ. ...

“Alexia làm nó”, cô nói và quan sát sự ngưỡng mộ của anh dành cho chiếc mũ. “Tôi tin rằng cô ấy muốn thay đổi tôi đôi chút. Còn về phần chiếc váy mà ngài đang nhìn chăm chăm với sự chê bai thì ngài đừng nghĩ tôi sẽ thay nó. Tôi không bắt buộc ngài phải đi ra ngoài cùng với một người phụ nữ không hợp thời trang.”

“Sự hấp dẫn của chiếc váy đang tăng dần trong tôi. Tôi muốn cô che tóc lại chứ tôi không yêu cầu cô từ bỏ những biểu tượng mà với chúng cô đang thách thức cả thế giới.”

Cô nâng cằm lên và đi về phía cửa một cách mạnh mẽ. “Nếu ngài là người khôn ngoan thì ngài không nên đòi hỏi gì hết.”

Những tiếng ồn, những vở kịch, những chiếc mũ lông và những chiếc ô nhiều màu sắc.

Sự giàu có phồn vinh, sự nghèo nàn ghê tởm và những chiếc áo giáp của sỹ quan lập lánh.

Những thời khắc tuyệt vời ở London là sự mô phỏng những gì đang xảy ra nơi khí hậu buổi tối miền Nam này. Con đường đắp cao dọc theo vịnh Naples rất đông những người dân của thành phố. Những người quý tộc trong những bộ váy và áo choàng sang trọng đi dạo từng tốp giữa những người nghèo đi lang thang gần mặt hồ. Những thương nhân đi dạo cùng vợ và con họ.

Cuộc sống nhộn nhịp ban đêm, không khí gần vịnh hay quảng trường nhà thờ nơi phục vụ những sự kiện quan trọng của thành phố. Những cô gái đến tuổi lấy chồng phô vẻ đẹp của mình ở đó. Vẻ đẹp trẻ trung trong đêm của họ bừng sáng giữa khuôn mặt nghiêm nghị của các ông bố, bà mẹ cẩn thận dò xét những gã đàn ông nhìn con gái họ hai lần.

Toàn thể Naples là một vở opera và Phaedra Blair không có vẻ kỳ quặc như cô muốn. Chiếc mũ làm cô khá chỉnh tề mặc dù Elliot để ý thấy sự chú ý mà cô dành ái tóc rũ xuống của mình. Anh hình dung lại những phản ứng khi cô đến đây tối đầu tiên, đi bộ một mình, mái tóc đỏ bừng lên giữa đêm đen tối. London có thể chịu đựng được sự kỳ quặc mà cô thể hiện trên vẻ bề ngoài của mình.

“Ngài đã nói chuyện với ông Merriweather chưa?”

Đó là những lời đầu tiên cô nói từ khi họ rời căn hộ của cô. Elliot cũng không bắt cô phải nói chuyện trên xe ngựa cũng không bận tâm về điều đó. Anh đã có quãng thời gian yên lặng tuyệt vời với những suy nghĩ riêng như người bạn đồng hành duy nhất của anh. Anh thích thú với xã hội này ở một mức nào đó nhưng chỉ khi nào có những giờ phút yên lặng để bù lại những lúc ồn ào.

“Ông ta đang đi công tác và chắc chưa quay về trong ít nhất hai tuần nữa.”

Anh tự hỏi liệu cô có biết chuyện này chưa. Anh không tin rằng cô Blair không có ý đồ khác khi đến thăm thành phố này. Nếu cô muốn tận mắt thấy sự thất bại thì một thời điểm khác trong năm sẽ có ý nghĩa hơn. Việc lên tàu khi hành trình của cô có thể rơi vào lúc nóng bức của mùa hè ở Naples, khi nhà xuất bản của cô đang gặp khó khăn, đối tác thì yếu kém và hồi ký thì chờ đợi sự chuẩn bị...Anh ngờ rằng Merriweather cũng là một trong những mục đích của cô ở đây.

“Tôi hi vọng ngài không nghĩ rằng tôi có thể trì hoãn thêm hai tuần hoặc hơn nữa trước khi tới Pompeii.”

“Tôi quyết định là chúng ta sẽ đi thăm những di tích trong khi tôi chờ ông ấy quay về.”

Điều đó đã vỗ về cô. Cô dường như đã bớt căng thẳng. Có thể cô thực sự là một khách du lịch khi đến đây.

“Mùa xuân năm ngoái Alexia nói với tôi là ngài đang viết một cuốn sách mới. Vậy việc đi thăm Bombay có liên quan không?”

“Tôi sẽ đi thăm chỗ khai quật mới và xem họ đã khám phá được gì trong những năm qua. Tôi sẽ nói chuyện với những nhà khảo cổ và nghiên cứu một số vấn đề cho cuốn sách của tôi.”

“Alexia nói đó sẽ là cuốn sách về những câu chuyện quen thuộc hàng ngày, về cách mà mọi người sống. Thật bất thường. Thông thường là truyện lịch sử miêu tả chiến tranh, chính trị và chiến công của những người đàn ông vĩ đại. Ngay cả cuốn sách gần đây cũng vậy.”

“Tôi cũng biết quyển sách này sẽ bị phê phán là thiếu ý nghĩa quan trọng. Tuy nhiên chủ đề này rất lôi cuốn tôi và tôi có thể tự thỏa mãn sở thích của mình.”

”Nếu ngài nghĩ rằng tôi đang phê phán ngài thì ngài đã hiểu lầm tôi rồi. Tôi tin sách của ngài sẽ được nhiều người yêu thích bất luận nhà phê bình có bình luận gì. Nó sẽ bán rất chạy.

“Tôi không chắc nhà xuất bản của tôi sẽ đồng ý.”

“Vậy thì có lẽ ông nên tìm một nhà xuất bản khác. Tôi rất hân hạnh được xuất bản sách cho ngài nếu ngài có thể chấp nhận làm ăn với một phụ nữ.”

Anh cười vì câu nói khôn ngoan của cô. Cuối cùng nhà xuất bản có thể tồn tại nếu cô Blair sử dụng tài năng trong việc tăng bốc các tác giả để hợp tác với cô.

Tâm trạng của cô đã tốt hơn từ lúc hai người đi dạo. Lý do có thể là do những tia nắng nhẹ của mặt trời và những làn gió mát. Cũng có thể do cô Blair biết rằng sự tức giận có thể cản trở việc tận hưởng sự tự do của cô.

Niềm vui lấp lánh trong ánh mắt của cô khi đi bộ và quan sát đám đông qua lại, những con thuyền và những con mòng biển... Cô mỉm cười âm áp đến mức có thể bị hiểu lầm là một sự ve vãn. Anh cũng không thể không thấy cái cách mà những người đàn ông nhìn cô. Sự khác lạ của mái tóc đỏ cũng đủ để lôi kéo sự chú ý, nhưng cô vẫn sẽ như vậy trong bất kỳ trường hợp nào.

Cô cũng biết những cái nhìn đó. Cô không khuyến khích mà cũng không ngăn cản họ. Cô không thấy thích mà cũng không thấy bị xúc phạm trước những điều Elliot nói. Cô chỉ đơn thuần là đi dạo, những nếp xếp trên váy du đưa và cô tự tin vào sự khác biệt của mình.

Tuy nhiên cô cũng khéo léo phô bày những ưu điểm của mình. Cô tinh tế như một làn hương thơm. Sự thách thức mà anh đã cảm nhận được trong phòng ngủ của cô, chỉ là giờ đây sự thách thức đó dành cho những kẻ nhìn ngó quá lâu. Anh thích tôi, nhưng tôi sẽ không để điều đó xảy ra.

Cô dừng lại để mua một bó hoa của một cô bé bán hoa. Anh trả tiền cho bó hoa đó nhưng cô từ chối và tự mình trả tiền. Cô tiếp tục đi và đưa những bông hoa thơm ngát lên mũi.

“Ngài Elliot, tôi đề nghị chúng ta thiết lập một mối quan hệ.”

Đó không phải là điều anh mong đợi. Nhưng dù sao cơ thể anh căng ra. Cô đã chọn những lời đó để bốn cọt. Điều đó đã chọc tức anh bởi vì nó có tác động thực sự.

“Tôi đã biết kết quả của những lời đề nghị của cô dành cho đàn ông, cô Blair, nhưng tôi buộc phải từ chối.”

“Điều đó có nghĩa gì?”

“Ồ, có lẽ tôi đã hiểu sai ý cô? Vậy thì tôi xin lỗi.”

“Ngài có ý gì?”

Anh nhún vai. “Tôi nghĩ cô đang đề nghị tôi trở thành một người bạn của cô. Một trong những con ong bay vo ve quanh con ong chúa.”

Là da trắng của cô ứng đỏ. Sự giận dữ của cô kéo theo cảm giác khó chịu.

“Ngài biết gì về bạn bè của tôi?”

“Cô có thể coi thường một xã hội lịch thiệp, nhưng đó là nhận thức của cô. Mọi người đều biết về cô con gái của Artemis Blair và cái cách mà cô coi bản thân mình hơn cả những luật lệ ngu ngốc của xã hội - giống như mẹ cô”.

“Tôi thật ngạc nhiên về sự xác xược của ngài.” Sự tức giận chiến thắng và cô không còn bối rối. “Ngài đã hiểu sai tình bạn của tôi, đó là lý do tại sao tôi sẽ không bao giờ muốn có một người bạn giống như ngài.”

Ồ, cô ấy đã nghĩ đến điều đó. Việc thương lượng mới chỉ bắt đầu sớm nay. “Nếu tôi đã thô lỗ thì tôi xin lỗi.”

Nét mặt cô thoải mái hơn.

“Nhưng...”

Lông mày cô nhíu lại.

“...Nếu cô cao cả hơn những luật lệ xã hội ngớ ngẩn thì điều đó cho phép tôi có thể thô lỗ, phải không cô Blair? Ý tôi là xét theo quan điểm của cô. “Xác xược” là tất cả những luật lệ mà, phải không? Trong những ngày tới cô phải giúp tôi nhìn thấy sự chinh phục những luật lệ của cô bắt đầu và kết thúc ở đâu để tôi không hiểu lầm cô nữa.”

Một lần nữa sự tự tin, thách thức tràn đầy trong cô.

”Ngài hãy tin chắc rằng tôi sẽ chỉ cho ngài thấy điều đó, ngài Elliot

Cuộc đi dạo đã đưa họ đến Riviera di Chiaia và những biệt thự nhìn ra vịnh. Cô Blair thích thú với vẻ đẹp của chúng trong khi cô che giấu những suy nghĩ của mình đằng sau ve thờ ơ.

6. Chương 04 Phần 2

“Ngài Elliot, thật tiện khi ngài nói về những ngày tới và việc ngài bày tỏ sự bất đồng cũng như sự khinh bỉ đối với tôi. Thật ngẫu nhiên mà lời đề nghị của tôi phải chịu đựng cả hai thái độ đó.”

“Tôi không phản đối và cũng không khinh cô. Tôi chỉ muốn chúng ta hiểu đúng về một vấn đề nhỏ. Đó là điều quan trọng.”

“Ngài đã hiểu sai về tình bạn của tôi với những người khác và cả sự quan tâm của tôi đối với ngài, điều đó cho thấy chúng ta không thể thông cảm với nhau được. Hoặc ngài có thể coi một du khách như là bạn của ngài. Tôi sẽ theo ngài và việc nghiên cứu của ngài sẽ làm chậm kế hoạch của tôi. Vậy tôi đề nghị chúng ta nên tách ra khi chúng ta rời Naples.”

“Không thể được.”

“Gentile Sansoni sẽ không bao giờ biết được.”

“Cả thành phố này trong tầm với của hân. Hơn nữa tôi đã hứa và đó là một trong những luật lệ xã hội ngớ ngẩn mà tôi thực hiện rất nghiêm túc.”

“Ngài...”

“Không, thưa quý cô Blair. Sáng ngày kia chúng ta sẽ khởi hành cùng nhau. Chúng ta sẽ đi thuyền đến Positano trước, sau đó đi Amalfi và chuyển đi quay trở lại bằng đường bộ.”

“Tôi muốn đến Bombay ngay lập tức”

“Việc trì hoãn sẽ nhanh thôi. Tôi đã hứa đi thăm một người bạn ở Positano và anh ấy mong gặp tôi sớm. Nếu cô đến đây với tư cách là một du khách thì cô nên thích thú với một vài ngày đi thăm thú biển ở miền Nam này. Nó rất đẹp và kỳ vĩ.”

Dường như cô chẳng thích thú gì. Anh đã lường trước việc nhìn thấy sự bức dọc, miễn cưỡng trong đôi mắt cô trong vài tuần tới.

Họ quay lại con đường cũ. Anh suýt va phải đứa bé khi nó đang lê bước. to đen ngược nhìn với niềm hy vọng không diễn đạt được của một đứa bé nghèo khổ nhất trong số những đứa trẻ của thành phố. Cô bé không van xin nhưng cơ thể nhỏ bé, yếu đuối của cô và bộ quần áo rách rưới đã cầu xin một cách cảm động thay cho cô bé.

Anh móc trong túi áo. Ngay khi anh chìa đồng xu ra thì xuất hiện thêm hai đứa trẻ nữa đứng cạnh cô bé. Nhiều đứa nữa đang tới, người đàn ông Anh không biết nhiều về những đứa trẻ ăn xin ở Naples.

Anh tìm thấy vài đồng xu nữa. Cô Blair có vẻ không hoảng sợ trước sự chen lấn của đám trẻ nghèo như những người phụ nữ khác. Cô thử nói chuyện với cô bé đầu tiên trong khi tay cô chống ngang hông.

Họ đi qua đám trẻ với những đôi mắt đen và cơ thể rám nắng, chìa những đồng xu ra cho đến khi đám trẻ đi hết.

Họ quay lại xe ngựa mà không tranh cãi gì thêm. Cô chỉ nói khi họ chia tay tại căn hộ của cô.

“Ngài nói sáng ngày kia chúng ta sẽ đi phải không? Tôi cũng không có đề nghị gì ngoài việc chuẩn bị.”

Sự phục tùng cho thấy cô không lừa gạt anh. Anh đi về để chuẩn bị ỉnh.

Phaedra lấy đồ trang sức từ chiếc khăn choàng. Cô bọc chúng vào một chiếc khăn tay và kẹp cái bó nhỏ đó vào sâu trong túi váy của cô. Sau đó cô quấn khăn vòng quanh đầu và buộc ở phía dưới cằm.

Cô kiểm tra vali và đếm lại những quần áo và đồ đạc mà cô đã xếp vào. Cô hãnh diện về mình nhưng cô vẫn lo lắng rằng sẽ có ít quần áo trong những tuần tới.

Đó là lỗi của Elliot. Mọi người đều biết một lời hứa do cưỡng ép thì không có ý nghĩa, và một lời để cứu một phụ nữ khỏi số phận lại trở thành sự cầm tù trong ý nghĩ của cô. Sự khẳng khái giữ lời hứa của anh ta làm cô phật ý. Nhưng cô cũng may mắn khi người duy nhất có thể giúp cô thoát khỏi tình trạng khó xử là một người đàn ông có quan điểm lỗi thời về danh dự.

Cô sẽ không cho phép anh ta làm cho hai người trở thành nạn nhân của sự thiếu cẩn đó. Anh ta không cần tình bạn của cô. Sẽ không có gì ngoài những rắc rối giữa hai người.

Một trong số những con ong bay vo ve quay con ong chúa. Người đàn ông không đủ khả năng để hiểu một tình bạn chân thành của cô với rất ít những người đàn ông có cùng tư tưởng. Anh ta có thể kinh ngạc khi biết rằng một số đàn ông có thể vượt qua sự thôi thúc chiếm hữu và thống trị, điều đã gây nên quá nhiều nỗi đau thương trong lịch sử và trong cuộc sống của phụ nữ. Có những người đàn ông mà ham muốn tình dục của họ không cần thiết phải được thực hiện, chế ngự và đòi hỏi sự phục tùng.

Thế đấy, cô không có trách nhiệm phải giải thích điều đó. Làm như vậy có thể là một sự cố gắng vô ích và có thể đòi hỏi cô phải mất nhiều thời gian với anh ta hơn.

Cô để lại một lời nhắn và ít tiền trong hòm đựng quần áo để bà Cirillo biết rằng cô sẽ quay lại. Rồi cô đi ra khỏi căn hộ và nhìn theo dãy hành lang tối tăm. Cô dò dẫm đường đến cầu thang.

Bước chân nhẹ nhàng trong bóng tối của cô chậm dần khi đến đầu cầu thang tiếp theo.

Cô đi dò dẫm trong bóng tối trên cầu thang.

Đột nhiên bóng của cầu thang, những khung cửa và những bức tường hiện ra như có ai đó mở tấm chắn ánh sáng mặt trăng.

“Pietro không đợi ở lối chính như cô nghĩ đâu cô Blair.”

Tim cô như rơi ra, giọng nói trầm trầm phía sau cô, cô quay lại.

Elliot đứng cách sau cô khoảng một mét tại ngưỡng cửa của căn hộ ngay phía dưới căn hộ của cô. Anh ta cúi trần, đi chân đất, có vẻ như anh ta đang ngủ và mặc vội quần vào để kiểm tra sự lộn xộn ở ngoài. Ánh đèn mờ mờ từ phòng ngủ của anh ta chiếu ánh sáng vàng vọt.

Sự hiện diện của anh ta báo trước sự thất bại trong kế hoạch đào tẩu của cô. Mặc dù rất bức tức nhưng cô không thể không đánh giá cao cơ thể đang phô bày trước mắt cô. Anh có một thân hình đẹp, bờ vai rộng và rắn rỏi. Thân hình của anh thể hiện sự trẻ trung của những người đàn ông ưa vận động. Ánh sáng mờ làm nổi bật cơ bắp săn chắc của ngực, bụng và cánh tay.

Anh tiến hai bước và giành lấy vali của cô, chộp lấy tay cô, đẩy cô vào phòng và đóng cửa lại.

“Ngài đang ở đây?” Cô hỏi. Ánh đèn thực sự làm tôn lên vòng ngực rắn chắc và làn da quăn răn đang rất gần khuôn mặt cô. Nếu việc bị quấy rầy không làm cô bức tức thì có lẽ cô sẽ lấy làm thích thú khi chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh.

“Tôi sở hữu những căn phòng ở đây.”

Anh không tiến lại thêm nữa. Cô liếc nhìn khuôn mặt anh và nhận thấy anh đang nhìn cô.

Anh biết cô đang ngắm nhìn cơ thể anh. Một cảm giác khuấy động dâng lên trong cô. Đôi mắt của anh phản chiếu với cùng phản ứng nhưng đó là sự ưng thuận lạnh lùng, như thể anh có thể điều khiển được nó trong mình và trong cả cô nữa.

Vâng, người đàn ông này không là gì cả ngoài những rắc rối.

“Đừng có đi. Đừng có cố gắng bỏ trốn”. Anh bước tới chỗ bàn viết, cầm chiếc áo sơ mi đã được bỏ lại đó và mặc vào.

Cô không nhìn. Thật sự là không. Nhưng ở khóe mắt cô, cô đã thấy cơ bắp của anh vận động và thân thể anh căng ra. Hình ảnh khuôn mặt anh ở trên cô và đôi bờ vai, tấm ngực nằm trong sự chú ý của cô từ lúc chiều đó lại trở lại trong đầu cô, nhưng lần này mạnh mẽ hơn...

Cô có thể tìm thấy sự tồn tại của anh nơi khóe mắt mình. Chiếc đèn ở bàn viết trong phòng khách. Hay một tập giấy. Cô thấy những vết mực nhợt trên ngón tay anh. Anh đang viết, chứ không ngủ. Cô vẽ ra hình ảnh anh ngồi đó, ở trần trong không khí lạnh của ban đêm và kiên trì viết lách.

Vận áo xuềnh xoàng, trông quá phóng túng và lãng mạn vì sự an toàn trong chiếc áo sơ mi rộng đó, anh đối mặt với cô.

“Huân tước Elliot, ngài ở đây để theo dõi tôi đấy à?”

“Tôi đã yêu cầu bà chủ Cirillo theo dõi cô. Tôi ở đây là để ngăn cản cô bỏ trốn lúc nửa đêm.”

Anh đã đoán ra kế hoạch của cô. Điều đó làm cô nản lòng. “Để cho con mụ đó can thiệp vào việc riêng của tôi là một điều không thể tha thứ được.”

“Nhưng nó dường như là cần thiết. Bà ta tự thêm nhiệm vụ cho sứ mệnh của mình và hành động theo óc sáng tạo của m. Tôi yêu cầu bà ta báo cho tôi biết liệu cô có vâng lời tôi và rời khỏi nhà trọ không. Thay vào đó, bà ta lại theo dõi cô và ngăn chặn lá thư cô gửi cho bạn cô.” Anh biểu hiện sự chỉ trích. “Mà trong đó cô sắp xếp cuộc bỏ trốn giữa đêm cùng với một người đàn ông là không thể chấp nhận được. Thậm chí tôi tệ hơn, điều gì sẽ xảy ra nếu như Pietro không đứng đợi ở ngoài kia? Cô rất có thể ở ngoài đó trong bóng đêm, giữa thành phố này, không được bảo vệ.”

“Đừng có trách mắng tôi. Đừng thách tôi. Nếu anh không đến, tôi sẽ nhanh chóng tìm cách thuê một chiếc xe kéo hay xe ngựa hoặc xe lửa gì đó nếu cần và tôi đã có thể đi khỏi đây.” Tất cả những hình dung về câu chuyện tiếc nuối này đang dâng lên trong tâm tưởng cô. Cô ghét tất cả những điều đó.

“Dường như là tôi đã đổi một người cai tù này để lấy một người khác,” cô nói.

Anh nâng chiếc vali của cô. “Cô cứ gọi nó là gì như cô muốn.” Anh đưa tay về phía cửa và mời cô đi trước. Sực sôi tức giận, cô lê bước quay trở lại những bậc cầu thang dẫn lên phòng cô. Cô ghê sợ vì anh không để vali bên trong ô cửa mà đặt vào phòng ngủ cho cô. Cô không theo vào cùng. Một sự thận trọng tự giác, rất phụ nữ đã giữ cô ở lại phòng khách.

“Lại đây, cô Blair.”

Sự ra lệnh của anh tạo ra sự bất bình trong cô nhưng cô không nhận ra hoặc không muốn. Sự tức giận là điều dễ hiểu nhưng nó còn những nhịp đập và sự thôi thúc khác. Cô ghét điều đó khi những người đàn ông cố gắng sai khiến cô như thể họ là người kiểm soát cô vậy, và...

Cô nhìn chăm chăm vào phòng ngủ. Anh đứng đó ăn mặc xuềnh xoàng, cổ áo sơ mi để hở, tóc rối tung và thái độ rất kiên quyết. Anh nhìn cô và một sự đối mặt không lời xen giữa họ. Cảm giác hồi hộp và nguy hiểm vây quanh cô.

Anh đi đến và kéo cô vào phòng. Cái nắm tay của anh quá chặt, quá tự tin, đầy những giả thiết về những việc mà anh có thể làm cô kinh ngạc. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình lại có một người đàn ông đối xử với cô như thế. Cô cố gắng thu mình lại và nói những từ khiến anh phải trở lại vị trí của mình, nhưng...

Anh cởi nút thắt của chiếc khăn quàng dưới cằm cô. Phải mất một thời gian rất lâu. Nó khiến anh trở nên quá gần. Chắc chắn, anh không phải là một thằng đần. Cô nên dừng anh lại và tự làm việc đó.

Anh cởi chiếc khăn choàng ra khỏi đầu và vai cô. Nó rơi trong sự lơ đãng lâu và chậm. Anh ngẩng nhìn nó trượt qua trên cơ thể cô đến tận khi nó rơi trên cánh tay anh.

Duy nhất ánh trăng từ cửa sổ mở chiếu sáng căn phòng, nhưng cô không thể nhìn rõ mặt anh để đoán biết những ý nghĩ trong đầu anh. Họ ở đó trong căn phòng trong bầu không gian ấy như khi họ ở cùng nhau lúc chiều.

Một phản ứng mới làm cô giật mình. Một thứ mà cô chưa bao giờ trải qua trước đây. Cô sợ. Không phải anh, cũng không phải bị bắt ép. Mà là chính cô, chính cách khác thường, sống sót mà cơ thể cô phản ứng

lại sự kiểm soát của anh đối với cô.

Anh chỉ về phía giường. “Hãy cởi váy của cô và nằm xuống.”

Điều đó hầu như khiến cô trở lại những cảm nhận ban đầu. Hầu như vậy. Tuy nhiên, một sự kích động khó giải thích cắt ngang với mệnh lệnh khiếm nhã. Lay chúa...

“Ngài đã đi quá xa rồi đấy.” Cô thật sự nói điều đó ư? Phải chăng cuối cùng ý chí của cô đã khuấy lên một cảm giác thông thường nào đó và cứu vớt cô?

“Cô đã khiến tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi không thể liều lĩnh để cô trốn chạy thêm lần nữa.”

“Tôi hứa là sẽ không vậy nữa.”

“Một người phụ nữ muốn tôi phá lời hứa với Sansoni sẽ không giữ lời với tôi. Bây giờ thì hãy hợp tác đi nếu không muốn tôi buộc cô tuân lệnh.”

Cô quay lại đằng sau và tháo khuy váy của mình. Chỉ mất một phút để cởi bỏ nó và đặt nó lên ghế. Ánh sáng không đủ mờ để che giấu cô. Cô ước mình đang mặc chiếc áo mịt ngực ngớ ngẩn. Cô ngỡ rằng với chiếc áo lót đơn giản này anh ta có thể nhìn thấy nhiều hơn những gì mà anh ta được phép.

Cô tiến về chiếc giường và trèo lên, cố gắng không để lộ quá nhiều, bị kích động bởi cô hoài nghi về việc mình đã làm. Cô nằm ngửa và nhìn anh. Sự yên lặng treo giữa bầu không khí một hồi lâu.

“Ngài định làm gì, huân tước Elliot?”

Anh lại cười. Yên tĩnh. Tối tăm. “Đây không phải là khoảnh khắc phù hợp để chọc tức hay chòng ghẹo, cô Blair ạ.”

Đột nhiên, anh cúi xuống cô. Do dự. Trái tim cô bắt đầu loạn nhịp. Chiếc áo của anh dâng lên gần mặt cô. Mùi hương của anh tấn công cô. Cơ thể của anh chiếm lĩnh cô. Một trạng thái vô cùng tuyệt vời kích thích cô. Ngực cô trở nên nhạy cảm và...

Anh cầm tay trái của cô và đưa nó về gần thanh sắt của tấm ván đầu giường.

“Ngài đang làm gì vậy?”

Anh buộc chiếc khăn choàng giữa những thanh giường. “Để đảm bảo rằng cô không bỏ trốn. Tôi không cần ngủ nhiều nhưng tôi không thể thức hai đêm liền.”

“Chuyện này thật quá đáng. Thật đê tiện. Tôi yêu cầu ngài...”

“Việc này là cần thiết. Hoặc là như thế này hoặc là tôi ngủ cạnh cô. Cô thích thế nào hơn?”

Cô nhìn lên anh. Anh dừng thắt nút và nhìn xuống. Trái tim cô ghen ứ ở cổ.

“Cô thích thế nào?” Anh nhắc lại. Đó là một câu hỏi nghiêm túc thẳng thắn. Một lời chào mời cho phép lực hút thể xác tìm thấy đường của nó.

Cô ghen lại. “Tất nhiên là không.”

Thậm chí dưới ánh sáng mờ của trăng, cô cũng nhìn thấy nụ cười của anh ấy. Anh lại chuyển sự chú ý trở lại chỗ những nút thắt.

Cuối cùng anh ta cũng đi. Cô giật mạnh dây trói. Không thấy nút cởi được nói lỏng. Cô chuyển mình để cố gắng tháo nút buộc bằng tay kia.

“Đừng lãng phí cố gắng tháo nó ra. Cô không thể đâu. Cô có thể di chuyển, thậm chí có thể đứng. Cô cũng có thể dùng đồ đạc trong phòng. Nhưng cô không thể đi khỏi. Tốt hơn hết là hãy dành thời gian ngủ đi.”

Tiếng nhắc của anh khiến cô không cố gắng nữa. Cô quay lại sau lưng và nhìn anh. Sự bất lực của cô và sự kiểm soát của anh gào thét thâm lặng. Ý chí của cô muốn hét lên những lời xúc phạm chống đối, nhưng cơ thể cô vừa cảm nhận một trạng thái, một hơi ấm ngọt ngào. Nó khiến cô sợ rằng sự khuất phục này sẽ kích thích ham muốn, một ham muốn tình ái.

Anh biết, cứ nguyên rửa anh. Cô ấy có thể nói anh vậy.

“Cô rất đẹp, cô Blair ạ. Rất đáng yêu và dễ bị tổn thương, và thêm nữa... rất dễ bảo!”

“Ngài thật chết tiệt.”

Lại một tiếng cười nhẹ. Sau đó, anh đi khỏi, để lại cô đang tự vấn chính mình trong đêm tối về việc anh đã khiến cô trở nên dễ bị tổn thương và dễ bảo như thế nào.

7. Chương 05

Phaedra đưa đồ trang sức ra giấu dưới ánh ban mai đang tràn vào cửa sổ phòng nơi cô ngồi. Trong hai ngày qua nó như là tấm bùa hộ mệnh cho cô khi cô phải đương đầu với người đàn ông đã quá tự tin về việc anh có quyền kiểm soát cô.

Mẹ nên cảnh báo trước con điều này.

Có lẽ Artemis đã không biết được điều này nên không thể cảnh báo cho cô. Và có lẽ cô đã tách mình ra khỏi những người đàn ông như Elliot Rowthwell quá nhiều khiến cho cô không thể chiến đấu lại với họ.

Cô hình dung ra hình ảnh mẹ cô, bà đẹp đến nỗi khiến bất kì ai cũng sẽ phải nín thở. Khuôn mặt bà ngọt ngào đến nỗi không một ai có thể đoán biết được tài năng tuyệt vời của bà cho đến khi bà cất tiếng nói hay trao cho họ cái nhìn sâu sắc. Thực sự bà giống như một nữ hoàng được rất nhiều người vây quanh. Học giả, nghệ sĩ, và những người đàn ông khâm phục sự thông minh của bà là những người bạn yêu quý và luôn mong bà đạt được nhiều hơn thế. Ngôi nhà của họ tràn đầy sự nổi tiếng và rất nổi bật.

Chắc chắn một trong những người đàn ông đó đã cố gắng chinh phục bà, và chắc chắn Artemis danh tiếng đã trải qua những cảm giác thích thú khi tìm thấy đối thủ của mình về trí thông minh và quyền lực. Bà nên cảnh báo cho con gái bà rằng người đàn ông như thế sẽ xuất hiện.

Phaedra nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới, uân tước Elliot đang hướng dẫn những người hầu của bà Cirillo xếp hành lí lên xe để đưa họ đến bến cảng. Cô thu hẹp sự chú ý đến kẻ thù của mình.

Ít nhất đêm qua anh đã không trối cô. Cô đã hứa theo năm cách khác nhau rằng sẽ không bỏ trốn. Anh chỉ bớt nghiêm khắc khi cô hứa, trước mặt mẹ cô. Anh vừa mới làm cô phải van nài như một kẻ van xin Thượng đế.

Rất có thể bây giờ mẹ cô đang ở dưới mộ. Artemis Blair chưa bao giờ hiến dâng mình cho bất kì một người đàn ông nào dù chỉ là biểu tượng. Bà chưa bao giờ kết hôn, ngay cả đối với người bà yêu thương trọn đời, ngay cả khi bà biết rằng mình đã có con với Richard Drury. Bà chưa bao giờ từ bỏ tự do, tính độc lập và quyền tự do yêu và quan hệ với bất kì người đàn ông nào bà chọn, ngay cả khi bà phát hiện ra rằng thực ra bà chỉ muốn yêu và quan hệ với một người đàn ông duy nhất.

Đồ trang sức ấm lên trong tay Phaedra. Cô nhìn nó chằm chằm. Không, không chỉ có một người đàn ông. Còn có người khác nữa.

Thực sự đó là một cú sốc lớn khi cô đọc những điều đó trong hồi kí của cha mình. Chỉ cần nghĩ tới những từ ngữ đó thôi cũng đủ làm cô cảm thấy ghê tởm. Cô đã luôn nghĩ rằng cha và mẹ cô có một tình yêu hoàn hảo, được giải phóng bởi những ràng buộc và luật pháp, một cuộc gặp gỡ thật sự giữa hai tâm hồn và nó sẽ tồn tại mãi mãi. Tình bạn của họ đã chứng minh cho thế giới biết rằng còn có cách khác tốt hơn.

Họ đã sống với nhau như vậy rất nhiều năm nhưng cuối cùng người đàn ông khác đã xen vào.

Kẻ xâm phạm rất hấp dẫn nhưng hẳn là trung tâm của một kế hoạch, hẳn rất tuyệt vời nhưng cũng rất hung ác. Đó là những gì cha cô viết. Cô nhớ những từ đó rất chính xác. Cô đã học thuộc nó trước khi rời khỏi nước Anh. Hẳn ra đã dụ dỗ bà vào mối quan hệ này và lợi dụng bà bằng những cách hèn nhát nhất, cái cách mà có thể huỷ hoại thanh danh của bà, và cuối cùng đã khiến bà phải tìm đến cái chết. Hẳn bán đứng bà một cách trắng trợn như bán những đồ cổ giả. Rồi hẳn sẽ bị bóc trần, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Nhưng vì những vật như vậy đang còn ở ngoài kia, có thể nhìn thấy được, giống như vật mà hẳn đã

bán cho bà, và dần dần ai đó sẽ tìm ra nguồn gốc đáng nghi của chúng và trò bịp bợm lừa lọc của hắn sẽ hủy hoại hắn.

Cô nắm chặt vật trang sức có nguồn gốc đáng nghi. Một viên ngọc được thêm vào di chúc hơi muộn và được biết xuất từ Pompeii, Phaedra chắc chắn rằng đó là vật mà cha cô đã ám chỉ, và đó là mối liên hệ duy nhất với người đàn ông mà cha cô mô tả.

Những hành động của hắn ta cuối cùng đã dẫn đến cái chết của mẹ cô. Cô không thể gạt bỏ những từ ngữ đó ra khỏi tâm trí mình. Chúng nhảy nhót suốt đêm trong giấc mơ khi cô nhìn thấy hình ảnh mẹ cô vào những tuần cuối, trông bà rất nghiêm khắc, không hề giảm tập trung. Lúc đó thậm chí cô không hề để ý vì ít nhất bà luôn mỉm cười với cô. Nhưng sự từ chối của bà đến quá nhanh và cái chết của bà thực sự là một cú sốc lớn đối với cô.

Phaedra nhìn xuống dưới lần nữa. Huân tước Elliot đang chăm chú nhìn cô. Anh đã quan sát cô từ dưới đó bao lâu rồi?

Có lẽ mẹ cô không thể cảnh báo cho cô vì chính bà cũng không hề biết. Có lẽ kẻ xâm phạm cũng giống như người đàn ông ở dưới kia, kẻ có thể làm cho ai đó cảm thấy thích thú chỉ với sự chú ý của họ và quyến rũ người ta quên đi những niềm tin và kỉ luật theo họ suốt một đời.

Cô có thể tha thứ cho bà vì đã sao nhãng bài học này. Cô có thể tha thứ cho bà mọi điều thậm chí cả việc bà đã rời thế giới này quá sớm. Nhưng nếu người đàn ông thực sự đã lợi dụng bà một cách hèn nhát, nếu những hành động của ông ta dẫn đến cái chết của bà, thì đó lại là chuyện khác. Con gái của Artemis sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn ta. Nếu cô biết được đó là sự thật thì cô muốn nhìn thấy kẻ đó thất bại.

Cô với lấy chiếc khăn choàng và quấn lên đầu. Elliot có thể là một điều bất tiện nhưng cô sẽ không để việc anh ta đi cùng ảnh hưởng đến lí do chính khiến cô phải đến Italia.

Elliot trở về căn hộ của mình để lấy cái túi được nhồi rất nhiều báo. Anh đi ngang qua Phaedra trên đường về.

“Tôi sẽ đợi anh trong xe ngựa.” Giọng nói khô cứng và có chút gì đó lạnh lùng luôn được sử dụng khi có sự xuất hiện của Elliot.

Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì đã trói cô vào chiếc giường đó không chỉ bởi vì đó là một sự xúc phạm mà còn bởi vì anh đã thiếu sự tin tưởng. Cả hai đều biết rằng nó đã kích thích cô, và cô ghét anh vì điều đó, và vì tất cả những gì mà nó ám chỉ. Cả hai cũng đều biết rằng nếu anh không làm như thế thì cô đã lên ra ngoài khi đêm đến để tránh tất cả những gì mà nó

Cô đã rất cứng cỏi để đêm qua không cho điều đó xảy ra lần nữa. Những lời hứa của cô rất sâu sắc, những lời cô bảo đảm rằng nhất định sẽ không bỏ trốn rất thành thật khiến anh bớt nghiêm khắc.

Điều đó cũng có nghĩa là đêm qua anh đã có thể ngủ được. Đêm đầu tiên anh đã nằm trên giường, không nghỉ ngơi, và bụng cồn cào đói, khát khao luồn lỏi vào cơ thể anh như lưỡi dao cứa vào từng thớ thịt. Hình dung cô ở đó trong bộ đồ lót mỏng, nằm trên tấm nệm kia, mái tóc ánh bạc xoã xuống và có thể nhìn thấy cơ thể cô quá rõ... Mà muốn gì, Elliot?

Khỉ thật.

Anh lấy túi và một gói dài sau đó trèo lên xe ngựa với cô. Cô ngồi thẳng, nhìn anh vô cảm, điều đó như muốn nói lên rằng cô chấp nhận việc anh đi cùng vì không có sự lựa chọn nào khác. Cô sẽ không cảm thấy thoải mái khi hai người bên nhau đùa cợt.

Thuyền anh thuê đang chờ hai người ở gần Castel Nuovol. Một giờ sau họ đã chèo đến dọc vùng đất bao bọc quanh vịnh.

Cô ngồi ở giữa boong tàu, tay vịn vào chân song. Cô quan sát đường bờ biển chạy qua và hình ảnh ngọn núi Vesuvius và cảnh tượng xung quanh nó đang dần hiện ra. Ngọn gió nhẹ thổi chiếc khăn choàng khỏi tóc cô, vẻ đẹp lạ lùng khiến đoàn thủy thủ chú ý. Elliot đi xảy ra lần nữa. Những lời hứa của cô rất sâu sắc, những lời cô bảo đảm rằng nhất định sẽ không bỏ trốn rất thành thật khiến anh bớt nghiêm khắc.

Điều đó cũng có nghĩa là đêm qua anh đã có thể ngủ được. Đêm đầu tiên anh đã nằm trên giường, không nghỉ ngơi, và bụng cồn cào đói, khát khao luồn lỏi vào cơ thể anh như lưỡi dao cứa vào từng thớ thịt. Hình dung cô ở đó trong bộ đồ lót mỏng, nằm trên tấm nệm kia, mái tóc ánh bạc xoã xuống và có thể nhìn thấy cơ thể cô quá rõ... Mà muốn gì, Elliot?

Khỉ thật.

Anh lấy túi và một gói dài sau đó trèo lên xe ngựa với cô. Cô ngồi thẳng, nhìn anh vô cảm, điều đó như muốn nói lên rằng cô chấp nhận việc anh đi cùng vì không có sự lựa chọn nào khác. Cô sẽ không cảm thấy thoải mái khi hai người bên nhau đùa cợt.

Thuyền anh thuê đang chờ hai người ở gần Castel Nuovol. Một giờ sau họ đã chèo đến dọc vùng đất bao bọc quanh vịnh.

Cô ngồi ở giữa boong tàu, tay vịn vào chân song. Cô quan sát đường bờ biển chạy qua và hình ảnh ngọn núi Vesuvius và cảnh tượng xung quanh nó đang dần hiện ra. Ngọn gió nhẹ thổi chiếc khăn choàng khỏi tóc cô, vẻ đẹp lạ lùng khiến đoàn thủy thủ chú ý. Elliot đi đến gần để tránh hiểu nhầm về việc anh bảo vệ cô.

Anh đưa cho cô cái bọc mà anh mang theo.

“Đây là cái gì vậy?” Cô hỏi.

“Một món quà.”

Cô mỉm cười chân thành nhưng chắc chắn. “Tôi không nhận quà từ các quý ông, Huân tước Elliot.”

“Cô không nhận quà để đổi lấy các đặc ân, điều này thật đáng khâm phục. Nhưng tôi không thích những đặc ân đó nên cô vẫn tự do nhận món quà này. Nếu tôi lừa dối cô, cô có thể trả nó lại.”

Anh trở nên đáng ghét và gần như nói là “khi nào” chứ không phải là “nếu”.

Vẫn do dự nhưng tò mò, cô nhận cái bọc và bóc phần giấy gói cuối.

“Một cái ô sao?” Cô bóc nốt phần giấy còn lại. Cô cười. “Màu đen, toàn bộ đều là màu đen. Ôi thật.... dễ thương.”

“Tôi nghĩ nó sẽ hợp với cô.”

“Nó sẽ giúp tôi tránh những đốm nhỏ phải không?”

“Nó dùng để giúp cô khỏi bị ốm. Ở đây rất nóng và đang là giữa mùa hạ nữa. Khi cô đến đảo, cô sẽ cảm thấy rất vui vì bóng mát này.”

Cô mở ô ra và che lên đầu. “Anh rất am hiểu đất nước này. Anh đã từng ở đây lần nào chưa?”

“Hai lần. Lần đầu trên một chuyến đi lớn. Lần sau cách đây vài năm.” Anh chỉ tay ra bờ biển. “Đó là Herculaneum. Lần núi lửa Vesuvius phun trào đã chôn vùi Pompei trong tro và Herculaneum trong dung nham.”

Những khu có nhiều đá nổi bật lên bởi màu sắc của những chiếc váy của du khách làm cô chú ý. “Tôi cũng có ý định đến Herculaneum, nhưng ông Sansoni... Tôi sẽ để lỡ rất nhiều trong chuyến thăm lần này.”

“Tại sao không nấn ná lại một chút để thăm quan chúng sau khi chúng ta trở về từ chuyến du lịch nhỏ này?”

“Tôi không có thời gian. Tôi phải trở về nhà, tôi còn điều hành một nhà máy in nữa.”

Cần phải in một cuốn sách đặc biệt. Nếu anh không thấy thoải mái trong lần trò chuyện cuối với Merriweather, cô Blair sẽ không về nhà trong thời gian khá dài.

“Tôi cũng không nghĩ rằng mình thích khoảng thời gian ở Naples khi chúng ta hoàn thành chuyến đi ngắn ngày,” Cô nói. “Chắc chắn anh cho rằng những gì anh nói với Sansoni vẫn như vậy, và tôi sẽ vẫn phải dưới sự kiểm soát của anh.”

Anh ngắm nhìn quang cảnh hình chóp cao ẩn tượng của ngọn núi Vesuvius khi họ đi ngang qua đủ gần với Herculaneum để có thể xem những người công nhân đang đào xới. Mái tóc ánh bạc bay bay gần tay anh.

“Cô Blair, tôi băn khoăn không biết có phải việc tôi làm phiền cô khiến cô không thích hay vì cô không kiểm soát được tôi?” Tiếng thở dài của cô đã nói lên những gì cô nghĩ. Chúa đã ban cho tôi tính kiên nhẫn với một người đàn ông ngu ngốc và có thể đoán biết được.

”Tôi e không hi vọng giải thích được cho anh, nhưng tôi sẽ cố gắng trong mỗi quan tâm của yên bình. Tôi không nghĩ bất kì ai trong một tình bạn, cuộc kết hôn, hay trong một mối quan hệ là một điều phiền toái của người kia. Quan điểm của tôi cũng giống: chân thì thường mang ủng, và mọi người thường cho rằng việc một người phụ nữ cảm thấy bị làm phiền là điều bình thường. Tôi tin rằng phụ nữ và đàn ông có thể bên nhau và không nhất thiết phải thuộc về nhau. Cuộc đời của mẹ tôi đã chứng minh điều đó và đến chuyện của tôi cũng vậy. Chúng tôi không tạo ra thứ niềm tin này. Nó được biết đến và được tán thành bởi rất nhiều điều đáng khâm phục.

“Tôi biết tất cả về niềm tin của cô, cô Blair. Không phải là tôi không biết gì về triết học. Thậm chí nó nghe có vẻ đúng và hợp lí. Vấn đề duy nhất ở đây là nó chưa được tính đến nhiều thứ.”

“Thật sao? Đó là những thứ gì vậy?”

“Là bản năng của con người, là lịch sử của loài người. Xu hướng của cái xấu là làm kẻ nghèo, kẻ yếu đuối trở thành nạn nhân, và nhu cầu của kẻ yếu là cần được bảo vệ. Mạo hiểm đi một mình vào những thị trấn có nhiều đồi của Campania hay những con đường đen của Marseilles hay Istanbul, hay đi vào trong những xóm nghèo của London, và hãy xem điều gì xảy ra với những người phụ nữ đơn độc không được bảo vệ.”

“Những vua chúa ngày xưa bảo vệ nông nô của họ nhưng không có nghĩa là việc họ yêu cầu những người ấy phải lệ thuộc vào họ là đúng.”

Anh cười. “Vua chúa, nông nô. Ôi cái nhìn đen tối của cô về cuộc đời của những người phụ nữ. Nó không nhất thiết phải như vậy.”

“Nhưng nó có thể như vậy,” Cô nói. “Anh biết là nó có thể. Luật pháp cũng làm cho nó trở nên có thể.”

Cô nhấn mạnh lên chữ anh rất tinh tế khiến anh băn khoăn không biết anh có thể hình dung ra nó. Cô chạm vào vết thương cũ rất nhẹ nhưng dù vậy anh vẫn cảm thấy đau. Sự giận dữ sôi sục trong lòng anh.

Cô nhìn ra bờ biển. Khuôn mặt ửng đỏ của cô chứng tỏ rằng cô đã động chạm đến anh. Anh kiềm chế phản ứng của mình, nhưng cái suy nghĩ muốn chiếm hữu cô xuất hiện trong tâm trí anh. Anh phán đoán xem để trở thành chúa tể của cô, để khiến cô phải quỳ xuống thì cần những gì.

“Tôi xin lỗi, ngài Elliot. Tôi không nên...”

“Cô đã làm cho sự xấu xược của mình tồi tệ thêm rồi đấy, cô Blair. Tốt hơn hết là nên để sự ám chỉ của cô bay theo cơn gió nhẹ này đi.” Anh thấy nghi ngờ về việc cô đã nói ra điều đó một cách rất chắc chắn. “Cô đang ám chỉ những lời đồn thổi về mẹ tôi phải không?”

Cô cân nhắc lời đáp trả của mình trong khi liếc nhìn anh cẩn thận nhiều lần. “Tôi thừa nhận sự lui về ở ẩn của bà những năm cuối đời có thể được hiểu như việc cha anh làm.”

Anh biết câu chuyện kinh khủng được thì thầm to nhỏ trong phòng vẽ tranh rằng mẹ anh có tình nhân và cha của anh đã phạt bà bằng cách đẩy tình nhân của bà ra một thuộc địa xa xôi cho đến lúc chết và sau đó giam bà trong biệt thự của họ.

Liệu đó có phải là sự thật không? Anh và các anh trai đã kết luận rằng bà thực có tình nhân, nhưng chưa khẳng định được phần bà bị giam trong biệt thự của họ. Cha của anh đã hứa với anh rằng ông không làm những gì mà thiên hạ đồn. Và chính cuộc sống lưu vong của mẹ anh khuyến khích những câu chuyện tầm phào cho đến khi chính bà cũng tin điều ấy.

Anh gặp bà trong thư viện, mái tóc đen xoã xuống những trang sách, chìm đắm trong thế giới của riêng bà, và gần như quên cả những đứa con trai của mình. Vì là con út nên anh dành phần lớn thời gian sống ở đây với bà. Thỉnh thoảng bà cũng trút bỏ sự tập trung của mình để giúp anh với những giá sách, hay chọn sách cho anh đọc, hoặc bình luận về bài viết của anh.

Tuy nhiên, chỉ thỉnh thoảng thôi. Sợi dây ấy trở nên gần gũi hơn, như cái ngày bà nhận được một bức thư, và đã khóc vì bức thư ấy báo tin về cái chết của một sĩ quan.

Ông ấy làm thế để trừng phạt ta vì đã yêu người khác.

Đó là một cuộc tình vụng trộm. Bà đã ngoại tình. Nhưng dù sao nỗi khổ của bà cũng làm anh xúc động, và anh nhận thấy rằng việc buộc tội bà đã mang đến cho tâm hồn vốn đã sầu não một hình ảnh đen tối.

Anh cảm nhận cô Blair đang bên cạnh mình. Thậm chí nỗi tức giận của anh chưa hết được cái cách mà anh đáp lại sự dụ dỗ xác thịt của cô. Những hồi kí đáng ghét của cha cô đã ám chỉ rằng người đàn bà ở ẩn là người duy nhất hiểu được suy nghĩ thô thiển của nhà Rothwell hình thành một người đàn ông như thế nào. Anh chắc chắn rằng nó không phải là sự thật thì cũng không có chút trọng lượng nào mỗi khi tên của cha anh bị bài bác.

“Họ biết nhau.” Cô Blair nói. “Mẹ của chúng ta.”

“Mẹ của tôi quen với những người bài luận văn của bà Artemis Blair, nhưng chưa bao giờ bà nói về một tình bạn.” Những lúc đó, bà hầu như không nói về điều gì cả.

“Tôi không nghĩ là họ đã gặp nhau. Họ chỉ hợp nhau thôi. Dù sao đi nữa thì họ cũng đều là nhà văn, mối quan tâm của họ là như nhau. Một lần mẹ của anh đã gửi ẹ tôi một bài thơ. Nó là một trong những bài về cái chết của bà. Một bài thơ rất hay phản ánh một tâm hồn nhạy cảm và rất thông minh.”

Anh dán mắt vào thị trấn Sorrento ven biển đang đến gần. Việc mẹ anh đã chia sẻ những bài viết của mình với Artemis Blair chứ không phải với con trai của bà làm anh tức giận.

“Mẹ cô khuyến khích mẹ tôi ngoại tình không?”

Những từ ngữ ấy có vẻ thô ráp và cộc cằn vang lên bên tai anh. “Liệu mẹ cô có truyền bá niềm tin vào tự do yêu đương trong các bức thư của bà không?” Anh hình dung ra hình ảnh một Artemis Blair danh tiếng với suy nghĩ cấp tiến đang thay đổi suy nghĩ của mẹ anh theo cái cách mà có thể để lại rất nhiều sầu khổ.

“Tôi nghĩ là họ hợp nhau về văn chương hay những thứ như vậy. Mẹ tôi chỉ nhắc đến bà có một lần, trước những thông tin về cái chết của bà.”

“Mẹ cô đã nói những gì?” Nó có vẻ như là một lời cầu nhàu cứ không phải là câu hỏi.

“Bà nói, lẽ ra cha anh nên để cho bà đi, nhưng dĩ nhiên là một người đàn ông, ông ấy không thể làm như vậy.”

Điều này chỉ như tiếng sấm rền vang giữa đám mây đen trong tâm trí anh. Anh muốn nói dĩ nhiên một người đàn ông không thể để ẹ của con trai ông ta phải ra đi trên một bối cảnh hết sức lãng mạn như vậy. Dĩ nhiên cha của anh không cho phép bà tự do.

Chỉ có bà đã tìm mọi cách để trốn theo tiếng gọi của riêng bà.

Một bên tàu, anh nhìn thấy một thủy thủ đang nán lại khá lâu với đồ nghề của anh ta. Người đàn ông này đang dừng lại để làm một số việc vặt và để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Phaedra Blair.

Bão tố trong anh gào thét. Sét xẹt qua, anh thu hẹp sự chú ý và nói bốn từ. Người đàn ông vội vã rời khỏi.

Cô Blair chú ý tới điều đó. “Anh đã nói gì với người ta vậy?”

“Không có gì đặc biệt. Một cụm từ đơn giản để yêu cầu sự riêng tư.” Anh không bận tâm giải thích thêm cho cô, hay nói cho cô hiểu bốn từ đó đơn giản được hiểu là: “Biến đi hay chết”

Làn gió nhẹ giúp họ có được khoảng thời gian dễ chịu.

Phong cảnh trở nên rõ nét khi họ di chuyển nghiêng qua vịnh để đi đến bán đảo Sorrento. Những đồi cao ôm lấy bờ biển, thả xuống biển những dải đất dốc và xanh. Những bãi biển nhỏ giữ một vài chiếc thuyền, và những ngôi nhà bao quanh các vách đá, cheo leo như rất nhiều hộp rubic màu trắng hay màu nhạt bên trên biển.

Họ đi vòng quanh ngọn của bán đảo nhỏ, rồi qua đảo Capri, và tiến vào vịnh của Salerno. Những cái đồi dốc hơn, nguy hiểm hơn và khó tiến vào xuất hiện bên trên họ. Phong cảnh làm Phaedra sợ. Elliot đã đúng. Sẽ thật là đáng tiếc nếu bỏ lỡ chúng.

“Cái gì đang diễn ra ở trên kia vậy?” Cô chỉ một vài hoạt động trên nửa đường đến bên vách đá.

“Nhà vua xây dựng đường tới Amalfi. Họ đang làm cho nó vượt qua ngọn đồi.”

Cô ghi nhớ việc làm thế nào để con đường đó nằm phía bên làng chài.

“Bằng cách nào đi nữa thì họ cũng phải trèo lên hoặc xuống.”

“Nhưng ít nhất mọi người sẽ không phải phụ thuộc vào thuyền hoặc lừa. Cảnh quan nhìn từ trên đ rất ấn tượng.” Anh chỉ lên phía trước họ, rồi chỉ xuống bờ biển. “Positano ở rất xa đồi đất. Cô có thể thấy được những người Norman ngày xưa trông coi tháp ở trên đó. Có rất nhiều người như vậy ở trên bờ biển này, họ được tập hợp để bảo vệ Vương quốc thời trung cổ từng ở đây để thoát khỏi sự đe dọa của những người Ả Rập.”

Cô bước tới mũi tàu để nhìn toà tháp rõ hơn khi toà tháp đã ở trong tầm ngắm. Toà tháp cổ xưa với những viên đá nhiều góc cạnh trở nên cao gấp nhiều lần, với kiến trúc xây dựng thời trung cổ và tách biệt trên vùng đất này. Những cánh cửa sổ nhỏ ngắt quãng như những cánh cửa sổ ở trên các lâu đài cổ. Có vẻ như đó là sự áp đặt của ngoại quốc lên miền đất nóng quanh năm này.

“Những cánh cửa cao này đối diện trực tiếp với phía đông và phía tây,” cô nói. Chúng gần như chạm vào đường chân trời. Và phía dưới gần như chạm đến mặt biển.

“Tôi hi vọng là vậy.”

Cô đã mất ý niệm về thời gian khi là vị khách của Sansoni. Bây giờ thì cô đã hiểu rồi. “Ngày hạ chí đang đến gần. Liệu toà tháp có được sử dụng ột số nghi thức không.”

“Đây là miền đất Công giáo. Những mê tín như thế đã bị cấm hàng ngàn năm trước rồi.”

Mặc dù Elliot đã đáp lại, nhưng cô biết rằng anh không nói thật cho cô biết. Việc anh im lặng không liên quan gì đến những tiếng động cả. Nó tồn tại từ bên trong, như thể nhiệt huyết sống của anh đã lui về một khoảng không gian bí mật trong tâm hồn anh.

Cô hối hận vì đã ám chỉ dù là mơ hồ nhất đến trường hợp của mẹ anh. Cô trở nên giận dữ trước thái độ ngạo mạn của anh cho rằng anh đúng còn cô sai. Cô nên biết rằng không nên tham gia tranh cãi về việc cô sống và suy nghĩ như thế nào. Khi những điều như thế xuất hiện, người đàn ông này trở nên xa lạ đối với cô như những người dân trong bức tranh làng chài xinh xắn vậy.

Họ đi đến gần toà tháp và suýt nữa đã đâm phải nó khi gió thổi cánh buồm bay cuộn cuộn. Trông nó như bị dễ hoang vậy.

“Người bạn mà chúng ta sẽ tới thăm là ai vậy?” Cô hỏi. “Có thể chúng ta sẽ đến sớm, vì thế tôi nên biết tên ông ấy.”

“Matthias Greenwood. Ông ấy là một trong những gia sư của tôi ở trường đại học.”

Cô hết sức ngạc nhiên. Cô biết Greenwood. Cô đã cố gắng trong vô vọng khi tìm nhà của ông ở Naples. “Liệu ông ấy có phiền không khi anh đem nhiều hành lí hơn ông ấy mong?”

“Ông ấy sẽ rất vui khi có con gái của Artemis Blair cùng đến. Tôi tin ông ấy đã có lần tham gia vào giới của mẹ cô rồi.”

“Có. Tôi đã gặp ông vài lần, lần cuối cùng ở đám tang của mẹ.”

Matthias Greenwood là một trong rất nhiều học giả thể hiện sự kính trọng đối với người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn đến thế giới. Ông cũng là người có biết được một vài điều về người đàn ông kia. Cô nghĩ việc hoãn lại chuyến đi đến Pompeii sẽ là một điều phiền toái. Thay vào đó Elliot đã giúp cô gạt bỏ một điều ra khỏi danh sách những thứ cần đạt được ở vùng đất này.

“Ông ấy khâm phục mẹ cô. Ông ấy đã nói nếu bà là đàn ông, bà sẽ được thừa nhận là một trong những chuyên gia giỏi nhất về từ ngữ La Mã cổ đại ở Anh.” Elliot vẫn nói bằng cái giọng đều đều, như thể chỉ có một nửa tâm trí của anh chú ý.

Phaedra nhìn lên toà tháp của Positano với nhiều lạc quan hơn, không chỉ bởi nhiệm vụ của cô sẽ đi xa hơn ở đây mà còn bởi cô sẽ không phải thích nghi với những quy tắc xã hội ngu ngốc, những quy tắc mà gần như cả thế giới đang làm. Cô đang băn khoăn không biết cô sẽ được tiếp đón như thế nào khi đến cùng Elliot. Đi du lịch cùng anh cũng hàm ý những điều mà cô không muốn tán thành và không muốn phải giả định như vậy.

Ngài Greenwood sẽ biết được nhiều hơn là chỉ giả sử.

Cô cảm thấy người đi cùng đang nhìn mình, và quay lại. Anh vừa mới trở lại thế giới này.

“Ông ấy thường đi giải trí ở các vùng khác nhau,” Anh nói. “Có thể những vị khách khác cũng đến thăm ông, chúng ta sẽ cư xử cho phải lễ đúng không?”

8. Chương 06 Phần 1

Cô tin rằng anh không mong cô đóng vai một tình nhân ngoan ngoãn cố gắng trong vô vọng để trở thành một người phụ nữ mà những vị khách ở có thể mở lòng được.

Thậm chí nếu cô muốn tạo ra sự lừa dối, cô cũng không biết phải bắt đầu như thế nào.

Positano nằm trên một cái vịnh nhỏ với những chiếc thuyền đậu lộn xộn. Trong thị trấn những toà nhà cửa nhạ màu nằm cao trên biển, cái này chụm lên cái kia trên những dốc núi. Thị trấn trải dài theo bờ biển.

Phaedra ngắm nhìn những vách đá hình tháp, mặt nước xanh vô tận, và những tán lá cũng dài và xanh. Trong đời mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy những thứ tự nhiên một cách sinh động như vậy.

“Đây là nhà của Greenwood?” Cô hỏi, Elliot đi lại gần và giơ tay ra để cô có thể dõi theo hướng đó. “Ở trên kia, cái nhà có nhiều đây.”

Những dãy này đỡ hiên được che ở trên nóc nhà. Nó trở nên xa hơn một chút so với thị trấn. Chiều rộng của nó tạo thành một đỉnh ở trên làng đổ xuống bên dưới.

“Liệu chúng ta có phải bay lên đó không, hay ông ấy sẽ thả xuống cho chúng ta một cái giỏ?” Một thủy thủ vừa mới đi đâu về và mang theo câu trả lời. Hai cậu con trai đi theo sau với những con lừa.

Phaedra để cho cậu bé giúp mình trèo lên lưng lừa. Elliot chỉ cần nhẹ đu đưa chân để giạng ra, anh đã ngồi trên yên của nó và đôi ủng giờ chạm xuống mặt đất. Đội thủy thủ buộc va li và các túi vào hai con lừa nữa.

Cô cười trước những hình ảnh mà họ tạo nên. “Anh có một đoàn thủy thủ thật tuyệt, Elliot. Anh sẽ tạo nên một đoàn diễu hành qua thị trấn này thật ấn tượng. Có lẽ tôi phải lấy vở nháp ra để nói cho thế giới biết anh ngồi lên con chiến mã của mình đẹp như thế nào.”

Anh đá con lừa của mình tiến về phía trước để dẫn đầu, và vỗ vào mông con lừa của cô khi anh đi qua. “Để ý chỗ ngồi xinh xắn của cô ấy, cô Blair. Cẩn thận để không bị ngã hay dừng để cô cuộn tròn cho đến khi tới vịnh đấy nhé.”

Ngay tức được ý của anh. Những con lừa chậm chạp bước lên con đường dốc đến nỗi chúng tạo nên rất nhiều bước chân nông và sâu. Cô nghĩ rất có thể cô sẽ bị ngã xuống biển. Những con vật này đi rất vững nhưng nhìn vị trí của cô, nó nghiêng hẳn sang một bên khiến cô cứ bấu chặt lấy để bảo toàn tính mạng.

Họ đã tạo nên một cảnh tượng nhỏ. Dân làng nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ hay cửa ra vào, họ tò mò về những người nước ngoài đang tiến về tòa biệt thự trên đỉnh của thị trấn. Những đứa trẻ tập trung đằng sau họ, hình thành một đám diễu hành thật sự. Hai đứa bé gái đi dọc theo cô một lúc lâu, tò mò nhìn chằm chú phía cuối phần tóc màu đỏ vắt bên dưới chiếc khăn quấn đầu của cô. Mấy cô gái hơi nhún cúi chào khi Elliot đi ngang qua, đoàn từ phong cách và vẻ bề ngoài của anh, họ nghĩ rằng anh được sinh ra trong một gia đình quyền quý.

Cô nói lỏng người cùng với những bước đi chậm rãi của chú lừa. Cô không dám nhìn lại, nhưng cô để mình chú ý những ngôi nhà rất đẹp với kiểu xây dựng bằng đá rất đơn giản. Những ban công cũng đơn giản, và những mái ngói giúp tạo nên đủ mọi kiểu và màu sắc. Những ban công lớn hơn đi đỡ ngói bằng gỗ nhiều màu sắc xung quanh cửa chính. Tất cả đều có vẻ rất cổ kính giống như tòa tháp vậy. Vừa phủ lên tất cả, được làm trong các nét vẽ và khuôn trang trí. Một số ngôi nhà màu trắng nhưng rất nhiều ngôi nhà lại có màu hơi hơi đỏ hoặc hồng.

Âm thanh cuộc sống cộng đồng vang lên xung quanh khi người này gọi người kia qua cửa sổ và xuống dưới đường đi chợ. Đâu đó, người đàn ông cất tiếng hát điệu Aria của bản nhạc Rossini một cách lười biếng khi làm bất kỳ công việc gì.

Những con đường trở nên sâu hơn khi họ tiến vào tòa biệt thự. Trông nó có vẻ như ai đó đã bỏ đi một sườn đồi để xây dựng ngôi nhà lớn này.

Một người đàn ông xuất hiện bên trong hành lang ngoài, mái của nó được đỡ bởi nhiều cột. Ông đứng đó, thẳng, cao, gầy, với một mớ tóc trắng và chiếc mũi khoằm. Quai hàm của ông không cân xứng đã nhường chỗ cho chiếc cằm lẹm. Phaedra chỉ mới gặp Malthias Greenwood vài lần, nhưng vẻ bề ngoài của ông rất dễ phân biệt khiến chỉ gặp một lần là khó có thể quên.

Ông vẫy chào, sau đó bước ra ngoài và đi về phía họ.

”Rothwell. Ôi, thật an tâm là cuối cùng anh đã đến nơi, công việc của tôi rất cần trí thông minh của anh. Họ chào nhau. Elliot giới thiệu Phaedra.

”Tôi đã có vinh hạnh này rồi, Rothwell. Tôi rất vui khi gặp lại cô, cô Blair, và trong hoàn cảnh không khó khăn như lần cuối đó. Mẹ cô được đánh giá rất cao bởi những học giả hèn mọn như tôi, bà rất hào phóng với chúng tôi. Tôi rất biết ơn về sự giới thiệu. Và việc bà đồng ý đã giúp tôi rất nhiều.”

Những người hầu xuất hiện, Malthias hướng dẫn họ cất hành lý. ”Hãy đi vào trong và tự làm tỉnh táo người lên nào. Những vị khách khác của tôi đang nghỉ trưa nhưng họ sẽ tham gia với chúng ta sớm thôi.”

Cô đi lên con đường đá và theo Malthias vào hành lang ngoài. Cô nhìn qua mái vòm của nó và vô cùng sửng sốt.

Khung cảnh thật lạ, phong cảnh này cần có cây bút lông và bạt vẽ. Nếu như nhìn lên đồi rất ấn tượng thì nhìn xuống bên dưới sẽ làm cho người ta phải khiếp sợ. Những mái và dây ruy băng của thị trấn chảy tràn thẳng xuống phía dưới. Đường của nó rất dốc khiến bất kỳ ai cũng phải ngạc nhiên về bất kỳ cái gì được xây dựng ở đây. Biển vô tận, trời thấp bao bọc lấy đồi đất... tất cả đều tạo nên một bức tranh toàn cảnh khổng lồ như mơ từ việc nắm bắt thế giới rất mong manh. Một khung cảnh rất kì thú và lãng mạn, tràn ngập sắc đẹp nhưng cũng tạo ra những nguy hiểm.

”Nó thực sự là một kì quan nên ông đơn giản không sống ở hành lang ngoài và thờ ơ với việc liệu một phần còn lại của gia đình ông bị phá hủy hay không, ông Greenwood.”

”Tôi gần như là thế thừa cô, ở đây và trên các mái hiên và ban công khác. Tôi đi nhà thờ xứ đạo ngay cả khi tôi không phải là người theo đạo Thiên Chúa, và những ánh nến sáng cho những linh hồn của họ hàng xa mà tài sản thừa kế của họ cho phép tôi sống trong thiên đường.”

Một người phụ nữ chào họ khi họ bước vào một phòng vẽ tranh nền lát đá cẩm thạch và rất thoáng. Cô là người bản địa với làn da màu ôliu, và trông rất thanh thoát. Cô sở hữu một khuôn mặt đáng yêu và có hồn nhưng có vẻ luôn u sầu và rất cảm động. Tên của cô là Roviale, với cung cách cô đi lên phía trước và quan sát sự thoải mái của họ chứng tỏ đây là nhà của cô. Malthias Greenwood không sống ở thiên đường này một mình.

Một vị khách khác thông thả bước vào sau khi người hầu mang rượu đến. Phaedra cũng đã hận ra ông. Ông không tham dự đám tang của mẹ cô, nhưng ông đã gọi điện đến nhà một hay hai lần khi cô còn là một đứa trẻ. Trông ông thật là đẹp với một khuôn mặt thanh thoát, quý phái và mái tóc vàng đến nỗi cô suýt đã gục ngã khi lần đầu tiên gặp ông.

“Hãy xem ai đã đến tham gia bữa tiệc chào đón sự viếng thăm của anh này, Rothwell.” Malthias nói. “Tôi đã viết thư cho ông và nói anh sẽ đến từ Naples, nên ông và vợ đã đến từ La Mã chỉ vì anh thôi đấy. Cô Blair, cho phép tôi được giới thiệu ông Randall Whitmarsh, một quý ông, một học giả và thêm một người tị nạn từ Anh.”

Whitmarsh đã thích nghi với phong cách lục địa và cung cách phản ánh những năm tháng dài sống ở nước ngoài. Ông lẩm bẩm (tiếng Italia) rồi cúi người hôn tay cô, và chú ý tới cô đủ để chứng tỏ cho cô thấy rằng ông đã để tính dè dặt ấy ở Anh khi ông cho rằng La Mã là quê hương chính của ông.

“Thật vui khi được gặp con gái của Artemis Blair bất khuất.” ông nói, cùng với nụ cười duyên dáng, và tỏ vẻ khâm phục.

Phaedra thích thú với sự chú ý của người đàn ông rất đẹp trai này. Cô nhận thấy rằng Elliot vẫn liếc mắt nhìn một cách ngờ vực tới cái giữ tay khá lâu của Whitmarsh.

“Gần đây tôi mới biết được Richard Druty đã qua đời.” Ông Whitmarsh nói, vỗ nhẹ tay cô. “Tôi biết cô vẫn đang để tang, nhưng có lẽ ra nước ngoài sẽ tốt hơn cho sức khỏe của cô và sẽ làm cho nỗi đau của cô dịu bớt.”

“Sự lựa chọn trang phục của tôi khiến cho việc yêu cầu một tủ quần áo dành cho việc để tang là không cần thiết, nhưng cha tôi cũng sẽ không muốn như vậy. Ông chắc chắn sẽ cấm tôi khóc khi tôi gặp ông lần cuối.”

Cô rút tay ra khỏi Withmarsh. “Tôi không đoán biết được là sẽ gặp nhiều người biết mẹ tôi ở cái nơi xa xôi này, hay ở tất cả các nơi.”

“Cả ba chúng tôi đều là thành viên của một hội Dilettant, cô Blair. Vì là phụ nữ nên mẹ cô đã không được tham gia, nhưng chúng tôi dần dần bị thuyết phục và bầy tỏ lòng kính trọng đối với bà.” Withmarsh nói. “Xem xét về chuyên môn của bà trong chữ La Mã, thì việc cô gặp nhiều người biết bà khi cô đến thăm những vùng đất của đế chế cổ đại sẽ không đáng ngạc nhiên lắm đâu.”

“Ngài có phải là thành viên của hội này không, ngài Elliot

“Tôi tham gia sau chuyến đi lớn.”

Cô chỉ khoảng mười tám tuổi khi mẹ cô mất. Cô không được phép tham gia những buổi tiệc tiếp các nghệ sĩ hay tiệc tối nơi bà Artemis thiết đãi các học giả, nghệ sĩ. Nhưng, ở đây, trước mắt cô là những thành viên trong giới của mẹ.

Cô sẽ biết được những người đàn ông này hoặc có nghe hay chú ý về người đàn ông mà Artemis Blair đã dành tình cảm hơi muộn.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng cô và cô Roviale không phải là hai người phụ nữ duy nhất ở bữa tiệc này, ngay khi bà Withmarsh bước từ trên phòng xuống.

Phaedra biết ngay rằng bà không có suy nghĩ thoáng giống chồng bà. Bà như một con chim nhỏ, yếu ớt. Bà nói ít nhưng sở hữu một khuôn mặt dễ bảo khiến ai cũng có thể biết được suy nghĩ của bà. Trước khi nhận ra Phaedra và Elliot đã đến đây cùng nhau, bà khẽ mỉm cười rồi liếc nhìn cô Roviale với vẻ trách móc, sau đó biểu hiện việc không tán thành việc đồng hành của những người phụ nữ sa ngã một cách lặng lẽ và nhẫn nhục.

Tối đó khi họ dùng bữa ngoài trời trong hành lang dài, Elliot đã ân cần đưa bà vào những cuộc trò chuyện mà bà cảm thấy thú vị và họ nói đến cuộc sống ở London. Phaedra thì để cho quý ông hướng dẫn mình với những lời khuyên về các kì quan cổ kính mà cô không nên để lỡ.

“Cô phải đến Paestum,” Matthias thuyết phục. “Rothwell, tôi đề nghị anh đưa cô ấy tới đó. Tôi không hiểu sao tất cả các vị du khách đến từ Anh lại có thể đến các hiệu bánh mì hay nhà chứa ở Pompeii mà lại thờ ơ với đền Hi Lạp đẹp nhất trên thế giới ở gần đó.”

“Nếu cô Blair có nhã ý, chúng ta sẽ đi thăm ngôi đền,” Elliot nói.

Matthias lúc này trông giống như giảng viên ở trường đại học. Với mái tóc trắng rối bù, cầm giương ra ngoài, và chiếc mũi khoằm nhô cao, ông giảng giải các bài học của mình như thể cô là một sinh viên ở cái trường

mà người ta không nhận sinh viên nữ.

”Đó là lý do tại sao tôi đến đây, cô Blair. Rothwell và Withmarsh ngưỡng mộ La Mã, nhưng sự tập trung của tôi chủ yếu đối với sự cổ kính. Vùng đất này từng là thuộc địa của những người Hi Lạp khi La Mã chỉ mới là một thị trấn nhỏ với vài ba đàn gia súc. Khi đến Paestum cô sẽ hiểu được tài trí tuyệt vời của những người Hi Lạp xưa.

“Nếu nó không buộc tôi phải kéo dài chuyến đi này có lẽ tôi sẽ tiếp nhận những lời khuyên của ông.”

Sau bữa tối cô Roviale đưa những người phụ nữ rời khỏi hành lang ngoài, để những người đàn ông bàn bạc và thảo luận về đồ cổ. Phaedra không có hứng thú với việc trò chuyện miễn cưỡng với bà Withmarsh hay chỉ trích nên cô xin phép không phải thực hiện thêm một số ràng buộc xã giao vì rất mệt.

Một người hầu đưa cô lên phòng mình. Một căn phòng rộng màu trắng, nền nhà được lát bằng đá cẩm thạch như nền trong tòa biệt thự, có cửa sổ dài nhìn ra ngoài ban công mở rộng bên trên hành lang ngoài. Người hầu vừa mới treo chiếc áo khoác ngoài vào một cái tủ đựng quần áo bằng gỗ màu tối. Nước đã để sẵn ở giá rửa mặt đựng trong một cái bình bằng gốm, chiếc bình được trang trí bằng những bông hoa màu đỏ và những chiếc lá màu xanh da trời. Những màu này giống với màu mái ngói xung quanh lò sưởi và ngưỡng của một số cửa sổ.

Cô mở cửa để đón làn gió mát nhẹ thổi từ biển vào và những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn khi trời chạng vạng tối. Âm thanh phát ra từ phía hành lang ngoài, giọng của Matthias đang giảng giải, tiếng cười của Elliot và tiếng rầm rầm của cuộc trò chuyện. Cô tự hỏi không biết có khi nào mẹ cô được đồng ý cho tham gia những cuộc trò chuyện của đàn ông như thế kia không. Khi Dilettani bày tỏ lòng kính trọng đối với bà, có phải đó là điều mà người đàn ông luôn luôn thể hiện với người phụ nữ hay đó là điều ám chỉ cái gì?

9. Chương 06 Phần 2

Mọi người đứng dậy khỏi ghế và nói lời chào tạm biệt. Tòa biệt thự trở nên tĩnh lặng. Cô đứng dậy để cởi quần áo đi ngủ, cô bắt đầu mở móc váy khi tiếng động nhỏ ở phía ngoài làm cô chú ý. Một vệt sáng vàng chiếu qua ban công vào trong bóng tối. Cô bước lại và nhìn ra ngoài.

Elliot đang đứng ở phía cuối bên kia trong chiếc áo sơ mi cộc tay và áo gilê. Cô chắc chắn rằng cô đã không tạo ra tiếng động nào cả, nhưng anh nhìn về hướng cô như thể là cô đã tạo ra vậy.

“Có phải Matthias đã sắp xếp cho cô ở phòng này không, ” anh hỏi.

Cô đứng phía trên những mái ngói bằng gạch nung dưới ban công, ánh sáng hắt ra từ cánh cửa bên cạnh cánh cửa phòng cô. Hai phòng chung một mái hiên.

“Có vẻ như chủ nhà của chúng ta đã hiểu lầm,” cô nói.

”Rất có thể là như thế. Tuy nhiên, nếu phải chung ban công, tôi muốn chung với cô hơn là với bà Withmarsh.

Cô liêu lĩnh bước ra xa thêm chút nữa nhưng vẫn ở chỗ phía bên cô. Đứng gần chắn song bằng đá, người ta có thể nhìn xuống dòng nước, lấp lánh bởi hàng ngàn ngôi sao nhỏ bé phản chiếu.

“Withmarsh cho biết Dilettani đã bày tỏ lòng kính trọng đối với mẹ của tôi. Tôi rất vui lòng vì khả năng của bà được công nhận.”

“Một người đàn ông chân thành phải thừa nhận khả năng của bà, dĩ nhiên, có những người không chân thành và họ đánh giá thấp điều đó.”

“Tất nhiên là thế rồi. Anh đã gặp bà lần nào chưa?”

“Khi bà qua đời tôi vẫn đang còn ở trường đại học. Tôi có nghe nói về bà, và gặp bà trong thị trấn nhưng tôi không có địa vị gì để có thể đến thăm bà.”

“Anh nghĩ về bà như thế nào?”

Anh quay lại, dựa hông vào chấn song và nhìn chăm chăm cô qua bóng tối. Cô ước giá anh không đẹp trai và không quá quyến rũ như vậy. Cô ước giá như ánh sáng cháy bùng lên làm cho khuôn mặt anh nhạt nhòa đi.

“Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình toàn đàn ông, và cha tôi không hiểu về phụ nữ nhiều lắm. Vì vậy để biết mẹ cô là cả một khám phá. Có rất nhiều cuộc bàn tán về bà giữa đám nam sinh viên. Một số người yêu bà, một số khác thì nghĩ bà thật khác lạ. Với tôi, bà xinh đẹp, thông minh, thú vị và khá nguy hiểm.”

“Tôi nghĩ bà khá nguy hiểm. Vì nếu thế giới này chỉ toàn là Artemis Blair thì đàn ông sẽ không như thế này, tất cả họ đều phải đặt câu hỏi về trật tự của sự vật như anh vậy.”

“Đó là suy nghĩ của tôi, nhưng lúc đó tôi còn trẻ và không đoán biết được nguy hiểm thực sự. Tôi cần phải gặp con gái bà để hiểu một phần về nó.”

Đến lượt cô cười. “Tôi không hề nguy hiểm đối với anh.

“Cô hiểu nhầm rồi, cũng như tôi đã hiểu nhầm vậy. Nguy hiểm không xuất phát từ cô.”

Không, nó không xuất phát từ cô. Ở ngoài kia, trong bóng tối rõ ràng là như vậy. Sức mạnh chảy tràn trong người anh, mang theo sự thôi thúc ham muốn của đàn ông. Điều đó không làm cô ngạc nhiên hay khiếp sợ. Tuy nhiên, cái cách bản năng phụ nữ của cô phản ứng lại cũng như vậy.

“Đừng đổ lỗi cho tôi việc anh không vững vàng. Huân tước Elliot.”

“Nó không ảnh hưởng gì đến tôi ngay cả khi tôi gặp những điều tồi tệ, hướng hồ đó lại là một Phaedra đáng yêu. Trái lại, nó có vẻ như rất tự nhiên, chắc chắn sẽ phải xảy ra và cần thiết phải xảy ra.”

Giọng nói trầm và chắc nịch của anh như những sợi dây nhung trôi quanh cô. Trái tim cô dâng tràn, và nhịp đập bỗng dồn dập. Anh không chuyển động. Anh đứng không gằn thêm một inch nhưng cô cảm thấy như anh đang tay ra đưa tay vòng xuống người cô.

“Tôi muốn có cô.” Giọng nói ung dung bình tĩnh của anh xáo trộn cô như làn gió nhẹ đùa nghịch mái tóc cô vậy. “Tôi muốn cô bắt lực trước khoái lạc và phải van xin tôi. Tôi muốn thấy cô trần trụi và run rẩy cõi...”

“Đủ rồi thưa ông, nếu đó là cách mà ông nghĩ về phụ nữ...”

“Chỉ có cô thôi, cô nương. Cô phân phát gắng tay cho những người đàn ông mà cô gặp. Đừng ngạc nhiên khi một trong số họ nhạt nó lên.”

“Họ dám làm bằng cách nào...”

“Ồ, tôi dám. Ngay lúc này tôi đã dám làm được một nửa rồi, cô biết điều đó, và cô đang ở đây. Nếu cô không muốn thách thức tôi, thì cô đã không bước ra khỏi cánh cửa đó.”

Cô há hốc miệng định chối điều này nhưng không thể thốt lên thành lời.

Anh đẩy chấn song ra với nụ cười mờ nhạt. Tim cô như nhảy lên và chân cô trở nên yếu ớt.

“Điều này gây nguy hiểm cho cô, và kích thích tôi... nó kích thích cô nữa.” Anh bước về phía ánh sáng và về phng. “Ai đang gây ồn ào ở đây vậy cô Blair?”

“Một cái tên thật lạ lùng dành ột người con gái,” Matthias trầm ngâm suy nghĩ. Anh và ông đang uống cà phê buổi sớm ở ngoài hành lang ngoài. Bên dưới họ Positano đang thức giấc.

“Tôi không tin ở nước Anh còn có người con gái khác có cái tên này, cần nhắc sự ám chỉ này” Matthias thêm vào.

“Cứ như Artemis Blair quyết định rằng việc này không có ý nghĩa gì và thực sự đánh giá cao tính duy nhất của nó.”

Bởi vì trong huyền thoại cổ, Phaedra có quan hệ với người con trai kế, đó là một sự lựa chọn khá lạ lùng. Elliot không tin rằng lòng tin về tự do yêu đương của cô và mẹ cô đi quá xa như thế.

“Tôi nghĩ vấn đề ở đây chỉ là do âm thanh thôi. Đó là một cái tên đẹp,” anh nói.

“Tôi có thể nghĩ ra được năm hay sáu cái tên hay hơn thế. Không, sự bất cần của bà trong việc thực hành nghĩa vụ làm mẹ đầu tiên này cho thấy bà đã thờ ơ với một phần cuộc sống của mình.”

“Ông đã nói tốt về bà khi tôi là một sinh viên, và cô Blair thần tượng hóa những kí ức đó. Chúng ta không nên nói về những điều như thế lúc này. Cô ấy có thể nghe thấy.”

“Cô ấy vẫn còn đang ngủ và không thể nghe thấy những điều tôi nói về phẩm hạnh của mẹ cô ta, cô ấy vẫn đang nằm trên giường và ngủ rất say”. Elliot đã bước qua và nhìn vào trước khi đi xuống dưới. Cánh cửa phòng cô vẫn mở như một sự kháng cự trước những lời nói cuối cùng của anh. Hãy nhìn xem, cô không hề nguy hiểm với tôi. Chính danh dự của cô và luật lệ sẽ bảo vệ tôi khỏi những điều tồi tệ nhất, và sự sở hữu của bản thân tôi sẽ đương đầu với phần còn lại.

Anh nhìn thấy mái tóc ánh bạc của cô xòa trên gối và làn da màu kem mềm mại dưới tấm chăn. Một cái chân trần, xinh xắn dang ra bên trên đồng quần áo. Sự thôi thúc bước vào, chỉ để quan sát cô, khiêu khích anh, như sự khó chịu vì cô ngủ rất say. Nhưng anh đã không làm.

Anh đã nghĩ về cô quá nhiều. Thường xuyên trở về cô. Luôn muốn có cô. Anh tin rằng có những người khác đi cùng và công việc sẽ làm lu mờ hình ảnh của cô trong anh và trả anh trở về với trạng thái suy nghĩ

“Ở đây, ông sống như một hoàng đế vậy, Greenwood,” anh nói, để kéo mình ra khỏi hình ảnh tư thế quá hấp dẫn của Phaedra. “Sự phát triển kể từ khi tôi đến đây lần cuối rất ấn tượng.”

Matthias cười tự hào. “Tôi cho là anh thích những ngôi nhà của tôi, chứ không phải tình nhân của tôi, mặc dù tôi buộc phải nói rằng nó làm tôi rất hài lòng. Để đưa đá lên đây thật kinh khủng, nhưng nó đáng giá. Anh nên tham gia cùng tôi, Rothwell, mua một tòa biệt thự cũ và xem tiền của anh sẽ giúp anh tiến xa hơn như thế nào ở bờ biển này.”

“Nó sẽ tiến rất xa đây vì đây là vùng không thể vào được, ai cũng phải sử dụng thuyền đi hàng vạn dặm để đến được thị trấn, và những vách đá cheo leo kia sẽ bị để lại phía sau họ. Tôi cần cuộc sống ở thành phố hơn hai lần một năm, nhưng nếu ông thấy vui vẻ khi sống tách biệt như thế này thì tôi mừng cho ông.”

“Không hề tách biệt gì cả. Tôi luôn có những người bạn đồng hành. Họ đến với tôi từ La Mã, từ Anh, từ Naples và thậm chí từ Pompeii. Tôi vừa mới tiếp người quản lí ở khu di tích tháng trước. Ông ấy đã không nề hà cười đùa qua ngọn đồi sau chúng ta kia.”

“Tôi sẽ đánh giá rất cao lá thư giới thiệu của ông.” Elliot nói. “Tôi rất muốn xem tất cả những gì mới mà họ khai quật được những năm qua, không chỉ là những thứ trên bản đồ du lịch.”

Matthias cau mày. “Muốn xem bức tranh bích họa vén bức màn tắm tối lên, phải không? Nhưng họ sẽ không cho phép cô Blair vào đâu, dù tôi có viết bức thư nào đi chăng nữa.”

“Tôi sẽ tìm kiếm những bức thư khác nữa. Trước khi đi, tôi muốn có vài lần thảo luận về phương hướng mà tôi đang nói với ông.”

“Vậy chúng ta sẽ quyết định sáng mai chỉ tập trung vào công trình nghiên cứu của tôi và xem xét chúng. Thỉnh thoảng tôi cũng rất nhớ những lúc làm gia sư, lúc đó tôi thấy hầu hết các sinh viên của tôi rất ngốc nghếch, và tôi xua đuổi nỗi nhớ nhà.”

“Là gia sư hay sinh viên sẽ rất có ích. Nó sẽ làm cho suy nghĩ của tôi rõ ràng hơn.Ồ, là một quý ông tôi buộc phải nói ra điều này tôi nghĩ ông đã hiểu lầm mối quan hệ của tôi với cô Blair.”

“Thật sao? Đây là điều đáng tiếc.”

Cô nương vừa được nhắc tới đã tham gia cùng họ, trông cô giống như người đàn bà Celtic rất hấp dẫn trong bộ váy dài thướt tha và mái tóc để xòa. Matthias mời cô ngồi xuống bàn, và rót cà phê cho cô, ông chú ý đặc biệt tới cô chứng tỏ ông rất hào hứng với sự góp mặt của cô.

“Tôi hi vọng cô ngủ ngon trong căn phòng xoàng xĩnh của chúng tôi, cô Blair.”

“Nó là tất cả trừ xoàng xĩnh thừa ông, và tôi ngủ rất ngon. Âm thanh và làn gió nhẹ từ biển rất dễ chịu.” Cô quay người lại và nhìn xuống thị trấn. “Họ đang làm gì ở dưới kia vậy? Cái vật màu đỏ rất to cạnh biển kia là gì vậy?”

“À, đó là xe kiệu để cho đám rước. Chắc họ đang sơn nó. Họ sẽ tổ chức tiệc Thánh John Baptist trong ba ngày. Đó là một ngày lễ trọng đại trong những tháng này. Vào ngày đó sẽ không có một chiếc thuyền đánh cá nào ra khơi cả.”

“Sẽ có một đám rước sao?”

“Một đám rước, rất nhiều quần chúng tụ họp, một lễ hội... trong số những nghi lễ của họ có thu thập những quả óc chó để ép lấy dầu.”

“Thật thú vị vì nó sẽ trùng với ngày hạ chí,” cô nói. “Đó là một hình mẫu khác chứng tỏ cho việc lễ hội Thiên Chúa giáo vượt trội các lễ hội của những người ngoại đạo.”

“Cô Blair đã đạt được danh tiếng trong công trình nghiên cứu về thần thoại và là đối thủ về những từ ngữ La Mã của mẹ cô,” Elliot nói, “Cô xuất bản một cuốn sách về chủ đề này và được đánh giá rất tốt.”

“Thật đáng khen ngợi.” Matthias cố gắng bác bỏ thành quả ngay cả khi ngưỡng mộ nhất. “Ngày trùng hợp như thế này khá bình thường. Thần mặt trời thậm chí không phải là nhân vật quan trọng trong thần thoại Hi Lạp và La Mã. Apollo cũng có liên quan tới ngài nhưng chính thần mặt trời, Helios lại đóng một vai trò rất nhỏ. Có lẽ, bởi ở vùng đất này rất nóng nên người ta không cần phải đồ dành thần của họ.”

“Ồ Ai Cập cũng rất nóng nhưng thần mặt trời của họ vẫn giữ quyền tối thượng,” Elliot nói. “Tôi nghĩ cô Blair đã đứng khi nói về bữa tiệc của San Giovanni.”

“Rất như vậy,” Matthias nói. “Vậy biểu tượng của những quả óc chó là gì?”

Phaedra cười. “Tôi sẽ cân nhắc điều này trước khi cáo lui, ông Greenwood, vì ông đã bằng lòng thay đổi ý kiến của mình.”

“Tôi rất dễ thay đổi ý kiến trước một người phụ nữ đẹp, thưa cô Blair. Đó là một khuyết điểm lớn của tôi.” Ông nhìn ra ngoài hành lang. Một người đàn ông đang trên đường tiến lại gần họ từ phía bắc. “Đó là Whithmarsh, ông ấy đã trở về sau chuyến đi bộ dài buổi sáng. Tôi hứa sẽ cho ông ấy xem một vật báu tôi mới tìm thấy. Cô Blair, cô có hứng thú xem bộ sưu tập các tạo vật rất xoàng xĩnh nhưng cũng đáng giá của tôi không?”

“Chắc chắn là có thưa ông.”

Cô đưa tay cho ông đỡ và đứng dậy. Whithmarsh hòa cùng mọi người tiến vào nhà.

Elliot rất tò mò quan sát xem liệu Phaedra có giữ thái độ thờ ơ với anh như lúc buổi sáng không. Không một chút bối rối, ngại ngùng, cô chấp nhận sự hiện diện của anh một cách táo tợn và thẳng thừng. Phong thái của cô chỉ càng khiêu khích mặt tối trong khát khao làm anh khó chịu.

Mặt đó nói với anh rằng anh đã nên dụ dỗ cô khi hai người ở trên ban công đêm qua như anh muốn. Cuộc tranh luận trở nên có lí sau mỗi phút trôi qua.

10. Chương 07 Phần 1

“Đó là một bộ sưu tập rất khiêm tốn.” Thay vì nói ra, ông cười một cách hãnh diện. “Tôi giữ nó ở đây để bắt chước hình mẫu của Studiolo [1] thời Phục hưng. Đó là lí do tại sao tôi lui về nhà, nơi có rất nhiều đồ vật mà tôi thích.”

Studio của ông là một căn phòng rộng hình lập phương, được trang trí bởi những chiếc bình trông rất cổ và những bông hoa trên tường vàng. Bên trong là một chiếc bàn viết rộng có rất nhiều sách và giấy tờ trên đó, còn cả một số tác phẩm điêu khắc nữa. Những chiếc cột Korin cũng chiếm một góc. Trên giá sách cao

là tượng bán thân đang nhìn xuống. Những chiếc hộp kính trên giá giống như những hộp kính mà người ta nhìn thấy trong quầy sách ở Anh, giữ một số mảnh đồ cổ

Phaedra đi thong thả cùng họ ngắm nhìn. Randall Whitmarsh đi bên cạnh cô, tay chỉ những đồng tiền in hình Julius Caesar và Tiberius, và những chiếc hộp kính nhỏ nhắn.

“Đây là một sự phát hiện tuyệt vời,” Matthias tuyên bố. Ông mở ngăn bàn, lấy ra một cái gói được bọc bằng giấy, và bắt đầu mở nó ra.

Một bức tượng nhỏ bằng đồng xuất hiện, một tượng nữ thần khóa thân trong tư thế rất thoải mái.

“Một vài cậu bé đang nhảy xuống vịnh và tìm thấy bức tượng ở đó, bên dưới đồng cát. Chắc chắn bức tượng này đã ở đó mười lăm ngàn năm rồi. Bà là người Hi Lạp, tôi chắc chắn là vậy. Một thời kì nổi tiếng. Chắc chắn là thời kì La Mã chiếm giữ Hi Lạp và bóc lột của cải để thêm vào bộ sưu tập của đế chế La Mã ngày đó.”

Whitmarsh nâng bức tượng lên. “Chắc chắn con tàu đã lao xuống ngoài biển khơi ở đây. Và có thể còn những thứ khác ở nơi nó bị chìm, nếu có thể tìm thấy nó.”

“Dòng nước chảy xiết và rất sâu nên rất nguy hiểm,” Matthias nói. “Nếu những thứ đó có còn nữa thì cũng sẽ không thể tìm thấy được mà phải đợi cho đến khi thủy triều rút. Tôi đã cẩn thận nạo những con hào bám vào bức tượng và đánh cho nó sáng như thế này.”

Elliot lấy bức tượng từ Matthias. “Nó thật đẹp. Ông có ý định bán nó không?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Nếu có, Whitmarsh đây có thể giúp tôi bán nó ở Roma, phải không Whitmarsh?”

“Hay tôi có thể bán nó ở London,” Elliot nói. “Ông sẽ bán được giá rất cao ở đó, phải không?”

Matthias cười với vẻ chiều theo như một gia sư. Ông lấy bức tượng từ Elliot. “Hãy bỏ ngay cái ý định buôn bán của anh đi Elliot, tôi không thể cho phép điều đó.”

“Không có cuộc kinh doanh nào cả nếu tôi chỉ ám chỉ đến một bộ sưu tập cho ông. Họ nhà Easterbrook có thể sẽ rất quan tâm.”

Những người đàn ông bắt đầu tranh cãi về thời gian bức tượng ra đời và giá trị của nó. Pra thong thả bước, ngắm hết những chiếc hộp kính.

Bộ sưu tập của Matthias được lựa chọn rất kĩ, như những sinh viên nam chọn lựa một mảnh thế giới mà họ say mê và mang về nhà vậy. Một chiếc hộp có vài mảnh gốm ít giá trị nhưng rất đẹp, với sự trang trí rất đơn sơ. Những hình khối cuộn tròn trên bề mặt màu đỏ. Một chiếc li Hy Lạp rất đẹp hãnh diện giữ vị trí ở trong hộp khác, in hình thần Dionysus bay trên con tàu với các đám mây lượn vòng chiếc hộp khá nông.

Cô đi qua những chiếc dao găm cũ và một vài mảnh áo giá, tới cái hộp đựng những đồ vật bằng kim loại khác. Cái hộp này bị khóa và cô biết lí do. Bên trong là một vài vật bằng đồng, bằng bạc, và bằng sứ. Một số trông rất cổ nhưng một số thì khoảng thời gian mà người Noóc măng và người Á Rập còn sinh sống ở vùng đất này. Vài hình ảnh nhỏ của thần La Mã đang tranh chỗ đứng với rất nhiều chiếc dây quần chằng chịt làm cô chú ý.

Cả chiếc hộp sáng lấp lánh. Trên những cái móc quai tay cầm lấp lánh rất nhiều chuỗi hạt bằng thủy tinh.

“Tôi vừa quyết định sẽ giữ lại bức tượng này,” Matthias tuyên bố. “Chúng ta sẽ đi đâu đây, cô Blair?”

Phaedra đưa ra một số gợi ý để trưng bày bức tượng nhỏ bằng đồng này, nhưng suy nghĩ của cô vẫn hướng về bộ sưu tập đồ vật của chủ nhà. Cô băn khoăn không biết ông có biết gì về những đồ trang sức xưa không.

Buổi chiều hôm đó Matthias quyết định đi câu cá, vì thế các quý ông đi xuống đồi để thuê thuyền sau khi nghỉ trưa ở trong thị trấn. Còn Phaedra sẽ ở lại cùng với cô Roviale, và bà Whitmarsh.

Các quý bà ngồi trong phòng vẽ tranh và cố gắng không làm phiền nhau. Chỉ đến khi bà Whitmarsh xin lui lên phòng để viết thư thì cô Roviale mới mở đầu câu chuyện mà cô cho là cô có chung ý nghĩ với vị khách đang ở lại.

“Huân tước Elliot của cô là một người đàn ông rất ấn tượng. Tôi không thích những vị khách đến từ nước Anh của Greenwood lắm. Vì họ thường rất nhạt nhẽo và không có gì thú vị cả với tính dè dặt của họ. Cả những phu nhân và tình nhân của họ cũng không sâu sắc và rất nhàm chán. Nhưng Elliot vừa đẹp trai lại rất thú vị.”

“Huân tước Elliot là em rể của một người bạn rất thân của tôi, anh hổng tôi theo yêu cầu của cô ấy. Nhưng tôi không phải là tình nhân của anh ấy.”

“Veramente?” Cô dò xét Phaedora một cách điềm tĩnh. “Có thể, nếu cô mặc những chiếc áo choàng hấp dẫn hơn... Matthias nói rằng cô không còn trong thời kì để tang nữa, và ở đây chỉ những người phụ nữ đứng tuổi mới thường mặc đồ màu đen... và tóc của cô nữa, người hầu của tôi sẽ giúp cô cột tóc để trông cô không giống như một đứa trẻ, hay Puttana.”

“Puttana” là một từ mà Gentile Sansoni đã sử dụng trong suốt các câu hỏi nghi vấn của anh ta. Nó có nghĩa là gái điếm. Vì cô Roviale không kết hôn với Matthias nên cô ta nói những lời đó bằng cái giọng rất tự nhiên.

“Tôi chọn váy và kiểu tóc vì những lí do cụ thể của mình. Nó cũng có nghĩa là tôi không bị vướng víu bởi những người hầu của mình và phải mất hàng giờ chuẩn bị trước khi bắt đầu một ngày bận rộn.”

“À, capisco. Tôi đã hiểu rồi.” Cô dang tay ra như ôm trọn cả hai người, và cả ngôi nhà này nữa. “Nhưng bây giờ cô khá rảnh, không còn bận nữa phải không?” Chúng ta đang không có việc gì để làm khi các quý ông đi câu cá như những người nông dân. Tôi đề nghị cho cô mượn những người hầu của tôi, và cô vẫn vậy, cô sẽ nói thế nào nhỉ, không bị vướng víu nữa.”

“Tôi khá hài lòng như thế này, cảm ơn cô. Để lấp vào chỗ trống của một ngày tôi sẽ lên phòng đọc sách. Nếu cô không phiền.”

“Cô có thể đọc lúc khác. Tôi nghĩ cô là người phụ nữ đã làm như thế rất nhiều rồi.” Cô đứng dậy và ra hiệu cho Phaedora theo sau. “Cô có thể hài lòng với chiếc váy của mình, nhưng bà Whitmarsh thì không phải là vị khách vui vẻ. Bà nghĩ cô là một phù thủy đang cố gắng quyến rũ chồng bà, và cô rất lạ lùng khiến bà không biết phải xử lí như thế nào. Bà ấy thật là điên khi nghĩ như vậy. Nhưng tôi có thể nhìn thấy sự nghi ngờ trên khuôn mặt dài ngoẵng của bà ta. Tôi sẽ giúp cô có thể hiện diện được và trông rất giản dị trong đêm nay để bà ấy không ngồi đó như một đám mây đen nữa.”

Muốn phản kháng lại khi bị ép buộc nhưng không thể tìm được lí do để ngăn cản kế hoạch của bà chủ, Phaedora đứng im. Cô Roviale cầm tay cô dắt lên phòng.

Elliot cởi chiếc áo đi biển ướt sũng, đưa cho người hầu và sau đó ăn mặc chỉnh tề để đi dùng bữa tối. Chuyển đi là một dịp luyện thể thao rất tuyệt và càng tuyệt hơn là có rượu vang mà Matthias ném lên thuyền.

Anh bước ra ban công và lắng nghe. Không có tiếng động nào bên phòng của Phaedora. Anh cho rằng cô đã đi xuống dưới, và anh bước xuống phòng vẽ. Tất cả mọi thứ chuẩn bị cho bữa tiệc đã xong chỉ thiếu cô gái mà anh rất muốn gặp.

Anh lo lắng không biết có phải cô đã lợi dụng lúc anh đi vắng mà bỏ trốn không. Anh nguyên rủa sự lơ đãng của mình. Sự kết hợp rất thoải mái giữa nắng và biển, khiến sự kích thích đã giảm bớt nhưng không hề dừng lại làm anh quên đi mất lí do tại sao cô lại đi cùng anh.

Anh nói chuyện với Whitmarsh và Greenwood. Từng phút trôi qua, mỗi nghi ngại rằng cô đã bỏ trốn càng tăng lên. Anh đang định hỏi cô Roviale về những việc Phaedora đã làm hôm nay thì Whitmarsh đột ngột dừng nói và nhìn chăm chăm qua vai của Greenwood. Sự biểu lộ trên khuôn mặt của Whitmarsh khiến Elliot cũng nhìn theo hướng đó.

Greenwood quay lại. “Ôi, Chúa ơi. Có phải là cô Blair không?”

Rõ ràng là phải, nhưng không giống như cô Blair mà Elliot biết. Chiếc áo choàng màu đen đã biến mất, thay vào đó là chiếc váy dạ hội màu xanh trong, sợi dây thắt màu ngà cùng với tay váy ngắn bó. Chiếc khăn choàng sa tanh ôm lấy eo cô và cổ, vai áo để lộ làn da trắng mịn màng. Ngực cô căng tròn, thanh thoát.

Tóc của cô cũng được buộc lại. Không còn để xõa nữa, bây giờ nó được buộc thành một cột dày rất kiểu cách với dây buộc tóc xinh xắn trông rất thời trang. Cô trang điểm một chút, và có lẽ bởi quá nhiều ánh mắt đổ dồn về phía mình khiến cô xấu hổ.

“Cô ấy còn đẹp hơn cả mẹ mình.” Whitmarsh lẩm bẩm. “Nếu trông cô như thế này, ai cũng sẽ tự hỏi tại sao cô lại giấu mình trong chiếc áo choàng của nữ tu thế kia.”

Elliot biết vì sao. Lí do đó bao trùm căn phòng vẽ. Sự tĩnh lặng xuất hiện khi tất cả đàn ông đều nhìn cô, những quý bà thì đánh giá cô. Anh bước qua mọi người trong bữa tiệc để giải cứu cô khỏi tình thế này.

“Đêm nay trông cô thật đẹp, cô Blair. Chúng ta sẽ uống chút rượu nhé.”

Cô bước theo anh đi tới nơi người phục vụ cùng với hai chiếc li. Bữa tiệc lại trở nên nhộn nhịp với những cuộc trò chuyện.

“Cô Roviale đã thiết kế cho tôi đấy. Đây là váy của cô ấy.” Cô nói. “Thật không thể lay chuyển được cô ấy. Không còn cách nào khác.”

Anh đưa cho cô li rượu. “Cô đã rất tử tế nên không từ chối cô ấy.” Anh cố gắng như một kẻ xấu xa không để cái nhìn của mình tập trung trên phần phồng lên bên trên váy của cô. Anh muốn liếm, muốn cắn làn da màu kem dọc theo mép vải xanh trong.

“Phải mất hàng tiếng đồng hồ, và tôi cũng quên mất các giai đoạn rồi. Và những cái như... ồ, anh có thể hình dung ra cơ thể tội nghiệp của tôi không thích điều này như thế nào.”

Không thực sự là như vậy. Anh có thể hình dung ra cô trong bộ đồ lót và vớ tất dài, trước khi cô mặc chiếc váy xinh xắn này.

“Tôi hi vọng thực hành nhiều cô sẽ cảm thấy dễ dàng hơn.”

“Sẽ không có thực hành nào cả. Ngay khi bữa tiệc kết thúc, cuộc thử nghiệm này cũng sẽ chấm hết. Tôi chỉ mong tôi không bị ngắt trước. Tôi không thể đợi để giảm sự tra tấn này. Trước tiên, nó nóng không chịu được. Tôi vừa mới phát hiện lí do tại sao những người Ả Rập lại mặc chiếc áo thụng trong thời tiết nóng... hơn nữa...”

Cô bỗng dừng lại giữa câu. Cô cảm thấy bối rối một cách bực tức, như thể nhìn thấy trong mắt anh những gì anh tưởng tượng: váy của cô lỏng ra và rơi xuống, cơ thể cô xuất hiện. Chiếc váy này làm cho cơ thể của cô dễ hình dung hơn là chiếc áo choàng thụng màu đen, và anh có thể hình dung ra nó trần trụi rất rõ ràng.

Whitmarsh bước tới, khen ngợi sự quyến rũ này. Greenwood vẫn nhìn cô trong khi nói chuyện với người khác. Cô Blair hít một hơi thật sâu, và bước về phía trước, phá tan cái không khí này với tài năng và sắc đẹp của mình.

Khi tiệc tan, Phaedra hoàn toàn muốn trốn lên phòng ngay tức khắc để cởi bỏ cái chiếc váy khó chịu này. Nhưng cô thay đổi suy nghĩ khi thấy Matthias Greenwood bước về phía studiolo của ông. Cô đi theo ông vì sự thôi thúc, và đã bắt kịp ông khi ông vừa mở cửa.

“Thưa ông, không biết tôi có thể nói chuyện riêng với ông được không,” cô nói.

“Chắc chắn rồi, cô Blair. Làm ơn đi theo tôi. Tôi sẽ chỉ chú ý tới cô khi chúng ta ở đây.”

Cô chấp nhận sự đón tiếp nồng nhiệt của ông và ngồi xuống ghế bên cạnh bàn. Ngồi ở đây, dưới sự soi xét của một gia sư, cô có cảm giác như mình là một sinh viên dưới sự chỉ dẫn của một giảng viên đại học.

“Ông Greenwood, ở nhà tôi đã nói chuyện với những người biết mẹ tôi. Tôi có một vài câu hỏi về những sự kiện xảy ra vào thời gian cuối của mẹ. Ông cũng biết bà, và tên ông được nhắc đến vài lần. Có những người khác nữa, họ gợi ý cho tôi là ông có thể giúp.”

“Những người khác?”

“Một số người bạn của bà. Những người phụ nữ đã giúp tôi liên kết những người đã tham gia các buổi chiêu đãi của mẹ tôi và đại loại như thế.”

“Tôi sẽ giúp bằng mọi cách có thể, nhưng tôi không phải là một người bạn thân của bà. Nhiệm vụ của tôi ở trường đại học, tôi không thường xuyên gặp bà.”

“Tôi hiểu. Nhưng vì mối quan hệ xa này có thể giúp cho ông thấy rõ hơn là những người bạn thân thiết của mẹ tôi.”

Ông tỏ ra nghi ngờ, nhưng vẫn bằng lòng. “Cô muốn tìm thông tin gì vậy?”

“Ông có thể nhận ra rằng câu hỏi ở đây hơi táo bạo.”

Ông cười. “Tôi sẽ thất vọng nếu như nó không phải như vậy. Nếu như cô đang lật tung thế giới này lên để tìm câu trả lời thì tôi hi vọng nó sẽ không thuộc loại tầm thường.”

Khiếu hài hước của ông làm cho vấn đề trở nên dễ dàng hơn. Cô quyết định bắt đầu với câu hỏi táo bạo nhất. “Có bao giờ ông nghi ngờ bà có tình nhân vào những năm cuối của bà không?”

Với tất cả những gì ông muốn ột câu trả lời, câu hỏi này làm ông hơi bối rối. Khuôn mặt góc cạnh của ông giãn ra. “Tôi không có lí do chính đáng nào để nghĩ về điều đó. Nhưng... ồ, khi tôi gặp mẹ cô lần đầu tiên thì Drury luôn hiện diện cùng bà, và ít hiện diện hơn trong những năm cuối hay đại loại như vậy.”

“Ông có biết người đàn ông đó là ai không?”

Đôi mắt ông ăm lên niềm cảm thông. Ông mỉm cười nhẹ nhàng như người chú dành cho cháu. “Thậm chí tôi còn không biết là bà ấy có. Cô có chắc đó là sự thật không?”

“Cha tôi nghĩ là có.”

“Đàn ông rất có thể nhầm về những điều như thế. Xa mặt cách lòng... cha cô có thể đã hiểu lầm.”

Cô biết điều đó là có thể. Matthias không phải là người duy nhất nói nhiều về điều này. Một số người bạn của mẹ cô đã giải thích cho cô như vậy. Cô luôn hi vọng rằng đó là câu trả lời.

“Có ai đó mà ông nghĩ là có thể không?”

Ông ồm ồm. “Biết tên, thậm chí tìm hiểu xem mối nghi ngờ kia có đúng hay không có quan trọng không?”

“Nếu đó chỉ là mối quan hệ bình thường. Tôi sẽ nói là không.”

Ông đợi cô tiếp tục một cách đầy kiên nhẫn, không khuyến khích nhưng cũng không làm cô mất chú ý về sự tiết lộ xa hơn với phong cách rất dễ chịu của ông. Cô hiểu tại sao Elliot lại quý mến người đàn ông này. Có điều gì đó ở Matthias Greenwood làm dấy lên sự tự tin và lòng tin tưởng. Ông sở hữu một sự cởi mở rất chắc chắn khiến cho không một chút che giấu nào được chấp nhận.

“Mẹ để lại cho tôi đồ trang sức,” Cô nói. “Di chúc của bà nói rằng nó từ Pompeii. Bà muốn đưa nó cho tôi để tôi được an toàn hơn. Và tôi cũng luôn tin rằng nó đã như vậy. Nhưng, trước khi cha tôi mất, ông đã nói rằng đó là sự lừa đảo, chính người tình của bà đã bán nó cho bà.”

Ông cau mày. Đôi mắt ông xuất hiện sự lo lắng. “Cô có phụ thuộc vào giá trị của đồ trang sức này không?”

“Tình hình tài chính của tôi trở nên phức tạp. Có lẽ tôi cần phải bán nó. Tuy nhiên, nếu nó là đồ giả thì...”

“Nó sẽ chỉ đáng giá rất ít so với những gì cô nghĩ và có thể so với những gì cô trả. Cô cũng không thể bán được trừ khi cô biết chắc chắn, hay trừ khi cô muốn mạo hiểm để lừa dối chính bản thân mình.”

“Chính xác.”

“Tôi hiểu tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô, tôi thấy thất vọng vì tài sản thừa kế của cô có nhiều điều đáng ngờ. Nếu kẻ đáng khâm phục đã lợi dụng Artemis một cách hèn nhát như thế, thì kẻ khốn nạn này phải nên bị treo cổ. Bà ấy không là gì nhưng lại hào phóng với tất cả những ai bà gặp, nhưng... ồ, có lẽ quá tin tưởng hoặc quá chậm phát hiện ra rằng sẽ có kẻ lợi dụng bà.”

Ông nhìn với vẻ xin lỗi vì lời chỉ trích khá nhẹ nhàng này của mình.

“Có lẽ, bà đã tin tưởng một vụ lừa lọc, ông Greenwood. Và sự hào phóng của bà cũng có nghĩa là bà đã để lại rất ít ngoài đồ trang sức này. Tôi nghĩ tôi sẽ giữ nó như một vật kỉ niệm, nhưng nếu nó là biểu tượng của sự đánh cắp cả tình cảm và tiền của bà, thì nó sẽ không có giá trị tình cảm nào đối với tôi cả.”

“Tôi sẽ muốn xem đồ trang sức này để cho sự lo lắng của cô có thể được giải tỏa, nhưng thật tiếc là tôi không thể. Tất nhiên chúng ta có thể đưa nó cho ngài Whitmarsh. Ông ấy có nhiều kiến thức về đá quý hơn tôi. Tuy nhiên, sẽ khôn ngoan hơn nhiều nếu chúng ta hỏi các chuyên gia ở Pompeii”. Nét nhăn trên khuôn mặt ông biến mất. Matthias cười thầm.

“Đó là lý do tại sao cô lại đến Italia, phải không? Tất nhiên là tôi hiểu.”

“Ngài có nghĩ là họ có thể cho tôi một câu trả lời chắc chắn không?”

“Chắc chắn nhất có thể. Cô biết rồi đấy, có rất nhiều ý kiến khác nhau. Tuy nhiên để tiện cho cô, tôi sẽ viết một lá thư cho người quản lý. Anh ta tham gia các hoạt động khảo cổ được hai năm rồi và có thể nói cho cô biết nguồn gốc cũng như những dấu hiệu có thể nhìn thấy được bằng mắt để xác định tuổi thọ viên đá của cô.”

“Tôi không biết phải cảm ơn ngài như thế nào. Nhưng tôi tự hỏi liệu có thể lạm dụng lòng tốt của ngài thêm một chút nữa không. Tôi muốn lắng nghe những suy đoán của ngài nhưng không biết ngài có sẵn lòng chia sẻ

“Ở một mức độ nào đó thì tôi không phải là người hay buôn chuyện người khác.”

Phaedra nghi ngờ rằng cô sẽ phải thảo luận với ngài Matthias về chuyện này và có lẽ còn phải đi sâu vào chi tiết: “Nếu như thật sự viên đá này, dù thật hay là giả, được trao tặng hay bán ẹ tôi bởi một người đàn ông trong suốt những năm cuối cuộc đời bà, liệu ngài có biết ai có thể có những thứ tương tự như vậy không?”

Đôi mắt tinh anh của ngài Matthias trở nên mơ màng và cái nhìn sắc bén như chìm vào trong suy tưởng. Ông cân nhắc câu hỏi của cô khá lâu. Phaedra nghĩ cô có thể cảm nhận được ông đang rà soát những mẫu ký ức về các buổi họp mặt và những bữa dạ tiệc cách đây lâu rồi, nhận diện các khuôn mặt và hồi tưởng các cuộc đối thoại.

“Tôi không có cái tên nào cho cô cả”. Cuối cùng ông lên tiếng.

Sự thất vọng lướt qua trong Phaedra nhưng không lâu. Nếu giải đáp được mọi bí ẩn trong ngày hôm nay thì thật là tuyệt nhưng cô không trông đợi điều này sẽ xảy ra.

11. Chương 07 Phần 2

“Nhưng, có lẽ”, đôi mắt tinh anh của ngài Matthias lại chìm vào suy tưởng trong chốc lát, “cô biết không, tôi đang nghĩ đến một viên đá quý có xuất xứ từ một kho chứa vũ khí bí mật ở Pompeii. Chỉ có viên đá này là mẹ cô không có. Tôi nhớ người ta đã nhắc đến nó tại một trong những buổi họp mặt mà mẹ cô thích tổ chức. Nó có thể là cái cô đang giữ bây giờ hoặc cũng có thể là một cái khác.”

“Ngài có nhớ người ta đã nói gì về nó không?”

“Không nhiều lắm. Tôi không mấy hứng thú với nó. Tôi thậm chí còn không nhớ rõ cuộc đối thoại đó diễn ra lúc nào.”

Phaedra quay đầu nhìn tủ kính qua vai. “Thế mà tôi cứ nghĩ là ngài rất thích thú.”

“Không phải với viên đá đó. Tôi ngay lập tức nhận ra rằng xuất xứ của nó khá mờ ám. Bất cứ thứ gì bắt nguồn từ Pompeii đều là đồ ăn cắp. Không có tài liệu nào ghi lại việc phát hiện ra nó bởi vì như thế sẽ lộ ra rằng nó là vật đánh cắp.”

Ngài Matthias nhún vai: “Có nhiều người không quan tâm đến những chi tiết nhỏ như vậy và tất nhiên có nhiều người khác nhanh chóng tin vào bất cứ câu chuyện nào được thêu dệt nên. Vì thế nên những kẻ buôn bán lừa đảo mới hái ra tiền.”

“Ngài có nhớ làm thế nào mà người ta có được viên đá này không? Ai đó đã bán nó chẳng? ” Matthias gõ tay từng nhịp đều đều lên mặt ghế, vẽ mặt đầm chiêu “Đã lâu lắm rồi. Tôi không muốn nghi hoặc ai”.

“Ngài sẽ không nghi hoặc ai cả. Tôi cũng thế, tôi sẽ không buộc tội gì nếu chưa chắc chắn về mọi chuyện. Sẽ không có bất cứ chuyện tầm phào, lời vu khống hay phỉ báng nào. Tôi chỉ muốn biết mình nên đi theo hướng nào thôi.”

“Tôi không nhớ thứ gì cụ thể cả. Tuy nhiên, có một số nhà buôn vây quanh mẹ cô. Có hai người thường xuyên có mặt trong những năm vừa rồi. Một người là Horace Needly, đã có danh tiếng khá vững vàng. Tất nhiên một người cũng không thể biết được vụ mua bán diễn ra khi nào. Người kia tôi ít tin tưởng hơn, chủ yếu bởi vì anh ta luôn tránh những cuộc đối thoại với những học giả như tôi. Điều đó khiến tôi băn khoăn không biết kiến thức của anh ta có đi sâu vào chi tiết cụ thể không.”

“Tên ông ta là gì?”

“Thorton. Nigel Thorton, một người bạn dễ coi. Cũng khá thành công, theo như tôi nhớ, nhưng những đồ quý hiếm của anh ta chủ yếu thuộc loại bình thường.”

“Cám ơn ngài vì những thông tin hữu ích này. Tôi sẽ xem xét những thứ mà tôi có thể học hỏi được khi trở về. Ngài thật là tốt và tôi rất biết ơn ngài”. Phaedra đứng dậy chuẩn bị ra về. Ngài Matthias cười nòng hậu tỏ rõ sự vui mừng vì được giúp đỡ cô.

“Ngài Greenwood, thứ lỗi cho tôi, nhưng như vậy tức là ít nhất còn có một nhà buôn khác trong giới của mẹ tôi phải không? Ngài Whitmarsh. Ngài đã nói mới gần đây ngài ấy đã bán đồ cổ ở Rome.”

“Đó chỉ là lời châm chọc lúc vui đùa giữa những người bạn thôi, co Blair. Từ khi ông ấy tới Italia mọi người đều biết ông ấy đã nhượng lại một hai thứ mà ông ấy dễ dàng kiếm được và ông ấy còn khẳng định là không muốn giữ chúng nữa, không muốn chút nào. Tôi cũng đã làm thế, đó hầu như không phải là mua bán.” Ngài Matthias nói không ngừng trong khi tiến cô ra cửa. “Ông ấy cũng không muốn dính dáng đến một vụ mua bán tương tự như vậy ở Anh, thậm chí là một vụ mua bán nhỏ. Không ổn cho lắm, phải không. Nhưng dù sao ông ấy cũng là

***

“Nhanh lên, tôi không thể chờ thêm được nữa. Nhanh nữa lên”, tiếng cầu nhàu cất lên, những lời thúc giục của cô Blair.

“Được, xong rồi đây. Rốt cục thì cũng xong rồi.”

Elliot đứng bên ngoài ban công, dựa lưng vào tường, anh cười thầm khi nghe thấy tiếng than vãn ở cánh cửa bên cạnh phòng anh. Phaedra cởi bỏ được áo nịt ngực và vải sa tanh cứ như một người phụ nữ được giải phóng khỏi cái gì đó nghiêm trọng hơn. Anh có thể nghe thấy tiếng cô đuổi người phục vụ rồi sau đó lẩm bẩm: “Chúa ơi, sẽ không bao giờ mình lặp lại điều này nữa. Có người phụ nữ nào điên mới ăn mặc như thế này.”

Những âm thanh mơ hồ cứ một lúc lại vang lên trong phòng của cô. Elliot bước xuống ban công và lấy lại tư thế khi đứng trước cửa phòng Phaedra: “Cô ổn chứ, cô Blair? Hay cô vẫn thường xuyên mất tự chủ như vậy?”

Phaedra nhô đầu ra khỏi cửa tìm kiếm anh. Cô giật mình khi nhìn thấy anh ở quá gần. “Anh thấy điều này thú vị lắm à?”

“Không có”, anh cười, tự dối lòng mình.

Cô cau mày giận dữ. “Hãy ở đó. Tôi muốn nói chuyện với anh.” Rồi cô thụt đầu vào. Một vài phút sau cô đi ra, quần mình trong bộ đồ màu đen. Tóc của cô vẫn búi cao, bởi vậy cô trông không khác nhiều so với trước đó là mấy.

“Anh định giữ tôi ở đây bao lâu”, cô hỏi. Lời nói của cô lộ rõ vẻ bức dọc, ám chỉ tới mọi việc đã xảy ra kể từ khi anh bước chân vào khu vườn ở Naples.

“Một vài ngày hoặc lâu hơn nếu cô thích. Cô cũng phải thừa nhận rằng ở đây rất thoải mái.”

“Tôi không đến đây để nghỉ ngơi.”

“Chúng ta có thể rời đi trong ba ngày nữa nếu cô muốn. Tuy nhiên tôi cho rằng cô là người biết quý trọng những người bạn đường biết rõ về mẹ cô.”

Phaedra đi đến hàng lan can và nhìn ra mặt biển tối mịt. Elliot quan sát tấm lưng của cô và dù c đang vận một bộ đồ màu đen nhưng anh có cảm giác như cô không khoác thứ gì trên mình cả.

“Tôi thừa nhận rằng tôi thích chuyến đi này nhiều hơn tôi tưởng, ngoại trừ những đòi hỏi quá đáng của la signora [2].” Ngày hôm nay con đường vòng này tuy bất tiện nhưng đã chứng minh được hiệu quả của nó. Cô đáng nhẽ phải nghĩ rằng nó sẽ rất hữu ích. Việc gặp gỡ những người trong giới của mẹ cô xem ra không chỉ là có thể mà còn chắc chắn hơn nếu cô đi theo anh.

Làm sao cô ấy có thể nhận ra rằng chuyến đi hữu ích này sẽ rất thú vị nếu buổi đêm không quá yên tĩnh và lạnh lẽo, và ánh trăng đã không làm cho cô ấy quá đáng yêu đến thế.

“Ông Greenwood đã sống ở đây lâu chưa?” Phaedra hỏi.

“Ông ấy đã mua căn nhà này từ 6,7 năm trước nhưng chỉ mới chuyển đến định cư lâu dài ở đây 4 năm mà thôi. Lần cuối cùng tôi đến thăm, ngôi nhà này vẫn còn khá là thô sơ.”

“Tôi hi vọng là ông ấy biết tất cả các chuyên gia về cổ vật từ Milan cho tới Sicily.”

“Nhóm đó không nhiều lắm và họ thường xuyên tìm đến nhau.”

“Vậy là ông ấy là một giảng viên đại học đã mua căn nhà này, tu bổ nó và rồi chuyển đến sống lâu dài ở đây luôn. Ông ấy hẳn phải xuất thân từ một gia đình vương giả.”

Sự khao khát đã làm Elliot mất kiên nhẫn với cuộc trò chuyện này nhưng anh vẫn chiều lòng cô thêm một lúc. Anh bước ra khỏi phòng và tiến về phía lan can.

“Khi ở Cambridge ông ấy đã sống rất thanh đạm nhưng sau đó nhận được một khoản tiền từ di chúc để lại của một người bà con. Ngôi biệt thự này có lẽ không tốn nhiều bằng căn hộ ở London. Ở đây bất động sản không có giá trị như nhau.” Elliot chiêm ngưỡng kiểu búi tóc phức tạp của Phaedra. Sẽ tốn rất nhiều thời gian để có thể cởi bỏ bộ quần áo lộng lẫy tối nay của cô. Sẽ rất lâu. Nhưng anh sẽ làm.

Ngoại trừ một cái liếc mắt Phaedra không có phản ứng gì với sự gần gũi của anh.

“Anh nói cứ như thể anh đã thường xuyên tới thăm và biết rõ các nhà khảo cổ học ở đó.”

“Tôi cũng chỉ mong thế. Mà tại sao cô lại tò mò về ông ấy thế?”

Mặc dù xét về tuổi tác Matthias đáng tuổi cha Phaedra và Whitmarsh cũng xấp xỉ nhưng những lời tán dương của họ về vẻ đẹp của cô tối nay đã gợi lên trong lòng Elliot những ngờ vực, dù không xác thực, về sự ghen tuông đố kỵ của anh đối với họ. Bây giờ chúng lại trở dậy, rất phi lý nhưng lại sắc bén khiến niềm khao khát được chiếm hữu Phaedra như chiếc gai nhọn làm nhói tim anh.

“Trong cuốn hồi ký của cha tôi, có một số trang khiến tôi nghi hoặc về những năm cuối đời của mẹ tôi. Tôi đã hỏi ông Matthias và giờ tôi đang băn khoăn không biết đánh giá những câu trả lời của ông ấy theo mức độ nào.”

Có phải đó là những điều cô ấy đang trăn trở mỗi khi khuôn mặt cô ấy trở nên nghiêm nghị và cái nhìn bỗng suy tư? Cô ấy đã mạo hiểm đến đây bất chấp những lời cảnh báo tối qua, nhưng không phải để khiêu khích hay thách thức. Cô ấy chỉ muốn kiểm tìm những thông tin hữu ích.

Christian đã gợi ý với anh rằng những mẫu hồi ức đó có thể chứa đựng những phát hiện mà Phaedra không muốn đọc. Sự thú nhận của cô có lẽ rất quan trọng nhưng ngay bây giờ anh không quan tâm. Cô là một phụ nữ tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu tự do, không bị phụ thuộc vào những luật lệ ngu ngốc của xã hội. Anh muốn cô và bây giờ cô đang ở đây, bên cạnh anh trong một đêm trăng tươi đẹp. Ánh trăng làm làn da

trắng mịn của cô gần như có thể nhìn xuyên thấu. Cô vận một áo choàng đen tới cổ nhưng anh vẫn có thể hình dung ra đôi bầu vú căng tròn ở bên trong chiếc áo. “Thỉnh thoảng bỏ ngỏ các câu hỏi lại là điều không ngoan.” Anh lên tiếng.

Phaedra quay lại đối diện với anh, không nhận ra rằng khoảng cách gần gũi giữa hai người càng khiến Elliot say mê vẻ đẹp của cô.

“Tôi không nghĩ anh tin vào điều đó. Hay đúng hơn, tôi không tin anh lại làm theo những lời tự nhủ của chính bản thân mình. Tôi đã quan sát thấy thái độ của anh khi chúng ta đề cập đến những tư liệu về bố anh trong cuốn hồi ký. Anh không muốn chúng được xuất bản nhưng lại muốn tìm hiểu xem liệu chúng có phải là sự thực không.”

Điều bộ và lời nói của cô lộ vẻ thách thức. Tối nay anh sẽ lờ nó đi, thay vào đó, sẽ giải quyết những vấn đề đã tồn tại lâu rồi giữa họ. Lần sau sẽ có đủ thời gian cho chuyện đó.

“Tôi biết rằng chúng không phải là sự thật. Nhưng cô đã đề cập đến những vấn đề nghiêm túc như thế này, thế thì cô Blair, cô sẽ phải thứ lỗi cho tôi nếu tôi chiều lòng cô tiếp tục cuộc tranh luận này vào một dịp khác. Bởi vì ánh trăng sáng tỏ, buổi đêm yên tĩnh và vẻ đẹp của cô đã choán lấy toàn bộ suy nghĩ của tôi, khiến tôi không thể nghĩ tới điều gì khác.”

Khuôn mặt Phaedra lộ rõ vẻ ngạc nhiên chưa từng thấy. Cô đứng lặng người khi đắm đắm nhìn anh. Bất cứ điều gì cô nhìn thấy cũng mách bảo cô phải cảnh giác với người đàn ông này. Cô quay gót bước ra cửa: “Vậy thì tôi sẽ để anh ở lại với những suy nghĩ đó, bất kể chúng là gì.”

Nhưng Elliot đã nắm lấy tay cô: “Không phải bây giờ, Phaedra”

Anh ôm cô vào lòng, khum tay đỡ lấy khuôn mặt cô và hôn lên đôi môi đã mẩn nhức anh suốt nhiều ngày qua.

- Anh ta là cái thá gì chứ. Sao anh ta dám?

Nhưng nụ hôn của anh đã xóa tan mọi cảm giác bàng hoàng trong cô khi anh đưa tay kéo cô về phía mình. Một cơn chấn động khác lại xảy đến, trái tim cô đập rộn lên khi bản thân bị anh kiểm soát. Chỉ riêng một nụ hôn thôi đã làm được điều đó. Chặt, sâu và dứt khoát, nụ hôn của anh ẩn chứa toàn bộ những lời anh cảnh báo đêm qua: “Tôi muốn em phải cầu xin. Sự nguy hiểm kích thích em.”

Và sự thực nó đã kích thích cô. Cái cách anh chiếm lĩnh cô đã truyền hưng phấn lên cơ thể cô. Toàn bộ cơ thể cô bắt đầu ham muốn ngay lập tức, muốn nhiều hơn nữa, hy vọng anh sẽ không dừng lại.

Lý trí chạy đua theo. Những suy nghĩ cứ dồn dập đến rồi lại đi.

- Anh thậm chí không cần hỏi. Anh có nghĩ là-

Những nụ hôn trượt dài xuống cổ làm tiêu tan mọi lời nói chưa kịp thốt ra. Cảm giác mê mẩn đã che lấp mọi thứ khác.

- Đây là một sai lầm, nhưng không->

Sự nồng ấm của đôi môi anh như hòa tan vào trong từng mạch máu trên cơ thể cho đến khi cô cảm nhận được bất cứ nơi nào mà nó đang tuôn chảy. Ngực cô trở nên nặng và chắc, gần như cô không thở được. Cô cũng có thể cảm nhận được anh qua lớp vải của làn váy. Sự tiếp xúc này càng kích thích cô thêm và theo bản năng cô ép chặt mình vào người anh để tăng thêm khoái cảm. Anh lại cúi xuống hôn cô lần nữa. Lần này không mãnh liệt như trước, thay vào đó là mời gọi và dẫn dắt, chỉ như đòi hỏi, chỉ vừa đủ cho thấy rằng cô sẽ tiếp nhận bất cứ khi nào anh muốn. Cái cách anh làm đã kích động cô mặc dù cô có kháng cự lại. Cô nhận ra mối nguy hiểm tiềm ẩn nhưng không thể ngừng bởi vì nó quá lý thú. Cơ thể cô vượt qua mọi ngăn cấm và lý trí trốn chạy mọi sự kiểm soát. Chỉ có sự vuốt ve, không tìm kiếm, không đòi hỏi gì nữa. Kiên quyết và dứt khoát, bàn tay anh lần xuống lưng, hông và phần dưới cơ thể cô, đòi hỏi bỏ y phục. Cô chìm đắm trong mê mẩn. Rồi lưỡi anh đi sâu vào trong và tìm kiếm. Những cơn run khoái lạc khiến cô rung mình. Bàn tay anh vuốt ve cô mạnh bạo hơn. Cô không quan tâm tới việc mình đã đầu hàng đối phương và đánh mất sự tự chủ mà có thể cô sẽ không bao giờ còn lấy lại được. Những đợt kích thích cứ tăng lên

không ngừng khiến cô không thể suy nghĩ sáng suốt. Tôi muốn em phải cầu xin. Ồ phải, có thể lắm chứ. Bầu ngực cô quá căng nhay đến độ cô nghĩ mình sắp phát điên lên.

Cứ như thể nghe được những nài nỉ thầm kín đó của cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve hông, rồi lên đến bụng và rồi mơn trớn phần dưới bầu ngực. Sự phấn khích đã khiến cô trở nên bối rối. Cô hôn vồ vập đáp trả anh đồng thời siết chặt anh hơn. Lòng bàn tay anh lướt nhẹ lên ngực cô. Một cơn rung mình khoái lạc trào lên trong cô. Bàn tay kia của anh giữ chặt lưng cô rồi di chuyển từ từ xuống phía dưới, tháo móc váy ra.

Cô không nên như thế này, điều này không nên xảy ra.

Thế nhưng một nụ hôn dài đã lại xua tan đi ý nghĩ chối từ vừa mới xuất hiện trong đầu cô.

Thế rồi anh bước lùi lại phía sau, đứng tách cô ra. Ánh sáng mờ mờ của mặt trăng bao phủ lên cả hai, ánh đèn vàng dịu hắt ra từ phòng ngủ của Phaedra như làm nền cho khung cảnh. Elliot không cho cô có thời gian trấn tĩnh và lấy lại lý trí. Anh với tay nắm lấy đường viền váy và bắt đầu xé tấm sa đen ở phía dưới người cô.

Trước đó chưa có một người đàn ông nào làm vậy. Cô không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Nhưng bây giờ hành động đó lại mê hoặc cô, khiến cô bất động. Chiếc váy từ từ tụt xuống. Đó dường như lại là sự vuốt ve khêu gợi nhất trong đêm. Cô chỉ có thể nhìn đắm đắm vào anh trong thứ ánh sáng huyền ảo đó, cảm nhận những khao khát kìm nén bấy lâu giờ tỏa ra ngập tràn không khí. Rồi ống tay áo của cô trượt xuống vai và chiếc áo nịt ngực bị anh kéo tụt xuống hông. Anh với tay kéo luôn dây áo trên vai cô xuống. Cô nín thở. Ngực cô ép chặt hơn nữa vào anh trong khi chờ anh tiếp tục.

Nhưng thay vào đó anh lại làm cô kinh ngạc một lần nữa khi ngừng chỉ phối cô theo cách mà anh đang tiến hàng. Anh thôi không cẩn thận và từ từ cởi bỏ y phục của cô nữa mà kéo mạnh quai áo dây xuống phía dưới cánh tay. Đó không còn là hành động nôn nóng hay đam mê nữa mà là sự khẳng định quyền của kẻ chiếm hữu. Ý nghĩ phải kháng cự lại một lần nữa trỗi dậy trong cô nhưng không tìm được nơi thả neo an toàn trong dòng thác phấn khích đang nhấn chìm hai người. Cái cách anh nhìn tấm thân trần của cô có sức cuốn hút mạnh đến nỗi cô không thể di chuyển cánh tay mắc vào quai áo dây đang cản trở hai người.

- Đây chỉ là một trò chơi, một vũ điệu kết hợp giữa sự thống trị và phục tùng. Nó sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết. Mình sẽ coi như chẳng có gì là thật cả.

- Nhưng-

Những đầu ngón tay anh vẫn cứ mơn trớn và lòng bàn tay không ngừng xoa xoa trên da cô. Phaedra cúi xuống nhìn Elliot khi anh đưa tay chạm vào ngực cô khiến cô hoàn toàn bị kích động. Đầu óc cô ngập đầy những ảo vọng điên cuồng và cô để mặc bản thân trôi theo những đam mê khoái lạc. Những nỗ lực kiểm soát bản thân không mang lại kết quả gì. Cô không muốn tiếp tục nữa. Cô muốn anh hãy dẹp yên những kháng cự nhỏ nhoi cuối cùng đang cố gắng ngăn cản cô tìm đến hạnh phúc trọn vẹn.

Anh lại vòng tay qua lưng ôm lấy cô. Anh hôn lên những điểm nóng và nhay cảm trên cổ và ngực khiến cô nghẹt thở. Răng và miệng anh đặt lên đầu núm vú. Những khoái cảm cứ chậm rãi tiến đến giày vò cô. Cơ thể cô muốn đòi hỏi thêm và cô không ngừng rên lên khe khẽ trong cơn lạc thú. Cô cố gắng nới lỏng một cánh tay để ôm anh và giữ chặt anh trong lòng, để cảm nhận hết con người anh.

“Đừng, hãy cứ để yên như vậy đi”, anh thì thầm.

Đam mê trong cô muốn tuân theo câu nói ấy. Niềm hưng phấn mạnh đến độ không thể dừng lại được. Toàn bộ con người cô còn khao khát nhiều hơn cho sự trọn vẹn tuyệt đối. Bây giờ không thể dừng lại được.

Và Phaedra gần như quên hết những gì lý trí đã nhắc nhở. Tuy nhiên, dù cho niềm phấn khích có mạnh đến nỗi làm cô cảm thấy đau, Phaedra vẫn khôn ngoan nhận thấy sự phục tùng quá mức của mình, và tất nhiên cả những dự tính của Elliot từ nụ hôn đầu.

Dù thế nào, người nô lệ cũng đã tự cởi trói ỉnh. Đau đớn vì thất vọng và hối hận, Phaedra nghe thấy giọng mình vang lên:

“Anh phải dừng lại ngay bây giờ. Tôi muốn anh dừng lại.”

Nhưng Elliot dường như không nghe thấy gì. Rồi anh nằm yên trong chốc lát. Sau đó anh duỗi thẳng người ra và cúi xuống nhìn cô. Anh kéo mạnh cô về phía mình. Tay kia anh đỡ lấy khuôn mặt cô như lúc đầu hai người hôn nhau. Những đầu ngón tay anh bám chặt vào da cô, không đủ khiến cô đau nhưng cũng chẳng dịu dàng chút nào cả.

“Còn nếu tôi không dừng?”

Bởi vì Phaedra hầu như không mong muốn anh dừng lại nên đó thực ra không phải là một lời đe dọa. Tuy nhiên suy nghĩ của anh cho rằng cô sẽ khuất phục nếu anh muốn tiếp tục, rằng cô hoàn toàn mất hết sức mạnh trước anh đã thức tỉnh lý trí trong cô.

“Anh sẽ dừng lại”, cô quả quyết.

“Cô tin tưởng vào uy tín của tôi nhiều như vậy ư?”

“Tôi tin vào tính tự phụ của anh. Không có một người phụ nữ nào sau khi bị quyến rũ lại đi cầu xin.”

Elliot buông cô ra và bước ra khỏi giường. Mọi thứ xung quanh và khuôn mặt anh đều cho thấy rằng anh có thể không chế cô lần nữa.

Phaedra nhanh chóng mặc quần áo vào. Cô sai bước đến cánh cửa phòng mình. Tim cô đập thình thịch và toàn bộ con người cô vẫn muốn đáp lại mỗi nguy hiểm vừa qua với niềm phấn khích kinh ngạc.

“Lần sau tôi sẽ không dừng lại đâu, Phaedra.”

Cô bước nhanh qua ngưỡng cửa rồi mới đáp lại: “Tôi không nghĩ là sẽ có lần tiếp theo

“Chắc chắn sẽ có”

Phaedra đóng cửa lại: “Nếu như vậy, đó sẽ không phải là một cái bẫy nữa. Tôi sẽ chọn bắt đầu với nó trước thay vì một nụ hôn, nếu không sẽ không có nụ hôn nào cả”.

12. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Elliot vẫn còn ở bên ngoài. Phaedra muốn mở cửa sổ để hít thở bầu không khí mát mẻ buổi đêm nhưng cô không dám. Cô sợ anh sẽ hiểu nhầm. Liệu anh ta có táo bạo bước vào phòng cô? Phaedra ngồi trên giường tay vòng qua đầu gối, nửa lo sợ nửa hi vọng cánh cửa sẽ bật ra và Elliot sẽ bước vào.

Bây giờ cô không kiềm chế được bản thân mình như lúc cô đóng cửa lúc tối hôm qua nữa. Khoái lạc trong cô giờ vẫn còn. Cơ thể cô vẫn rất nhạy cảm với bản năng tự nhiên.

Cô không nhớ cô đã quyết định yêu cầu anh dừng lại lúc nào. Đó hẳn là do bản năng, theo sự mách bảo của trực giác.

- Tôi muốn em phải van nài -

Có thể cô sẽ cắt đứt quan hệ với anh. Anh đã muốn cô trở nên mềm yếu và si mê anh để anh có thể dễ dàng gây ảnh hưởng lên cô. Rốt cuộc việc anh tìm kiếm cô ở Naples cũng có nguyên do. Nếu chỉ là một người bạn bình thường thì không thể yêu cầu cô cắt bỏ đoạn trích đó khỏi cuốn hồi ký của cha cô. Nhưng một người đàn ông đã chinh phục được cô sẽ không chần chừ lợi dụng niềm tin nơi cô. Thật đáng tiếc bởi vì cô thật sự khao khát anh.

Trước đó Phaedra chưa bao giờ ham muốn một người đàn ông nào như vậy. Không có gì phải thoải mái về điều đó cả. Cũng chẳng có gì là an toàn. Đó không phải là sự lôi cuốn mà cô đã trải nghiệm cùng những người bạn, cũng không phải sự đồng cảm mới dẫn đến những hành động gần gũi như vậy. Thay vào đó là nghệ thuật tạo khoái cảm của anh đã gây nên trong cô những xáo động và kinh sợ đến mức nghẹt thở. Anh biết điều đó. Anh biết đơn giản sự có mặt của anh cũng đã có sức mê hoặc rồi. Ham muốn của Phaedra đã

dần dần lắng vào sâu thẳm bên trong con người cô, ham muốn mà cô đã cố kiềm chế trong mấy ngày qua. Cuối cùng, nó lại trên trong phòng ngủ của anh. Phaedra thả lỏng cơ thể và nằm xuống, cơ mình về một bên, vẫn ngóng trong ra cửa..

Liệu những điều tương tự có xảy đến với mẹ cô? Sau nhiều năm giữ mối quan hệ tốt đẹp với Richard Drury - cha cô, liệu có người đàn ông nào xuất hiện mà phá vỡ những nguyên tắc của bà? Cô chắc sẽ rất sốc nếu khám phá ra rằng mẹ cô đã không chung thủy với chồng. Tin tưởng vào một tình yêu tự do không có nghĩa là phải phủ nhận niềm tin vào tình yêu chân chính và vĩnh cửu. Là phụ nữ, Phaedra nhận ra rằng khi hai con người thật lòng đến với nhau thì tình yêu tự do kia sẽ giúp hiểu người bạn đời của mình dễ dàng hơn.

Phaedra ngắm nhìn chân dung mẹ. Đẹp, hoạt bát, tự tin. Tuy nhiên cả tin hơn cô con gái bây giờ. Cũng không có đầu óc thực tế. Trong nhiều năm đã có rất nhiều người vây quanh bà. Họ chấp nhận lối sống của bà, hiểu rõ về người chồng của bà cũng như vị trí của ông trong cuộc đời bà. Có thể những năm cuối cuộc đời của mẹ cô mà nếu có thể viết thành một vở kịch thì chắc chắn rất hấp dẫn, một người đàn ông đã xuất hiện, quyết dùng những thủ thuật cũ để chinh phục bà. Mẹ cô có lẽ đã bị khuất phục vì hoàn toàn thiếu kinh nghiệm đối phó với những người đàn ông cổ hủ như vậy. Cũng giống như con gái bà vừa mới đây thôi trên ban công. Phaedra ôm chặt chiếc gối trong tay. Bây giờ cô đã hiểu chuyện gì đã xảy đến với mối tình muộn màng đã hủy hoại mẹ cô. Tên lừa đảo đó đã khơi dậy những bản năng nữ tính tiềm ẩn trong người phụ nữ đang yêu. Hắn đã chinh phục, tạo ảnh hưởng, khiến mẹ cô trở nên mềm yếu và rồi cuối cùng phản bội bà. Nếu như ngày đó hắn không đóng bộ là một người cùng giới với những người đàn ông khác xung quanh bà thì mọi chuyện đã không diễn ra như vậy.

Buổi sáng hôm sau, “chết tiệt” Elliot bực mình rửa Phaedra trong khi ngồi ăn sáng ở hàng hiên ngoài. Anh thật sự gần như đã trở thành một người đàn ông thật sự khi Chúa ban tặng cơ thể cô cho anh tối qua. Anh cảm thấy hài lòng đôi chút vì trong khi anh tận hưởng làn gió mát mẻ ở ngoài ban công thì Phaedra khổ sở trong căn phòng đóng kín nóng nực. Bất cứ khi nào liếc nhìn sang cửa phòng cô, anh điều cầu Chúa rằng nó sẽ mở ra và cô sẽ nhào vào vòng tay của anh. Nhưng tất nhiên căn phòng luôn khép kín. Phaedra Blair, Một người phụ nữ độc lập, cái gai trong mắt anh sẽ không bao giờ để anh dễ dàng chinh phục như vậy. Rốt cuộc, cánh cửa lại trở thành một trở ngại, một lời buộc tội, một tuyên bố hùng hồn về sự tự chủ: “Sao anh dám quyến rũ thay vì đưa ra thỉnh cầu”, “nhiều phụ nữ như thế tại sao anh ngu ngốc muốn không chế tôi”.

Elliot rút ỉnh một tách cà phê. Những tiếng rên rỉ khêu khích của cô tối qua vẫn còn vang vọng trong đầu anh. Anh vẫn nhm nhong nản và nụ hôn sâu kích động. Những hình ảnh đó lại bắt đầu giày vò anh. Mọi chuyện đã rất tốt đẹp. Không thể tin được. Cô ấy kiếm đâu ra những ngôn từ để nói chứ, nói gì đến sức mạnh để dừng cuộc mây mưa đang cuốn trôi họ lúc đó.

Tiếng sột soạt của chiếc váy và tiếng bước chân đã phá vỡ bầu không khí yên bình của hàng hiên ngoài. Không cần nhìn ra cửa Elliot cũng biết ai vừa tới.

Trong khoảng thời gian Phaedra tiến đến gần bàn, Elliot chờ đợi cơn thịnh nộ của cô sau một đêm dài và nóng nực và thức trắng. Tuy nhiên, ấn tượng cuối cùng về buổi tối hôm qua vẫn còn mãi trong anh khi anh chào đón cô. Em sẽ không thể từ chối tôi lần tiếp theo đâu bởi vì em đâu thật sự muốn thế.

Sự tiếp đón như thường của anh khiến Phaedra dễ chịu. Đáng diệu cô có vẻ thoải mái. Cô ngồi xuống và anh rót trà mời cô. Phaedra hớp ngay một ngụm: “Cảm ơn vì thái độ lịch sự của anh.”

Elliot không thể tin rằng cô đang thật sự cởi mở với anh. Anh chống khuỷu tay lên bàn và đưa tay lên xoa cằm. Một vài hình ảnh khêu gợi lướt qua đầu anh: “Cô muốn nói đến việc tôi để cô về phòng tối hôm qua hay việc tôi rút cà phê mời cô sáng hôm nay?”

Người phục vụ xen vào, đem đến một đĩa trứng và những lát mỡ hun khói. Matthias có lẽ là đã quen với các món ở Pasitano nhưng ông vẫn muốn mời các vị khách bữa sáng mang phong vị đặc trưng Anh.

Phaedra từ từ lấy một ít trứng ra đĩa nhỏ của cô với sự chú tâm cao độ: “Tôi cho là cả hai”.

“Ồ, Masilio hay là Pietro có thể đã tạo ra một cảnh tượng đẹp tối qua, tranh luận và buộc tội cho đến khi tất cả mọi người bị đánh thức. Tuy nhiên các quý ông người Anh đã được dạy là không nên than phiền.”

Phaedra mím chặt môi, không rời mắt khỏi đĩa thức ăn trong khi bẻ một ổ bánh mì. “Tôi xin lỗi vì đã làm ngài phiền lòng. Tôi không cố ý. Có lẽ vì ngài đích thực là một quý ông người Anh, tôi không nên đề cập

đến vấn đề đó.”

“Điều đó có lẽ là khôn ngoan hơn đây.”

Rồi Phaedra chậm chậm thưởng thức bữa sáng.

Elliot biết rõ mình nên đi nhưng tất nhiên là anh không thể. Phaedra bỏ đĩa xuống và lấy khăn tay thấm quanh miệng. “Ngài Elliot, nếu ngài có ý định sắp xếp cho chúng ta ở lại đây thêm một vài ngày nữa, tôi nghĩ chúng ta cần thỏa thuận với nhau về việc sử dụng ban công.”

Không thể tin được. Thật thú vị. Cô ấy phải biết rằng mong ước mãnh liệt của anh là túm lấy cô, nhắc bổng cô lên vai, đưa cô vào rừng và hoàn tất chuyện dờ dang tối hôm qua. Dù vậy, cô ấy vẫn ở đây dàn xếp với anh mà không biết rõ rằng một đêm dài đã khiến anh ít khi tuân theo các thỏa hiệp nữa.

“Thế thì sao, quý cô Blair?”

” Chúng ta hãy chia sẻ nó. Thật không công bằng nếu tôi từ chối sử dụng nó và tôi cũng sợ rằng việc tôi đi dạo bên ngoài căn phòng của mình có thể làm ngài hiểu lầm.”

“Tôi hứa rằng tôi sẽ không bao giờ hiểu lầm việc cô cùng tôi trò chuyện ngoài ban công giữa đêm khuya.”

Ngụ ý của lời hứa ấy được Phaedra cân nhắc kỹ lưỡng. Cô đủ thông minh để nhận ra lỗ hổng của nó. “Ít nhất chúng ta cũng có thể đồng ý với nhau rằng tôi được quyền mở cửa sổ cho thoáng mà không phải lo sợ rằng ngài sẽ ra vào tự do.”

“Không.”

“Tôi có thể thấy là tôi đã đáng giá quá cao tính cách của ngài.”

“Về điểm này thì tôi có thể nhất trí với cô. Tôi đã cảnh báo cô rồi đây.”

“Ngài Elliot, tôi...”

“Tôi mong từ giờ cô hãy gọi tên tôi là Elliot trong các cuộc nói chuyện riêng thế này. Cô không phiền về sự thân mật này chứ? Chúng ta có thể gạt sang một bên những lễ thói ngu ngốc của xã hội. Dù sao đi nữa, tôi cũng đã hôn lên tám ngực trần của cô rồi, còn cô trong lúc đó cũng đã rên rỉ gọi tên tôi rồi còn gì.”

Phaedra há hốc miệng sững sờ. Elliot thấy nó giống như nụ cười đầu tiên của cô trong cả buổi sáng hôm nay. Phaedra lại quay trở về vẻ kiêu kỳ cổ hữu: “Tôi sẽ vui hơn nếu chúng ta tránh gặp nhau càng nhiều càng tốt, Elliot.”

“Điều đó thì rất dễ vào sáng hôm nay. Ngài Greenwood và tôi sẽ giam mình trong phòng nghiên cứu của ông ấy cho đến quá trưa.”

Phaedra đứng lên “Tôi nghĩ là tôi sẽ đi dạo và tránh bữa tiệc này trong vài giờ.” Cô sắp sửa rời đi.

“Phaedra.”

Phaedra dừng bước và quay đầu lại.

“Phaedra hãy hứa với tôi là cô sẽ không cố gắng bỏ đi nữa và tới bữa tiệc, cô sẽ có mặt ở đây.”

Phaedra nhú mày: “Bởi vì lời hứa của anh với ông Sansoni.”

“Chính thế.”

Thái độ của Phaedra cho thấy rằng cô thừa hiểu đó chỉ là một cái cớ. “Còn nếu như tôi không giữ lời hứa thì sao?”

“Tôi có thể giữ chặt cô trên giường một lần nữa. Cô thích điều đó sau?”

Khuôn mặt của Phaedra đỏ bừng lên, cô quay đầu đi thật nhanh bỏ ngoài tai lời nói bóng gió của anh.

“Cô giữ lời hứa chứ?”

“Được rồi, tôi sẽ giữ lời, mặc dù điều đó chẳng cần thiết gì cả. Thật là lỗ bịch. Tôi không biết đường ra khỏi mũi đá này, nói chỉ đến việc đi vào lục địa”

Nâng cao cảm, cô bước ra khỏi phòng.

Phaedra trở lại phòng và tháo dỡ hành lý. Làm sao anh ta có thể đoán được kế hoạch của mình chứ? Phaedra không nghĩ mình là người phụ nữ dễ đoán như vậy nhưng Elliot dường như biết được suy nghĩ của cô, thậm chí trước khi cô nghĩ đến chúng.

Phaedra đặt túi du lịch trống sang một bên. Chuẩn bị trốn chạy chỉ là hành động sốc nổi khi cô hồi tưởng lại cách mà anh gây ảnh hưởng lên cô tới qua. Phaedra suýt tự biến mình thành kẻ ngốc khi cô muốn trốn chạy khỏi người đàn ông đã khơi dậy trong cô những ham muốn thể xác. Vào rạng đông như thế này trốn tránh những thử thách dường như lại là một ý kiến hay.

Phaedra ngồi xuống và đi giày ống bệt vào. Cô tản bộ ra ngoài ban công và nhìn xuống thị trấn. Những giọng nói vang lên từ hàng hiên bên ngoài dưới cô. Các vị khách đang bắt đầu dùng bữa.

Cô hít một hơi dài và nghĩ lại những gì mẹ cô đã dạy.

Quyết định trốn chạy thật là hèn nhát. Cô đến mảnh đất này là tìm những câu trả lời về mẹ cô và một trong số chúng có thể ở ngay đây trong ngôi nhà này. Ở lại và tiếp tục theo đuổi những ngờ vực mỗi lúc một lớn dần sau nỗi lo sợ của và những điểm yếu liên quan đến Elliot lại có ý nghĩa nhiều hơn.

Ông Matthias Greenwood vẫn mất hút trong phòng nghiên cứu khi Phaedra trở lại hàng hiên ngoài. Tuy vậy Randall Whitmarsh đang ngồi cùng với vợ. Phaedra nhập hội với họ và mong rằng bà Whitmarsh sẽ nhanh chóng cáo lỗi. Cuộc nói chuyện với Matthias tới qua đã diễn ra tốt đẹp nên giờ đây Phaedra rất hồ hởi muốn biết liệu ông Whitmarsh có cung cấp thêm được thông tin nào không.

Không may là ông Whitmarsh lại rời bàn uống nước để đi tản bộ.

“Tối qua trông cô rất dễ thương” Bà Whitmarsh tỏ ý khen ngợi.

“Cảm ơn bà.”

“Đôi khi tôi tự hỏi...” ánh mắt của bà chăm chăm nhìn bộ đồ Phaedra đang vận.

Phaedra không ngắt lời bà để giải thích. Bà Whitmarsh không phải tuýp người phụ nữ có thể hiểu được sự pha trộn giữa tính thực tiễn và sự khó khăn để tạo nên bộ quần áo này.

“Ý tôi là mẹ cô thường không hay sử dụng những biểu tượng bên ngoài như thế này để thể hiện quan điểm khác lạ của bà ấy.”

Phaedra quan tâm đặc biệt tới điều này: “Bà biết về mẹ tôi sao?”

“Trước khi chuyển nhà tới Rome chồng tôi thường xuyên đến dự các buổi tối tại nhà cô. Không giống nhiều bà vợ khác tôi sẵn sàng đi cùng ông ấy. Ông ấy đã bị mẹ cô lôi cuốn. Tôi nghĩ điều chắc chắn nhất là mẹ cô chưa bao giờ bị ông ấy lôi cuốn.”

Phaedra không nghĩ là có khả năng là Artemis tìm thấy nét hấp dẫn ở ông Whitmarsh. Nhưng trước khi của cha mình, Phaedra không bao giờ đoán được là mẹ cô lại có những mối quan tâm đối với người đàn ông nào khác ngoài Richard Drury- cha cô.

“Bà đã bao giờ thành công trong việc cản trở mối quan hệ giữa họ chưa? Và có phải mẹ tôi đã đối xử với chồng bà theo một cách đặc biệt nào đó không?”

Bà Whitmarsh không biểu lộ sự ngạc nhiên nào trước câu hỏi thẳng thắn đó của Phaedra. “Tôi nghĩ là tôi đã thành công. Tất nhiên, cho đến những năm cuối của cuộc đời bà ấy chỉ chú ý tới một mình ông Drury mà thôi.”

“Bà muốn nói là mẹ tôi cuối cùng cũng tìm được một người đàn ông khác. Nói trắng ra là cách tốt nhất để giữ sự tẻ nhạt. Tôi là con gái của mẹ tôi và giống như bà ấy, tôi cho rằng mọi người thật ngớ ngẩn khi không nói thẳng thắn về những vấn đề như vậy.”

Bà Whitmarsh nhúng vai: “Năm ngoái hoặc tầm thời gian đó, một lần bố mẹ cô lạnh nhạt với nhau. Chồng tôi không nhận ra điều đó nhưng tôi thì có. Cô cũng biết là có rất nhiều người đàn ông mong muốn có được mẹ cô, nhưng tất nhiên không phải như một người vợ.”

Giọng nói tự tin nhưng lộ rõ vẻ phán xét trong câu nói cuối cùng khiến Phaedra day dứt không nguôi. Cô tìm những lời biện hộ ẹ mặc dù bà Artemis chẳng cần lời bào chữa nào cả: “Nếu bà không nhìn thấy mẹ tôi tỏ rõ niềm đam mê với một người đàn ông khác thì sự lạnh nhạt đó có thể là kết quả của dòng chảy thời gian khi hai người yêu nhau trở nên quá thân thuộc và gần gũi.”

“Cô Blair, chồng tôi và tôi thường xuyên ăn tối với mẹ cô trong nhiều năm. Ông Drury lúc nào cũng có mặt. Sự thân thiết và gần gũi mà cô mô tả giữa họ rõ ràng đã có từ những ngày đầu họ mới quen nhau. Không cần ai nói tôi cũng biết rõ họ đã yêu ngay từ lần gặp mặt đầu tiên và cô chính là con gái của ông Drury. Tuy nhiên năm ngoái, ông ấy không thường xuyên có mặt ở bữa ăn tối nữa. Cô có thể cho tôi là người u mê so với cô nhưng một khi tôi nhận thấy rằng có trục trặc giữa một người đàn ông và một người đàn bà ông ta yêu, tôi rất ít khi sai.” Phải, bà Whitmarsh- người phụ nữ lúc nào cũng giữ chồng khư khư ở bên, có thể trở nên rất sắc sảo khi bàn về bản chất của con người. Liệu cô cũng có phải là người sâu sắc không? Có phải cô đã hiểu rõ mọi thứ không? Một người phụ nữ canh chừng kho tàng có nhiều khả năng sẽ tập trung chú ý tên cướp biển mà cô ta lo sợ lại nhầm vào con thuyền khác.”

13. Chương 08 Phần 2

“Thế vậy người đàn ông nào là đối tượng chú ý mới của mẹ tôi?”

“Liệu đây có phải là cuộc thi mà tôi đưa ra một cái tên để đòi lấy sự kính trọng của cô đối với những phán xét của tôi.”

“Đó chỉ là một câu hỏi chân thành của một người con gái luôn băn khoăn về những năm cuối đời của mẹ mình mà thôi.”

Cơn giận dữ trong lòng bà Whitmarsh như chợt tan biến: “Tôi không biết, tôi chỉ chắc chắn, gần như là chắc chắn rằng đó không phải là chồng của tôi. Trong nhiều tháng mẹ cô lúc nào cũng rạng rỡ cứ như bà ấy trẻ lại lần nữa vậy, nhưng sau đó...”

“Sau đó thì sao?”

“Cứ như thể ai đó đã thổi tắt ngọn lửa nhiệt huyết trong bà ấy. Bà ấy lúc nào cũng u sầu trong những lần cuối cùng chúng tôi đến thăm. Có lẽ đã có ai đó khiến bà ấy thất vọng ghê gớm.”

Phaedra cũng đã nhìn thấy nỗi buồn u sầu của mẹ. Cô không biết nguyên nhân nhưng sự mô tả khá phù hợp. Ngọn đèn đã vụt tắt.

“Bà không phải là người duy nhất băn khoăn về người tình mới của mẹ tôi?” Phaedra nói. “Tôi đã được nghe nói đến nhiều cái tên như ông Needly chẳng hạn, và ông Thornton”

“Ông Needly? Ồ tôi cho là cũng có thể lắm.” Bà Whitmarsh ngắt lời. “Ông ấy không khác ông Drury là mấy. Cũng cùng một khuôn. Sự uyên bác của ông ấy về nghệ thuật Roma đã tạo ra điểm chung giữa hai người. Mặc dù nếu được hỏi thì tôi sẽ nói rằng họ không sống hòa thuận với nhau lắm. Ông Needly là một người đàn ông ngạo mạn.”

Bà Whitmarsh có lẽ ưa thích những câu chuyện tầm phào. Bà ấy thích thú với chủ đề này hơn Phaedra nghĩ.

“Thỉnh thoảng những điều hấp dẫn có thể gây ra nhiều giông bão, tôi nghĩ là như vậy.”

“Dĩ nhiên là nó có thể. Bây giờ, Thornton...” Bà nghĩ ngợi trong chốc lát. “Ông ấy nhìn khá trẻ so với mẹ cô. Cũng khó hiểu nhưng mà ông ấy cũng khá là nổi bật. Một người không thể bỏ qua được. Một người đàn ông đẹp trai. Ông ấy cũng có mặt nhưng...”

“Nhưng sao?”

”Thật là khó hiểu để mà giải thích. Ông ấy khá ấn tượng. Rất đáng chú ý. Nhưng về một chừng mực nào đó..., rất hay đăng trí. Chồng tôi đã dùng từ này một lần để mô tả ông ấy và tôi nghĩ nó thích hợp. Phải, xét về nhiều mặt ông ấy rất hay đăng trí

Phaedra tập trung hết sức để lưu lại những chi tiết này vào trong bộ nhớ. Khi trở về Anh cô sẽ phải tìm bằng được ngài Needly ngạo mạn đó và ngài Thornton đăng trí. Và phải hỏi trực tiếp vài người bạn thân của mẹ cô xem liệu bà có ưu ái ai trong số hai người đàn ông này không.

“Tôi rất thích mẹ cô” Bà Whitmarsh tiếp lời. “Tôi không tán thành lối sống của bà ấy. Tất nhiên bà ấy biết điều đó. Bà ấy chấp nhận quan điểm của tôi. Mẹ cô không bao giờ cho phép những người khách của bà ấy cư xử lạnh nhạt với tôi. Đó là một quý bà tốt bụng.”

“Tôi dám chắc là mẹ tôi đã quen với cách nhìn của bà. Dù sao thì thông thường người ta vẫn hay nghĩ như thế. Bất cứ khi nào mẹ tôi ra khỏi nhà bà điều trở nên lạc lõng giữa thế giới. Giá mà tất cả mọi người điều có thể độ lượng với những quan điểm đối lập như mẹ tôi và tiếp đón khách khứa của bà ấy giống như bà”.

Bà Whitmarsh đỏ mặt xấu hổ. Về mặt đó đã cho Phaedra thấy nhiều hơn những gì cô muốn biết. Gia đình Whitmarsh đã không bao giờ hồi âm những lời mời tới dự bữa ăn tối của mẹ cô. Mẹ cô không nằm trong nhóm của họ, trong số những khách khứa của họ.

Những bí mật của buổi sáng này bỗng nhiên trở thành công cụ có thể gây hại đến những hoài ức của bà Blair. Phaedra ngờ rằng chúng sẽ được bà Whitmarsh lấy ra làm câu chuyện tán gẫu với đám bạn trong những phòng khách mà những nhà văn cả cuộc đời luôn coi thường những nguyên tắc như mẹ cô không bao giờ được phép bước vào.

Cô đồng thời cũng được ném trải dư vị của những câu chuyện phiếm về ngay chính bản thân mình. Cô thừa hiểu rằng có nhiều người phụ nữ cười chế giễu, suy đoán và nhỏ to xì xào về cô chỉ bởi những hiểu nhầm của nhiều người về sự tự do của cô.

Tuy nhiên, sẽ thật dễ dàng phớt lờ đi nếu không phải chịu đựng sự hiện diện của họ ở đây.

Phaedra đã nuôi hi vọng bà Whitmarsh có thể cho cô biết nhận dạng của người đàn ông đã cướp đi vị trí của cha cô trong lòng người vợ. Rõ ràng là bà ấy cũng chẳng biết gì hơn, nhưng dù sao những nhận định đó cũng không phải hoàn toàn vô ích.

Phaedra xin phép cáo từ. Cô dạo bộ ra ngoài hàng hiên ngoài rồi tiến racon đường dẫn xuống thị trấn. Positano lúc rạng đông như là thị trấn riêng của giới nữ. Những người đàn ông khỏe mạnh đã ra khơi trên những con thuyền đánh cá rất lâu rồi trước khi Phaedra đi sâu vào trong thị trấn. Cô đã mất một khoảng thời gian khá dài để tìm được đúng đường đi xuống cái ngõ nhỏ đông đúc trong những con phố cổ chật hẹp. Thậm chí lối cầu trúc bậc thang càng chứng minh rằng những con phố đó thật nguy hiểm. Phaedra ước gì cô đã mang theo dù để làm gậy chống và cũng để tránh ánh nắng mặt trời vì ở đây mặt trời càng trở nên gay gắt hơn khi vượt qua đỉnh ngọn đồi cao đẳng kia.

Những người phụ nữ và lũ trẻ cứ nhìn chằm chằm khi cô đi tản bộ qua các khu phố chợ. Cô ngấm nhìn những quả chanh, các sản phẩm chiết xuất từ lá và các gian hàng bán thịt cừu và thịt bò. Ở góc chợ, một vài người đàn ông đang ngồi trong quán uống rượu mở to mắt nhìn cô về tò mò và ngờ vực. Người trẻ tuổi nhất có mái tóc màu đen, vận áo choàng dài màu nâu hợp thời trang đang chống một cây gậy dài xuống ghế chỗ anh ta ngồi. Những người còn lại thì trông già và héo hon. Phaedra cho rằng họ đã không còn phải chịu đựng sự khắc nghiệt của nghề đi biển trong nhiều năm nay rồi. Cô tìm thấy những con phố chính khi đi theo sau đám đông người. Sự có mặt của cô đã gây ra sự chú ý tương đối giống như trước kia khi cô cười lừa ngời phía sau Elliot. Những mái đầu thò ra từ những ô cửa sổ. Mỗi bước chân Phaedra đi đều kéo theo bao ánh mắt si mê.

Những con đường dẫn cô đến một quảng trường nhỏ nằm sát sườn đồi. Nước phun ra đều đều từ miệng của một cái đầu sư tử chạm khắc tinh xảo. Nó được đặt trong một bức tường nhỏ xây bằng đá lấy từ đồi về. Những người phụ nữ ngồi trên ghế đá dưới bóng cây, chờ đến phiên mình lấy nước ở phía dưới miệng con sư tử.

Phaedra tìm được một chỗ trên ghế băng để ngồi nghỉ ngơi trong bầu không khí mỗi lúc lại càng thêm dễ chịu. Những con mắt tò mò liếc nhìn cô. Một phụ nữ trẻ thì thào vào tai một cậu bé và chú ta nhanh

chóng mắt hút trong ngõ hẻm gần đấy. Những người khác sau khi lấy nước xong còn chần chừ chưa muốn về, trò chuyện với giọng điệu du dương trầm bổng, mắt vẫn không ngừng liếc ngang người lạ mặt ở bên.

Ngay sau đó một người phụ nữ khác tiến về phía họ từ một ngõ hẻm. Chiếc váy đen du đưa theo từng nhịp chân bước. Cô trông khác xa hoàn toàn với những người còn lại. Trước tiên, dễ nhận thấy nhất là mái tóc màu vàng nhạt được quấn thành búi phía sau gáy, có thể nhìn thấy được bên dưới vành mũ rơm màu đen kính đáo. Da cô ấy không trắng như của Phaedora, chủ yếu vì màu nâu đỏ nhạt phổ biến ở vùng đất này đã làm đổi màu da chút

Phaedora băn khoăn không biết đó có phải là người nước ngoài, giống như Matthias, đến định cư ở đây không. Tuy nhiên, khi người phụ nữ tiến đến gần hơn, đôi mắt hình trái hạnh đào, gò má cao và khuôn mặt bầu bĩnh hình trái tim đã cho thấy rằng cô là người bản địa chính gốc, dù cho nước da ban đầu có thể gây nhầm lẫn. Cô ấy ngồi xuống cùng băng ghế với Phaedora rồi niềm nở chào đón tất cả mọi người. Phaedora cố gắng dịch chúng nhưng các cô ấy nói quá nhanh và thậm chí giọng Positano còn khác biệt hoàn toàn so với giọng của Naples. Cô gái quay đầu lại nhìn Phaedora với ánh mắt thiện cảm. Những cuộc đối thoại xung quanh họ nhỏ dần đi.

“Cô nói tiếng Anh?”

Phaedora gật gật đầu.

“Nhiều người cứ đoán già đoán non mãi, họ cho là tôi đến từ Paolo. Chị họ tôi, Julia và tôi là hai phụ nữ duy nhất ở đây nói thứ tiếng đó. Cô cũng đã gặp chị ấy rồi. Chị ấy chính là chủ nhân ngôi biệt thự. Cô là góa phụ sao?”

Cách thức trò chuyện cho thấy cô ấy xuất thân từ tầng lớp thượng lưu nhưng ngữ điệu và cách phát âm lại phảng phất chút ít của tầng lớp lao động.

“Không, tôi không phải là một góa phụ”

Cô gái nhìn chăm chăm vào mặt Phaedora, lướt qua mái tóc dài của cô: “Tôi không nghĩ như vậy”.

Rồi cô nhìn về phía ngõ hẻm bên phải họ và mỉm cười tinh quái: “A, Tarpetta kia. Nhưng mà kệ hần ta đi. Hần ta lúc nào cũng ra về ta đây là ông chủ, mặc dù đó chính là chức danh hần tự phong ình.”

Người đàn ông què ở cuối khu chợ khập khiễng chống gậy tiến về phía trước, khuôn mặt lộ rõ vẻ hống hách. Hai người đàn ông lớn tuổi theo sau hần. Cả ba lần lướt băng qua quảng trường.

“Tên tôi là Carmelita Messina. Tôi cũng không phải là góa phụ, nếu cô có băn khoăn gì về bộ đồ màu đen của tôi”.

”Còn tôi là Phaedora Blair, và tôi rất vui vì gặp được người nói tiếng Anh giỏi như cô. Tôi đã thử nói tiếng ở đây nhưng

Carmelita khoát tay, làm như không nghe thấy lời tạ lỗi.

“Tôi đã học một chút tiếng Anh ở Naples. Tôi đã sống ở đó một vài năm với Julia và chồng cũ của chị ấy”. Carmelita hất hàm về phía Tarpetta, vẫn đang quan sát họ trong khi trò chuyện với hai người đàn ông kia. “Hần ta không thích bất cứ ai từ biệt thự đi xuống đây. Hần ta sợ những người như cô xuống đây sẽ phá hủy vương quốc nhỏ bé của hần”.

“Họ có thường xuống đây không?”

“Đối với hầu hết bọn họ chúng tôi chỉ là những nông dân nghèo thấp cổ bé họng nằm trong góc nhỏ của những bức tranh ủy mị, sướt mướt”.

“Chẳng phải ngài Greenwood cũng có xuống đây sao?”

“Thỉnh thoảng thôi. Năm ngoái thì ông ấy hay xuống đây. Một lần quay lại đây, ông ấy đã đưa chị Julia về cùng”. Cô liếc nhìn Tarpetta đầy sự khinh bỉ. “Còn hần cũng đã hi vọng cưới được chị ấy. Bây giờ thì hần cứ luôn miệng nói rằng không quan tâm nữa nhưng tất cả chúng tôi đều biết hần sẽ quỳ mọp xuống nếu chị ấy đồng ý”. Carmelita búng ngón tay tanh tách.

Cuộc nói chuyện của họ đã thu hút sự chú ý của một người và cô gái ấy cứ rút rít cười khi tiến gần về phía họ.

Carmelita lại nhìn xoáy vào Phaedora “Tôi vận đồ đen để tang cho Hội Carboni. Hội này đã tan rã sau khi nhà vua lật đổ chế độ cộng hòa. Nếu cô không phải góa phụ, vậy cô để tang cho ai?”

“Cho cha tôi, nhưng không phải với bộ đồ này. Màu đen tránh không để các vết bẩn lộ ra quá rõ ràng.”

Carmelita dịch cho cô gái mới đến hiểu. Cô ta gật đầu liên tục.

“Cô không búi tóc hay đeo mạng che mặt. Tôi đã tự hỏi liệu cô có phải là gái điếm không nhưng tôi không cho là như vậy bởi vì những người như vậy đến đây đều rất ăn diện. Có lẽ cô làm thế để lên án những kẻ như ngài Tarpetta của chúng tôi chăng?”

“Có lẽ thế”. Phaedora nhìn ra bờ vịnh dưới họ khoảng vài trăm thước [3], “Khách du lịch có thường đến chỗ ngài Greenwood không? Có chiếc thuyền đặc biệt nào cập bến ở đây chỉ để đến khu biệt thự không?”.

“Thường là du khách du lịch nhưng cũng có vài người thường xuyên đến. Ngài Greenwood có khá nhiều bạn. Ngài ấy không phải người ở đây nhưng rất nhiều trong số chúng tôi đã trở nên giàu có nhờ vào khoản tiền ngài đầu tư.”

“Giống như gia đình những cậu bé tìm thấy bức tượng cổ đó phải không?”

“Tôi không biết nhiều về chuyện đó. Những gia đình đó hẳn là đã giữ bí mật để nếu có thêm thì chúng chỉ thuộc về riêng họ thôi. Ngài Greenwood rất thích đồ cổ phải.”

Carmelita một lần nữa lại nhắc về người đàn ông đang quan sát họ. “Bọn chúng không thích chúng ta ngồi đây lâu quá thế đâu, thế nên tôi hi vọng cô sẽ ngồi đây mãi. Hãy kể cho chúng tôi nghe về gia đình cô, về cuộc sống của cô ở Anh, quý cô Phaedora. Không ai xách nước về nhà đâu vì họ đều mong được nghe một vài câu chuyện của cô.”

Phaedora bắt đầu say mê dịch mọi thứ mà những người phụ nữ này nói, còn họ thì cười khúc khích khi cô nói cô gọi lời chào tới tất cả mọi người.

Một cô gái chưa đầy 18 tuổi đánh bạo đến gần cô, cô ta cẩn trọng bước đến gần và vuốt mái tóc đỏ của cô. Phaedora không thấy phiền lòng về sự thân mật gần gũi ấy nhưng một người thì có. Một giọng đàn ông quát tháo đằng sau. Bằng qua quảng trường, một trong hai người đàn ông lớn tuổi ban nãy bước tới chỗ họ. Ông ta cau có phác họa cử chỉ bảo cô gái lại gần. Cúi thấp đầu với ánh mắt sợ hãi, cô gái vội vã đến gần ông ta. Ông ta chụp lấy tay cô, kéo cô vào ngõ hẻm và đưa đi.

“Chồng cô ta đấy”. Carmelita nói. “Rồi hẳn ta sẽ cho cả gia đình biết cô ấy đã kết thân với một người phụ nữ nước ngoài trong căn biệt thự như thế nào.”

Phaedora không muốn nghĩ đến số phận của cô gái sẽ ra sao nếu như câu chuyện kể làm chồng cô ta tức giận. Sự thận trọng đột ngột hiện ra trong mắt mọi người khiến cô buồn vô cùng.

“Tôi không muốn gây rắc rối cho bất cứ ai trong số các cô”. Phaedora đứng l

Nhưng bàn tay mạnh mẽ của Carmelita đã túm chặt lấy cánh tay cô. “Không có sự thay đổi nào mà không gây ra rắc rối cả. Những cô gái này hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài thị trấn này mà những câu chuyện của tôi thì cũ quá rồi. Hãy kể cho chúng tôi nghe về gia đình cô và nhất là làm cách nào mà cô trở thành một phụ nữ dũng cảm liều lĩnh đến một nơi xa lạ như vậy, đang để tang nhưng không lo sợ bất kỳ người đàn ông nào”.

Phaedora ở lại đài phun nước trong một giờ, chia sẻ mỗi thâm tình với các cô gái. Cô đã kể cho họ nghe về cuộc đời cô, về cuộc sống độc lập và thoải mái ở London. Thời gian cứ thế trôi qua và cô bắt đầu hiểu thêm đôi chút về ngôn ngữ ở đây. Cô thậm chí còn hiểu một vài câu hỏi trước khi Carmelita dịch lại cho cô. Ở bên kia quảng trường, Tarpetta vẫn chăm chú quan sát. Ai đó đã đưa cho hắn một cái ghế vì thế hắn có thể ngồi thư giãn quan sát. Nhóm Phaedora vẫn cười đùa vui vẻ, không quan tâm đến sự phẫn nộ của hắn. Có thể hắn tự phong mình là ông chủ nhưng Phaedora nhận thấy rõ ràng là những cô gái này phục tùng một nguồn sức mạnh khác có tên Carmelita Messina. Cuối cùng các cô gái giải tán, đem nước về nhà và trò chuyện hồ hởi với nhau.

“Họ phải về chuẩn bị cơm chiều vì sắp đến giờ chồng họ trở về trên những con thuyền”. Carmelita giải thích.

Phaedra đứng lên: “Cám ơn cô vì đã gắn kết chúng tôi lại với nhau. Nhờ đó tôi mới có cơ hội gặp những người phụ nữ đó. Giờ tôi sẽ đi thả bộ tới nhón tháp kia trước khi trở về biệt thự”.

“Tôi sẽ đi với cô, nếu không cô sẽ không thể tự tìm thấy đường đến đó đâu. Nếu Tarpetta có theo sau, cứ giả bộ như không hề có mặt hấn ở đó. Rồi hấn sẽ nhận ra thật là ngớ ngẩn khi tự hành hạ chân mình như vậy. Nhưng mà những kẻ như hấn lúc nào mà chẳng tự chứng minh mình là một kẻ ngốc”.

Ngày hôm nay hấn cũng đã làm thế rồi. Phaedra nghĩ chắc hấn đã không còn theo sau họ nữa đến khi cô và Carmelita lên đến con đường mòn đi lên đồi đất. Khi đó cô mới phát hiện ra hấn ta đang khập khiễng leo lên bên tàu để có thể tiếp tục theo dõi họ.

“Làm sao chân hấn ta lại bị như thế?” Cô hỏi.

Carmelita bước qua cổng chính vào bên trong tháp. “Hấn ta đã từng là quân nhân và là một trong số những kẻ đã đến tìm anh rể tôi khi còn ở Naples. Hấn ta đã phản bội chúng tôi. Chúng tôi đã tìm thấy bọn chúng mặc dù chẳng còn hi vọng gì. Tôi đã đập hấn bằng một cái chảo sắt nặng”. Cô ấy trở vào đầu gối mình. “Đáng lẽ tốt hơn nếu tôi nhắm vào đầu hấn”.

“Vì thế mà giờ hấn ta theo cô đến khắp mọi nơi à?”

“Hấn đang theo sau cô, không phải tôi. Nhưng hấn ghét tôi vì tôi là người giúp ngài Greenwood gặp chị Julia. Chị ấy chẳng có gì cả sau khi chồng chị ấy bị xử tử lúc nền cộng hòa bị lật đổ.”

“Nếu hấn ta ghen thì cũng phải căm ghét ngài Greenwood chứ đâu phải cô?”

Carmelita đi trước dẫn đường lên những cầu thang xoắn hình tròn ốc. “Hấn ta không dám thù ghét ngài Greenwood. Giống như nhiều người khác, hấn cũng trở nên giàu có nhờ vào tiền của người Anh.”

Họ đã leo lên đến đỉnh tháp. Đó là một căn phòng vuông với những cửa sổ nhỏ được xây dựng xuyên qua hai bức tường, một bên nhìn ra biển, một bên cho thấy khung cảnh rõ ràng của vùng núi.

“Đây là nơi mà mọi người đứng canh gác biển, tránh không để người Ả Rập và bọn hải tặc có thể tấn công cảng”. Carmelita giải thích. “Nào, giờ hãy nhìn sang hướng đông. Cô thấy không, họ canh chừng những thứ khác, một đội quân băng qua đồi chẳng hạn, hay là những rắc rối bên trong thị trấn”.

Phaedra nhìn về cánh cửa phía tây. Bờ biển trải dài vô tận và có thể nhìn rõ nhiều dặm dọc bờ biển trên cả hai phía. Cô lại chuyển sang hướng đông. Mặt trời lơ lững ngay phía trên đỉnh núi. Tháp này được xây dựng ục đích quân sự. Tuy nhiên vào những buổi bình minh giữa mùa hè có thể nhìn thấy rõ mặt trời mọc song song với cửa sổ này.

Không có nhiều thứ để khám phá trong phòng quan sát. Những bức tường đá cứ nâng lên rồi hạ xuống tạo thành trần nhà, rất giống với những nhà thờ Norman cổ phía sau những ngôi nhà của người dân. Ngoại trừ một tấm chắn trên sàn nhà, căn phòng trống trơn và sạch sẽ đến kinh ngạc.

Carmelita nhón chân trên một tấm chắn để lộ một cọng rơm phía dưới. “Các đôi tình nhân hay đến đây”. Cô nói “Trải qua nhiều thời đại, không biết bao nhiêu vị khách tới thăm tháp này vào ban đêm”.

Khi Carmelita và Phaedra trở ra phía ngoài, họ thấy Tarpetta vẫn kiên nhẫn đứng trên tàu.

“Làm sao mà hấn trở nên giàu có được nhờ vào ngài Greenwood?” Cô băn khoăn.

“Tôi không rõ. Dù vậy, hấn ta sống khá sung túc, chưa kể đến khoảng tiền trợ cấp tù quân đội mà hai năm nay hấn không còn phục vụ nữa. Hai người họ biết nhau. Điều này có thể nhận ra thông qua cách họ chào hỏi nhau vào những lần gặp mặt hiếm hoi mà cô thấy. Ngài Greenwood có lẽ trả tiền cho hấn để bảo đảm rằng chúng tôi không quấy rầy những người bạn quan trọng của ông ấy hoặc cũng có thể chỉ là để chắc chắn hấn ta tránh xa chị Julia.” Cô nhún vai. “Bây giờ để xem chúng ta có thể tìm được cho cô con ngựa nào không. Tôi sẽ không thể đi bộ với cô về tận biệt thự được”.

Khi họ đi xuống đồi đất thì Elliot xuất hiện trên tàu. Đột nhiên cả Terpetta và hai người đàn ông đều hướng về ngõ hẻm ở đồi đất.

Elliot chèo quay trở lại bến tàu và quay đầu về phía bắc để đón đầu họ.

“Ai vậy?” Carmelita hỏi: “Người yêu cô đến đón cô à?”

” Anh ta không phải là người yêu tôi.” Phaedra cảm thấy mặt mình nóng ran lên.

Carmelita cười to: “Nhưng sẽ là như thế, phải không? Anh ta quá đẹp trai và cô đang bị quyến rũ, tôi cho là vậy. Nhưng để xem anh ta đứng đó đến bao giờ để chờ đợi cô. Cô phải cẩn thận với con người đó Phaedra ạ.”

Phaedra giới thiệu cẩn thận với Carmelita một lần nữa khi họ tiến gần đến Elliot. Anh lịch sự trả lời lại nhưng không giấu vẻ khó chịu: “Tất cả chúng tôi đều lo cho cô, cô Blair. Cô không nên đi vào trong thị trấn một mình.” Giọng của Elliot gần như là quở trách.

“Tôi không nghi ngờ nào về bất cứ mối nguy hiểm sẽ xảy ra với những người đến thăm thành phố này”.

Elliot nhìn Carmelita: “Tôi rất biết ơn cô vì đã giúp đỡ và bảo vệ cô Blair.”

“Tôi không cần ai giúp đỡ hay bảo vệ cả.” Phaedra bức tức. “Tuy nhiên, tôi rất vui mừng vì đã tìm được một người tốt và tôi hi vọng sẽ được gặp lại cô, Carmelita ạ.”

Vẫn giấu nỗi bức dọc trong lòng. Elliot đi tìm chỗ cho thuê ngựa.

“Bây giờ tôi sẽ đi để cô giải quyết rắc rối với anh này.” Carmelita hóm hỉnh nói. “Cứ cho tôi biết nếu cô muốn mượn cái chảo sắt.”

14. Chương 09 Phần 1

Chương 9

“Sáng nay tôi sẽ viết thư cho người quản lý,” Matthias nói. “Mặc dù thư giới thiệu viết từ Anh Quốc khá đầy đủ nhưng tôi không nghĩ bức thư này có thể giúp anh vào khu khai quật nhanh hơn”.

“Anh quen ông ấy mà. Tôi rất vui khi nhận thư của anh.”

Elliot cố gắng điều khiển một nửa suy nghĩ của mình về việc chuẩn bị cho chuyến thăm Pompeii. Nửa còn lại ngắm ban công đang vắt ngang qua đỉnh Loggia.

Đêm qua Phaedra đã để cửa mở.

Cô ấy dám làm thế sao? Cô thể hiện thái độ dừng dừng sao? Anh biết chắc chắn rằng đó không phải là lời mời.

Suốt đêm anh đã hút thuốc ở đó, nhìn vào mà đêm cách xa cánh cửa đang mở, không thể cưỡng lại được cảm giác đau khổ mà khoảng cách gần gũi với cô đã tạo nên. Âm thanh duy nhất bên trong là tiếng thở nhẹ nhàng của người đàn bà đang ngủ rất say có vẻ thỏa mãn.

Cuối cùng anh quay lại phòng ngủ cố phá tan cái cảm giác thôi thúc vô cùng khó chịu mà cô đem đến. Và khi giấc ngủ làm anh thấy thanh thản. Anh đã ngủ rất sâu đến tận sau khi mặt trời lên. Anh thức dậy và phát hiện ra Phaedra đã biến mất.

Cô ấy lại rời biệt thự rồi. Anh đã bảo cô không làm như vậy. Hôm qua sau khi tìm cô anh đã bỏ đi một số quy tắc để cô không mất thời gian làm trái những quy tắc ấy.

“Nếu anh muốn, Cô Blair sẽ ở lại đây trong thời gian anh đi Pompeii,” Matthias tình cờ nói. Quá tình cờ, như thể anh đã hiểu điều gì làm học sinh cũ của anh mất tập trung vậy.

“Cô ấy nhất định sẽ đi một mình”

“Cô ấy không yêu cầu người cùng đi làm việc đó. Rõ ràng cô ấy làm phiền anh mà. Anh có thể đi cùng cô ấy, nhưng đi riêng ra thôi để chia sẻ với cô ấy những bất tiện. Về việc này anh sẽ chấp nhận sử dụng quyền của tôi, nếu như anh ấy thấy được sự thay đổi đột ngột này”.

“Tôi tin chắc anh ấy sẽ không đồng ý. Tôi chắc chắn đấy. Tôi đã gắn bó với cô ấy trong một khoảng thời gian.”

Những lời nói của anh với Sansoni thực sự không liên quan tới việc anh từ chối giải pháp mà Matthias đưa ra. Trong thời điểm thế này, sự cần thiết cũng không kiểm soát được kế hoạch mà hồi ký đã ảnh hưởng tới quyết định của anh. Không trực tiếp, ít nhất là vậy, mặc dù tất cả đều xuất phát từ một vấn đề. Sự bức tức của anh đối với cô Blair tiếp tục chuyển sang màu sắc và bóng dáng khác. Anh muốn kiểm soát nhiều hơn khi cô xuất bản cuốn sách là làm thế nào để xuất bản cuốn sách đó.

“Vì anh quyết giữ cô ấy bên mình, hãy để tôi giới thiệu một vài nơi nghỉ ngơi thích hợp ột quý bà.” Matthias bắt đầu lật bìa đọc hết các nơi dành cho du khách nghỉ ngơi.

Cuối lời giới thiệu, Elliot chuyển sự chú ý sang phía bên kia ngọn đồi. Whitmarsh đang đi lên từ thị trấn, khuôn mặt nghiêm nghị của anh giờ trở nên ửng đỏ vì cố gắng đó.

“Quá dốc, thậm chí ngay cả với anh cũng vậy, à! Whitmarsh?” Matthias gọi “Hèn gì anh trở về nhà muộn từ buổi tập thể dục buổi sáng.”

Whitmarsh cúi người xuống, túm lấy đầu gối khi anh cố thở, anh thở hổn hển và ra hiệu cho Matthias. “Có vấn đề rồi... thị trấn... tòa tháp”, anh chỉ tay xuống phía đồi.

Elliot và Matthias lại gần chỗ anh. Elliot nhìn chăm chăm. Thị trấn vẫn nhộn nhịp với rất nhiều hoạt động. Anh tập trung sự chú ý vào tòa tháp. Một đám đông đang tụ tập ở con đường có đám đất nhô cao.

Whitmarsh hít thật sâu mấy lần, tập trung suy nghĩ. “Cái đồi này sẽ giết anh mất nếu anh bắt đầu chạy.”

“Cái gì làm anh không thể chạy,” Matthias nói. “Tại sao anh?”

Whitmarsh chỉ tay một lần nữa. “Cô Blair đang ở dưới đó, trong tòa tháp. Họ muốn bắt cô ấy.”

Cô ấy sẽ làm anh chết mất.

Elliot chạy lại phòng ngủ mang súng lục để phản ứng điên cuồng của anh có thể trở thành sự thật. Anh nảy ra ý định tìm Whitmarsh, anh ta cũng đang kiểm tra súng của mình.

“Có người bắn khoả cổ ấy đã làm gì,” Matthias trầm ngâm khi họ đi xuống đồi.

Elliot chỉ có thể tưởng tượng.

“Tôi cho rằng, họ nghĩ cô ấy là phù thủy hay cái gì đó,” Whitmarsh nói trong khi hít hơi thật sâu. Anh vẫn chưa lấy lại sức từ lúc trèo núi tới giờ và giờ đi xuống cùng với sự căng thẳng.

“Chết tiệt.” Elliot lẩm bẩm.

“Nhiệm vụ của chúng ta rất rõ ràng thưa ông” Matthias nói một cách trang nghiêm.

“Chúng ta không được để họ bắt cô ấy. Cái gì xảy ra với người đồng hành của Sansoni, nếu như chúng ta để họ bắt cô ấy, vấn đề sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát.”

Elliot thở mạnh, họ đi rất nhanh xuống vịnh và tòa tháp. Nếu Phaedra không quá ngoan cố và chịu ở trong biệt thự thì ba người đàn ông ấy sẽ không phải dấn thân vào rắc rối như bây giờ.

Sự tức giận của anh đè nặng lên ngực anh. Đây không phải London, nó là một thị trấn nằm trên ngọn đồi xa xôi hẻo lánh ở vùng đất nước ngoài. Cử chỉ và quần áo của Phaedra làm cô ấy dễ bị tổn thương. Cô thực sự đang gặp nguy hiểm.

Họ đã tới con đường thấp cắt ngang qua quảng trường trước nhà thờ Santa Maria. Những chiếc xe ngựa được trang trí và sơn màu tươi sáng đang đứng ở đó, đợi buổi sáng hôm sau và đám diễu hành cho bữa tiệc ở San Giovanni.

Matthias đi xung quanh vịnh. Một đám đông đàn ông đã chặn mất đường đi ở doi đất. Không, chỉ những người già và những người ốm yếu tụ tập mà cả những ngư dân cũng thấy sự kiện ở tòa tháp còn thú vị hơn việc đánh cá ngoài biển.

Bức xúc dâng trào trong lòng mấy người đàn ông. Tiếng chửi lầm rầm trong cổ họ giờ đã bật ra thành tiếng. Đôi mắt đen cháy rực. Tay làm động tác ra hiệu khắp nơi. Một người đàn ông ăn mặc rất lịch sự đang đứng ở giữa, hô hào mấy người khác tiến lên.

Matthias ngẩng đầu lên, nghe, và thu thập chứng cứ.

“Cô ấy bị theo dõi từ cửa sổ lúc sáng,” anh lầm bầm.

“Cầu nguyện hay làm những thứ tương tự như thế cho đến khi mặt trời mọc. Tarpetta, tên khập khiễng cùng đi đang ở đó, hôm qua hẳn ta đã theo dõi cô ấy trong thị trấn, và đã có những hành vi đồi bại với phụ nữ. Đó là tất cả những gì tôi có thể hiểu, hẳn buộc tội cô ấy là phù phép, gái điếm, dị giáo.”

“Dị giáo?” Whitmarch hỏi.

“Chúng ta hãy cùng đi tới chỗ đám đông,” Elliot lên tiếng. “Whitmarch, chúng ta nên cất vũ khí đi”.

Với điệu bộ như trong quân sự, họ dậm sầm vào mấy người đàn ông. Sự xuất hiện của họ chẳng hề làm cho tình hình dịu lại.

Một cảnh giống như buổi nhạc kịch đang diễn ra trên doi đất. Những người đàn ông đang tụ tập rất đông ở cuối thị trấn vì con đường vào tòa tháp của họ đã bị bịt kín bởi đám đông phụ nữ. Những người phụ nữ này cũng bị kích động không kém và đang hừng hực khí thế muốn đánh nhau. Tất cả đều cởi bỏ khăn trùm đầu hay khăn che mặt và xõa tóc xuống.

Carmelita Messina đứng phía sau những người phụ nữ này đánh dấu hàng phòng thủ cuối cùng. Với mái tóc óng vàng để xõa như dòng suối, chiếc váy đen đang bay bay trong không gian, Phaedra trông giống như một nữ tu.

Cô đang cầm cái chảo bằng sắt to. Thỉnh thoảng cô vung vũ khí của mình về phía Tarpetta, người đã mắng chửi cô không hề khoan dung.

Một người đàn ông đang đứng giữa đám người kia. Đó là linh mục của thị trấn, ông giơ hai tay lên, mỗi tay chỉ về hướng như một mình giữ hai làn sóng giận dữ không cho chúng đấu đá nhau.

“Màu sắc thật đa dạng” Whitmarch nói khô khốc.

Thật không may, nó cũng rất nguy hiểm. Elliot nhìn chăm chăm vào tòa tháp. Cùng lúc đó Phaedra nhìn ra ngoài cửa sổ cao. Cô trông thấy anh. Anh cố trấn an cô.

“Xem chúng ta có thể giải quyết vụ này ổn thỏa được không, Greenwood,” Elliot nói. Anh liếc nhìn bước tới đám đông. Với Matthias bên cạnh, anh tiến tới chỗ linh mục.

Greenwood nói chuyện với linh mục trong khi sự giận dữ của những người đàn ông cũng làm họ bực lên. Tin không tốt lành.

“Việc trừ yêu ma sẽ được tiến hành theo nghi thức khi mặt trời mọc và lặn. Sẽ như vậy với các tất cả các ngày. Đó là ngày điểm chỉ, bỏ qua hoặc sẽ tiến hành.”

Matthias thuật lại. “Tội mại dâm là một tội bình thường. Bề ngoài của cô ấy, việc cô ấy xuất hiện một mình trong thị trấn, vân vân. Thật đáng tiếc, việc những người ủng hộ cô ấy chỉ làm cho sự ảnh hưởng đồi bại của cô ấy đối với những người đàn ông kia tăng lên mà thôi. Tôi thu thập được một số cuộc nói chuyện rất lạ trong phòng ngủ của thị trấn này tối hôm qua”.

“Vậy dị giáo thì sao?” Elliot hỏi.

“Cô Blair đã cố giải thích vấn đề này thêm chi tiết hơn là giải thích một cách khôn ngoan khi mặt trời mọc. Luận văn về sự tương đồng trong thế giới tôn giáo chắc chắn không phải là cái mà cô ấy quan tâm nhất.”

Elliot tưởng tượng lại việc bị những người phụ nữ ở Carmelita buộc tội và kể lại với Phaedra. Anh hình dung ra sự giải thích dài dòng ấy và xâu chúng thành chuỗi, thành những đoạn thật dài, tìm hiểu nghĩa trong từng dòng cho đến khi hiểu được trọn vẹn. Điều lạ là buộc tội dị giáo chứ không phải là tội điên khùng.

Linh mục là một người đàn ông lớn tuổi, tóc bạc trắng và có khuôn mặt góc cạnh. Việc bãi bỏ trật tự trong thị trấn làm ông đau khổ, ông nói chuyện với Matthias và đưa tay lên như cầu nguyện, lúc lắc tay qua lại để nhấn mạnh sự cầu xin của mình.

Elliot thực sự hiểu linh mục. “Hãy nói với ông ấy, tôi sẽ không để đám đông đó làm gì cô ấy đâu.”

“Anh ấy đã đúng khi cho rằng việc xuất hiện ở trung tâm của chúng ta như thế này chỉ làm vấn đề bị kích động thêm mà thôi, Rothwell,” Matthias nói. “Những người đàn ông đó nghĩ chúng ta chiếm quyền lực của họ còn những người phụ nữ thì nghĩ lúc này chúng ta chiếm quyền lực của họ.”

Phần cuối đúng lắm. Những người đàn bà nhìn anh như kẻ thù. Họ tạo ra những cuộc đánh lộn này như là những lời lăng mạ không có một chút văn hóa nào cả. Nếu anh ấy vượt qua được bọn họ thì đến lượt cái chảo sắt Carmelita sẽ đợi anh.

Anh lùi lại, kéo Matthias về một bên khi họ siết chặt người đàn ông kia lần nữa. “Tôi cần phải đến tòa tháp để nói chuyện với cô ấy.”

“Tòa tháp đó được xây dựng để phòng thủ. Chỉ có hai cách để đến được đó thôi: đường ngầm dưới lòng đất và đường biển.”

“Vậy tôi sẽ phải đi bằng đường biển để tới đó.”

Phaedra nhìn chăm chú xung quanh khung cửa sổ. Ở bên dưới vẫn bế tắc. Cứ khi nào những người đàn ông có vẻ không quan tâm tới việc vây hãm nữa, thì Tarpetta lại kích động họ.

Elliot, Whitmarsh đã đi khỏi nơi này. Các anh cho rằng xung đột nhỏ này sẽ lớn lên. Với những lí do mà linh mục đưa ra, cô cũng nghĩ như vậy. Thật không may, cô nghi ngờ rằng đó thực sự không phải về một người phụ nữ nước Anh lại ở trong thị trấn sáng nay.

Quy tắc được đặt ra cho những thức khác. Cách thức cổ xưa và những sự kiện gần đây đã làm cho xung đột tăng lên. Cô sợ rằng những người phụ nữ ấy sẽ phải trả giá đắt cho những ngày sắp tới vì cuộc nổi loạn điên cuồng này, ngay cả khi cô được giải cứu.

Cô hi vọng rằng Carmelita sẽ không phải trả giá bằng chính sự tự do của cô ấy. Cô khâm phục người phụ nữ đang khua khua chiếc chảo sắt kia. Carmelita cho rằng cô tự vệ với những hành động như thế. Cô cũng chắc chắn rằng Tarpetta còn nhớ tội của hấn và tại sao cô không để thị trấn này chịu khuất phục dưới quyền lực của hấn.

Tất cả là lỗi của hấn. Hấn đã trông thấy cô đi trong thị trấn lúc tờ mờ sáng. Hấn chắc chắn đã đi theo cô lần nữa, và đã trông thấy cô ở cửa sổ cao phía đông tòa tháp khi mặt trời nhô trên đỉnh núi.

Mặt trời đã lên cao từ lúc đó nhưng sự chống chọi ở phía dưới vẫn chưa kết thúc.

Cô đi vội tới cửa sổ ở phía đông. Carmelita đã gọi cảnh báo phải để ý tới việc tấn công bằng đường biển. Một cái thuyền đã mạo hiểm ước lượng cách tiếp cận gần đó một giờ trước, nhưng việc cô ném hòn đá từ tòa nhà làm cho bọn chúng nản lòng.

Bây giờ một cái khác đã tới gần. Nó không phải đến từ bến cảng Postiano. Trái lại nó đến từ phía đông, như là những du khách từ Capri đang đến viếng thăm tòa tháp của Noóc - măng.

Ba người đàn ông đứng ở trên mũi thuyền còn mấy người hầu từ biệt thự chèo thuyền. Elliot, Witmarsh, và Greenwood đã đến để giải cứu.

Họ mang tàu của họ tới. Witmarsh vẫy tay, Greenwood gọi với cô. Elliot gần như là cười nhưng miệng cứ cứng đờ.

“Bây giờ thì anh đã hiểu ý tôi, Rothwell. Nếu ai đó, có thể vào thị trấn dễ dàng bằng đường biển, nó sẽ trở nên vô nghĩa.” Greenwood nói.

“Dù thế nào đi nữa, thì ngày hôm nay cũng thật tuyệt để chèo thuyền ra ngoài,” Whitmarsh nói. “Có vẻ như không ai có thể đoán được chúng ta đã quay trở lại đây hai lần rồi. Căng vẫn trống.” Anh nhìn cô chăm chăm. “Cửa sổ dường như cao hơn khi một người đến gần. Cô Blair, chúng tôi đem đến đây một ít thức ăn, nhưng tôi không nghĩ có thể đưa được chúng lên cho cô.”

Một tiếng thét vang lên trong thị trấn từ phía bên kia. Phaedra chạy tới và nhìn qua cửa sổ. Những người đàn ông đã tới gần linh mục hơn. Những người đàn bà túm tụm gần hơn.

Cô trở lại chỗ cửa sổ hướng ra biển.

15. Chương 09 Phần 2

Elliot cúi xuống và nâng sợi dây thừng dài và móc vào. “Lùi lại, cô Blair. Quay vào thị trấn cẩn thận. Nếu cô có thể vớ được cái móc này, hãy buộc càng chặt càng tốt.”

“Huân tước Elliot, tôi không nghĩ là anh làm được.”

Ánh mắt của anh làm cô im lặng. Cô đi đến phía bên kia của tòa tháp.

Cô nghe tiếng đá chan chát đập vào sắt ba lần, sau đó vệt sáng chói của cái móc rớt qua nước. Kế hoạch của họ có vẻ không thành công.

Bất thành linh, cái móc bằng sắt to xuất hiện ở cửa sổ. Nó lơ lửng trong không gian một lúc lâu, sau đó bắt đầu rơi. Một trong ba cái móc bắt vào ngưỡng cửa sổ và nằm ở đó.

Cô chạy lại, mở móc cửa chốt ra và chuyển nó qua cửa sổ rồi giật mạnh cho đến khi nó cắm sâu vào tường.

Cô nhìn ra ngoài. Được rồi, ba người đàn ông đang kéo cái dây thừng để kiểm tra sự an toàn. Elliot nhảy ra khỏi thuyền và lên bờ biển. Whitmarsh đưa cho anh hai giỏ lớn.

“Đưa thức ăn lên trước,” cô yêu cầu. “Hôm nay tôi vẫn chưa có gì vào bụng.”

Elliot kiểm tra quai giỏ. “Khi tôi là một cậu bé không nghe lời, tôi bị bắt về phòng ngủ mà không được ăn tối. Có lẽ hôm nay việc nhịn đói một chút cũng cần cho cô đấy.”

Cô kéo mạnh sợi dây. “Chúng ta không cần vội vàng đâu, hãy cứ hài hước như thế.”

Anh bực mình một lúc vì cái giỏ không chịu lên, sau đó anh thả nó ra. Cô kéo sợi dây hết tay này đến tay khác cho đến khi cô có thể nắm được quai giỏ.

Cô kiểm tra giỏ, sau đó quăng sợi dây xuống. “Như là một bữa tiệc vậy: có rượu, có thịt giảm bông, có bánh mì và cả súng nữa.”

“Tôi hi vọng cô sẽ thích. Nếu những người đàn ông trong thành phố tìm được cách, cô sẽ chỉ ăn mì ống với mỡ lợn trong mười năm tới, nếu họ không to cổ cô luôn bây giờ.” Anh túm lấy đầu cuối của sợi dây và bắt đầu móc giỏ khác vào. “Chân và những vật dụng cần thiết ở trong đây.”

Một tiếng gầm rú vang lên ở phía bên kia của tòa tháp. Anh nhìn lên, “cái gì đang diễn ra vậy?”

Cô chạy vội tới bên cửa sổ, sau đó quay lại thông báo. “Nếu tôi có ý định thưởng thức bữa tiệc của mình, tôi sẽ phải thật nhanh. Tarpetta đang yêu cầu linh mục đứng về một bên.”

“Kéo nó nhanh lên, sau đó quăng sợi dây xuống.”

Mọi thứ trở nên rất ồn ào ở cửa sổ bên kia làm cô kéo các giỏ nhanh hết sức có thể. Ngay khi lấy được cái giỏ rồi, cô quăng sợi dây xuống và lại chạy tới cái cửa sổ ở phía đông

Linh mục đã đi mất. Những người đàn ông đứng thành hàng sát cạnh nhau, và cả những người đàn bà nữa. Nhưng đám đông phụ nữ đã ẩu đả gay gắt. Đứng là nổi loạn rồi.

Cô quay trở lại bên cửa sổ hướng ra biển. Genwood chỉ tay về phía bờ. “Chúng ta sẽ để các thứ ở đây và đến chỗ đó ngay bây giờ.” Anh nói với Elliot.

“Trên doi đất đã xảy ra vấn đề rồi,” cô la với xuống.

“Hãy bình tĩnh, cô gái,” Whitmarsh gọi lại. “Genwood có ảnh hưởng rất lớn trong thị trấn, Rothwell có vũ khí. Cô sẽ được an toàn.”

Nếu họ định tiến vào đây bằng cách dẹp tan cuộc ẩu đả, cô sẽ không thể để như vậy. Cô không nghĩ là những kẻ cướp biển người Anh này sẽ bắn, hay chém họ để cứu cô, vì những người kia sẽ đông hơn.

Elliot kiểm tra tường của tòa tháp. Anh nhìn những đồng cát dưới đôi ủng của mình như thể chúng được bố trí cùng những hòn đá tảng lớn kia để cản trở những chiếc thuyền. “Khoảng cách của cảng khá xa. Tôi không thể để cô mạo hiểm trèo xuống, cô rất có thể sẽ bị ngã, và nếu nước sâu hơn...” Vỗ lằn bầm tím toát, anh giơ tay lên, chộp lấy sợi dây, và bắt đầu trèo lên.

“Cái gì, Rothwell. Hãy đảm bảo anh không phải là người bị ngã đấy nhé,” Genwood nói.

Tiếng la hét từ doi đất lại vang lên làm cô ớn lạnh. Cô không đi kiểm tra xem cái gì đã xảy ra nữa. Cô không thể rời mắt khỏi Elliot đang to lơ lửng ở trên biển, hình ảnh của anh dần to lên khi anh nhích sợi dây từng chút một, cả người và khuôn mặt anh trở nên căng thẳng khi anh cố gắng.

Cô không thể cho rằng trận đánh ở trên doi đất sẽ không có lợi cho những người phụ nữ vì điều đó cũng có nghĩa rằng nó không có lợi cho cô. Cô chui đầu ra khỏi cửa sổ và nói cho Elliot biết cái gì đang diễn ra.

Anh chửi rủa và tìm kiếm sức mạnh mới. Một tiếng lạ phát ra từ phía trên cầu thang. Như tiếng chảo đập vào cái gì đó mềm mềm. Tiếng Carmelita cầu Chúa cứu giúp cô và âm thanh đó lặp lại lần nữa. Một người đàn ông đang gầm rú.

“Họ đã phá vỡ tòa tháp, Huân tước Elliot.” Phaedra scái giở. “Tôi không nghĩ rằng anh bỏ cả vũ khí vào thức ăn hay chân để tôi có thể cố hết sức lần cuối cùng đâu?”

“Cô có biết sử dụng vũ khí không?” Một giọng nói rất lạ nhưng gần vừa hỏi. Cô nhìn anh ở cửa sổ. Cánh tay anh to qua ngưỡng cửa sổ dày, những ngón tay thì bấu vào lề bên trong của cửa sổ.

Cô cố túm lấy anh. “Tôi có thể sử dụng vũ khí nếu tôi bắt buộc phải làm thế.” Cô vớ lấy khẩu súng và chạm vào khóa nòng. Anh túm lấy cơ thể cô nơi mà có vẻ an toàn.

Cuối cùng anh đã rơi vào tòa tháp. Anh nhảy uyển chuyển như chú mèo nhào lộn. Bên ngoài Genwood ra lệnh cho người hầu chèo thuyền thật mạnh quanh mũi doi đất.

Elliot rút khẩu súng ngắn từ bên dưới áo choàng nhăn nhúm của mình. “Whitmarsh đã làm cho tôi thấy vui trên đường tới đây bằng những câu chuyện về công bằng tối thiểu trong thị trấn có nhiều đồi ở vùng này. Sẽ thật là ngốc nghếch nếu làm cho cô bị nguy hiểm hơn nữa. Hãy ở lại đây. Đừng theo tôi. Nếu nó trở nên tồi tệ hãy thử sức với cái dây và biển nhé.

Elliot không đi xuống cầu thang một cách lặng lẽ. Anh để sự bức tức của mình phát ra thành tiếng với những bước chân nặng nề. Anh lại gần làm cho người đàn ông ở bên dưới im lặng.

Anh đi xung quanh góc cuối cùng để tìm Carmelita Messina ở bước cuối cùng, một chiếc chảo sắt đang ở trong tư thế sẵn sàng. Bốn người đàn ông uy hiếp cô nhưng bây giờ họ lại dồn sự tập trung đó vào anh, không phải cô ta.

Carmelita nhìn xung quanh vai anh và thấy khẩu súng ngắn. Anh không thể biết được cô thấy bất cứ căng thẳng hay cô đang bức tức. Tiếng bước chân nặng nề nhưng không đều từ bên ngoài cổng. Tarpetta xuất hiện bên dưới vòm cổng. Hắn ta cũng nhìn thấy khẩu súng ngắn. Anh đứng nghiêm lại như trong quân đội.

“Mày định xía vào chuyện này sao,” hắn nói.

“Cô Blair dưới sự quản thúc và bảo vệ của tôi.”

Hắn nhìn anh với vẻ khinh bỉ. “Mày chưa quản thúc người phụ nữ của mày tốt đâu.”

Elliot không thể tranh cãi điều đó, dù cho cấu trúc ngữ pháp của lời phê bình thật vụng v. “Tôi thực hiện nhiệm vụ bảo vệ tốt hơn nhiều.” Anh chìa khẩu súng vào mặt Tarpetta. “Hãy bảo mọi người trở về nhà.”

“Cô ta đã vi phạm luật lệ của chúng tôi.”

“Cô ấy không vi phạm gì cả.” Carmelita nói. “Cô ấy chỉ thấy cái luật lệ riêng của những kẻ tự mình là ông hoàng nhỏ thật chứng tai gai mắt.”

“Hãy xem những rắc rối mà cô ta đã gây ra! Cô ta bỏ tù những người phụ nữ và thực hiện những nghi lễ không thuộc một tôn giáo nào cả. Chúng tôi không để những tội như thế xảy ra trong Positano.”

“Hãy nghe hần nói kia!” Carmelita nói cùng với điệu cười thô ráp. “Thậm chí hần ta còn nói như một ông hoàng vậy. Chúng tôi ở đây chỉ có riêng mình hần mà thôi.”

Elliot không có tâm trạng để tranh cãi. Anh lắc lắc khẩu súng. “Tất cả mọi người hãy ra khỏi tòa tháp. Cô Messina, làm ơn hãy dịch lại những lời tôi vừa nói.”

Tarpetta đi giật lùi ra khỏi tòa tháp. Những người đàn ông và Carmellia theo sau hần. Elliot đi hậu thuẫn cuối cùng. Khi anh vừa bước ra ngoài, một âm thanh phát ra từ trên cầu thang làm anh ngoái lại nhìn. Một nhóm tóc màu đỏ to dọc lối rẽ của tường cầu thang gác.

Những người phụ nữ đã đi khỏi. Anh nhìn những thứ còn lại sau trận ẩu đả, hai mươi người đàn ông đã không còn đủ mặt.

Khẩu súng ngắn của anh gây sức ép với họ. Khi anh nói. Carmetila dịch, thuyền của Genwood đã đến được phía sau của doi đất và anh trèo lên bờ.

“Tôi là Huân tước Elliot Rothwell, là anh trai của Hầu tước họ nhà Easterbrook,” anh nói. “Chính quyền đã trao cho tôi trách nhiệm bảo vệ cô Blair trước tòa án của Hoàng đế các người. Nếu bất kì ai làm hại cô ấy, người đó sẽ phải giải thích với tôi về hành động đó. Cô ấy không phải phù thủy, dị giáo hay gái điếm. Không có bằng chứng nào cho những lời buộc tội này, và các người sẽ phải nghe lời tôi nói với tư cách là một quân tử rằng sự nghi ngờ của các người là sai.”

Carmelita dịch liến thoắng một đoạn dài. Từ ý chính được rút ra từ lời anh nói và từ sự biểu hiện trên nét mặt của những người đàn ông, anh nghi ngờ cô nhấn mạnh những phần như Hầu tước, Hầu tước, và t

Matthias đến khi cô phiên dịch xong. Tarpetta nhận ra rằng quyền lực của hần ta đã làm họ mất quyết tâm, hần khắp khiêng bước tới gần anh. Hai người đàn ông đang nói chuyện riêng với nhau.

Tarpetta rời khỏi. Những người đàn ông khác cho rằng rút lui cùng với người cầm đầu sẽ là một ý tưởng tuyệt vời.

Genwood đến tòa tháp.

“Genwood, cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã nói với hần.”

“Anh hiểu nhầm rồi. Chúng ta chưa chiến thắng đâu,” Genwood nói. “Họ sẽ gửi thêm vài người đàn ông nữa đến Naples để hỏi ý kiến và cũng sẽ yêu cầu thêm viện trợ từ quân đội.”

Carmelita bực tức vung tay lên. “Thật điên khùng.”

Tarpetta đang trở về thị trấn, nhưng mười người trong số những người đàn ông thì dừng lại phía cuối của doi đất.

“Họ đang làm gì vậy?” Elliot hỏi.

“Đang bố trí quân canh gác,” Genwood nói “Vì anh đang có súng nên chúng sẽ không cố đi vào tòa tháp đâu nhưng chúng cũng không để cô ấy đi cho đến khi họ nhận được lệnh từ Naples. Tôi nghĩ tối nay ngoài biển cũng sẽ có một hoặc hai cái thuyền theo dõi tòa tháp đấy.”

Elliot lại lẩm bẩm chữ rửa. Chốn linh thiêng của Phaedra đã trở thành nhà tù.

“Chúng ta sẽ theo dõi bọn họ khi bọn họ theo dõi cô ấy để chắc chắn rằng không có vi phạm trong thời gian tạm ngừng này,” Carmelita nói.

“Đừng vì nóng lòng đánh bại tên kia mà hi sinh những người phụ nữ,” Elliot nói với Carmetila. “Cảm ơn cô đã giúp nhưng tôi e rằng cái giá phải trả cho những người bạn của cô đã quá cao rồi. Bây giờ hãy để lại cho tôi.”

Carmelita Messina chú ý tới anh nhiều như Phaedora. “Chúng tôi sẽ theo dõi bọn họ. Một số trong chúng tôi, góa bụa và cũng có thể như thế, sẽ không sống dưới sự đàn áp của bọn chúng. Chúng tôi tin tưởng vào ngọn súng bảo vệ hòa bình, và tin tưởng vào ngài Genwood sẽ sử dụng sự ảnh hưởng mình với hắn để dập tắt những điều vô lí này trước khi trời sáng.”

Cô vừa bước đi vừa túm mớ tóc cột lại phía sau.

“Cô ấy nói như anh có thể giải quyết được việc này nếu anh muốn vậy.”

Elliot nói với Matthias.

“Cô ấy đã hiểu nhầm sự ảnh hưởng của tôi ở đây. Tuy nhiên, tôi sẽ cố gắng để thuyết phục Tarpetta một khi chính hắn ta có thể làm êm chuyện, mặc dù tôi hầu như không biết gì về hắn.”

“Thử nghĩ có khi nào hắn đã nhận hối lộ.”

Matthias gầm gừ. “Cô ấy quan trọng với anh như thế nào?”

Elliot cất kĩ khẩu súng và bước tới chỗ cổng. “Ngay lúc này tôi muốn trả tiền cho hắn để hắn đưa cô ấy xa khỏi tôi.”

16. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Phaedora theo dõi từ cửa sổ trong khi Elliot và Matthias nói chuyện với nhau. Cô không nghe thấy họ nói gì nhưng trông vẻ mặt nghiêm nghị của hai người cô biết họ đang sắp đặt kế hoạch.

Một nhóm nhỏ những người đàn ông hình thành một vòng tròn ở phía cuối doi đất. Bốn người khác tiến tới mũi thuyền câu cá, lót ván và bắt đầu hạ thủy.

Matthias rời đi. Tòa tháp vang dội với những tiếng ủng bước lên bậc thềm đá.

Elliot bước vào phòng ngủ. Hoạt động bên dưới vẫn chiếm sự chú ý của cô nhưng cô cũng đã liếc nhìn anh. Biểu hiện của anh chứng tỏ anh đang lo lắng và bức tức. Cô cảm thấy sự lo lắng đó rất hay và thậm chí có gì đó làm cô thích thú. Cô hi vọng sự bức tức này sẽ qua mau.

“Bây giờ cô đã an toàn.” Anh đặt khẩu súng vào trong góc trên sàn nhà để không có sự cố nào xảy ra với nó. Anh kéo túi đựng nước từ trong giỏ ra và đưa lên cao. Một dòng nước chảy vào miệng anh.

Đôi mắt cô dán chặt vào dòng nước tinh khi đó. Cổ họng như nghẹn lại. Từ trước sáng tới giờ cô chưa được một giọt nước nào cả.

Anh để ý thấy điều mà cô quan tâm. Anh bước lại gần. “Ngửa cổ ra đằng sau.”

Cô nghe lời và há miệng. Một dòng nước mát chảy nhẹ vào miệng làm vơi cơn khát.

Cô gạt giọt nước còn đọng trên môi. “Tôi e những chiếc bình này chỉ chứa rượu.”

“Cái bình khác cũng vậy. Nếu chúng ta sử dụng cẩn thận, nó sẽ giúp chúng ta tồn tại đủ thời gian cần thiết.”

“Đủ thời gian sao?” Cô lại nhìn ra cửa sổ. Cô nhận thấy được ám chỉ của những người đàn ông đang đứng ở dưới phía cuối doi đất. “Tôi không thể đi được phải không? Cái gì vừa xảy ra vậy?”

Anh nói về người đàn ông đi tới Naples. Trí nhớ về Sansoni lờ mờ hiện ra trong tâm trí cô. Cô im lặng nghe anh giải thích, không khí trở nên ngột ngạt hơn với nhiều nguy hiểm có thể đang đợi và với sự nặng nề thực sự đã trải qua.

Anh nhìn qua đầu cô xuống thị trấn ở bên dưới. Anh thấy mình rối trí thật rồi, như thể đầu óc anh đã làm việc quá nhiều.

“Cô đã không nghe tôi,” Anh nói, chứng minh rằng tất cả các suy nghĩ của anh đều liên quan tới cô. “Cô đã đi xuống dưới.”

“Tôi đã không bị họ theo dõi. Với anh giữa tôi và nguy hiểm... đó chỉ là một chút không nghe lời.”

“Cô không nghe tôi ngay cả việc đến tòa tháp này. Tôi đã bảo cô hãy ở trong biệt thự.”

“Tôi không nghĩ mình bị theo dõi khi đến tòa tháp.”

“Ngoài việc cô bị theo dõi ra. Một nghi lễ ngoại đạo, chẳng có gì hơn. Ở cái vùng này và ở mọi nơi.”

“Không có nghi lễ nào cả. Không có cầu nguyện thần mặt trời nào cả. Tarpetta chỉ thấy tôi ở cửa sổ khi mặt trời mọc. Tôi không đưa tay lên cầu nguyện. Tôi đang che mắt tránh ánh nắng chói để có thể nhìn thấy vị trí chính xác của mặt trời.”

“Tôi không cần biết cô đã làm gì. Cô đã bắt đầu với sự an toàn và danh tiếng của mình. Hậu quả là trận ẩu đả giữa những người những người đàn bà và tình trạng cô bị nhốt ở trong thị trấn này.” Sự bức tức của anh như ngày càng tăng lên theo mỗi lời nói. “Cũng đừng nghĩ tới việc nói chuyện về sự tự do thần thánh bây giờ. Tôi đã treo lên tường của tòa tháp và dọa sẽ giết mấy người đàn ông mà tôi chẳng có gì để tranh cãi với họ cả. Nhưng có lẽ tôi phải giết một vài người, tất cả là vì thiện chí đáng ghét của cô đấy.”

“Tôi chỉ đến thăm tòa thánh vào buổi sớm thôi. Có phải anh nghĩ tôi nên tiên liệu được tất cả mọi việc?” Cô chỉ xuống đất và đám người dưới đó. “Nếu tôi biết rằng ai đó biết hoặc quan tâm thì tôi đã không làm. Tôi đồng ý là bây giờ nghe có vẻ rất ngu ngốc nhưng lúc đó tôi không nghĩ thế.”

Đó không hoàn toàn là một lời xin lỗi nhưng có vẻ nó đã làm anh bớt bức mình. Anh nhìn chằm chằm vào cô, điều đó cho thấy khoảng cách cô đứng thật gần. “Cô đã đạt được cái mà cô muốn khi đến đây chưa?”

Có lẽ anh phải hỏi. “Có, nếu việc chứng minh lời từ chối được gọi là thành quả.” Cô chỉ ngọn đồi cao, “Matthias đã đứng. Mặt trời không mọc thẳng với đỉnh núi nếu như ta đứng và nhìn nó từ cửa sổ, hay thành một đường thẳng từ chỗ ta đang đứng bây giờ. Đầu tiên có vẻ như từ phía bên phải, hay từ phía nam một chút.”

Cô cường điệu sự nhạo báng, hay làm cho sự bức giận tăng thêm vì cuộc thí nghiệm nhỏ của cô đã gây ra quá nhiều rắc rối và thậm chí không làm sáng tỏ được lý thuyết mà cô đưa ra.

Thay vào đó anh đang trầm ngâm suy nghĩ về những bằng chứng. Ngày chính xác điểm chỉ xuất hiện và chúng ta vẫn đang ghi tiếp vào biểu đồ các thay đổi tinh tế tích lũy qua thời gian trong thiên văn học. Năm thế kỷ trước mặt trời đã xuất hiện thẳng trên đỉnh núi vào buổi sáng giữa mùa hè.

Cô nghĩ anh thật tử tế khi đã xin lỗi cô và không gọi cô là khờ. Một lời xin lỗi rõ ràng hơn đã được nói ra. “Tôi không tìm cách gây rắc rối, tôi thực sự xin lỗi vì tôi làm như thế. Tôi không ngạc nhiên khi thấy anh hơi tức giận.”

“Tôi rất bức mình, Phaedra. Nhưng, tôi lo lắng cho sự an toàn của cô hơn. Cho đến khi tôi đảm bảo rằng cô phải làm những gì tôi nói đặc biệt nếu tôi có nhiều lí do hơn để cầm khẩu súng này.”

Anh bước đến cửa sổ phía tây. Anh cau mày với những gì mình nhìn thấy. Cô bước đến và nhìn ra bên ngoài. B đang ngồi trên mỏ neo của chiếc thuyền cách thị trấn khoảng năm mươi thước. Mặt trời đã bắt đầu lặn xuống biển nhưng giờ khắc vẫn đứng im đến khi trời tối.

“Cô đã hoàn thành việc ở tù.” Elliot nói. “Chúng ta phải đợi và tin Matthias sẽ đàm phán thành công để họ thả cô ra trước khi có thêm nhiều rắc rối từ Naples. Thật không may, Tarpetta có vẻ nắm giữ nhiều quyền lực và Matthias thì hầu như không biết gì về hắn.”

Phaedra quỳ xuống cạnh cái giỏ và lấy mấy thứ trong đó ra. Cô sắp xếp các túi đựng nước, trái cây và các gói lương thực vào gần tường. “Carmelita nghĩ họ biết nhau nhiều hơn họ thừa nhận.”

Elliot đứng dựa lưng vào tường và nhìn cô xoay sở với cái giỏ. “Sẽ rất tốt nếu cô đứng nhưng Matthias chẳng có lí do gì để nói dối tôi cả.”

Cô vui khi tìm thấy một cái cốc bằng sành bên dưới thức ăn. Cô không muốn cả ngày cứ uống nước từ cái bao đựng nước đó, dù bề ngoài của nó thật đẹp với nhiều màu sắc.

“Anh quen Matthias như thế nào?” Cô hỏi. Greenwood có thể nắm giữ số phận của cô nhưng điều đó không gọi lên câu hỏi trên. Anh tối bóng mát nơi cô sắp xếp thực phẩm dự trữ để tránh ánh mặt trời đang chiếu qua cửa sổ. Anh ngồi trên sàn, lưng dựa vào những tảng đá và tay với lấy một quả sung.

“Tôi rất kính trọng ông ấy khi đang học ở đại học. Ông là một học giả đáng được tôn kính với hai cuốn sách hay gắn liền với công lao của mình. Ông khuyến khích tôi học và hướng dẫn tôi phương pháp nghiên cứu được sử dụng để vẽ biểu đồ các con đường mới. Sự quan tâm của ông làm tôi thấy hãnh diện, đặc biệt vì ông không nung nấu những mục tiêu muốn lợi dụng kẻ khác như những học giả khác.” Anh cắn quả sung, sau đó chỉ vào chỗ thức ăn còn lại. “Cô cũng nên ăn cái gì đó. Ba ngày, vì thế chúng ta phải cố gắng chèo chống để sống sót, nếu cô không muốn quá yếu.”

Cô chọn một ít bánh mì và bơ. “Có vẻ như bây giờ anh không tôn sùng ông ấy nữa. Và không có học giả nào có đứng tính giống như ông ấy làm anh tôn sùng.”

“Ồ, tôi không còn là sinh viên, và tôi cũng đã có những cuốn sách của riêng mình.”

”Tôi muốn nói là có vẻ như cái gì đó hơn cả tình bạn được xây dựng trên nền tảng của ngày xưa

Anh có vẻ như không sẵn sàng làm hài lòng trí tò mò của cô. Anh dành thời gian để ăn quả sung.

Cô cũng quay lại với bữa ăn của mình.

“Bố tôi không phải là người đàn ông vui vẻ.” Anh nói bình thường như thể mười lăm phút trôi qua từ khi cô nhận xét lần cuối vậy. “Hãy tưởng tượng một người đàn ông giống anh Hayden, nhưng không một phẩm chất nào làm tổn hại tính nghiêm khắc của Hayden. Là một đứa con trai tôi thấy không may mắn vì sự tham gia của anh được anh em của tôi hết sức chú ý và anh không thèm để ý đến tôi. Cũng như vậy, Matthias Greenwood chọn tập trung sự chú ý đến tôi. Anh đánh giá cao và trân trọng những gì tôi đánh giá cao và trân trọng, khen ngợi rất nhanh và bày tỏ sự thất vọng thật chậm. Tôi nghĩ có cái gì đó mang dáng dấp của một người cha trong sự quan tâm của anh.”

Cô không bỏ lỡ sự biểu lộ tình cảm của anh khi anh miêu tả về cha mình. Cô hiểu danh tiếng của Huân tước cuối cùng họ Easterbrook. Chắc chắn anh thuộc tuýp những người khó có thể làm hài lòng, và có lẽ sẽ nghiêm khắc với con trai mình như anh đã ở một thế giới khác.

Không phải sự ôn tồn khi nói về việc học hành của anh làm cô chú tâm, mà là cảm xúc khác lung linh trong đôi mắt anh.

Anh khẳng định rằng hồi kí của Richard Drury có nói bóng gió về sự dối trá về những Huân tước cuối cùng, nhưng anh cũng không khẳng định rằng đó là những lời nói dối. Ngồi đây với anh, quan sát anh, cô biết rằng anh đang phân vân về việc cha anh có sai hầu tước đó đi giết người không. Có thể nào sự đáng nghi này trở nên thật hơn, chấp nhận sự thật và không thể tránh khỏi, và liệu sự ám chỉ này có bị xuất bản thành sách?

Một số nhà khoa học cho rằng sẽ có sự kế tiếp các hành động tội phạm này, cũng giống như một số bệnh có tính di truyền vậy. Biết được hậu duệ của ai đó có tiềm ẩn khả năng giết người không gớm tay có thể tồi tệ như phát hiện mẫu máu của ai đó bị làm nhơ bởi tình trạng điên rồ.

“Matthias không có con,” cô nói. “Anh là người thừa kế tinh hoa tri thức của ông ấy và là một phần di sản riêng của ông ấy. Nếu có cái gì đó gọi là cha trong con người ông ấy, thì có lẽ có cái gì đó trong con người anh.”

Anh nhún vai. “Cô có thể đứng, có thể ông đã coi tôi như vậy, tình bạn mà chúng tôi có bây giờ.”

Cô không nghĩ Greenwood coi anh theo cách ấy, nhưng cô nghĩ Elliot đã làm như vậy. Thái độ của họ đối với nhau làm cho cô nhớ một tình bạn, một tình yêu ấm áp của những người đàn ông đã được thể hiện bởi người cha và đứa con trai lớn khi mối quan hệ gần gũi của họ đã đủ chín.

Nếu như vậy thì Matthias Greenwood là một người quan trọng đối với Elliot.

Dĩ nhiên là như vậy. Elliot đã ở đây mà, phải không? Anh đã đến Positano để thảo luận về công trình nghiên cứu mới mặc dù là một học trò trở thành nhà chính trị gia và đã vượt trội hơn cả thầy của mình.

Ăn bữa ăn đơn giản trên sàn nhà đá kéo họ ra khỏi thế giới bên ngoài. Việc anh miêu tả thẳng thắn về cha mình đã mở ra cánh cửa thân mật cuốn hút hơn cả sự thân mật được tạo ra bởi vẻ hấp dẫn bề ngoài. Điều này làm cô nhớ lại cảm xúc mà cô rất thích khi cùng với các bạn của mình. “Tại sao cô lại tò mò về Greenwood vậy, Phaedra?”

Cô điểm lại sự thân quen rất thoải mái mà họ chia sẻ cùng nhau và cùng bàn bạc về câu trả lời của cô. “Tôi rất quan tâm tới ông ấy.”

“Chết tiệt, ông ấy đáng tuổi cha cô đấy.”

Cô suýt nữa cười vì cái giọng bức mình của anh, nhưng sự khó chịu rõ rệt trong mắt anh đã kiểm soát cô. Anh ghen. Cô thấy điều này thật xưa và xa lạ nhưng cũng rất đáng yêu. Cô muốn cười rúc rích chứ không muốn la rầy.

“Anh hiểu nhầm rồi, Elliot. Ông ấy biết mẹ tôi, và đã rất tử tế trả lời cho tôi một số câu hỏi về một vài vấn đề mà tôi thắc mắc.”

“Vấn đề gì?”

“Mẹ tôi rất có thể đã có một người tình bí mật những năm trước.”

Anh chau mày. “Richard Drury...”

“Chưa hết đâu. Còn một người khác nữa.”

“Và Matthias biết người đó là ai? Lúc đó ông sống ở Cambridge, và dù ông có thăm London một vài lần...”

“Ông ấy là một người nhạy cảm. Ông không ngạc nhiên khi tôi nói rất có thể đã có một người đàn ông khác trong cuộc đời của mẹ tôi. Người tình này cũng quan tâm với những tác phẩm cổ, và Matthias có thể nói cho tôi tên của một vài người đàn ông trong cuộc đời mẹ đã có tình cảm. Nhiều người bạn thân của mẹ từ chối nói cho tôi biết. Tôi nghĩ rằng họ không muốn hình ảnh của Ardenis Blair bị thay đổi. Nhưng ông ấy rất thành thật với tôi và tôi biết ơn ông vì điều đó.”

Anh thấy bối rối vì những gì cô vừa nói, và có vẻ cả hai rất tò mò và hoài nghi. “Tại sao cô lại muốn hỏi tên của họ, Phaedra? Có lẽ không có tình nhân nào cả nên các bạn của mẹ cô mới từ chối nói cho cô.”

“Tôi nghĩ là có, bởi vì có một số điều cha tôi đã viết trong hồi ký của ông. Người đàn ông này, dù là ai đi chăng nữa thì cũng là một tên tội phạm.”

Anh trở nên buồn hơn. “Một sự suy diễn không có tên tuổi sao? Một chút chuyện tào lao có thể hủy hoại danh tiếng sao?” Đột nhiên, anh đứng dậy. Anh bước đi chỗ khác, nhìn chăm chăm vào bức tường sau đó quay lại nhìn cô. “Tốt hơn hết là cô nên đốt nó đi, hoặc hãy khóa nó lại mãi mãi.”

“Điều này không ảnh hưởng đến gia đình anh nhưng chắc chắn có ảnh hưởng đến người tình cuối của mẹ tôi.”

“Tại sao lại không?”

Cô gói bơ vào trong một mảnh vải màu sẫm. “Bởi vì ngay cả khi những quyển hồi ký kia không được xuất bản, tôi sẽ chú thích phần này sao cho cảm thấy thỏa mãn, và tôi sẽ giải quyết với người đàn ông này theo cách riêng của tôi.”

Tâm trạng của anh không phần chán hơn, anh vẫn cau mày nhưng trong mắt anh xuất hiện sự tò mò rất kín đáo. “Cô nói rất bình tĩnh nhưng với quyết tâm cao. Cha cô đã viết gì về người đàn ông đó khiến cô cảm thấy phải xác định danh tính của ông ta?”

Cô nhào người đứng dậy, phủ miếng sa đen bám vào váy mình. “Ông viết người đàn ông này đã quyến rũ mẹ tôi, sau đó phản bội mẹ bằng cái cách đê hèn nhất khiến mẹ phải chết. Tôi cần phải tìm hiểu xem điều này có đúng không.”

”Tất cả đều không rõ ràng.

“Không lơ mơ lắm đâu. Còn có nhiều thứ hơn nữa. Tôi không điên khi cho rằng mình có thể xác định danh tính của ông ta. Chỉ mới một nửa thôi.”

Cô bước đến giữa phòng ngủ và nhìn quanh. “Nếu phải ở đây vài ngày chúng ta nên sửa soạn chỗ này.” Cô lộn ngược cái giỏ. “Có thể dùng nó như là dụng cụ nếu anh có thể bỏ cái quai giỏ đi.”

17. Chương 10 Phần 2

Anh đi tìm và cầm con dao được đưa lên cùng với thức ăn. Anh đặt cái giỏ lên đá ở ngưỡng cửa sổ sau đó bắt đầu cưa. “Cô không nên tin tưởng quá nhiều vào những gì mà cha cô viết về mẹ cô. Ông là người tình nhưng bị đẩy ra ngoài nên cái nhìn của ông về người đàn ông kia có thể rất u tối.”

Cô ôm cái chần đang trùm trên những cọng rơm lên và kiểm tra xem nó có sạch không. Cô chú ý mấy cái móc sắt móc vào mái vòm đá ở trên. “Cha tôi hiểu ông có gì và không có gì với mẹ. Ông không viết trong cay đắng, nhưng là một người đàn ông nhìn thấy người mình yêu bị lạm dụng.”

Elliot đang cưa ở xa nhưng về quyết tâm của anh không phải là cưa cái quai giỏ. “Hãy thận trọng với sự chú thích những lời nói của ông về vấn đề này, Phaedora. Đừng buộc tội sai người và đừng bài bác người tốt.”

“Nếu ông ta là người tốt, thì không có gì phải sợ tôi hay sợ hồi kí kia. Chẳng có người đàn ông tốt nào lại sợ cả.”

Lúc đó quai giỏ rơi ra. Nó bị vỡ vì sức ép anh đè lên con dao. Một tiếng vỡ chan chát đập vào mái vòm đá như thể anh trở nên cầu kính với cô vì câu nói cuối.

Những giờ phút sau trở nên dễ chịu và thoải mái hơn với hai người, họ nói về những chuyện thân thiện hơn. Bạn của Phaedora là Alexia mới kết hôn với anh của Elliot Hayden và bây giờ hai người đang đầu tư vào trận đấu nhưng vẫn chưa đem lại gì cả. Cuộc chuyện trò tào lao làm tâm trạng xám xịt tào ra bởi câu chuyện đầu tiên hưng phấn hơn.

Elliot tiếp tục suy nghĩ về nó tuy nhiên anh không bỏ qua giọng điệu và thái độ của cô khi nói về người tình đã phản bội mẹ cô.

Phaedora không phải là một vị khách tò mò như cái cách mà cô nói. Cô là một người phụ nữ của sứ mệnh. Một vài lí do đã khiến cô đi đến Naples. Đó là lí do tại sao khiêu hài hước của cô thúc đẩy khi anh hoàn đưa cô đi Pompeii. Việc điều tra của cô thậm chí có thể đã ở dưới cùng của tình bạn giữa cô và Marilio và Pietro.

Với tất cả những gì anh biết về cô, về từng hành động, từng lời nói, từ cái ngày anh đứng ở trong vườn, đã trở thành một phần của kế hoạch để biết về người tình của mẹ cô tháng trước và người đàn ông mà cô đổ lỗi cho là đã từ chối mẹ cô và khiến bà phải chết.

Cô hướng dẫn anh sắp xếp lại nơi ở khiêm tốn của họ trong khi họ nói chuyện với nhau. Theo yêu cầu của cô anh đã cố gắng để cột sợi dây vào một trong những cái móc trên mái vòm và buộc chắc đầu cuối của dây vào nền nhà đá với cái móc sắt. Cô treo cái chần cũ lên để tạo thành một góc riêng, cô đặt cái hộp đựng các viên đạn mà người hầu của Matthias đã khéo léo bỏ vào cái giỏ trong góc đó.

Trời cũng đã nhá nhem tối khi mọi thứ được thu xếp đầu vào đây. Với một cái chần mới buộc treo lên và với cái giỏ lộn ngược được làm thành ghế đầu, Phaedora đã tạo nên một ngôi nhà đơn sơ nhưng có thể sử dụng được ột người.

Có một không gian trên trần thấp ở bên dưới cái khoang tòa tháp cao nhất. Anh nghĩ anh có thể xoay sở ở đây chỉ khi anh được nhận lời mời từ nữ hoàng để cùng chia sẻ chốn linh thiêng này với cô.

“Cô rất giỏi việc sắp xếp các thứ đồ trong nhà, Phaedora. Có phải là kết quả của sự tự xoay sở khi không có người hầu không?”

“Tôi nghĩ mình đã học làm nó thật tốt vì mẹ tôi rất kém những việc này. Và chúng tôi rất hữu ích bởi vì tôi cần những kỹ năng này khi tôi bị đuổi ra ngoài và phải tự bảo vệ mình.”

Cô cầm cái bao đựng nước và cái cốc đến bên cửa sổ đối diện với thị trấn. Sau một ít nước bị bắn tung tóe cô đã rót đầy cốc nước và đưa nó cho anh.

Anh vừa uống nước vừa ngắm cô ở cửa sổ. Ở xa dưới bóng dài của tòa tháp những người đàn ông của Tarpetta đã dựng trại ở dưới chân đồi đất. Căn cứ vào tiếng cười ở phía xa có vẻ như họ đã nghỉ ngơi trong tâm trạng rất vui mừng.

“Tại sao cô lại bắt đầu bảo vệ chính bản thân mình?”

Cô trông rất đáng yêu dưới ánh sáng của bóng đêm hắt vào phòng. Phía sau họ là một khung cảnh trái ngược, đó là màu sắc sáng chói huy hoàng cuối cùng của mặt trời. Những tia sáng ấy rơi chiếu vào phía sau mái tóc cô, làm mái tóc ấy trở nên thật lộng lẫy, trái với mây trắng nhẹ nhàng man mát của làn da cô khi cô đang nhìn về phía tây.

“Mẹ tôi cho rằng phụ nữ học cách phụ thuộc từ cha mẹ họ. Chúng tôi được dạy biết sợ sự độc lập và dè dặt để từ chối nó thậm chí cả khi có thể đạt được. Do đó, khi tôi nhận được tài sản thừa kế từ người anh của mẹ, mẹ khuyến khích tôi rời khỏi nhà và sống tự lập trước khi tôi trở nên tự mãn với việc phụ thuộc vào bà khi đã trưởng thành.” Cô dừng lại và bình tĩnh vươn ra nhìn mặt đất gần hơn từ thị trấn, một chút bình tĩnh khác ở đây chế ngự bởi năm người phụ nữ đã cao tuổi và Carmelita Messina.

“Tôi mười sáu tuổi,” cô thêm vào, và thường bị làm mất tập trung bởi cảnh ở bên dưới.

Sự chú ý của cô vào những cái trại kia chứng tỏ cô không nhìn thấy thái độ phản ứng của anh. “Cô vẫn còn là một đứa trẻ.” Anh cố không nói ra giọng điệu buộc tội của mình. Phaedora sẽ không thích chỉ trích mẹ cô, và anh cũng không có hứng thú để tranh cãi với cô bây giờ.

Cô vẫn đang quan sát đồi đất. “Đúng vậy, tôi là một đứa trẻ. Nhưng cũng có rất nhiều đứa trẻ khác phải kết hôn vào độ tuổi ấy. Tôi không nghĩ số phận này đặc biệt hơn đâu. Họ còn quá nhỏ đối với những kế hoạch của cha mẹ họ và tôi cũng còn rất nhỏ. Bà không làm cho bà biến mất khỏi cuộc sống của tôi, vì vậy đó không phải là từ chối trách nhiệm đối với tôi. Bà giúp tôi thuê người giúp việc vì vậy mà năm đầu tiên tôi không phải sống một mình. Tôi thường xuyên ghé thăm bà và chúng tôi gặp nhau nhiều như tôi đang sống dưới sự che chở của bà.”

Cô làm cho chúng có vẻ như rất bình thường và hợp lý. Anh không thể điều chỉnh cho hình ảnh của Phaedora lúc mới mười sáu tuổi thích hợp với căn nhà riêng của cô ấy, không có sự bảo vệ, không có trợ giúp từ những trợ giúp của một người phụ nữ được trả công. Em họ của anh là Caroline, mùa này ra ở riêng cũng còn rất trẻ con đến nỗi có ai đó đã nghĩ rằng phải thêm mười năm nữa cô ấy mới có thể ra ở riêng.

Dĩ nhiên năm mười sáu tuổi Phaedora Blair chắc là không trẻ con như thế, hay cũng không nhìn thể giới với đôi mắt quá ngây thơ. Artemis đã nuôi nấng, dạy bảo con gái bà tự bước đi và tìm con đường của riêng mình. Nhưng hình dung ra điều này vẫn làm anh bức. Một người phụ nữ không nên sử dụng chính con của mình làm thí nghiệm chứng minh những ý tưởng cơ bản của mình xứng đáng được khen ngợi.

“Lúc đó tôi không quan tâm và tất cả đã xảy ra đúng như mong muốn của bà. Một khi người phụ nữ đã biết được tự do đó họ sẽ không bao giờ từ bỏ nó. Tuy nhiên khi bà mất... tôi cảm thấy hơi giận bà. Tôi muốn bà hãy đợi tôi để tôi có thể ở bên bà hai năm cuối ấy. Dĩ nhiên bà không biết được thời gian của bà quá ngắn.”

“Tôi không thể tưởng tượng ra sự tự do mà cô miêu tả, thậm chí ngay cả khi là người đàn ông, tôi cũng không sống đơn độc như thế.”

“Không có vấn đề gì khi anh vẫn sống trong ngôi nhà cao quý của họ Easterbrook. Anh vẫn sống với tư cách là một người đàn ông rất tự do.”

“Tôi không nói về luật lệ, phong tục hay tài chính, tôi đang nói về sự sống. Tôi không cô đơn hay được kẻ khác giải phóng. Có nhiều người anh em luôn luôn hiện hữu trong cuộc sống của tôi, và những người họ hàng khác luôn biết có tôi. Tôi là của họ và họ là của tôi. Thậm chí nếu các anh của tôi và tôi lớn lên có ghét nhau, nhưng khó khăn của cuộc sống thì luôn được chia sẻ.”

Cảm xúc của anh đã được chế ngự. Khuôn mặt anh trở nên đầm chiêu và có vẻ rất đẹp. “Tôi cũng đã muốn có chị hoặc có anh. Sẽ rất tuyệt, đặc biệt là lúc này.”

Lúc này, cô muốn nói cô đang rất cô đơn. Cô cũng đã chọn con đường sẽ để cô một mình mãi mãi. Trừ phi giống mẹ cô, cô có một đứa con ngoài giá thú. Anh nhận ra rằng cô hiểu những gì cô đã hi sinh. Cô không hề đánh giá thấp điều đó. Cô luôn trân trọng nó, nếu không vào cái tuổi mười sáu lúc đó cô đã trưởng thành. Anh không nghĩ cái giá phải trả đáng giá phần thưởng, nhưng anh thực sự khâm phục lòng quả cảm của cô.

Cô có vẻ hơi buồn. Anh cảm thấy thật tệ khi buộc cô phải đối diện với nỗi cô đơn. “Tôi hi vọng tình bạn sẽ thay thế những tình cảm gia đình mà cô không có.”

Một tia sáng tình nghịch ánh lên trong đôi mắt cô. Khiếu hài hước và nghị lực đã vượt lên suy nghĩ sâu xa của cô. “Ồ cách nào đó, không phải gia đình như anh mô tả gia đình anh. Một số người cũng giống như chị em gái và anh em trai. Một vài người thậm chí còn gần như bắt đầu là một người chồng nhưng sợi dây ấy không vững bền. Khi tôi lớn lên có lẽ tôi sẽ băn khoăn tự hỏi có phải tôi được ban nhiều tính tự lập hơn cả một người muốn hay

Điều đó có nghĩa là cô đã thực sự băn khoăn.

Việc nói bóng gió về người yêu của cô đã thay đổi tâm trạng của họ một cách rất tinh tế. Anh không thể đứng quá gần với cô dưới ánh sáng này mà không nghĩ đến việc âu yếm cô. Hình ảnh và độ dốc đã thôi thúc anh từ khi anh bước lên cầu thang một giờ trước đó. Sự kích thích này lên cao hơn cùng với những lời nói của cô. Anh nghĩ anh đã nhìn thấy trở ngại trong cái cách mà cô tôn trọng anh.

Bỗng nhiên khao khát hoàn toàn trỗi dậy lấy hai người như nó đã từng vậy. Cô không cố gắng ngăn cản ma lực của nó. Ngay tức thì anh thấy bực mình. Chưa bao giờ anh gặp một người con gái nào chấp nhận việc kích thích xác thịt trước một nụ hôn hay sự động chạm một cách rõ ràng như vậy.

Với những người con gái khác anh sẽ phản ứng, cũng giống như với cô trong quá khứ. Anh không quên những lời nói chia tay của cô đêm qua trên ban công, tuy nhiên, nếu cô khẳng khái với sự đe dọa của mình ngay bây giờ thì anh cũng không giữ niềm vinh dự để cho cô từ chối anh đâu.

Cô khiêu khích phần máu lạnh trong anh, được thừa hưởng từ cha anh. Anh muốn lại gần cô, ôm chặt lấy cô, âu yếm cô và nhìn cô hau háu. Sự cảm dỗ và khoái lạc tình dục để buộc cô phải phục tùng sự thèm khát của chính cô và của anh đã đe dọa chế ngự những cái còn lại trong cảm giác của anh.

Anh cảm khẫu súng và một trong những cái chắn lên rồi tiếp tục đi xuống cầu thang. Anh đang lựa chọn giữa việc cư xử liều như một tên vô lại nhất hay trở thành một trong những con ong đáng thương, than khóc, và cầu xin sự ban ơn của nữ hoàng.

Phaedra quan sát mặt trời lặn xuống biển. Ánh sáng hồng và vàng tiếp tục nhuộm mặt nước thành những vệt bạc khi bóng tối dần dần buông xuống. Bên dưới thuyền những người đàn ông vẫy cô và gọi với chào cô rất thân thiện. Có vẻ họ có một ít bình nước, vì thế mà trông họ rất dễ mến.

Cô tìm thấy một cây nến to được gửi cùng với đồ cung cấp và thấp sáng nó lên. Cô đặt nó ở trong góc nơi mà làn gió nhẹ sẽ không thổi tắt nó. Cô nghe thấy tiếng Elliot đi xuống dưới, có lẽ cố gắng tìm cảm giác thoải mái trên sàn nhà với mỗi cái chắn dưới lưng.

Cô vẫn chưa thực sự bình tâm từ khi anh đi khỏi, suy nghĩ của cô về những phút già bên nhau cũng không biến mất. Cảm xúc rộn ràng ấm nóng tiếp tục dấy lên nhẹ nhàng, dễ dàng sự chú ý của cô. Thường thường cô chỉ cảm thấy hài lòng với điều đó khi Elliot ở gần cô, nhưng có vẻ cơ thể cô biết anh ở rất gần và không làm cho cô thoải mái. Ngực cô căng tròn, đầu vú phản ứng với mỗi bước chuyển khi vải váy cô cọ vào chúng.

Câu chuyện cuối cùng của họ đã làm tan hết sự nghi ngờ trong cô. Bây giờ cô không thể nghĩ về anh trừ khi nghĩ về anh một cách tử tế. Anh đã hiểu hơn cả bản thân cô hiểu. Anh cũng không nhìn hau háu, nhưng

thay vào đó anh đã biểu lộ sự quan tâm thực sự về những khía cạnh không mấy hoàn hảo của cuộc đời mà cô đã sống.

Cô đã nói dối một chút để không phải nhận lời phê bình Artemis của người đàn ông ấy, nhưng từ phản ứng của anh, cô biết điều đó là không cần thiết. Sự thật là Artemis đã đứng trong sự tin tưởng của cô nhưng không phải lúc nào cũng đứng trong phương thức của cô. Có vẻ như mẹ cô đã ném cô khỏi thuyền vào đại dương và đơn giản chỉ hi vọng cô tìm ra cách bơi.

Cô đã tha thứ cho sự tính toán nhằm của mẹ nhiều năm trước rồi nhưng cô không nghĩ là những người khác khi biết về những năm tháng bị lạm dụng quá nhiều ấy của cô, sẽ tha thứ ẹ như cô. Mà sự thật đó sẽ lại thêm một bằng chứng để chứng tỏ cho thế giới biết rằng Artemis Blair không phải là một người mẹ tốt, thậm chí chỉ là người phụ nữ bình thường.

Elliot không gây ra tiếng động ở bên dưới nữa, nhưng cô có thể thề rằng cô nghe được tiếng anh thở. Hay anh cũng không buồn ngủ quá sớm như vậy. Cô cũng biết như vậy. Cô đi từng bước nhẹ nhàng, cố gắng giảm cái cách cơ thể đang giãy vò cô. Cô cố gắng cân bằng vì cô không chỉ khao khát thể xác mà còn khao khát được khám phá sự gần gũi mà cô cảm nhận với anh hôm nay khi họ cùng chia sẻ sự nguy hiểm và niềm tin.

Cô đặt tay lên ngực. Sự kích thích tích tụ lại, tăng lên, và tràn xuống cơ thể cô. Cô nhắm mắt và cô chế ngự chúng, cô nghe bài giảng của mẹ về khao khát.

Niềm vui thú trần tục cần thiết cho người phụ nữ nhiều khi cần thiết cho người đàn ông. Đừng từ chối niềm khát khao của mình, nhưng hãy thận trọng đối với người con chọn làm bạn. Hầu hết những người đàn ông đều là những người chinh phục được trái tim. Hãy tìm một số ít người được khai sáng vượt qua được lời nguyện này. Nếu con chọn vui thú của người đã chinh phục được trái tim, hãy chắc rằng con chỉ nhường cơ thể mình và chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. Và không bao giờ, không bao giờ được ng chóng cự lại sự ảo tưởng rằng con có thể thay đổi người đàn ông như vậy.

Phaedra hình dung người đàn ông ở phía dưới. Anh đã rời đi mặc dầu căn phòng này có tất cả nhưng lại gào thét cùng với cách mà họ thêm muốn nhau. Anh có thể là một người chiến thắng, nhưng anh không ngu ngốc. Anh sẽ hiểu rằng cô đã không nhường gì cả trừ những gì cô chọn. Cô đã chắc chắn rằng phần này rất rõ.

18. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Elliot không suy nghĩ gì về việc trú qua đêm ở đây nhưng tất cả mọi suy nghĩ của anh đều hướng về người cùng đồng hành. Với một chút may mắn anh đã sớm thôi hình dung về người con gái ở bên trên.

Anh bắt suy nghĩ của mình hướng về thế giới lịch sử mà anh biết. Anh không cần những bài viết của mình có thể đến được ai đó. Những chú thích và những bản phác thảo như là những sổ sách ghi chép chứ không phải như những vật làm nhớ lại. Tất cả những thông tin điều hiện hữu trong tâm trí anh, có thể tiếp cận với chúng bất cứ lúc nào. Anh đã tham gia rất nhiều bữa tiệc để mong có thể thoát khỏi thế giới này và tìm một chút thanh thản nếu như những cuộc nói chuyện làm anh buồn.

Anh trai của Elliot, Christian và Hayden có những không gian bí mật trong tâm trí họ. Khi họ mạo hiểm đi vào bên trong đó họ đóng cửa lại và rời xa thực tế. Chỉ có anh là được ban tặng khả năng có thể vào hoặc ra khi muốn, như thể cánh cửa ấy mở hé như thế mãi mãi. Sự kết nối giữa anh và thế giới thực luôn nằm trong tầm với.

Ngay bây giờ điều này bình thường hơn cả lời đề nghị. Thế giới muốn bắt phải chịu sự dằn vặt của thể xác từ chối tỉnh lặng. Sự suy đoán về chuyển động ở trên xen vào anh. Dòng máu lạnh bắt đầu tính toán cái giá được vinh dự và tự hào làm người đi đầu và sửa sai sau đó.

Bằng một cách nào đó anh đã cố giữ cho hầu hết những thứ đó ở bên ngoài cửa, không hoàn toàn phải can thiệp. Anh quay ra tập trung tổng hợp thông tin về tục chôn cất, lượm lặt được từ những câu chuyện lịch sử của đế quốc La Mã cổ xưa.

“Elliot”

Anh mở mắt. Toàn bộ cơ thể anh như được báo động. Cô có thể đã đứng cách anh vài bước chân, anh nghe thấy cô nói rất rõ. Những ngưỡng và cầu thang đá đã mang giọng nói của cô xuống. Thậm chí cô không cần phải lên tiếng.

Cô không nói lại lần nữa. Cô cứ cho là anh đã nghe được rồi. Hoặc cũng có thể cô biết anh sẽ đến bên cô mặc dù cô chỉ gọi tên anh trong tâm tưởng.

Có lẽ cô chỉ cần anh giúp với cây nến. Hoặc cũng có thể cô nghe thấy tiếng động từ cửa sổ và đoán là có vấn đề không hay từ những tên cai ngục. Anh có thể chỉ cần gọi lên và hỏi, nhưng anh đã không làm như thế, mặc dù bỏ đi một lần nữa sẽ làm cho sự gần gũi trở nên xa vời.

Tin rằng Phaedra đủ thông minh để không nên đùa với nguy hiểm, anh trèo lên cầu thang.

Ánh sáng mờ mờ và bóng đêm nhảy nhót trên tường và trên mái vòm đá của phòng ngủ bên trên. Cái chần treo có những chấm đen bị rớt xuống một góc. Cây nến to trợ trợ tỏa khói nhẹ nhàng, ánh lửa hòa vào ánh sáng vàng rực, mát rượi của ánh trăng.

Tất cả ánh sáng mờ mờ ấy tập trung lại với nhau và cùng tôn nhau lên ở một nơi. Những bức tượng mờ ảo dưới ánh trăng càng làm tăng lên sự khiêu gợi của những đường nét cong cong và màu sứ trắng.

Phaedra quỳ ngồi trên gót chân trên những cọng rơm. Cô nhìn cầu thang và anh. Anh dừng lại khi thấy cô, sắc đẹp và sự can đảm của cô làm anh thấy sợ trong giây lát.

Cô không mặc gì cả, mái tóc xõa xuống làn da trần, trong chúng giống như những lọn tóc ánh kim được xếp nếp riêng rẽ để phô diễn sự bất gặp đôi vai mịn, cánh tay mềm mại, ngực căng tròn và đường hông cong gợi cảm.

Cô để anh nhìn một lát, thừa nhận cái nhìn chăm chăm của cô, như cách mà bão tố đang cuộn trào trong anh, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô và thừa nhận cô đang cùng anh say đắm trong niềm khao khát.

Cô vén mái tóc ra đằng sau, để lộ toàn bộ cơ thể. Ngực cô căng tròn, đầu vú hồng căng thẳng đứng.

“Chúng ta sẽ cùng nhau đêm nay, nếu anh muốn.” Cô nói.

Anh cởi áo khoác và lại gần cô. “Nếu tôi muốn ư? Tôi đã muốn có cô từ lần đầu tiên

Cô thả lỏng cơ thể và, sắc đẹp trần dưới chân anh. Cô nhìn anh khi anh cởi bỏ áo. “Nó có vẻ không giống như vậy. Chúng ta sẽ có nhau.”

“Cô muốn gì cũng được. Tôi không quan tâm những thuật ngữ chỉ sự đầu hàng.” Anh chẳng quan tâm gì nữa ngoài khao khát dâng tràn và ngày càng mãnh liệt trong chốc lát. Anh quỳ xuống bên cạnh cô.

“Đó không phải là đầu hàng, Elliot, chỉ là tạm ngưng thôi. Một đêm khi chúng ta vui với tình bạn của chúng ta.” Cô nhướn người lên giúp anh cởi khuy quần.

Bàn tay cô làm cho sự hoang dã của anh bốc lửa. Anh nhìn chăm chăm vào thân hình trần truồng của cô, nó rất dễ bị tổn thương nhưng cũng rất mời mọc. Nhưng hình ảnh đó lọt vào tâm trí anh và sự thúc giục đốt cháy dòng máu anh. Nếu cô nghĩ đây là tình bạn, cô không hiểu về đàn ông nhiều lắm.

“Chắc chắn rồi, Phaedra, dĩ nhiên là vậy.”

Anh không có ý đó. Linh hồn cô biết nhưng trong khoảnh khắc này cô không quan tâm.

Trong anh thật khiêu gợi, và thật đẹp. Mặc dù anh đang quỳ nhưng vẫn rất cao. Cơ thể và đôi vai trần của anh vút lên trên những cọng rơm và cô, cô thấy mình nhỏ bé và... thật dễ bị tổn thương. Đây là một thứ cảm giác thật mới lạ. Cô chưa bao giờ cảm nhận được cho đến ngày hôm nay. Nó thật dễ chịu. Cô cho phép mình vui thú trong cảm nhận này vì cô biết anh không hề nguy hiểm.

Ánh sáng làm cho làn da anh chuyển thành màu đồng và những đường viền đen dọc theo các thớ thịt của anh, không có gì mềm mại cả. Mái tóc đen bị làm rối tung một vài lọn tóc xòa xuống lông mày đen và trên khuôn mặt anh. Đôi mắt anh trở nên đen láy khi cô tới gần và giúp anh cởi quần áo.

Tay anh buông xuống để cô làm việc đó. Anh chỉ nhìn, có lẽ để như thách cô tiếp tục, và để xem cô có muốn rút lui khỏi sự liều lĩnh này không.

Cô lặng im khi hai người nhìn nhau say đắm. Một cảm giác tuyệt vời làm phấn chấn cơ thể cô. Sự kích thích trở nên mạnh hơn vì cô biết điều gì đang đến. Cảm giác rộn ràng tràn về giữa họ tuyệt đến nỗi nó trở thành một trong những niềm vui thú nhất mà cô chưa bao giờ

Cô đã cởi xong, cô nhẹ nhàng vuốt bàn tay lên ngực anh, thưởng thức sự động chạm vào làn da anh và sự kết hợp rất đàn ông giữa bề mặt rất mềm và nơi nương tựa cứng cáp. Cô yêu cái cách khát khao đang dâng lên trong tất cả mọi giác quan, ngay cả trực giác cũng nói với cô rằng anh thích sự đụng chạm này như thế nào và thể giới bên ngoài cũng đã biến mất khỏi anh.

Khi cô không thể đi xa hơn nữa, cô chạm xuống. Bàn tay cô chạm lớp quần rộng thấp hơn của anh. Cô mơn trớn nhẹ nhàng cởi và thả làm nó rơi xuống đầu gối anh. Tay cô vuốt nhẹ cơ thể anh từng chút một. Cô khẽ đẩy và ấn mạnh ngón tay vào phần lõi ra chắc nịch ở hông và đùi anh.

Anh cố gắng kìm chế nhưng cô có thể thấy trạng thái xúc động cao độ của thể xác đang dần kiểm soát anh. Nó làm anh trở nên rắn chắc hơn. Khuôn mặt anh, ánh nhìn chăm chăm, toàn cơ thể anh trở nên căng thẳng hơn.

“Cô đang thật sự nguy hiểm khi tước bỏ tất cả mà không lịch sự hay theo nghi lễ nào cả, Phaedra.”

Cô đã gặp nguy hiểm, cơ thể cô đang kêu gọi “Tôi không quan tâm, chính tôi còn sẵn sàng hơn đây.”

Anh cùng cô trên chiếc chăn, và đá quần áo ra xa. Anh trườn thân trần của mình trên người cô, đặt cánh tay lên bên vai cô.

Một nụ hôn thật sâu, thật gần gũi, thật chậm và quyến rũ đến nỗi khát khao ngọt ngào và lạ lùng đã chiến thắng được tính mất kiên nhẫn của cô, cô dang rộng chân ra để anh có thể ôm chặt hơn, bản năng đang mời mọc anh cùng cô để cả đêm nay sẽ trở nên đầy cảm xúc.

Anh nhìn xuống cô, “Cô thật phóng khoáng.”

“Không phải phóng khoáng. Nếu một người con gái thành thật trong chuyện này, cô ấy cũng đạt được điều mình muốn.”

“Thật đáng khâm phục, một quan điểm rất công bằng. Chỉ có cô là không thành thật và cô muốn tôi làm người tình tệ bạc vì điều đó.”

“Tôi thừa nhận rằng việc cơ thể mình đang khao khát là rất thật.” Thật đến nỗi sự trì hoãn này làm cô phát điên lên. Cô nhích hông một chút để khuyến khích anh.

Anh hưởng ứng nhẹ nhàng, tinh tế nhưng có khả năng tàn phá. Anh nhấn mạnh nhưng chưa đủ. Cô cảm thấy anh ở bên dưới kia, hầu như không chạm vào cô, đó là một sự trêu chọc tuyệt vời kinh khủng.

Anh hôn mạnh lên cổ và lên vai cô, “Cô nói cô đã hơn cả sẵn sàng,” anh nói khi quan sát sự kích thích nóng bỏng. “Không đúng, nhưng có lẽ anh thật ngu ngốc.”

Cảm phần đâm xuyên qua thiên kiến của cô làm áu cô nóng ran lên, một cảm giác thật tuyệt. “Tôi không ngu ngốc, tôi nghĩ nó thật rõ ràng.”

Anh thích phần cơ thể phía trên để có thể mơn trớn cô. Cô nhìn theo ngón tay anh lướt xung quanh ngực và vú cô, nhiều như cô đã làm như thế ở hông và đùi anh. “Một người phụ nữ hơn cả sẵn sàng không bình tĩnh như cô. Cô không sẵn sàng như cô có thể. Nếu anh không ngu ngốc có thể anh biết. Nhưng có lẽ anh sợ từ bỏ giữa chừng.”

Anh lướt trên đầu vú cô. Bất thành linh, toàn cơ thể cô run lên. Cơ thể đau nhói của cô kéo anh về bên cạnh để cô có thể thoát khỏi sự tra tấn về thể xác này dù cho nó có ngọt ngào đến thế nào đi nữa.

Anh chạm vào ngực cô chủ động hơn, xoa xoa đầu vú, làm cho nó rung lên mạnh hơn. Cô rất cả gan và sự bạo dạn ấy bắt đầu cảm dỗ. Khuynh hướng yếu ớt rất quyến rũ lẫn át bản năng tự vệ của cô.

Cô không thể cưỡng lại ma lực của nó. Anh dường như thấy cô đang cố gắng để thử. Anh trườn khỏi người cô như thể để thông báo rằng anh chứ không phải cô sẽ quyết định khi nào cô sẵn sàng. Anh duỗi thẳng người theo cô, phần thân trên cơ thể anh nâng lên trên cánh tay chắc nịch, anh vuốt ve thật chắc, thật dài, mơn trớn cô, mang cái chạm chiếm hữu lên làn da, và chân tay cô.

Ngực cô khao khát bàn tay anh. Một lực khác và sự đánh thức thể xác mà anh kích thích càng làm nó trở nên đau đầu hơn. Sự bức tức đã suýt làm cô phát điên. Cô không thể ôm anh khi anh lơ lửng như thế. Vị trí đó buộc cô phải nằm ngửa ra và hiến dâng cho cái nhìn đắm đắm và bàn tay trần trụi của anh.

Cô không thể ôm anh như cô có thể chạm vào người anh. Không phải tất cả cơ thể anh đều nằm ngoài tầm tay của cô. Cô tìm phía bên trong đùi anh với cánh tay phải. Cô mơn trớn lên trên để chắc rằng không ở bên dưới một mình

Anh đã phản ứng lại như cô mong, cái cách mà bản năng của cô đang thêm khát. Anh mơn trớn khắp vú cô và thật hoàn hảo, sự điên cuồng này đe dọa đòi hỏi cô. Cái cảm giác thích thú không thể chịu được này ngày càng tệ hơn một cách tuyệt vời và tâm trí cô tràn đầy mong muốn có được nhiều hơn nữa.

Anh hạ thấp đầu xuống để ngậm vú cô. Một cảm giác mới rung lên xuyên suốt tất cả những gì đã xảy ra. Một cảm giác thật ngọt ngào, thật dữ dội và tràn đầy ma lực khơi gợi lại việc cô hiểu thấu thể giới trần tục. Cô bầu vào vai anh trong cái ôm siết chặt để cô không lơ lửng một mình. Nhận thức mờ mờ nhất đã chiếm lĩnh bóng đêm, tập trung vào nơi mà tâm trí của cô đã ở đó. Âm thanh vọng lời khẩn cầu trong suy nghĩ của cô và sự cần thiết tra tấn cô. Cái ôm thật chặt và những nụ hôn mãnh liệt kéo cô sâu vào cảm giác thuần khiết.

Một sự động chạm khác, mời mọc, sợ hãi và cần thiết đến nỗi cô nghĩ cô có thể vẽ được với sự khuây khỏa của mình. Ý thức của cô gào thét. Cô dang rộng chân ra để anh không dừng lại. Cơ run rẩy mạnh mẽ tập trung lại ở đó và mở rộng ra, tăng sự tra tấn lên cho tới khi cô cầu xin hãy giảm nhẹ.

Lúc đó anh lại cùng cô, ôm chặt cô giữa hai đùi như lúc bắt đầu, nhấn nhẹ nhàng một cái cách dễ gây bức và không hoàn chỉnh. Anh hôn cô với sự điều khiển hoang dại khi anh vào bên trong cô, nuốt từng lời rên rỉ vì thỏa mãn của cô.

Anh ấn mạnh, sâu và dài làm cô đạt được khoái cảm cao nhất. Khám phá cực kì tinh tế của khoái cảm làm cô sung sướng với sự bình yên và cảm giác thật hoàn hảo. Cô lơ lửng trong đó, cảm thấy sợ vì sự mãnh liệt của cực cảm và cơ thể lúc sung sướng mê mẩn.

Cô nổi lên từ bóng đêm thần thánh một cách chậm chạp. Tay cô sờ, cô ôm vai, chân và hông của hai người cuộn nhau. Anh vẫn dễ như thể mạnh hơn và rộng hơn trong cô.

Cô nhìn chằm chằm vào lọn tóc rối trên đôi mắt anh vẫn nóng bỏng và mãnh liệt với sự lạnh lùng gợi khoái lạc.

“Cô có thỏa mãn, Phaedra.”

Quá thỏa mãn đến nỗi cô nghĩ cô không thể thỏa mãn hơn thế được nữa. “Gần như là vậy.”

Anh di chuyển thật chậm, vuốt ve thật làn da đến khi chúng bùng sống một cách mãnh liệt sau khi cô đạt được cực cảm. “Tôi không nghĩ mình đã từng gặp người con gái nào rất giỏi trong việc tạo ra khoái cảm như cô.” Anh hôn thật mạnh lên môi cô. Tận sâu trong trái tim cô, sự thỏa mãn dường như giảm đi. Nhu cần mới rung lên thật tinh tế nhưng rõ rệt.

Anh làm lại một lần nữa. Anh nhìn xuống dưới, bình tĩnh và chắc chắn về những gì mình đang làm với những lần nhấn mạnh, chậm và sâu. “Tôi không nghĩ trước đây tôi đã hoàn toàn đạt được cực cảm với những người con gái khác.”

“Tôi không nghĩ ở đó có sự hòa hợp giữa anh và họ. Bạn của anh tìm kiếm khoái lạc của riêng họ trong khi họ giúp anh tìm khoái lạc của riêng anh, nhưng cái này thì khác.”

Cô cảm thấy bị sỉ nhục khi anh chỉ quan sát cô lặng lẽ. Nếu cô không nhận thức được ma lực của đàn ông tỏa ra bên ngoài anh, nếu sự run lên vì khoái cảm mới không xâm chiếm cô trước thì cô đã khiển trách giả định của anh.

Chỉ có sự thỏa mãn của cô là trở nên lơ mờ rất nhanh. Nhu cầu vang dội sâu thẳm đang bùng dậy, được điểm tô bởi sự hỗn loạn và nghiêng rãng thất vọng.

19. Chương 11 Phần 2

Sự lãng quên ra hiệu quay trở lại, nhưng vẫn ngoài tầm với như là trên tấc vẩy. Cô vẫn giữ lại quá nhiều trong thế giới này, quá thận trọng về việc đàn ông lấy quá nhiều thời gian, và quá tỉnh táo rằng anh không rời mắt khỏi cô đâu.

Cô nhích hông để khuyến khích thêm nữa. Nhanh hơn. Một tay anh mơn trớn hông bên phải của cô và ấn, dùng cô lại. “Cô nói chúng ta sẽ có nhau, và tôi sẽ có cô thật chậm.”

“Anh thật là bất lịch sự khi không cùng tôi làm điều đó.” Thậm chí cô không thấy rằng đến mức này anh vẫn có khả năng kiểm soát vấn đề.

Cô ngưng ngưng cười đáp trả. Tay anh rời hông cô. Cô nghĩ là anh đầu hàng. Không phải thế, anh quay lại đặt một chân cô lên hông anh.

Anh di chuyển chân còn lại. Anh đẩy đùi cô cùng với nhau bên dưới anh. Khi anh vào trong cô lần nữa, khoái cảm tập trung lại và tỏa ra quá mãnh liệt khiến cô thở hổn hển.

Cảm giác này làm cô choáng váng. Nó chiếm lĩnh cô. Cô không thể từ chối và đầu hàng từ bỏ. Những lần cực cảm đầu tiên này. Cô chưa bao giờ rời xa thực tế. Cô thấy mình gào thét. Tinh dịch của anh làm cô ướt sũng. Sự dễ bị tổn thương trở lại, lần này nhiều sắc thái hơn, vẫn tồn tại những đe dọa lơ mờ.

Anh không bao giờ mất kiểm soát, không bao giờ ngừng chống cự. Ngay cả khi cú ấn của anh được làm nhanh hơn và sức mạnh được tăng lên, ngay cả lúc khoái lạc đạt đến cực điểm và cô la lên, cô cảm thấy anh kiểm soát sức mạnh để kết thúc như thế nào.

Lúc đó đã có sự hòa hợp. Cô không lạc lõng trong sự lãng quên. Với bất kì điều gì thì sự hiện hữu của anh trong chúng càng nhiều hơn. Tinh thần thoải mái đã chiến thắng qua cách mà sét đánh vào cây, nhưng anh vẫn trở nên hiện hữu qua tất cả những điều đó.

Trong phần sau, khi linh hồn cô tìm kiếm và thu lượm những thứ còn lại của sự sở hữu của riêng cô, khi cô đấu tranh để bình tĩnh lại như người con gái mà cô biết, sự trao tặng nhằm lẫn xuất hiện trong tâm trí cô. Cô cảm thấy anh ở trên tay mình, cơ thể anh ôm trọn cơ thể cô. Anh thỏa mãn và lặng lẽ nhưng thật một cách trần trụi.

Trước đây cô không bao giờ thấy thất vọng vì những điều như thế này. Bên dưới hạnh phúc của sự thỏa mãn, cô lười nhác kiểm tra tình hình mới. Cô cố gắng quyết định nó có nghĩa là gì và nó đã xảy ra như thế nào.

Chắc chắn cảm giác huyền bí về lòng vị tha này sẽ biến mất khi anh rời khỏi. Nó chỉ là một đêm và bóng đêm và sự khoái cảm tạo nên thôi.

Anh chống tay đứng dậy, nâng người mình lên khỏi cơ thể cô. Anh nhìn hau háu như đang xuyên thấu vào bên trong, quá nóng bỏng và quá mãnh liệt khiến cô nghi ngờ liệu anh có đang cố đốt cháy vết nhơ trên cô trong suy nghĩ của cô. Sau đó anh co lại khỏi người cô và nằm xuống bên cạnh cô. Chẳng mấy chốc anh đã buồn ngủ và một tay quàng qua người cô.

Anh định ở đây suốt đêm nay. Cô chưa bao giờ cho phép điều đó xảy ra với những người bạn của cô, nhưng cô dường như không thể đánh thức anh dậy và yêu cầu anh trở lại với cái chăn trên những tảng đá ở phòng ngủ bên dưới. Vẫn như vậy...

Cô nhìn chăm chăm vào ánh sáng mờ nháy nhót trên những tảng đá ở phía trên. Cái nhìn chăm của anh lần cuối thật nồng ấm và thật cảm động nhưng nó cũng yêu cầu cô công nhận sức mạnh của sự kết hợp giữa hai người. Nó đã bao gồm sự gần gũi sâu lắng vẫn trôi buộc hai người và không cho phép anh gỡ nó

Nhưng ở đây còn có gì khác nữa, cái gì đó mà trước đây cô chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt một người đàn ông, ít nhất không phải khi một người đàn ông tôn sùng cô.

Cô vừa ngắm nghía chăm chú đôi mắt của người chiến thắng.

Cô tự hỏi anh đã nhầm gì khi nghĩ rằng mình chiến thắng.

Cánh cửa trong tâm trí anh vẫn hé mở. Anh nghe thấy tiếng cô thở và tiếng cô lẩm nhẩm trong lúc ngủ. Trời bắt đầu sáng, và cô sẽ sớm tỉnh dậy. Ngay lúc này anh thích cái cảm giác yên bình, thích có cô bên cạnh và không khí dịu mát trên cơ thể anh khi tâm trí anh hoàn thành việc sắp xếp các thứ khác.

Một âm thanh đã đánh thức anh dậy từ cơn mơ báo hiệu rằng ngày mới đã bắt đầu. Bây giờ anh nhìn qua ánh sáng dát bạc trong khi nó biến thành hình dạng. Một cái giỏ khác ở trong phòng, một cái giỏ mới. Nó đang ở ngay trên đầu cầu thang. Một trong những người phụ nữ cao tuổi đã cung cấp thêm lương thực.

Phaedra thức dậy nhẹ nhàng như chú mèo kêu ừ ừ. Cô cuộn tóc lại sau đó vươn sự thanh tao trần trụi của mình ra, và quay mặt đi để anh có thể chiêm ngưỡng đường nét đáng yêu dọc xuống dưới và theo đường hông của cô.

Lúc này trông cô thật yếu đuối, và trẻ hơn rất nhiều so với tuổi. Cởi bỏ thói quen xấu của cô, cởi bỏ áo giáp sắt mà cô vẫn từng khoác để đối mặt với thế giới, cô gặp anh với tất cả sự mỏng manh yếu ớt của mình. Đêm qua, cô đã lộ rõ mặt khác của tinh thần, theo cái cách mà không thể nói ra và không thể xác định được. Lòng khao khát của thật trần tục và cũng thật bất nhĩ, cả tự tin và sợ hãi. Anh cảm nhận được điểm yếu và sự mỏng manh mà cô không dám để thế giới này phát hiện. Cô sống một cuộc sống tượng trưng không cho phép những điều trái ngược đó xuất hiện.

Anh muốn có cô lần nữa, bởi sáng nay cô thật đẹp và là một Phaedra trần truồng, không quần áo, không áo giáp sắt, và rất quyến rũ. Anh nghĩ anh còn muốn cô dài dài nữa. Anh tính toán thời gian và địa điểm, đêm và ngày, trong khi nỗi nhớ về lúc họ âu yếm nhau cuốn hút anh.

Cô giật mình cảnh giác như thể cô đã đọc được suy nghĩ của anh. Cô ngồi lại đằng sau. Gần như không mở mắt và xác định về nơi cô đã ở và ai đã ở đó cùng cô. Sự xấu hổ mơ hồ nhuộm màu từ cổ cô xuống cặp vú xinh xắn. ầu vú căng lên không phải vì gió mát ngoài đại dương.

Sự ngưng ngừng làm cô rất nữ tính và không chắc chắn. Anh đang băn khoăn không biết cô đang nghĩ gì mà lại chau mày nhìn xuống cơ thể mình như vậy. Bây giờ cô không can đảm lắm, khi bóng đêm không tạo ra những điều trong thế giới khác.

Anh kéo mấy cái quần áo ngoài ra để cô không phải tìm đường ra khỏi nơi này. Anh đưa cho cô bộ váy màu đen. Cô ngồi dậy và mặc vào.

Anh ngồi bên cạnh cô trên thảm rơm. Anh đang băn khoăn không biết cô có nói về chuyện đêm qua không, và anh nên nói gì nếu cô nói về chuyện đó. Đây không phải là người con gái mong chờ lời cảm ơn hay lời xin lỗi. Chắc chắn cô cũng không mong chờ được đề nghị trả tiền hay giúp đỡ. Cô không chờ đợi điều gì từ anh cả, và sẽ cho rằng bất kì cuộc thương lượng nào như thế thì đều rất tệ.

“Có Alexia,” - anh nói. “Hôm qua cô nói về cô đơn, nhưng Alexia là người bạn chân thành.” Những lời cô nói nháy nhót trong tâm trí anh khi anh nằm bên cô sáng nay. Anh băn khoăn về tình bạn của cô với một số người khác, và nếu như cô cũng có một ai đó. Anh đoán rằng không có nhiều bà mẹ cho phép con gái họ làm bạn với con gái nhà Artemis Blair.

Cô nhào người hôn lên má anh. Hôm nay, ở một mức độ nào đó anh cho rằng sự gần gũi tuyệt diệu đêm qua sẽ dừng lại và cô sẽ để đêm qua trở thành dĩ vãng. Tuy nhiên, bây giờ cô đã thể hiện cho anh biết rằng ít nhất cô cũng nghĩ mỗi quan tâm của anh cũng khá quyến rũ.

Anh chớp lấy cơ hội và vòng tay qua cổ cô. Cứ ngồi như thế trên giường rơm, lưng anh dựa vào tường, và đầu của người con gái đáng yêu tựa trên vai anh, âm thanh và quang cảnh của biển ập vào cửa sổ, tận hưởng

một ngày như thế này sẽ không tệ lắm nhỉ.

“Cô ấy đã bắt anh trai của anh đồng ý tình bạn của chúng tôi,” cô nói. “Khi cô ấy thương lượng về đám cưới, cô bắt anh phải hứa. Tôi chỉ cho rằng... Tôi từ chối lời mời dự đám cưới của cô và viết thư nói cho cô ấy rằng nó chỉ gây ra tranh cãi với người chồng mới của cô thôi. Cô viết thư và nói lại với tôi.” Cô hít một hơi thật sâu. Giọng cô trở nên nhỏ hơn. “Tôi đã khóc khi đọc bức thư cô viết. Đó là điều cao quý nhất mà một người bạn có thể làm cho tôi, trong khoảnh khắc đó cô ấy luôn nghĩ đến tôi. Tôi cảm thấy thật khó tin về việc anh trai anh đồng ý. Tôi không phải là người phụ nữ mà hầu hết những người đàn ông muốn vợ của họ quen biết. Một gái điếm hạng sang sẽ được đón tiếp nồng nhiệt trong phòng khách Mayfair hơn là tôi.”

Elliot đoán rằng lòng rộng lượng của anh trai có lẽ là một phần của kế hoạch lớn hơn. Phaedra Blair là một sự nhân nhượng dễ dàng để Hayden thương lượng và dành được người phụ nữ mà anh muốn.

Không hẳn làm như cách đó. “Hayden chưa bao giờ là một người vác tù và hàng tổng của xã hội cả. Anh muốn Alexia hạnh phúc. Anh biết rằng tình bạn giữa Alexia với cô không gây hại gì tới Alexia.”

“Nếu anh nghĩ như vậy thì tình yêu đã làm cho anh ấy thật ngu ngốc. Tôi không bực khi những ông bố và những người chồng không chấp nhận tôi, Elliot. Nếu tôi là họ, tôi sẽ đưa ra những quy tắc tương tự như vậy.”

Anh nhìn xuống đỉnh đầu của cô. Tóc cô bây giờ trông vàng hơn là đỏ trong ánh sáng pha lê buổi sớm. Cô không muốn anh cảm thấy nuối tiếc cho tuổi thơ đơn độc của cô. Cô không muốn thế giới phải thay đổi để hình dung cô là ai. Cô chỉ muốn được ở một mình, sống theo cách dị giáo mà cô chọn.

Hiểu được điều đó bây giờ làm anh cảm nhận thấy sự ấm nóng mới của sự thỏa mãn. Thật đáng tiếc việc để cô lại một mình gần như là không thể.

“Huân tước Elliot.”

Tiếng gọi của Carmetila không vọng lên cầu thang đá. Nó từ bên ngoài của tòa tháp vọng lên. Có lẽ một trong số họ đã xâm phạm vào trong khuôn viên tòa tháp.

Anh đứng dậy và nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Năm người phụ nữ đã có tuổi đi loanh quanh bên Carmetila nói chuyện rất thân mật và vẫn giám sát.

“Huân tước Elliot, ngài Greenwood vừa đến.” Cô chỉ xuống doi đất, qua những người đàn ông cuối cùng cũng thức dậy đón chào ngày mới.

Greenwood đang bước qua bến tàu lúc này đã đông nghịt với những chiếc thuyền đánh cá. Sự ồn ào của thị trấn làm Elliot nhớ lại tại sao không có chiếc thuyền nào đi ra biển đánh cá. Hôm nay San Giovanni mở yến tiệc. Những người đàn ông để Greenwood đi qua. Anh đã nói gì với họ khi đi ngang qua. Anh thấy Elliot đang đứng ở cửa sổ và vẫy chào anh. Nụ cười và dáng đi thông dong có vẻ muốn nói rằng anh có tin tốt.

Anh cúi chào Carmetila và những người phụ nữ đứng tuổi, sau đó nhìn lên. “Tôi sẽ được bà và cô Blair, Rothwell cảm ơn nhiều lắm đấy. Tôi đã rất khôn khéo, rất tài tình và tôi xứng đáng được phục vụ trong các văn phòng đối ngoại.”

“Ông đã thuyết phục được những tên gốc đỏ chấm dứt những thứ này rồi sao? Carmetila hỏi.

“Tôi đã cố gắng đạt được thỏa hiệp. Một thỏa hiệp đủ để cô và các công nương không bị yêu cầu phục vụ trong tương lai nữa.”

Carmetila giải thích những điều này cho những người phụ nữ đứng tuổi. Cô đã gặp một số kháng cự. Một chút cãi vã đã xảy ra sau đó nhưng Carmetila đã chiến thắng. Tất cả những người phụ nữ bắt đầu trở lại thị trấn.

“Tôi sẽ đến đó và giải thích,” Matthias nói. Anh cúi đầu xuống bên dưới vòi phun ở cổng.

Elliot quay lại chỗ Phaedra. Cô gần như trở lại là chính mình: bình tĩnh, hãnh diện và thật khác lạ. Sa màu đen phủ lên thân hình mà anh vừa sở hữu một giờ trước. Cô cúi xuống và trải chiếc chăn lên những cọng rơm, xóa dấu vết rõ nhất về sự việc xảy ra đêm qua.

“Lẽ ra tôi nên kìm nén sự căm dỗ ấy mà gọi cô dậy sớm hơn,” anh nói. “Một đêm như vậy không nên để kết thúc đột ngột như thế được.”

Cô khẽ mỉm cười thể hiện sự bối rối. “Đột ngột, hay chậm rãi thì dù sao nó cũng sẽ kết thúc.”

Anh muốn nói thật nhiều nữa để đáp lại điều đó, nhưng bước chân của Greenwood đã gần ngay phòng ngủ.”

Mái tóc bạc và khuôn mặt tươi tỉnh của Matthias xuất hiện, và lên tiếng, ông có vẻ rất thỏa mãn với chính mình.

“Tôi vừa mới tìm thấy chìa khóa cho nhà tù của cô, cô Blair. Nhưng thật không may, theo kế hoạch cho vụ này, cô phải rời khỏi Postinano ngay lập tức.”

20. Chương 12

Chương 12

“Tôi đã chuốc rượu cho đêm nay sẽ tốt hơn” Matthias nói. “Tôi đã thuyết phục hẳn ta rằng hẳn không muốn mạo hiểm làm mất lòng nhà vua bằng cách tạo ra một cảnh tượng có tính chất là một vụ bê bối liên quan đến anh trai của Huân tước nước Anh.”

“Người ta hi vọng một cuộc tranh cãi hợp lý sẽ có trọng lượng hơn sự đe dọa,” Phaedra nói. Cô cảm thấy day dứt vì một lần nữa Elliot đã đem lại tự do cho cô.

Cô nên biết ơn mới đúng. Sau đêm qua cô cảm thấy anh thật lãng mạn. Ý nghĩ đó làm cô thấy hưng phấn, nhưng tâm trí cô vẫn tỉnh táo không biết cô đã nợ anh bao nhiêu rồi. Nếu cứ như thế này anh sẽ làm theo cái cách mà cô không hề muốn.

“Chúng tôi sẽ bằng mọi cách để cuộc thương lượng thành công,” Elliot nói.

Giọng anh vang lên nhưng chúng có vẻ như muốn nói: Cô hãy im lặng đi. Hãy để nó cho đàn ông chúng tôi giải quyết.

Matthias cười an ủi. “Cô Blair, Tarpetta là kẻ si mê quyền lực và si mê tự hào với chính mình. Cuộc tranh luận tốt nhất là chỉ nên gọi cho hẳn biết rằng những hành động mà hẳn ta đang dự tính sẽ gây nguy hại cho cả hai.”

“Nếu tranh luận như vậy có kết quả thì nên làm như vậy. Tôi thực sự muốn được chứng kiến sự thực nhưng tôi sẽ tự giải quyết vì sự an toàn và tự do của mình.”

“Ông nói rằng cô ta phải rời đi ngay, nghĩa là thế nào?” Elliot hỏi.

“Chúng tôi sẽ trở về biệt thự, tìm và gửi hành lý của cô đến thuyền ngay.” Matthias chỉ tay vào cái chăn và những cái gối. “Cứ để đấy, tôi sẽ gọi người hầu đến thu dọn.”

Phaedra đồng ý để họ tiến ra ngoài tòa tháp. Cô nhìn lại phòng ngủ lần cuối trước khi bước xuống cầu thang. Nó có vẻ vẫn giản dị và duyên dáng như nó đêm qua trong bóng tối. Bây giờ thì nó chính là nó, nơi ở thô sơ được tách biệt khỏi những nguy hiểm và sự đe dọa, và cố gắng làm cho nó ấm cúng như một gia đình để cô không cảm thấy vô dụng.

Cô nghĩ rằng tất cả những gì đã diễn ra đêm qua chỉ là phản ứng yếu đuối của người con gái trước nguy hiểm. Trước đây cô không hiểu được sự hấp dẫn của anh hiệp sĩ với áo giáp sắt, nhưng lúc đó cô cũng không phải là một thiếu nữ gặp phải hoàn cảnh

Tâm trí cô tách những việc đó ra một cách rất có lý. Ánh sáng ngời ngời của ban ngày muốn nói rằng lãng mạn về đêm chỉ là giấc mơ để nhớ về nó một cách trù mến, không gì hơn. Cô bước xuống cầu thang, Elliot cảm thấy cô rất lịch sự và chủ động, hướng dẫn và đưa cô về phía trước.

Cái cách anh tiến cô nhẹ nhàng khiến tim cô nghẹn lại. Khi anh chạm vào cô, trái tim cô đập nhanh hơn. Khi họ đi qua khe hở trên tường cầu thang, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt rất điển trai của anh làm anh trông rất giống đêm qua. Một thoáng, cô choáng váng, sợ vì cái cách mà anh có thể thay đổi không gian và xâm chiếm cô hoàn toàn.

Ngày giữa hạ chào đón họ ở bên ngoài, nóng và oi bức. Làn gió thổi từ biển vào làm trời bớt ngột ngạt, nắng khắc tòa tháp với những ánh sáng chói lòa và bóng dài, không có ai ở doi đất nữa, cũng không có ai ở bến tàu nữa.

“Bữa tiệc sắp tàn rồi,” Matthias nói. “Tất cả bọn họ đang ở trong nhà thờ.”

“Chúng ta nên tránh,” Elliot nói. Anh lại chau mày một chút vì lo lắng. Cô nhận thấy rằng anh vẫn cảnh giác, giống như chú mèo đi rất cẩn thận qua những khu vực mà nó không biết.

“Nhưng thế nào đi chăng nữa thì anh cũng bỏ lỡ sự chuẩn bị cho đám diễu hành. Nó rất đặc sắc.” Matthias hướng dẫn họ đi tới một con đường tránh hội trường. “Sự thận trọng của anh thật đáng phục, Rothwell, nhưng cô Blair bây giờ đã khá an toàn. Tarpetta biết dừng lại là đúng với mối quan tâm của hân ta.”

Không có đứa trẻ chăn dê nào nên họ bắt đầu trèo vào trang trại qua cổng vắng. Âm thanh từ hội trường vang vọng giữa những ngôi nhà im ắng. Khi họ qua đường và đi về phía nam, cô nhìn thấy một bóng đen trong góc. Không phải tất cả mọi người đều đến nhà thờ.

Việc trèo đồi thật căng thẳng. Chân Phaedra bắt đầu đau, rồi mọng nước. Trời vẫn nắng gắt, những giọt mồ hôi bắt đầu rơi xuống làm ướt váy cô.

Elliot không hề tỏ ra mệt mỏi, nhưng Matthias không phải là một thanh niên trai tráng như anh. Ông thở thật khó nhọc.

“Tôi phải đi chậm lại, ngài Greenwood. Anh có thể ở lại cùng tôi không. Huân tước Elliot sẽ chuẩn bị.”

“Chắc chắn là được, cô Blair, cô có vẻ rất xanh xao, cô có muốn dừng lại và nghỉ ngơi chút không? Vì phải đi rất vội chúng tôi không mang theo súng được.”

“Mặt trời chói quá, nhưng tôi chắc rằng tôi có thể đi chậm hơn được, tôi có thể mà.”

“Cái gì?”

Giọng nói bực dọc của Elliot ngắt lời cô. Cô không chú ý đến Matthias và anh nữa. Họ cùng nhìn về phía trước để xem cái gì đã chặn Elliot.

Năm người đứng trên đường. Mặc váy quả phụ màu đen, che khăn như những bà xơ, hay những người Ả Rập, những người phụ nữ đứng tuổi ở cùng Carmelita chặn đường họ.

“Hãy mỉm cười và tiếp tục đi” Matthias nói, cố tươi cười thân thiện với họ.

Sẽ ổn nếu những người phụ nữ kia là rào cản duy nhất. Nhưng thật không may, những người khác cũng tham gia. Phaedra nhận ra một vài phụ nữ mà cô đã gặp ở vòi phun nước và một số người đã đứng chặn cánh đàn ông. Tất cả bọn họ nhìn như trách móc.

Mục đích của họ chỉ là Huân tước Elliot Rothwell.

Carmelita đẩy và đi qua đám đông đang tụ tập. Tay cô vung lên khi cô khiển trách mấy người đàn bà. Phản ứng của họ nhanh và sắc bén giống như những con dao găm, mắt của họ vẫn hướng tới Elliot.

Matthias quay đi tìm con đường khác. “Ôi, Chúa ơi,” Ông gầm gừ.

Phaedra ngoái nhìn lại. Nhiều người phụ nữ cũng đã đổ xuống đường ở phía sau họ.

Carmelita bước khoảng hai mươi bước tách họ ra khỏi những người phụ nữ. Cô nhăn mặt xin lỗi và chấp nhận. “Có một số vấn đề.”

“Tarpetta và Greenwood đã hiểu sự việc,” Elliot nói. “Giải thích điều này cho họ. Những người phụ nữ này đã mạo hiểm tính mạng của mình để bảo vệ cô Blair và bây giờ họ đang tham gia vào việc cô bỏ trốn.

Carmelita gật đầu đồng ý một cách trang trọng. “Ngoài ra họ vẫn tìm cách bảo vệ cô. Bây giờ họ quan tâm tới danh dự của cô.” Cô nhìn anh dường như hiểu điều gì đó. “Họ nghĩ anh... họ nghĩ... thực ra, họ biết...”

Phaedra đỏ mặt bối rối. Elliot đứng thần người ra nhưng khuôn mặt của anh cũng hơi ửng đỏ.

“Họ không thể biết gì cả,” Phaedra nói.

“Phaedra, mình cô ở trong tòa tháp với một người đàn ông cũng đủ chứng tỏ cô trong mắt họ, nhưng, buổi sáng Maria đã mang nước và bánh mì tới đó và...” Carmelita dang tay ra hiệu rằng cô ấy đã nhìn thấy mọi thứ. “Tôi bảo cô ấy nên quên đi tất cả những gì đã nhìn thấy. Nhưng bây giờ những người phụ nữ trong thị trấn này đều coi cô là em gái của họ. Họ đã đấu tranh cho cô và sẽ không để kẻ dụ dỗ kia đi mà không giải quyết cho ổn thỏa.”

“Kẻ dụ dỗ ư? Mọi người hãy xem, tôi không...”

Tiếng thở dài của Matthias ngắt lời cô. “Rothwell, cậu đã không thận trọng một cách tai hại.”

Phaedra bước lên phía trước. “Tôi không cần những người phụ nữ khác đấu tranh cho những vấn đề thuộc các nhân tôi. Tôi đã trưởng thành và tôi tin rằng... Chúa ơi, linh mục đang làm gì ở đây vậy?”

Linh mục tội nghiệp từ cuộc chiến hôm qua đang bị đẩy về phía họ qua đám đông.

“Tôi nghĩ đây là sự tiến triển không may mắn,” Elliot nói khô khốc.

“Elliot, hãy làm gì đó.” Phaedra rít lên gần như hoảng hốt. Dường như bây giờ cả thị trấn đều vây quanh họ, trông như một đoạn sông dài chuyển động chậm chạp tiến qua con đường. Elliot, Phaedra, Matthias và linh mục tội nghiệp hình thành hàng người dật dờ.

“Cô nghĩ chúng ta nên làm gì, Phaedra? Là một người đàn ông lịch sự tôi không thể từ chối kết hôn với người phụ nữ mà tôi đã cùng ước nguyện.”

”Ồi, vì Chúa. Vì ép buộc, từ chối sẽ chỉ khiến anh thành tên vô lại. Anh cũng chưa ước nguyện bất kì điều gì với tôi. Anh không thể nghĩ như vậy để giải quyết sự việc này?/font>

Nhưng anh không biết anh đã nghĩ gì. Anh chỉ biết rằng bây giờ đứng ở đây có thể là một sai lầm nguy hiểm. Cả thị trấn đang cảm thấy phấn chấn vì cuộc hôn nhân sắp diễn ra. Ngay cả những người ủng hộ trung thành nhất của Tarpetta cũng toét miệng ra vì phấn khởi. Elliot chỉ có thể nói rằng tâm trạng chung của cả thị trấn là nghĩ rằng việc này sẽ là bữa tiệc tuyệt nhất của San Giovanni mỗi khi họ nhớ lại.

Mỗi lần như vậy, mắt của Phaedra mở to hơn. “Và sau đó tôi sẽ từ chối.”

Matthias cúi xuống gần đầu cô. “Cô Blair, tôi vừa mất hàng tiếng đồng hồ để thuyết phục Tarpetta rằng cô là người con gái đoan chính, nếu cô từ chối kết hôn với người đàn ông mà mọi người nhìn thấy cô rất tình tứ với anh ta thì tất cả mọi cố gắng của tôi đều trở thành con số không.”

“Tôi sẽ không kết hôn, dù phải chịu mũi gươm cũng không.”

Elliot cũng không muốn kết hôn chỉ vì gươm chĩa vào mình, nhưng anh cũng không cho rằng giáo hội có tính đe dọa kia là sự cảnh báo khiến Phaedra làm như thế. Mặc dù anh không bao giờ nghĩ mình thay đổi ý kiến ngổ lỏi với một người phụ nữ, nhưng anh cũng không phản đối nguyên tắc kết hôn như cô buộc phải làm theo. Dĩ nhiên, lịch sử gia đình anh đã cho thấy việc không môn đăng hộ đối sẽ biến cuộc sống trở thành địa ngục, nhưng trong trường hợp này thì không.

“Liệu nó có hợp pháp hay không?” cô yêu cầu Matthias. “Chúng tôi không phải là những tín đồ tôn giáo. Đây không phải là nước Anh. Ở đây không có ngăn cấm cũng không có giấy tờ gì cả. Liệu kết hôn như thế này có được công nhận ở đất nước tôi hay không? Nói tóm lại, một nghi lễ của Thiên Chúa giáo thôi thì không hợp pháp ở đất nước tôi và...”

“Tôi không rõ. Chắc chắn sau này tất cả những điều này sẽ bị loại ra.”

“Sau này bị loại ra ư? Vậy sẽ như thế nào nếu nó không đúng với sở nguyện của tôi? Hãy nói với họ, hãy nói với họ rằng...” Phản ứng của cô bị ngắt lại bởi những thay đổi trong đám đông.

Đột nhiên mọi người xuất hiện trên con đường hẻm đổ ra quảng trường công cộng. Những người ấy xếp hàng lại, không gần sát với nhau nhưng vẫn hình thành một bức tường dày. Một nhân vật mới tham gia vào trung tâm nhỏ bé của họ. Tarpetta khập khiễng bước tới bên cạnh Elliot.

“Thật là một kết cục hay,” Hân nói với sự đồng ý. “Nếu cô ấy là una sposa. Sẽ có luật lệ của con người dành cho cô ấy. Bây giờ anh có thể quản thúc cô ấy tốt hơn.”

Elliot đáp lại với lời chửi rủa xuất hiện trong tâm trí anh. Sự xuất hiện của Tarpetta không phải là tình cờ. Chắc chắn hân đã nghe câu chuyện của những người phụ nữ cao tuổi và khuyến khích họ diễn trò khôi hài.

Matthias đẩy mấy người đứng tránh sang một bên để lấy đường đi tới chỗ Tarpetta và lăm bắm cần nhàn. Hân không xuất hiện để thúc đẩy những trường hợp mà hân biện hộ tiến triển hơn. Hân đi ngược tới chỗ Elliot.

“Tôi sẽ đảm nhận việc chuẩn bị thuyền, Rothwell. Nhân chứng sẽ không xuất hiện cho thấy rằng việc này không hợp pháp.”

Tâm trí Elliot bỗng lóe lên một ý nghĩ. Phaedra giống như người con gái được cứu giúp chứ không phải bị dọa dẫm. Anh cảm thông với sự tuyệt vọng, với nỗi phiền muộn của cô. Cô hành động như thể việc kết hôn với Huân tước Elliot Rothwell làm số phận của cô tồi tệ hơn cái chết.

Duyên phận này cả hai đều không chọn và cả hai đều không thể đoán trước hay mong muốn. Anh sẽ xông pha vào cuộc tàn sát để giữ lấy danh dự và bảo vệ cô. Ít nhất cô có thể giả vờ đồng ý trong tình huống này.

Matthias biến mất. Đám đông nhường đường cho linh mục và con cừu của ông ta bước vào nhà cửa nhà thờ. Phaedra trông rất nhợt nhạt.

Linh mục quay sang nhìn Elliot và cô dâu. Một thầy dòng lao ra khỏi nhà thờ, tay bê áo lễ phục bóng loáng để linh mục mặc. Linh mục nói với đám đông.

“Ông ta nói gì vậy?” Phaedra hỏi.

“Theo như tôi biết thì ông ta đang tuyên bố là đám cưới sẽ được tổ chức ở đây, sau đó chúng ta sẽ vào nhà thờ và làm thủ tục.”

“Ở đây?” Cô nhìn chằm chằm xuống đất như để tìm xem ở đây thực sự là chỗ nào. Trong giây lát anh nghĩ cô sẽ ngắt đi. “Bây giờ sao?”

“Tôi e là như vậy.” Anh nắm lấy tay cô. “Cđắm lên, cô vợ bé bỏng của tôi.”

Sự đùa nghịch của anh làm làn da cô trở lại ít màu sắc. Trông có vẻ như cô đang muốn đánh anh.

Linh mục bắt đầu cầu nguyện. Đám đông im lặng. Anh nhận ra rằng sự phòng thủ đầu tiên chống lại hiệu lực của nghi lễ này là lời cầu tụng sẽ được nói bằng thứ tiếng mà Phaedra không hiểu, không nắm bắt được gì cả. Linh mục nói tiếng Latinh và cô sẽ không hiểu được gì cả.

Tâm trí quay cuồng với suy nghĩ nhanh chóng. Họ sẽ yêu cầu anh khẳng định tình yêu với Phaedra. Anh ngoái lại nhìn đám đông đang chăm chú lắng nghe. Anh ước rằng mình có thể biết một chút gì đó về luật kinh sách này.

Linh mục thể hiện vai trò của ông ta trong đám rước. Ông lên cao giọng và tiếng nói vang trong không trung ở quảng trường công cộng. Phaedra vẫn nhìn xung quanh như người con gái đang gặp nạn mong muốn có một con bạch mã có thể đến để giải cứu cô.

Linh mục đọc lời thề và đứng như dự đoán, ông quay sang chú rể. Elliot nhìn Phaedra, đôi mắt cô nhìn anh như khẩn cầu hãy chống lại tên vô lại.

Tarpetta ho nhẹ làm anh chú ý, như nhớ lại nguy hiểm của ngày hôm qua, và những tin tức được gửi đến Naples.

Elliot quay lưng lại Phaedra. Anh không nghĩ nghi thức này là hợp pháp, nhưng cũng có thể. Nếu vậy, nó sẽ bị trói buộc mãi mãi.

Anh có thể làm nó tồi tệ hơn và cô cũng vậy.

Anh nói lời đồng ý.

Có vẻ như Phaedora sẽ chẳng bao giờ nói được lời này. Nó bị mắc ở trong cổ cô, không chịu tuôn ra. Có thể cô đang gấn sổ phận của cô vào con đường mà cô đã cố gắng tránh, cũng có thể cô sẽ phải ngồi tù cho đến hết đời.

Cô nhìn Elliot chăm chăm, không thể che giấu được sự thất vọng.

Anh chờ đợi một cách kiên nhẫn, trông anh thật nhẹ nhàng nhưng thái độ của anh thì thật chắc chắn. Cô biết tâm trí của anh đang nói với cô điều gì. Cái bóng đen của Tarpetta đang treo lơ lửng cách đó vài bước chân nhắc cô rằng trong khi tất cả những điều này có vẻ như là một giấc mơ lạ lùng toàn trò hề, thì ở đây cô vẫn đang chênh vênh trên rìa của vách núi dựng đứng.

Nỗi lo sợ mà cô đang kìm nén bỗng bật ra. Sẽ như thế nào nếu... Anh ấy có thể... có thể sẽ mất rất nhiều năm để...

Cô cố giữ suy nghĩ của mình và thuyết phục để họ hiểu. Tất nhiên đây không phải là một lễ cưới hợp pháp. Tất nhiên Elliot có thể giải quyết việc này một cách đúng đắn, nếu như có bất kì lo ngại nào ở đây, anh cũng như cô vậy, cả hai đều không muốn. Một đêm khoái lạc không thay đổi suy nghĩ của anh và không biến nó thành bã đậu.

Cô vụng về ấp úng. Tiếng rì rào xuất hiện trong đám đông. Lông mày linh mục dựng lên giống như hai nửa mặt trăng chỉ về phía cái đầu hói của ông.

Carmelita nhìn cô tò mò, như đánh giá lại sự xứng đáng của cô.

Phaedora hít một hơi thật sâu và nói lời đồng ý.

Những lời chúc mừng dồn dập. Địa ngục bị phá vỡ. Lễ hội của San Giovanni bắt đầu bằng cao trào của niềm hứng khởi.

Linh mục lùi lại. Ông bảo đám đông hãy chuẩn bị đám rước sẵn sàng để bắt đầu. Ông chỉ tay về phía đôi vợ chồng mới cưới và quay lại đi vào nhà thờ.

“Ông ta muốn chúng ta vào làm thủ tục,” Elliot giải thích.

Phaedora cố gắng giữ sự bình tĩnh mà khó khăn lắm cô mới có được. “Ít nhất chúng ta cũng tránh được ánh nắng. Trong cuộc đời mình tôi chưa bao giờ cảm thấy ấm áp cả.”

Elliot bước đến gần cô. “Trông cô rất mệt mỏi. Tôi sợ nắng sẽ làm cô ốm. Tôi hi vọng cô sẽ không ngất.”

Dấu hiệu đặc biệt trong sự lo lắng của anh. Cô nhìn anh, sau đó nhìn linh mục, ông đang đợi họ ở cửa nhà thờ, và nhìn lên đám đông còn lại vẫn đang đi loay quanh ở gần đó.

Cô đặt tay lên má, rồi lên trán. “Tôi bị mê sảng. Tôi không muốn ở đây. Sự nhộn nhịp và cái nóng” cô lảo đảo như đứa trẻ nh/ont>

Elliot vội gơ tay ra đỡ cô. “Hãy để tôi đưa cô vào trong.”

Carmelita bước tới phía trước cùng đi với họ và đóng vai trò như người làm chứng cho thủ tục. Và cả Tarpetta cũng vậy.

“Không,” Elliot nói với họ. “Các người không phải là bạn của vợ tôi.” Anh nhìn Carmelita. “Hãy chọn người khác. Ai cũng được.”

Bắt đầu chỉ là giả vờ thôi nhưng bây giờ Phaedora cảm thấy ốm thực sự. Elliot dẫn cô vào một nơi tối mát của nhà thờ. Carmelita và một người đánh cá cùng đi. Họ đóng cửa để những tiếng ồn từ quảng trường công cộng không làm phiền.

Qua ánh sáng mờ, Phaedora bí mật theo dõi linh mục đang cúi người xuống bọc giăng kính. Ông đang bận bịu viết vội vàng lên những tấm giấy da. Một tập sách lớn cũng đã được đặt ở đó.

Cô không biết gì về thủ tục làm lễ cưới của Thiên Chúa giáo cả, nhưng cô biết một chút về luật của Anh: Nói là một chuyện nhưng kí tên mình có nghĩa là cô đã tự định đoạt số phận mình.

Cô ấn lòng bàn tay vào ngực Elliot, làm anh dừng lại. Bây giờ cô không phải giả vờ ốm bởi ánh nắng. Không gian nhà thờ mát rượi làm mồ hôi rơi xuống làn da cô. Máu dường như bị rút hết khỏi đầu và chân tay...

Khuôn mặt Elliot sát lại gần, và nhanh chóng mờ đi trong bóng tối.

“Có phải cô ấy đang giả vờ?” Carmelita thì thầm.

“Có vẻ như không phải là như vậy.” Elliot nhìn xuống cơ thể anh đang ôm. Anh đã đỡ cô khi cô ngã xuống, anh rất ấn tượng với khả năng giả vờ ngất của cô và cho rằng cô xứng đáng được là nữ diễn viên giỏi nhất. Nhưng bây giờ cái cơ thể mà anh đang ôm rũ rượi này và khuôn mặt xám mét của Phaedra cho thấy đó không phải là diễn kịch.

Linh mục chạy lại, lắc tay anh. Elliot nói với ông bằng tiếng Latinh. “Tôi sẽ đưa vợ tôi về biệt thự để cô ấy hồi phục. Chiều nay chúng tôi sẽ quay trở lại để kí thủ tục.”

Hai ngày nay thật không dễ chịu đối với linh mục. Ông vẫy tay tiễn họ mà cảm thấy lòng thanh thản. Elliot phía gian giữa của giáo đường, không quay lại cửa trước. “Hãy chỉ cho tôi đường khác để ra ngoài,” anh nói với Carmelita.

Cô vội vàng đi lên trước, chỉ cho anh cánh cửa nhỏ gian bên cạnh. Anh dừng lại một chút để cảm ơn Carmelita về tất cả những gì cô đã giúp họ, sau đó đi vào con đường vắng về phía biển.

Phaedra cử động trên tay anh. Cô mở mắt. Phải mất thêm mấy giây nữa cô mới tập trung được. Sau đó cô nhớ lại hoàn cảnh của mình với vẻ trách móc.

“Tại sao anh lại bế tôi?”

“Cô đã bị ngất.”

“Hãy để tôi xuống, tôi chưa bao giờ ngất.”

Anh dừng lại và để cô xuống. “Lần này cô đã ngất. Chết lịm.”

Cô kiểm tra lại sự vững vàng của mình. “Trước đây tôi chưa bao giờ ngất cả.”

“Bởi vì trước đây cô chưa bao giờ bị buộc phải kết hôn với tôi. Sự kì quặc này làm cô hoảng sợ và cô không thể kìm nén được xúc động.”

“Anh bảo tôi ngất đi. Nhưng tất cả là do anh đã yêu cầu làm vậy.”

“Nếu cô nghe theo tất cả mọi lời đề nghị của tôi và làm theo chính xác như vậy thì việc kết hôn với cô có thể chấp nhận được.” Cô có vẻ như đã hồi phục. Anh đưa tay cho cô. “Nào, đường dốc lắm.”

Cô đưa tay về phía anh, không vịn nữa mà cố bước cùng anh. “Chúng ta không trở về trang trại.”

“Tôi tin là Greenwood đã chuẩn bị sẵn thuyền trước khi đám rước đi tới đó. Nếu may mắn chúng ta sẽ xuất phát trước khi có ai đó trông thấy.”

Cô bước nhanh hơn với “cam kết chạy trốn”. Khi họ tới gần boong thuyền họ thấy Matthias đang đợi ở bên cạnh một chiếc thuyền đánh cá và bốn người đàn ông.

Anh gọi họ và yêu cầu đội thủy thủ chuẩn bị xuất phát. “Vì cô vội đi, nên không có tổ chức tiệc để tạm biệt. Hành lí của cô đã ở trên tàu.”

Elliot đỡ cô lên thuyền. Anh quay lại để tạm biệt.

“Anh phải đến thăm nước Anh đấy nhé? Anh đã xa nó rất lâu rồi.”

Matthias hướng về phía trời đang tỏa nắng. “Tôi hợp với khí hậu ở mảnh đất này, Rothwell. Không khí ẩm ướt ở Anh không hấp dẫn gì cả. Nhưng, rất có thể... trời mà biết được.”

“Tôi sẽ viết thư nói cho anh biết tôi đi du lịch ở Pompeii như thế nào.”

“Thư của tôi đang nằm trong đồng giấy tờ của anh. Tôi đã để vào đó.” Khi Elliot trèo lên thuyền, Greenwood nói với Phaedra. “Whitmarsh gửi lời chúc mừng tới lễ thành hôn của cô.”

“Tôi chưa kết hôn.”

“Ồ... ” Ông nhún vai ám chỉ sự không rõ ràng của ý này. Ông cúi người để chuẩn bị bước đi.

“Ông Greenwood,” cô nói. “Rất có thể tôi sẽ không có cơ hội được gặp lại ông nữa. Cảm ơn lòng hiếu khách và tất cả sự giúp đỡ.”

“Đó là niềm vinh hạnh của tôi khi được tiếp đón vị khách là con gái của Artemis Blair. Cô phải viết thư và nói cho tôi xem cô đã giải quyết điều bí ẩn mà cô và tôi đã thảo luận nhé.”

Thuyền rời bến. Họ thấy Matthias nhỏ dần.

Bây giờ đã được an toàn, thoát khỏi nguy hiểm mà cô không dám suy ngẫm, cô cảm thấy rất thanh thản...

Elliot vòng tay qua bụng cô. Anh di chuyển và ôm cô từ đằng sau. Cô không chống lại sự an toàn và bảo vệ bởi cái ôm rất thân thiết của anh. Cô ngả người về sau, và không thêm để ý đến sức mạnh của anh đang dụ dỗ cô đi trái với những nguyên tắc của mình.

21. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Phaedra ngủ trong vòng tay của Elliot. Anh bế cô đến một cái ghế gỗ dài cách xa rào chắn của thuyền. anh hướng dẫn đoàn thủy thủ buộc chặt cái vải bạt tạm thời về phía trước họ để che vẻ đẹp nhợt nhạt của cô khỏi cái nắng gắt ở phía trên.

Đã hai giờ trôi qua rồi mà suy nghĩ về Phaedra vẫn hút lấy anh. Những lời thề mà họ đã nói ở Positano có lẽ là những dòng cuối cùng trong vở kịch khôi hài này, nhưng nó làm ý định của anh trở nên rối rắm. Anh không nghĩ cô sẽ đồng ý thừa nhận trách nhiệm của anh đối với cô. Không cần biết là luật pháp Anh sẽ quyết định như thế nào, cô sẽ không bao giờ đồng ý để trao cho anh quyền được bảo vệ cô. Cô sẽ từ chối quyền của bất kì người đàn ông nào áp dụng những quy định bắt buộc như thế để đòi hỏi, yêu cầu.

Như thể suy nghĩ của anh đã kéo cô vào trận chiến, cô tỉnh dậy. Vẫn nép vào anh, cô nhìn chăm chăm ra biển đến những hình ảnh mờ mờ sương của những ngọn đồi trên bờ biển xa xa phía chân trời.

Cô nhìn lên bầu trời và kiểm tra vị trí của mặt trời. “Bây giờ chúng ta cũng đã cách khá xa bờ rồi. Liệu chúng ta có nên tới Amalfi bây giờ không?”

“Tôi đã bảo với họ đưa chúng ta xuống bờ Paestum. Cô vẫn muốn được đến thăm những ngôi đền ở đó mà.”

Lông mi của cô sụp xuống khi cô suy tính về thay đổi trong kế hoạch. “Lẽ ra anh nên đánh thức tôi dậy và hỏi xem đến thăm Paestum liệu có thích hợp với tôi không.”

Anh đã không hỏi cô vì anh không muốn cho cô lựa chọn. Khi cô đến Pompeii cô sẽ lại bị ám ảnh bởi những sứ mệnh mà cô đang theo đuổi một lần nữa. Anh sẽ lại buộc phải làm lại từ đầu khi họ trở về Naples sau đó. Và chẳng bao lâu sau họ sẽ lại rơi vào tình trạng rắc rối như thế này nữa. Anh muốn tránh những cuộc tranh cãi như vậy trong một vài này.

“Lúc ở nhà thờ cô đã thực sự bị ốm. Cô cần được nghỉ ngơi.”

Cô gật nhẹ, tóc của cô vẫn còn vương trên vai anh. Anh cảm thấy vui khi cô không cố cưỡng lại việc anh ôm cô. Một Phaedra đang ngủ trông thật tuyệt. Anh dành thời gian ngắm từng chi tiết và sắc thái trên khuôn mặt cô, ngửi mùi hương thơm rất nữ tính của cô, và ôm cơ thể mềm mại của cô. Nhưng Phaedra tỉnh táo và nhận ra rằng cô còn thấy anh hấp dẫn hơn rất nhiều.

“Dĩ nhiên, chúng ta chưa thực sự kết hôn.” Cô nói như thể hai người đã nói chuyện hàng tiếng rồi, nhưng nếu nói chuyện trong im lặng, thì có lẽ đúng là như vậy.

“Thực ra, trong vương quốc Sililies, tôi nghĩ chúng ta như vậy.”

“Chúng ta chưa kí thủ tục nào cả.”

“Đó là miền đất của Thiên Chúa giáo. Họ xem kết hôn như thánh lễ chứ không phải một hợp đồng.”

“Chúng ta không phải là những tín đồ của Thiên Chúa giáo.”

“Điều đó có thể biến tất cả thành những thứ hoàn toàn khác. Tôi không biết chắc chắn nhưng tôi nghĩ nếu nó hợp pháp ở đây, thì ở đất nước tôi cũng sẽ hợp pháp thôi.” Anh làm cho sự phủ nhận đang bùng bùng trong người cô mạnh lên.

Nhưng trái lại, cô bộc lộ sự sung sướng của mình một cách rất tinh tế khiến anh có thể không nhận ra nếu như mặt cô không gần anh, và cơ thể cô không trong vòng tay anh.

“Những gì mà vương quốc cho là hợp pháp đều không thành vấn đề,” cô nói. “Chúng ta sẽ sớm trở về Anh, ở đó luật lệ tốt hơn. Điều quan trọng là cả hai chúng ta cùng biết chúng ta chưa kết hôn.”

Thuyền quay lại hướng đông nam, về phía bờ biển. Anh chú ý tới cái cảng nhỏ ở phía xa là điểm đến của họ.

“Hãy nói như thế,” cô yêu cầu.

“Nói gì cơ?”

“Nói rằng tất nhiên chúng ta biết chúng ta thực sự chưa kết hôn.”

Anh có thể nói điều đó để làm cô hài lòng nhưng anh không có ý định nói dối cô và sự mù mờ cũng không làm anh lúng túng. Anh chưa bao giờ tìm kiếm sự kết hôn, nhất là đối với một người con gái như Phaedra Blair, nhưng anh đã nói lời thề và hiểu rằng họ sẽ gắn kết với nhau.

Bây giờ, nếu làm chồng của Phaedra trên đất nước này thì sẽ rất có ích. Anh có thể bảo vệ cô ấy đặc biệt của cái bóng dáng dòng dõi quý tộc. Anh có thể theo dõi cô, ngày và đêm. Và nếu như họ có ý định trở về Anh và những lời thề ở Postino trói buộc họ thì ở đây vẫn có những lợi ích nhất định.

Nếu họ thực sự đã kết hôn thì quyết định xuất bản những cuốn hồi kí đó không phải là của cô nữa. Thực tình anh chưa bao giờ tính đến những biện pháp mạnh mẽ như vậy để bảo vệ danh dự gia đình, nhưng số phận có thể đã đem đến một biện pháp bất ngờ cho vấn đề này là đưa họ đến với nhau.

Dĩ nhiên cô sẽ kinh tởm giải pháp này. Đó là lí do tại sao anh bảo đoàn thủy thủ hãy hướng về Paestum. Anh muốn thể hiện sự mê hoặc của mình càng dài càng tốt trước khi phát hiện ra việc sống suốt cuộc đời còn lại với Phaedra Blair sẽ làm cho trái đất này đối với anh như địa ngục sống.

“Cô đang yêu cầu tôi nói về những gì mà cả hai chúng ta đều biết trong khi tôi không hề biết gì về điều này và cô cũng vậy. Cô thực sự đang yêu cầu tôi phải nói dối rằng cả hai chúng ta đều biết chúng ta chưa kết hôn.”

“Hành động theo cách này sẽ rất khôn ngoan.”

“Tôi không đồng ý. Tôi nghĩ rằng sẽ là phạm tội nếu chúng ta bỏ phí cơ hội thật lớn này.”

Tức giận trước sự từ chối của anh, và để ý tới vẻ trêu chọc trong giọng nói của anh, cô đẩy ta anh ra và đứng dậy. Hai tay chống nạnh, cô nhìn anh chằm chằm, đó là hình ảnh một người phụ nữ đang chuẩn bị cho những lời mắng mỏ tức giận.

Cái bóng che của bạt buổi làm làn da cô trở nên lung linh mờ ảo. Gió nhẹ nâng những sợi tóc của cô lên cho đến khi chúng nhảy múa xung quanh cơ thể cô giống như vầng hào quang sống. Cái váy mỏng bị gió thổi ngược trở lại, để lộ làn da trắng hồng của đùi và hông cô, khiến anh nhớ lại cơ thể trần của cô và cái ngày bắt đầu của những sự va chạm thể xác.

“Hãy để tôi giải thích lí do tại sao chúng ta phải coi như chúng ta chưa cưới cho tới khi chúng ta đến được Anh.” Cô bắt đầu nhớ lại tất cả các vấn đề theo logic của chúng, rồi nói từng vấn đề một theo thứ tự được sắp xếp trên ngón tay của cô.

Anh nghe giọng nói cô giống như thánh ca từ xa. Anh như được trở lại toà tháp, nhìn thấy trên đầu gối mình cơ thể trần của cô. Sau đó anh đỡ cô đứng dậy như họ đã cùng nhau đêm qua, chỉ có lúc đó là biểu hiện của sự sở hữu thực sự cho người chồng được quy định bởi luật pháp.

Cô lại gần anh, đi đi lại lại dọc theo mép cửa bóng râm. Tranh luận của cô cứ tiếp tục như thế, những ngôn từ vô nghĩa đã không được nói ra bên ngoài cánh cửa phòng nơi anh đã làm cho cô cảm thấy mê muội.

Cô không đi lại nữa. Cô đưa tay chống nạnh.

“Thậm chí anh còn không thêm nghe tôi nói.”

“Tôi có nghe. Logic của cô có thể làm một người lỗi lạc ở Oxford cũng cảm thấy tự hào. Tôi không thể không đồng ý với từng lời nói đó. Chỉ có điều tôi không quan tâm tới bất kì cách nào bây giờ.”

Cô thở dài trước người đàn ông ngang bướng đang ngồi trên ghế dài. “Anh không nghĩ là đáng kể để cân nhắc xem liệu anh có bị trói buộc với một người phụ nữ mà anh không muốn ở với cô ta suốt đời sao?”

“Tôi đã cân nhắc rất kĩ lưỡng. Để không muốn người phụ nữ đó phải đặt câu hỏi, đó là lí do khiến vấn đề trở nên phức tạp.”

Anh kéo cô vào lòng và hôn cô. Anh kéo sự ân ái của đêm ấy trở về bên cô. Anh đánh thức những khát khao của cô về với anh, để cô có thể hiểu sự ngang ngược của anh.

***

Vợ ông chủ nhà trọ mở cửa phòng ngủ cho Phaedra với cung cách trang trọng như cung cách của cận thần đối với nữ hoàng. Dưới hành lang, ông chủ đang chỉ cho Elliot một căn phòng khác. Chủ nhà của họ thấy rằng việc viếng thăm của những người đặc biệt này sẽ giúp cho họ một cơ hội.

Phaedra nhìn xuống phía dưới hành lang cùng lúc Elliot nhìn lên. Cô nghĩ rằng anh đang đo bước chân giữa hai cửa. Sự khơi gợi nhẹ nhàng lại làm cô xao xuyến một hồi thật khó chịu. Cô bước vào phòng và đóng cửa, tìm nơi lẩn tránh khỏi những kêu gọi của anh.

Nửa giờ cuối cùng ở trên tàu đã làm xáo trộn suy nghĩ của cô về hoàn cảnh lạ kì của mình. Những nụ hôn của anh làm cho tâm trí cô, cơ thể cô, trái tim cô bối rối. Những khoảng khắc mà anh chậm chậm tách cô khỏi náu kín cô về chốn an toàn. Cô thấy mình như bị kéo vào vùng nước mà chưa ai biết đến.

Cô luôn khẳng định rằng những lời hứa trong hôn lễ hoàn toàn chưa được xem xét kĩ lưỡng, nhưng dù sao chúng cũng đã tạo nên những rắc rối thật khủng khiếp. Sẽ là hợp lí nếu cho rằng không có cuộc kết hôn này. Nhưng thật không may, Elliot lại cho rằng có cuộc hôn nhân sẽ có lợi.

Cô không nghĩ việc quan hệ bất chính như thế này là điều duy nhất cuốn hút anh. Vì nếu là chồng cô, anh sẽ đòi có quyền với những thứ khác, như muốn biết được suy nghĩ và kế hoạch của cô, muốn được bảo vệ và sở hữu cô, muốn được can thiệp vào những việc mà anh không đồng ý, và không một ai trên vùng này có thể giúp cô nếu như chồng của cô không muốn cô nhận sự giúp đỡ.

Cô mở va li quần áo, dỡ ra rồi treo chúng lên móc trong tủ. Đôi mắt đen của cô kiểm tra tỉ mỉ từng nếp ngay ngắn những bộ quần áo sang trọng màu đen.

Cô nghĩ đó là những áo tang. Phaedra không biết cách nào có thể làm cho cô thoát khỏi ý niệm ấy. Sự giải thích của cô ở Positano cũng không làm cho cô cảm thấy ổn hơn.

Người phụ nữ đi lấy nước đã trở lại, đổ một ít nước vào trong bồn rửa và đề nghị giúp Phaedra thay đồ. “Chồng cô... Elliot, elegante,” cô ta nói, trong khi cởi những cái móc đằng sau giúp Phaedra.

Anh ấy không phải là chồng tôi. Sự phủ nhận không nhận được sự phản đối. Chủ nhà nghĩ gì cũng không thành vấn đề. Elliot đã đứng về một điểm. Cuộc hành trình này sẽ dễ dàng hơn nếu mọi người nghĩ rằng họ đã kết hôn. Cô vừa mới nhận thấy sự khác biệt này. Thay vì những khinh miệt khá tệ hại mà cô thường phải chịu trong cuộc sống, trên thuyền và trong nhà trọ nếu là người phụ nữ độc thân đi với một anh chàng xa lạ, cô không được đối xử với sự tôn trọng và yêu chiều.

Bóng tối đã bắt đầu buông xuống khi cô ổn định xong mọi thứ. Người phụ nữ đã đi khỏi, Elliot đến cửa. Khả năng nói ngôn ngữ phương Nam của anh đã tiến bộ rõ rệt trong suốt tuần qua, và anh vừa mới giải thích gì đó cho vợ của chủ nhà trọ.

“Anh đã nói gì với bà ấy?”

“Tôi nói rằng chúng ta sẽ ăn tối ở Alfresco. Họ có khu vườn rất đẹp. Tôi cũng bảo phòng tắm cho chúng ta sau đó. Bây giờ thì cùng xuống đó nào. Ngoài một chút bánh và bơ trên thuyền, cả ngày nay chúng ta chưa ăn gì cả.”

“Tôi sẽ theo anh ngay thôi. Nhưng trước tiên tôi muốn ở lại một mình một chút.”

Cánh cửa khép lại. Cô hít một hơi không khí yên tĩnh khi anh đi khỏi. Cô cũng nên mong sự xuất hiện của anh thưa dần, để không khí trở nên bình thường trở lại và để sự tách biệt cô khỏi anh được toàn vẹn.

Cô thấy hối hận vì đêm qua. Sự gần gũi quá mãnh liệt. Anh thực sự đã lấy đi nhiều hơn khoái lạc của chính anh. Cô đã rõ cô cho phép cái gì và không cho phép cái gì, nhưng anh chủ động đẩy mạnh lợi thế của mình. Cô không từ chối thừa nhận rằng cô không thể dừng lại được bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên cô gặp gỡ có thứ ma lực khiến bất cứ người đàn bà nào cũng không thể cưỡng nổi.

Cô nhìn quanh phòng ngủ. Cô nghĩ đây là phòng ngủ tuyệt nhất trong quán trọ. Đồ đạc bằng gỗ như mô phỏng những tác phẩm đồng quê với những mảnh chạm trổ rất tỉ mỉ, rất thịnh hành ở Naples. Những nếp xếp màu xanh nhạt quần quanh giường ngủ trong căn phòng sang trọng và những thảm móc vào nhau trải dọc theo đồ gỗ trên sàn nhà làm bằng ván.

Cô nhìn về nơi dùng bữa tối trong vườn. Phòng tắm cũng chào mời không kém. Anh đã đoán trước được những gì cô muốn. Anh đang chăm sóc cô theo cái cách mà những người đàn ông chăm sóc vợ của họ. Phản đối lại điều này có vẻ sẽ rất khiếm nhã và vô ơn.

Vấn đề là ở chỗ cô biết tất cả điều này sẽ như thế nào nếu cô để cho những giả định này tiếp tục mà không kiểm tra gì cả. Nó sẽ không gây nguy hiểm cho anh nhiều như nó gây ra cho cô. Cả thế giới đang cùng nhau thuyết phục những người phụ nữ hãy sống cuộc sống bình thường mà xã hội đã tạo ra. Nhiều lần cô đã chọn làm khác nhưng đều thấy rất khó, rất cô đơn, khiến cô phải tự chất vấn lại niềm tin của mình. Bởi ngược với xu hướng của thế giới có thể khiến ta kiệt sức. Nếu một chiếc thuyền vượt qua một dòng sông mà nước đang chảy xuôi, nó sẽ xúi giục ta leo lên thuyền.

Nếu một người đàn ông đề nghị đưa cô lên và bảo vệ cô là một người đàn ông rất điển trai, giàu có, thông minh, và hết lòng yêu thương, thật dễ để kết luận rằng ai đó đã bơi sai chiều từ trước đến nay. Chắc chắn sẽ mất một khoảng thời gian dài trước khi người đó nhận ra rằng họ đã hoàn toàn quên cách bơi

22. Chương 13 Phần 2

Cô ngồi ở bàn thay đồ và chải tóc. Cô buộc tóc thành một cuộn dày sau gáy vì Elliot, để anh sẽ không phải cảm thấy lúng túng bởi sự lập dị ấy của cô nếu những người khách khác cũng ăn tối ở trong vườn. Cô mở va li, tìm mũ và ghim lên tóc.

Cô nhìn vào gương soi. Thật dễ để tạo nên sự kết hợp nhỏ ở bề ngoài của cô. Thực sự cô không muốn mất gì cả và cô đã làm nó hoàn chỉnh và nhận thức được tại sao cô lại chọn làm như thế. Những cử chỉ nhỏ như thế này không vạch ra được tính cách của cô. Những thay đổi có thể không rõ ràng lắm và cũng không phải được chọn lựa rõ ràng.

Cô nghĩ đến người đàn ông đang đợi trong vườn. Thật đẹp và thật hấp dẫn. Thật thú vị khi giả vờ kết hôn với anh vài ngày. Một phần tâm hồn một mối của cô khát khao được để cho ai đó chăm sóc cô một thời gian. Có lẽ cô sẽ tạm ngưng đấu tranh trong một hoặc hai tuần, và sau đó sẽ lại cảm vũ khí lên khi cô quay trở lại nước Anh.

Trí nhớ về mẹ của cô bỗng xuất hiện. Một nét nhăn mày thể hiện nghi ngờ đau đớn trên khuôn mặt đáng yêu của Artemis Blair. Artemis không bao giờ yêu cầu con gái mình phải đi theo con đường mà bà đã đi. Bà chỉ giải thích và mô tả một người mất và được cái gì nếu người đó đòi được tự do. Bà cũng cảnh báo rằng cũng có thể không có biện pháp nửa vời, không có việc ngừng chấp nhận và ngừng tôn trọng. Thế giới không cho phép người phụ nữ tìm kiếm sự thoải hiệp. Luật được viết ra để bảo vệ người phụ nữ được là một người phụ nữ bình thường, có thể chấp nhận được.

Phaedra đã chuẩn bị xong. Cô sẽ để những người trong vùng này nghĩ là cô và Elliot đã kết hôn, nhưng cô không thể để cho Elliot nghĩ vậy, không thể kết hôn hoặc thậm chí tạm thời cũng không. Nếu họ chơi trò này, cô chỉ có thể thua.

***

Cô cảm thấy cô đơn hơn khi mặt trời lặn. Ánh sáng của bóng tối làm cho cô trông thật tuyệt, làm cô trở nên mềm yếu. Elliot cho phép mình có một số tính đa cảm rất thơ mộng khi họ kết thúc bữa ăn. Hoa trong vườn hình thành một vòng tròn rộng, những màu sắc được pha trộn xung quanh ngoài hiên chỗ hai người ngồi.

Họ đã dành rất nhiều thời gian để ăn tối và nói chuyện về cuộc viếng thăm những ngôi đền ở Paestum vào ngày mai. Bây giờ Phaedra trở nên lặng lẽ khi trời tối hẳn. Anh cảm thấy cô đang y ngẫm về những giờ tiếp theo và phòng ngủ ở phía trên cầu thang. Đôi mắt của cô nói lên rằng cô cũng nhận thấy sự phồng đão đó. Điều này làm hai người trở nên gắn kết với nhau hơn. Lúc đầu cô cố gắng giấu nhưng cô không giỏi trong việc này.

Từng người khách lần lượt rời sân hiên. Chủ nhà mang cà phê ra và phục vụ họ cẩn thận, sau đó lùi vào nhà.

“Mặt trời đã lặn, Phaedra. những người khác cũng đã về rồi. Bây giờ cô có thể bỏ mũ xuống được rồi đấy.” Anh không biết rằng liệu cái mũ đó là biểu tượng của sự thoải hiệp hay chỉ là sự phòng xa khỏi việc sợ bị ốm bởi ánh nắng. Bây giờ những tia nắng đã trở thành bóng dài, che khuất đôi mắt táo bạo của cô. Cô không muốn che giấu niềm khao khát của cô đối với anh.

“Có vẻ như anh đang cho phép tôi, Elliot. Hay anh đang đề nghị.” Cùng lúc cô cởi chiếc mũ ra và đặt nó lên bàn ở gần đó. “Anh nghĩ gì về tình hình của chúng ta cũng được, nhưng không được đối xử với tôi như là vợ của anh. Tôi sẽ không thích như thế đâu.”

Làm sao cô biết được? Cô chưa bao giờ là người vợ. Cô thậm chí còn chưa trưởng thành trong một căn hộ với một người.

Anh tin rằng nụ cười mơ hồ của anh có thể được xem như là lời đồng ý để anh có thể thưởng thức sự thân thiết bên cô trong ánh sáng của buổi chiều tà. Cô nhìn anh chờ đợi, cô đợi sự khẳng định chính thức. Cô có vẻ như quyết tâm giải quyết việc này bây giờ. Anh đoán rằng họ sẽ không rời mái hiên này cho đến khi cô rời khỏi đây trước.

“Thay vì như thế tôi sẽ đối xử với cô như thế nào, Phaedra? Như một tình nhân? Hay chỉ là tình một đêm?”

“Như một người bạn.”

“Đêm qua chúng ta là những người bạn. Tôi rất mong được thường xuyên đối xử với cô như vậy nếu cô cho phép.”

Anh chắc chắn rằng đã nhìn thấy cô xấu hổ, dù cho ánh sáng có mờ mờ. “Không hoàn toàn giống như đêm qua. Đó chỉ là một phần mối quan tâm của tôi.”

”Lúc này cô có vẻ như không quan tâm. Tuy nhiên, tôi bằng lòng thay đổi. Hãy nói cho tôi, các bạn của cô đối xử với cô như thế

“Không nhiều như thế này... Không cần phải, như anh đã nói về nó đêm qua, là người đầu hàng hay là người giành chiến thắng ột trong hai chúng ta thì không cần phải là cống hiến hay chiếm hữu. Và một người đàn ông thì không cần - một người không cần xâm phạm đến tinh thần của người khác quá nhiều.” Cô có vẻ như quên ngụ ý của câu cuối cùng.

Anh phản ứng lại sự ám chỉ về những người tình cũ của cô theo bản năng. Thật tệ, mặc cho cô thừa nhận rằng không có sự xâm phạm nào về tinh thần giữa họ.

Anh ghen điên lên. Đây không phải là thứ cảm xúc mà trước kia thường làm phiền anh. Cả hai đều sợ hãi và căm ghét bởi sức mạnh nguy hiểm của nó, anh cố đẩy nó vào ngực tối tăm hồn anh. Chắc chắn rằng giữa tất cả những cảm dỗ Phaedra đã quyết định lánh xa đàn ông để họ không có quyền cảm nhận về cô, vì điều này vượt quá giới hạn của cô.

Anh kiểm soát sự điên cuồng ghê gớm của mình, nhưng anh không thể kiểm soát nó hoàn toàn. Sự khó chịu của anh trở thành nỗi giận dữ. “Tôi có thể thấy rằng cô đã suy ngẫm rất lâu về việc điều này cần cái gì và không cần cái gì, Phaedra. Cô đã để ý tới nó nhiều hơn cả tôi làm nữa, với tôi, tâm lý của cô thật phức tạp và khó nắm bắt.”

“Tôi biết cái giọng điệu đó rồi. Đừng có trở nên khiếm nhã và mỉa mai như vậy với tôi, thưa ngài. Tôi biết ngài không bao giờ có thể... có thể chia sẻ niềm vui và...”

“Và cái gì? Ngẫm buổi sớm mai mà đứng đưng với người bên cạnh cô sao? Nếu người đàn ông chỉ tìm sự thỏa mãn về xác thịt thì họ có thể mua gái điếm. Tôi có thể nói rằng cô là một người phụ nữ phóng khoáng nên không yêu cầu gì thêm ngoài việc tôi nghĩ rằng cô biết cô nói gì. Cô không ngấm hoàng hôn với các bạn cô, phải không? Tôi đánh cược là cô đã đuổi họ đi trước đó rất lâu rồi để không có bất kì sự đòi hỏi nào đối với cô nữa.”

“Tôi không thờ ơ. Nhưng tôi cũng không thuộc quyền sở hữu của ai. Không bị trói buộc bởi sợi dây giả mà sự đam mê tạo ra. Và tôi cũng không bị chế ngự trong chính cảnh tượng đó.”

Anh không muốn nghe chuyện cô với những người đàn ông khác. “Các bạn của cô quyết định rằng mối quan tâm của họ là che giấu suy nghĩ thật sự và phản ứng từ cô, tất cả chỉ là vậy.”

Bây giờ cô cũng giận dữ. Ồ, nếu như họ đã định có bất kì nguyên tắc nào thì cô nghĩ đêm qua anh đã vi phạm chúng và họ cũng có thể đã để địa ngục bay lên rồi.

“Họ không phải là những tên ngốc, hay những tên côn đồ như chúng ta đang ám chỉ, họ là những người tốt, chân thật. Họ không giống anh, vậy thôi.”

Từng từ của cô trở nên mạnh mẽ, chắc nịch và lạnh lùng. Một người đàn ông khôn ngoan sẽ rút lui tại đây. Hãy nguyên rủa nếu anh có thể.

“Nếu họ là những người đàn ông, họ đủ để giống tôi. Một người đàn ông sẽ mãi suy nghĩ như một người đàn ông bởi vì anh ta đang cùng với người phụ nữ không thích cái cách mà người đàn ông nghĩ. Các bạn của cô chỉ giả vờ không nghĩ như những người đàn ông để được cô ưu ái. Chúng tôi, những người đàn ông lúc nào cũng làm như thế.”

“Tôi nghĩ tôi đã nên chú ý xem họ có đang che giấu hay không.”

“Có lẽ cô đã quá mải mê tìm thú vui tình dục và tránh sự xâm phạm về tinh thần bất tiện này nên không để ý thấy.”

Cô trở nên xúc động mạnh vì lời chỉ trích về hành động của cô đêm qua.

“Tôi đã hi vọng... Tôi biết mẹ đã đúng. Hầu hết những người đàn ông đều không cảm thấy phần chần đủ để hiểu những gì mà tôi miêu tả, và tôi không thể thay đổi họ.” Cô cầm lấy mũ và đứng dậy. “Tôi lấy làm tiếc vì anh không thể là một trong những người bạn của tôi, Elliot. Anh không phù hợp.”

Cô bước nhanh qua vườn đến cửa nhà trọ. Nữ hoàng đã lựa chọn. Con ong đặc biệt này có thể kêu ro ro ở đâu đó.

Thường thì anh chấp nhận sự phản đối của một người phụ nữ với khiếu hài hước và duyên dáng. Thường thì nó sẽ chẳng làm anh bận tâm trừ một chút khó chịu về thể xác.

Việc từ bỏ rất hống hách của người phụ nữ này làm anh bận tâm ghê gớm và đó là lí do tại sao anh không có tâm trạng vui vẻ nào để kiểm tra. Cô đã ném bao tay sắt xuống đất và anh không thể lờ nó đi. Khoảng cách đã thay đổi rất nhiều kể từ lần cuối cùng anh để cô bước đi.

Người đàn ông không thể chịu được. Làm sao mà một người có thể rõ ràng rất thông minh lại có thể rất ngu ngốc được? Làm sao anh lại dám nói bóng nói gió... không, không phải nói bóng nói gió, nhưng ám chỉ một cách thẳng thừng ...không, thậm chí cũng không phải là ám chỉ, mà là lời buộc tội rõ ràng... rằng cô cũng chẳng khác gì con diêm khi cùng với các bạn của cô ấy?

Cô mắng và rửa anh suốt trên đường về phòng ngủ. Anh chắc chắn không có bạn gái. Chắc chắn ngài RothwElliot chỉ có những tình nhân và những con diêm và có vẻ như anh ta biết rất rõ về họ.

Cô với lấy then cửa phòng ngủ, làm anh mất hết hi vọng. Từ bây giờ đến khi kết thúc cô còn phải chạm mặt với anh mấy ngày nữa, anh sẽ vẫn chỉ ở đó, xâm phạm theo cái cách rất bức mình và sẽ không được cảm nhận sự gần gũi về thể xác nữa, điều này làm trái tim cô đập nhanh một cách ngu ngốc khi cô bước vào phòng. Anh làm cô thất vọng nhưng cô không dám đầu hàng sự căm dỗ một lần nữa.

Cô kéo cánh cửa mở. Cái nóng ướt át chào đón cô. Một người hầu khẽ cúi chào và bắt đầu đi rất nhanh, mang theo một xô nước lớn trên những cục than cháy dở trong lòng lò sưởi và đổ nước nóng vào bồn tắm sắt ở đó.

Bỗng nhiên cô cảm thấy từng nỗi đau tích tụ lại của hai ngày qua. Cơ thể cô toả hương của đêm qua. Hương thơm cứ treo lơ lửng đầy nhục cảm và sự ngọt ngào gần sát mũi cô, làm cô nhớ lại khoái cảm và sức mạnh của những gì mà cô vừa mới từ chối. Tắm rửa sạch sẽ mấy ngày cuối cùng của cuộc đời cô sẽ rất tốt.

Người hầu đã đổ nước vào bình xong. Cô cho phép người ấy đi khỏi và tự làm lấy như cô đã tự làm hằng năm nay rồi. Cô cởi váy và áo lót và tuyên bố với từng động tác của mình rằng cô không phải là vật sở hữu được nuông chiều và rằng người đàn ông đã bảo vệ cho lí do ích kỉ của chính anh ta. Cô là Phaedra Blair có thể tự do và tự lo cho bản thân mình, không bị trói buộc bởi bất kì phép tắc nào trừ những gì cô tạo ra cho chính bản thân cô.

Cô nghe thấy tiếng rên rỉ khi cô thả nhẹ thân mình vào bồn tắm. Cơ thể cô trở nên mềm ra trong trạng thái thư giãn thật hoàn hảo. Những gợn sóng nhỏ nhẩn tước bỏ những giận hờn còn ứ đọng trong cô khi ra khỏi khu vườn đó.

Cô thả mình nằm rất lâu, sau đó ngồi dậy, thả tóc ra gội đầu. Cô sử dụng xà phòng thơm để xoa lên cơ thể và đùa nghịch với bọt của nó. Thật ngây thơ, thật sạch sẽ, và rất tự tin, cảm thấy trở lại là chính mình nhiều hơn những ngày vừa qua, cô đứng lên khỏi bồn tắm và để gió đêm thổi nước chảy nhỏ giọt trên cơ thể cô.

Cảm giác làm cô say đắm. Cô dừng lại và nghĩ nhiều về cảm giác thích thú mát mẻ thực sự lần đầu tiên gặp lại trong nhiều ngày nay. Cô đang định mức nước nhiều hơn để dội lên người.

Tiếng gõ vào then cửa phá tan sự tĩnh lặng. Một sự xuất hiện khác lại xâm phạm, cả về thể xác và tâm hồn. Cô đứng bất động có ý thức một lát, sợ sự thay đổi trong phòng ngủ và trong cơ thể cô, choáng váng vì khoái cảm khơi gợi bởi cơ thể cô và nhanh chóng thoả thuận với sự lựa chọn cần thận của tâm trí.

Cô với lấy khăn tắm đang nằm trên ngưỡng cửa cạnh bồn tắm.

Bàn tay sạm màu của người đàn ông đã đặt lên đó trước.

23. Chương 14

Chương 14

Anh cũng nghĩ cô đang tắm khi anh tìm cô trong phòng ngủ. Anh sắp lui lại khi anh mở cửa. không phải để giữ gìn tính e lệ của cô. Họ đã xa với điều đó lắm.

Hình ảnh cô đứng trần truồng trong bồn tắm làm iệng anh khô khốc. Trông cô như tượng, đứng im và bình tĩnh. Thời gian trôi chậm chạp khi anh nhìn chăm chăm chăm chậm theo đường cong hoàn hảo sau lưng và hông nằm trên sự duyên dáng của chỗ trũng trên bề mặt của xương sống. Hình tròn mềm mại và lạ lùng ở

mông của cô bỗng nhúng xuống chỗ cái bóng được giấu đi. Đôi vai vuông nói lên niềm tự hào của cô ngay cả lúc này, trong khoảnh khắc cực kì riêng tư.

Anh dừng lại không phải do phản ứng của cơ thể, nhưng đó là phản ứng thậm chí còn theo bản năng hơn khao khát mãnh liệt của anh đối với cô. “Cô là của tôi”. Lời tuyên bố rõ ràng xuất hiện trong tâm trí anh, liên tục và dứt khoát.

Khát khao khá quen thuộc nhưng lời tuyên bố này thì không. Như sự ghen tuông trong vườn, anh chấp nhận nguy hiểm nhanh chóng. Ngay tức khắc anh cũng hiểu những điều mà trước đây anh cố gắng tránh không muốn hiểu. Sự thèm muốn Phaedra của anh đã phơi bày sự thật rằng anh không chắc rằng anh muốn biết.

Anh bước đến bên cô. Cô không chuyển động trong suốt khoảng lặng dài đó khi anh ngắm nghía cơ thể cô, nhưng bây giờ thì cô chuyển động. Khi anh với khăn tắm cô cũng vậy, với sự nhanh chóng bất lực, như thể cô sợ.

Những hạt nước trong suốt nhỏ tí vẫn lung linh trên vai cô và cánh tay dang rộng. Những ngón tay nhợt nhạt túm lấy quần áo cạnh nắm tay anh. Họ đứng như đóng băng và như thế, khăn tắm rơi xuống đất cô không muốn cố gắng nhặt.

Cô là của tôi. Lời tuyên bố tự ý lặp lại một lần nữa, sự chứng nhận căm ghét mà Phaedra đã tháo bỏ khỏi cô và anh. Bây giờ nó nói với sự tự tin rất bình tĩnh. Cô cũng không yêu cầu anh rời khỏi nơi đây. Cô đã để anh vào phòng và ngắm cô. Cô không làm gì để xua đuổi tâm trạng ham muốn khoái lạc đùa cợt như cú đánh ngay từ ban đầu, lặng lẽ trong phòng ngủ.

Cô đã hoàn toàn đầu hàng, thậm chí cô còn không biết là như vậy.

Anh bỏ tay ra khỏi cái khăn tắm. Cô chộp lấy và quấn vào cơ thể trần truồng, buộc nó chặt lại trước mặt anh. Cô bước ra khỏi bồn tắm và nhìn anh.

Cái nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh dài đủ để thách thức sự điên cuồng. Trước đây anh không hiểu được những người đàn ông muốn người phụ nữ của mình nhiều đến nỗi mà họ hành động như là mất trí và táo bạo, nhưng ngay bây giờ thì anh đã hiểu. Cô liếc nhìn áo của anh và cánh tay xấn cao, rồi đến quần và đôi chân trần.

“Tóc của anh ướt rồi. Anh cũng cần tắm đi,” cô quan sát. Mái tóc ướt lộn xộn của cô vắt ngang qua một bên vai.

Cô liếc nhìn xuống bồn tắm. Bọt xà bông khô vẫn đang bơi ở chỗ này và chỗ kia. “Tôi đã đùa nghịch quá lâu trong bồn tắm.”

Đủ dài cho cô có cuộc nói chuyện này và quần chiếc khăn tắm nhưng không che thân hình cô hoàn toàn. Bây giờ ẩm ướt, nó dính vào đường cong, làm mờ đi một chút.

Cô quay đi và với tới cái dây chuông kéo. “Tôi nay người hầu cần bỏ nước này đi.”

Anh chỉ cần bước hai bước chân để dừng cô lại. Tay anh gấn trên cô trước khi cô động vào chuông. Anh vòng một tay quanh cơ thể cô và hôn mạnh lên vai cô. Hương nước mát rượi và hương hoa choán lấy tâm trí anh.

Cô cố để đập tắt hơi thở khát khao khoái lạc và dừng lại sợ dây tinh tế đang chào mời. “Tôi không mời anh đến đây.”

“Không, cô không mời.”

“Tôi nghĩ chúng ta không nên.” Giọng nói của cô chìm trong hơi thở hỗn hển khi anh ôm cô gần hơn và hôn lên vùng nhạy cảm trên cổ cô.

“Anh đang cố gắng quyến rũ tôi.” Cô găm giữ.

“Tôi không cố làm gì cả.” Anh ấn cô gần hơn và mơn trớn xuống bên dưới khăn tắm bây giờ đã dính chặt vào người cô, kiểm tra bằng tay những gì mà anh vừa thưởng thức.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng. “Anh đã sai rồi.”

“Rất có thể là như vậy.” Tay anh vẫn móc vào khăn tắm sát vào ngực cô. Anh nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào chúng, dỗ dành cô hãy buồn xuôi.

Cô chỉ bám chặt hơn. Sự khơi gợi của cô càng rõ rệt, nhưng anh cảm thấy nổi loạn đang dần hình thành. Anh lướt tay mình bên dưới khăn tắm để làm cho giọng nói im bật.

Cô run rẩy thật tuyệt nhưng vẫn nói. “Tôi đã nói anh không thể là một trong những người bạn của tôi.”

“Tôi đã nói với cô ở Naples rằng tôi không thích làm một người bạn.” Một lần nữa anh dụ dỗ cô cởi bỏ khăn tắm. “Cô sẽ bỏ nó bây giờ, bởi vì dù nó là gì đi chăng nữa thì cô vẫn muốn nó, không cần biết cô gọi nó là gì.”

“Tôi gọi nó là sự cám dỗ nguy hiểm của địa ngục.”

Anh hôn vào cổ cô lần nữa. Cô trở nên nhỏ lại và mỏng manh trong vòng tay anh. “Tôi không phải là sự nguy hiểm. Tôi muốn có cô đêm nay, tất cả chỉ như thế.”

“Tôi không tin đó là sự thật.” Cô không nói cô nghi ngờ điều gì. Có lẽ cô nghĩ rằng cả hai lời tuyên bố đó là lời nói dối.

Anh không ép buộc. Anh giữ ngón tay nắm chặt của cô bên dưới ngón tay anh, tin rằng cô sẽ giữ khăn tắm vô ích như thế nữa.

Bất kể tranh luận gì cô đưa ra đáp lại vẫn là sự im lặng. Sự mềm yếu chậm chậm xâm chiếm cơ thể cô. Anh biết chắc chắn cô đồng ý trao cho anh khi những ngón tay bên dưới ngón tay anh nới lỏng.

Anh bỏ khăn tắm ra chỗ khác để không còn gì có thể ngăn cản anh mơn trớn cô. Làn da cô mát rượi và ưa khoái lạc, nhưng ngọn lửa bên trong chảy vào dòng máu anh từ bất kì những nơi nào mà anh chạm vào. Anh chụp tay lên vú cô và đùa nghịch với núm vú cho đến khi hơi thở thật sâu vọng lại tiếng rên rỉ vui thú nhẹ nhàng. Anh ngọam miệng vào phần cong ở cổ cô để có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh của cô.

Cô đã nghĩ rất nhiều về một số điều. Cô đã lạm dụng quan hệ bất chính này nhiều hơn là bản thân nó và hơn cả những lần trước. Tóm lại, cô chỉ nhận và trao niềm vui thú. Không gì hơn.

Sự giải thích duy lý là suy nghĩ cuối cùng mà Phaedra có trước khi cô không chống lại sự dụ dỗ của Elliot. Anh nhanh chóng đưa cô vào trạng thái của cảm giác ngập tràn nơi mà một người không bao giờ nghĩ tới.

Cô mới nghĩ đến đó được một nửa lúc mà anh ôm cô. Lửa mà anh tạo nên tiếp tục làm cảm giác thích thú mà cô đang cố nắm bắt bùng cháy. Cô gắng với tất cả những gì có thể để kiểm tra lại đầu óc đã mù mịt của mình, cô không thể với gọi lý do vâng vâng đằng sau việc cô đã để lại người đàn ông trong vườn.

Bây giờ tay anh đã lướt trên cơ thể cô, khơi gợi hơn, đòi hỏi hơn với những lần lướt thật chậm, thật ấm áp, anh cho cô thấy rằng cô sẽ lại biết được cảm giác cực kì sung sướng mà cô đã được cảm nhận đêm qua. Kết nối tất cả nguy hiểm và cái giá phải trả trở nên thật ngu ngốc và vô nghĩa.

Cô yêu cái cách mà tay anh chạm vào người cô. Cô không chống lại sức mạnh khủng khiếp của cơ thể anh và cảm nhận từng chút sự mơn trớn rất tự tin của anh. Cô thường thức sự chắc chắn của lòng bàn tay anh trên hông và trên bụng cô. Và sự đùa cợt tinh tế của từng ngón tay anh trên đùi và trên vú cô. Sự đụng chạm của anh làm cô run lên bởi anh biết anh đang sở hữu sức mạnh gì.

Cô tự do để chọn không quan tâm đến nó có nghĩa hay không có nghĩa gì. Sự tự do đại dột, không suy nghĩa và vui vẻ. Sự đầu hàng trở nên thanh thản sau khi cố gắng từ chối sự thèm khát thể xác. Cô ôm phần còn lại và những gì bỏ sót sau khi tính toán và cân nhắc vào ngày hôm sau.

Thấy cô đầu hàng, hành động của người đàn ông trở nên ít dụ dỗ hơn, anh ta chiếm lấy cái gì là của chính mình một cách hợp lí. Cô không quan tâm. Sự gợi dục của sự hiến dâng làm họ say mê hơn là sự xúc động. Cô để sức mạnh của anh kiểm soát cô. Cô trao tặng cơ thể mình, cầu xin nhiều hơn, bị mê mẩn bởi run rẩy của khoái lạc nhiều đến nỗi cô không thể nghĩ được nó có nghĩa là gì nữa.

Cánh tay anh trói buộc cô trong vòng tay mình. Cô mở mi mắt và ngắm nhìn cánh tay lực lưỡng của anh trên vú mình, dần dần mê mẩn nhiều lần hai đầu vú, mỗi lần nhẹ nhàng như vậy chấn một mũi tên rất

mạnh vào cơ thể cô. Cô thấy đằng sau đầu đó, vú căng lên, rên rỉ muốn được thêm nữa và khao khát được thêm nữa. Tất cả sự kích thích của cô, tất cả nhận thức về thể xác, đều tập trung lại thấp hơn và sâu hơn, đến khi cô không thể kiểm soát được sự dễ phòng đã làm cô điên dại như thế nào.

Sau khi môn trốn thật lâu anh thay đổi kiểu ôm. Anh tìm kiếm sự ẩm ướt thơm mát ở giữa hai bên đùi cô và chắc chắn rằng khát khao đã xâm chiếm cô hoàn toàn.

Cô dường như không thể đứng được. Cô cũng không thể thở được nữa, mỗi lần thở hổn hển ngăn ngủi đều mang đến sự rên rỉ thiếu kiên nhẫn. Cô cố gắng quay lại trong vòng tay anh để có thể ôm và chạm vào anh như cái cách mà cô thể cô muốn làm.

Anh không để cô làm vậy. Anh nhìn chăm chăm khi cô buông khỏi cách tay trước của anh và đặt chúng lên đỉnh của bật lên xuống giường. Bỗng nhiên anh không giúp nữa. Tay cô túm lấy mép gối được chạm trở.

Cô hình dung những gì anh thấy được khi anh đứng sau cô. Sự dễ bị tổn thương của cơ thể trần và thể bị động tấn công cô.

Cô nhìn qua vai. Anh đang cởi quần áo. Anh đã cởi xong áo sơ mi. Cô bắt đầu quay trở lại.

“Không, đừng chuyển động. Cô ở đó trông thật xinh.”

Tim cô đập mạnh. Đẹp, chấp nhận và chờ đợi. Sự khơi gợi của cô nhuộm màu sắc mới, hàng tấn những viên ngọc màu nâu của sự sâu sắc rất đáng ngạc nhiên. Một sự khơi gợi xác thịt khác liếm vào cơ thể cô tạo nên sự tra tấn kín đáo không thể chịu được.

Cô nhắm mắt để kìm nén khát khao rất mmẽ này lại. Sức mạnh của nó làm cô sợ. Nó bao gồm quá nhiều những gì làm cho người đàn ông này trở thành thử thách và nguy hiểm.

Anh hạ thấp áo choàng ngoài xuống và bước lại gần. Sự kích thích hoang dại làm cô rùng mình, như rùng mình của đầu hàng xấu xa. Anh vòng tay ôm trọn cô nhưng không chạm vào . Anh chiếm được cô mà không cần phải cố gắng.

Cô cảm nhận thấy lòng bàn tay chắc nịch của anh trên cơ thể cô, lướt nhẹ từ vai, dọc xuống cánh tay, và dần dần ngược trở lại. “Đừng quay đầu lại. Hãy đứng như vậy để tôi có thể ngắm được khuôn mặt cô.”

Anh môn trốn nhẹ nhàng xuống dưới đằng sau và xung quanh vú cô. Bây giờ núm vú có vẻ nhạy cảm nữa. Cái chạm nhẹ nhàng cũng làm cho cô cảm thấy xúc động mạnh mẽ nhưng thật tuyệt.

Cô không quay đầu lại nhưng cô nhắm mắt. Có gì đó an toàn trong bóng đêm. Có một chút phủ nhận. Cô không thể rút khỏi nơi riêng tư của tất cả niềm vui thích và cảm giác, tuy nhiên, anh ở đó, như lần thứ hai ở trong tòa tháp. Anh chắc chắn rằng anh biết ai đã làm điều đó.

Cô nghĩ anh sẽ di chuyển đến giường nhưng anh vẫn giữ cô đứng ở đó, kích thích vú cô với ấn tượng thật tuyệt vời, đẩy cô vào sâu hơn sự thèm muốn khó chịu đến phát khùng. Anh để cô bám lấy bật lên xuống, run rẩy và cơ thể cô chờ đợi nhiều hơn. Chỉ khi cô rên rỉ lần nữa, chỉ khi ngã lưng xuống và nâng hông lên như hiển dăng một cách rõ ràng, chỉ khi cô nghĩ cô có thể khóc hay la lên, chỉ lúc đó anh mới ôm cô vào lòng lần nữa.

Một tay choàng xung quanh người cô giúp cô, tay kia mân mê vú. Ngón tay anh theo khe của mông đến vùng nóng rần rật giữa hai bên đùi của cô.

Cô chưa bao giờ cảm nhận những điều như thế này, cô bầu ngón tay vào gối như mọi sự thật đều bị che khuất bởi niềm vui thú càng ngày càng mãnh liệt hơn và trở nên tập trung hơn và cần thiết hơn. Cô không nhìn thấy gì, không nói được gì và cũng không nghe được gì nhưng trong tâm trí cô có những ngôn từ, những ngôn từ cần thiết, câu thần chú điên cuồng không thể dừng lại được của nhiều câu và sự nài nỉ van xin.

Cuối cùng anh ôm cô. Không thể phủ nhận được nó thế nào. Anh đặt lại hông cô và với cái nắm thật chặt và đưa tay vào thật mạnh. Cô đã đến cực điểm nhưng anh kéo dài sự đau đớn thiên đường này, sử dụng tay để khơi gợi cô, thậm chí anh đã trêu đùa cô với lời hứa của sự hoàn

Anh có vẻ như biết được khi nào sự run rẩy dài nhất bắt đầu. Sự vui thể nhất làm máu cô chảy rần rật và làm cho toàn cơ thể cô run lên. Cô cảm thấy lúc đó anh thật chắc chắn, anh hoàn toàn có được cô, hướng

dẫn và đẩy cô vào trong từng nhịp đập đến khi nhịp đập của trái tim cô và hơi thở của cô xuất hiện trở lại. Anh đã cùng cô qua tất cả những điều đó, từ chối rời khỏi, kiểm soát cô thậm chí ngay cả khi sự run rẩy trở thành tiếng rên và bật ra niềm hạnh phúc trào dâng.

Sau đó cô lại trong vòng tay anh, bao bọc với anh, gắn kết với anh bởi cơ thể và mồ hôi của hai người. Hơi thở sâu của anh có vẻ như gần bên tai cô khi những tiếng rên của cô làm cho khoảnh khắc trở nên điên cuồng vang vọng trong phòng ngủ. Cô cảm thấy tim anh đập đằng sau cô, nhịp đập của nó khớp với nhịp đập trong cơ thể cô.

Elliot chăm nhìn những vệt sáng hình thành qua thanh gỗ mỏng của lá chắn sáng trên cửa sổ. Phaedra sẽ dậy sớm để chuẩn bị cho chuyến viếng thăm đền thờ vào ngày mai.

Anh dành một ngày để ngủ. Anh đã xem bộ ảnh của những ngôi đền ở thuộc địa tiền đồn của những người Hi Lạp cổ đại. Những cái còn lại như sự minh họa cho những văn bản cổ xưa kể về sự cân xứng và thẩm mỹ của các ngôi đền phát triển qua thời gian như thế nào. Tất cả đều ở đó, từ sức nặng và sự hùng vĩ của các cột Basilica ở Hi Lạp đến những ngôi đền thanh tao của Hera sau này.

Anh đã thấy được sự phá hủy trước đây nhưng Phaedra chưa được thấy. Cô hầu như không phản đối một đêm dài của họ, không phản đối ngay cả khi anh tìm cô lần cuối để kết hợp thật chậm và thật thư giãn, để học nói chuyện cả đêm sau đó. Tuy nhiên, anh không nghĩ cô đoán sẽ tiếp tục như thế từ đây đến khi kết thúc nhiều như anh muốn.

Họ chắc chắn nên giải quyết một số việc về quan hệ bất chính này mặc dù anh cũng không biết những thứ đó là gì. Đây không phải là mối quan hệ thông thường. Thường thì đến bây giờ ít nhất anh cũng sẽ đang yêu cầu một tính trung thực tạm thời. Với bất kì người phụ nữ nào khác tình cảm nồng nàn này sẽ có tên và theo cách nào đó có thể hiểu và sắp xếp được.

Tình nhân. Người yêu. Được yêu mến. Cô sẽ phản đối bất kỳ cái tên nào, mà chúng cũng không thực sự phục hợp với cô. Anh vẫn suy xét về việc giữ lấy cô. Anh sẽ rất thích choàng áo hợp với vẻ đẹp của cô và cung cấp người hầu mà cô không có đủ tiền để thu

Vợ. Nằm ngoài suy nghĩ của cô, và chắc chắn từ đó sẽ gợi lên một đội ngũ, thậm chí nếu có thể nó còn nhiều hơn.

Gái điếm. Người phạm tội. Thế giới có thể nhìn cô theo cách này, nhưng không có ai hiểu được suy nghĩ của cô lại có thể phân tích hành động của cô là sai trái như thế được.

Bạn.

Anh cứ lặp đi lặp lại từ này trong đầu. Đó là lời chú thích duy nhất mà cô cho phép những người đàn ông trong đời cô được phép gọi như thế. Đêm đã làm cho anh phải chịu sự thỏa hiệp, để anh thử gọi cô mỗi lần.

Con thú vật nguyên thủy bên trong đã được cho ăn và dỗ dành, nên bây giờ nó không rống lên giận dữ. Tuy nhiên, nó nói với niềm tin còn vững chắc hơn cả lần tuyên bố đầu tiên. Anh không thể lờ đi sự thôi thúc chiếm hữu nó. Nó không để anh coi cô như một người bạn. Tình bạn làm cho ta ít chắc chắn hơn và nhiều tự do hơn.

Cô dụi mắt, ờ mắt ra và nhìn xuống giường, xuống ngực mình, xuống cơ thể họ bên dưới chăn. Cô trở mình và nhìn anh.

“Chúng ta nên để nơi đồ nát đó sớm nếu muốn tránh cái nóng giữa ngày hôm nay.” Cô nói.

“Chúng ta có thể đi vào ngày mai.”

Cô đưa tay ra, lướt nhẹ trên ngực anh. “Chúng ta nên đi khi anh để tôi có thể tự đi một mình.”

Tính khôi hài của cô làm anh cảm thấy hài lòng ở một mức độ thật ngớ ngẩn. Vì điều đó cho thấy rằng cô chưa quyết định mối quan hệ bất chính này kết thúc một khi họ đã rời khỏi giường sáng nay. Mà dù thế nào thì anh cũng không có ý định để điều đó xảy ra.

“Đêm qua chúng ta có vẻ khá điên.”

“Theo cách tuyệt vời nhất.”

”Anh có nghĩ mặt trời đã làm điều đó đối với những người Anh khi học đi du lịch không? Đồng hương của chúng ta có một tục lệ lâu đời về những hành động rất kì lạ, là khi học đi ra nước ngoài, họ rũ bỏ cảm giác tốt của người Anh. Nói tóm lại, chúng ta không quen với tất cả ánh sáng này. Chúng ta ngớ ngẩn trang bị cho tương lai một cách tồi tệ và không có kinh nghiệm trong việc giải quyết các tác động của nó.

”Tôi không muốn mặt trời của Địa Trung Hải, tôi muốn một người phụ nữ, nhất là cô, Phaedra ạ.”

Cô nhìn thấy nhiều hơn việc anh thận trọng thừa nhận. Anh đã từ bỏ rất nhiều ý thức tốt với cô. Anh để khát khao kiểm soát mình, và để sự phức tạp của nó để lừa anh. Việc để cho sự bất buộc và trách nhiệm rình rập khi anh nuông chiều bản thân thật không giống như những lần anh thường cảm nhận đối với phụ nữ.

Cô cười khi anh đáp lại như thế, nhưng tâm trí của cô đang suy nghĩ về điều gì đó. Có lẽ cô đang tìm lời chú thích cho buổi tiệc đêm qua.

”Rất có thể anh đúng. Không phải do mặt trời. Đó là do xa nhà, xa lịch sử và những trói buộc làm cho chúng ta như thế này. Một người có cuộc sống khác và trở thành một người khác khi họ đi xa. Khi những du khách ghé thăm London, họ cũng thử tập sống khác.”

”Và chắc họ sẽ nói điều làm cho họ điên đảo là sương mù và mưa.”

Cô cười. Cô trở mình lại và tấm trải giường hình thành những nếp gấp tạo nhả trên ngực và trên bụng cô. Chỗ nhấp nhô ở bên dưới thu hút sự chú ý của anh.

”Cô không lo sẽ có em bé sao, Phaedra? Tôi đã rất bất cẩn vì sự không kiên nhẫn của mình như sắp tới chúng ta sẽ cẩn trọng hơn.”

Tay cô sờ xuống bụng dưới và để ở đó. ”Tôi không nghĩ tôi thích những sự đề phòng đó. Nếu tôi có con, tôi sẽ nuôi con tôi giống như mẹ tôi vậy. Dù sao, thì tôi cũng là phụ nữ, và có con là điều tự nhiên đối với người phụ nữ.”

Arternis Blair đã sinh và nuôi Phaedra, nhưng dù sao bà cũng đã kết hôn với Richard Drury. Bất kì điều gì xảy ra trên chiếc giường này đều không giống như vậy. ”Tôi tin cô sẽ không nghĩ tôi phủ nhận đó là đứa con của tôi.”

Nụ cười của cô quá ấm nóng nên không thể là lời nhạo báng được. ”Anh, không. Tôi sẽ không bao giờ nghĩ về anh như vậy ngay cả khi tôi yêu cầu điều đó. Trái lại anh sẽ chỉ là một sự phiền toái gây bực mình thôi. Tuy nhiên, từ trước đến giờ tôi vẫn chưa có con, nên không nghĩ lại được trời ban nhiều đến thế.”

Được ban nhiều. Cô ấy không hề sợ có bầu. Suy nghĩ không tính trước của cô về vấn đề này làm anh nhớ rằng cô không sống trong một thế giới giống như những gì anh biết, hay tuân theo những luật lệ đã ngự trị niềm hi vọng và nỗi sợ hãi của những người phụ nữ khác. Tình nhân, vợ, kẻ phạm tội, bạn. Không một từ nào anh đã cố đặt cho phù hợp với cô cả.

Anh chuyển động lên trên đỉnh để lại có thể cảm nhận cô đang ở bên dưới anh. Anh thưởng thức sự ấm áp mịn màng của làn da cô cùng với làn da mình. Anh nhìn xuống đôi mắt lấp lánh tràn đầy khiếp hãi hươc.

”Tôi nghĩ chúng ta nên cho phép khát khao của chúng ta, Phaedra. Chúng ta cứ kệ sự điên khùng ấy giống như những người đồng hương. Hãy để chúng ta thưởng thức sự tự do sống một cuộc sống khác dưới cái nắng của nước ngoài khi chúng ta nghỉ lấy sức trên đường về Naples.

Anh mơn trớn đường cong thanh nhả của đôi má, của cằm cô và nhận thấy cái gật đầu tinh tế bên dưới sự đụng chạm của anh.

Anh hôn cô, không có ý định theo đuổi điều hẹn ước trong cái gật đầu đó ngay bây giờ. Anh nhận ra, đó là lần đầu tiên anh hôn cô mà không chờ đợi gì hơn.

24. Chương 15 Phần 1

Chương 15

“Tôi sợ, Eliliot ạ. Tuần vừa qua đã làm tôi ngập chìm nhưng nó là sự trải nghiệm ấn tượng nhất mà tôi có từ trước tới nay”.

“Tôi tin rằng nó chỉ vượt trội hơn tất cả những thị trấn, những di tích cổ đại khác mà cô đã được nhìn thấy, và không phải cảm nhận tất cả.”

Họ trao cho nhau cái nhìn gần gũi yêu thương của hai người yêu nhau khi biết về nhau rất rõ. Ồ! Đúng rồi, cô chỉ nói đến những di tích cổ đại. Nhưng tất cả, vẻ đẹp lộng lẫy của Hi Lạp bị tàn phá, tro bụi và Amalfi, cực kì sinh động, như được vẽ nên bởi họa sĩ, chỉ để sử dụng là những sắp đặt khác cho các trải nghiệm ấn tượng khác.

Họ đã đùa giỡn trong vẻ đẹp quyến rũ của biển ở Amalfi lâu hơn mức cần thiết trước khi lên bờ đến Pompeii. Thậm chí ngay cả cuộc hành ngắn ngủi trở về phía bắc cũng là một lần thực tập về việc nắm bắt thế giới ở vịnh. Elliot sắp xếp chuyến đi để có thể kéo dài thành ba ngày trong khi chỉ một ngày là quá đủ để hoàn thành nó.

Đêm qua khi họ đã nghỉ trong một ngôi nhà nhỏ. Họ tình tứ với nhau một cách điên dại và tràn đầy khao khát. Có lẽ cả hai cùng biết được rằng giấc mơ sẽ kết thúc khi đêm trôi qua.

Cô thức dậy khi buổi sớm mai đến và bỗng cảm thấy buồn và nhớ nhà. Pompeii đang vẫy gọi, nhưng sự thật là họ đã lỡ nó đi.

Lúc này liệu cô có tưởng tượng được cũng có nỗi buồn phảng phất trong nụ cười bí ẩn của người yêu không? Rõ ràng ánh mắt anh nói lên nhiều điều và sâu sắc hơn những thú vui nhẹ nhàng của những tuần trước.

Anh đã đến Pompeii vì cuốn sách nhưng cô không nghĩ việc nghiên cứu là lí do duy nhất làm anh sao nhãng lúc này.

Cô đặt ngón chân vào vết lún chạy dài trên luống cày thẳng qua mảnh đất của con đường. “Để nhớ lại những bánh xe ngựa của người Roma lăn dưới con đường nhỏ này. Tôi không để ý nhiều đến bùn đất vì tôi biết cũng giống như đất cách hai ngàn năm trước đây”.

“Đây là hiệu bánh mì. Nói chung nó có vẻ rất giống với hiệu bánh mì ở chỗ chúng ta.” Anh đưa cô vào tòa nhà. Có một hốc tường rất sâu để đặt lò nướng bánh trên tường. Cô có thể hình dung được những người nướng bánh ở đây, và những người hầu đến để mua các ổ bánh mì cho gia đình họ. Cô cũng có thể tưởng tượng ra nỗi kinh hoàng của họ khi gần đó ngọn núi lửa Vesuvius phun ra một đồng tro khổng lồ và nỗi đau đớn của họ khi nó dừng chân ở thị trấn này và chôn vùi Pompeii và tất cả mọi người sống ở đây.

Những du khách khác cũng đi bộ dọc theo những con đường được khai quật. Hầu hết mọi người đều có hướng dẫn viên, nhưng cô không cần ai cả. Cô đã có Elliot, anh giải thích tất mọi thứ cho cô.

Họ thấy mình đứng ở mép hố mới đào. Công việc đã được tiếp tục sau giấc ngủ trưa. Từng hàng những người đàn ông di chuyển giỏ đất theo dây chuyền, chậm chậm khai quật đồ cổ. Những người khác đẩy những chiếc xe đất nhỏ đến bên ngoài bức tường thành phố. Thị trấn dần được phục hồi từng phần một.

“Tôi hi vọng người ta ghi lại tất cả những gì mà họ tìm thấy.” Cô nói. “Nếu theo cách cô hiểu thì đó mới đúng.”

“Trong quá khứ họ đào chỉ để tìm của cải, nhưng bây giờ từng mảnh gốm, từng viên gạch đều được chứng minh bằng tài liệu.”

“Khi họ đào để tìm của cải, những điều đó không được ghi lại sao?”

“Nhà vua giữ bản kiểm kê về tài sản của họ rất kỹ lưỡng và hoàng đế của Naples từ lâu đã cho rằng Pompeii là tài sản của họ. Tất cả gỗ từ cuối thế kỷ đều không có cơ sở khoa học, nhưng bất kì giá trị nào cũng được ghi chép cẩn thận.”

Cô bước đến miệng chiếc hố mới đào. Đồ trang sức nhỏ đập nhẹ vào đùi cô như bức bối đòi cô chú ý. Sáng nay cô suýt quên đem theo nó. Cô chỉ nhớ đến nó khi Elliot để cô ở lại để đi buộc xe ngựa cho chặt lại.

Đó là những niềm vui thích mà người đàn ông đã mang đến cho cô. Bây giờ đồ trang sức cứ va nhẹ vào đùi cô từ sâu trong túi váy. Đập, đập, đập. Đừng quên tại sao cô lại ở đây.

Cô nghi ngờ rằng Elliot cũng cảm nhận được sự kích thích này, một loại gì đó rất khác. Anh đã rời khỏi nước. Anh cũng vì một số lí do. Một khi công cuộc nghiên cứu của anh ở Pompeii hoàn thành, sẽ là bao lâu trước khi anh chuyển sự chú ý của mình đến mục tiêu khác?

Cô mong có thể giúp anh làm công việc này thật nhanh. Ở Naples cô đã rất bức khi anh giả định rằng cô nên chỉnh sửa cuốn hồi kí. Anh hành động như là trách nhiệm của anh đối với cha mình còn quan trọng hơn trách nhiệm của cô đối với cha cô. Bây giờ, cô không thích trách nhiệm của mình làm ối bất hòa giữa hai người tăng lên.

Ánh nắng đã dịu bớt. Những lần im lặng giữa họ trở nên dài hơn theo bóng râm.

Họ dừng bước. Cùng nhau nhìn về phía những hố đào.

Cô nghĩ lại về những tuần qua. Quan hệ giữa hai người sẽ còn kéo dài thêm m ngày nữa. Ít nhất là đến khi họ trở về Naples. Tuy nhiên, sẽ không như vậy. Họ sẽ không thể đùa nghịch với cuộc sống của người khác và thoát khỏi những trách nhiệm. Cô sẽ không thể không để ý đến việc cô là ai.

“Anh nên tìm người quản lý,” Cô nói. “Anh nghiên cứu ở đây mà.”

Anh không trả lời ngay. Anh chỉ đứng đó, khoảng cách gần gũi vẫn có thể gây ảnh hưởng đến cô. Sự xuất hiện của anh không chỉ kích thích thể xác của cô. Sự gần gũi thân mật không cần đem để làm cô xúc động. Nó đang lan nhẹ trong cơ thể cô, báo trước rằng suy nghĩ của họ hoàn toàn trùng hợp nhau. Nó làm cô cảm thấy nhói buốt như buổi sáng nó siết chặt trái tim cô vậy.

“Đúng vậy, có thể là trong thời gian này.” Tay anh gần cô hơn. “Hãy đến đây, tôi sẽ giới thiệu cho cô. Ông ấy chắc biết được mối quan hệ giao du của mẹ cô.”

***

Những người công nhân không phản đối khi Elliot chỉ cho Phaedra xem những hố đã được khai quật. Nhưng họ đứng lại và quan sát. Elliot biết sự chú ý của họ đều tập trung vào người phụ nữ đang đi bên cạnh anh. Chiếc mũ không giấu mái tóc hung đỏ và sắc đẹp của cô. Phaedra rất đặc biệt thậm chí ngay cả khi cách ăn mặc khác lạ của cô làm chúng trở nên bình thường hơn. Ở bữa tiệc tối, khi mặc rất thời trang, cô đã thu hút được sự chú ý của tất cả đám đàn ông.

Một người đàn ông bê bê đất tiến lại gần họ, nhưng nhìn áo choàng và mũ thì rõ là ông ta không đào một mình. Đôi mắt đen nhanh chóng dò xét kẻ không mời mà đến. Nụ cười của ông ám chỉ rằng ông đã quyết định mời chào chứ không hề trách mắng.

“Buongiorno, signore, Madame” Ông hơi cúi xuống. “Người Anh?”

“Vâng, tôi xin lỗi vì đã tự ý vào đây. Tôi là Huân tước Elliot Rothwell và đây là...” anh lưỡng lự về lời giới thiệu được nói khá thường xuyên trong những ngày qua. Một là gọi cô là vợ để hạ thấp chủ nhà, hai là để trình diện cô như thế đối với người đàn ông đáng kính này. “Đây là cô Phaedra Blair. Chúng tôi đang tìm Michele Arditi, người quản lý ở đây. Ông ấy không có ở viện bảo tàng. Họ nói với chúng tôi rằng hôm nay ông đi thăm những hố khai quật.”

“Tôi là Michele Ardi rất vui và vinh dự khi anh tới đây, Huân tước Elliot. Ngài Greenwood cho biết rằng, anh sẽ đến một tuần trước, và tôi lo là có điều gì đã xảy ra. Tôi lấy làm tiếc vì đã không ở Portici khi anh đến đó nên anh đã không được vào.”

“Đường không xa lắm, và tôi rất vui khi được ngắm trang trại ở Portici.”

Elliot chưa bao giờ gặp Arditi. Lần trước khi anh đến người quản lý không có ở đây. Arditi có vẻ là một người đàn ông đáng ngưỡng mộ, có đủ tự tin vào địa vị của mình để tỏ ra thân thiện mà không hề tỏ ra là bề trên.

Arditi chỉ tay về phía những người đang đào xới đằng sau ông. “Có rất nhiều cái mới để xem đây. Tôi lấy làm tiếc rằng một số thứ không phù hợp với phụ nữ, và địa hình cũng khá nguy hiểm nữa.” Ông nhìn Phaedora thật lâu khiến cô phải tham gia. “Ngài Greenwood nói rằng cô cũng đến và cô là con gái của Artemis Blair.”

“Vâng”

“Tôi biết bản dịch từ Pliny của cô. Không, có thể về sắc thái thì nó hay như bản dịch xuất sắc nhất của Ý, nhưng đối với một người phụ nữ nước Anh thì sự lựa chọn của cô ấy thật ấn tượng.”

Phaedora đón nhận lời khen không rõ ràng này một cách nhã nhặn. “Có lẽ tôi sẽ xem những khám phá phù hợp với một người phụ nữ. Sau đó ngài Elliot sẽ thưởng thức phần còn lại, còn tôi sẽ lui vào nhà nghỉ bên ngoài tường kia.”

Arditi nghĩ đây là ý tưởng rất hay. Dích thân ông sẽ làm một chuyến thưởng ngoạn xung quanh tòa nhà chưa được đào xới.

Họ xem xét xung quanh đền của Fortuna và những thứ đồ nát khác gần chợ. Họ dành đủ thời gian để nhìn kỹ những bằng chứng đầu tiên của Insulae, hay những ngôi nhà, trên Via di Mercurio, một phát hiện gần đây làm cho các nhà sử gia thấy cuốn hút. Sau đó Arditi đưa họ đến ngôi nhà của Pansa. Ông giới thiệu cho cô một trang sử dài quá trình phục hồi của nó trong khi những người đàn ông được trang bị vũ khí đang quét dọn tường rất cẩn thận.

Khi họ xuất hiện ở trong nhà, ông gọi người làm công đến và nhấn nhủ gì đó.

“Tôi vừa gọi Nicola d’Apuzzo, kỹ sư mới gần đây và là người quản lý việc khai quật,” Ông giải thích. “Anh ấy sẽ chỉ cho hai người bất kỳ thứ gì mà hai người muốn xem, thưa ngài Huân tước Elliot. Anh được chào đón ở lại đến khi khu di tích đóng cửa vào buổi tối, và trở lại thường xuyên nếu anh muốn trong những ngày tới. Tuy nhiên, tôi thấy bắt buộc phải nói rằng tôi không nghĩ cô Blair sẽ tìm được ngôi nhà nghỉ phù hợp ở đây. Vì vậy cho phép tôi được đưa ra ý kiến này được không: tôi sẽ tiễn cô về Portici? Sau đó anh có thể đến thăm cô ấy ở viện bảo tàng. Tôi sẽ hướng dẫn anh đến một nơi ở tạm thời, ở đó có nhiều thứ thích hợp với hai người hơn.”

Họ đồng ý với kế hoạch của Arditi. Người quản lý vừa đến, Arditi đưa Elliot đến chỗ anh. Sau đó đưa tay cho Phaedora. Elliot nhìn họ đi xa, thấy Arditi đã bộc lộ sự mến mộ cô gái trẻ như thế nào trong sự chăm sóc của ông. Những lời nịnh nọt hoa hòe của ông bay trong bụi.

Anh cười vụng về vì một chút ghen tuông, anh cảm nhận khi nhìn Arditi nhìn cô. Đã đến lúc cần học cách đóng cửa lại một lần nữa, hoặc anh sẽ không nhớ những lời mà anh nghe hôm nay. Câu hỏi đặt ra là liệu anh có còn dám để cánh cửa mở hé như thế không.

***

Portici là nơi hội tụ của rất nhiều những biệt thự tráng lệ từ phía tây của ngọn núi lửa Vesuvius, tất cả đều được trưng bày theo kiểu cổ điển nổi tiếng vào cuối thế kỷ. Có vẻ như tất cả những ngôi nhà tuyệt vời nhất của Anh được tập hợp lại và xếp hàng dài trên con đường dẫn ra biển.

Khi Michele đề nghị đưa Phaedora về viện bảo tàng, cô không từ chối. Cô chờ một cơ hội tốt khi ông đánh bóng tài hùng biện của mình bằng những câu chuyện về những phát hiện các dụng cụ do con người làm ra và đại loại như thế.

Ông làm cho chuyến đi dài ra theo ý muốn của ông nhưng cuối cùng cũng đến lúc kết thúc. Elliot vẫn chưa đến viện bảo tàng, và còn ít nhất một tiếng nữa trước khi màn đêm buông xuống. Ngài Arditi chỉ cho cô thấy điều đó và mời cô cà phê trong phòng làm việc của ông.

Một người phụ nữ đứng đắn chắc chắn sẽ không đồng ý ngay cả khi ngài Arditi tỏ rõ sự bảo vệ rất hào hiệp. Nhưng, cô không đứng đắn trong cảm nhận bình thường nhất.

“Ngài Elliot nói rằng ông là người quản lý, nhưng như tôi thấy ông không thực sự tham gia vào công việc khai quật,” Cô nói sau khi ông đưa cô vào vầm việc rộng rãi của mình. Những di chỉ Pompeii cổ đại đang ở trên kệ.

“Các kĩ sư và người quản lí sẽ giám sát và điều hành việc khai quật và các công việc trùng tu. Tôi kiểm soát công việc kinh doanh của khu di tích và viện bảo tàng nơi mà chúng ta đang ngồi.”

“Ông sống ở đây lâu chưa?”

“Từ năm 1807. Tôi được bổ nhiệm bởi Napoleon. Khi ông bị đánh bại và chế độ hoàng gia được khôi phục, người ta lại sai tôi tiếp tục làm.” Giọng nói của ông, muốn nói rằng Hoàng đế biết những người quản lí giỏi hơn khi ngài nhìn thấy họ. “Những phương pháp này được phát triển bởi người Pháp. Chúng tôi có khả năng đưa ra những kiến nghị thay đổi đầu tiên về việc khai quật nên được triển khai như thế nào. Tuy nhiên với sự trở lại của Bourbons, - Hoàng đế cuối cùng đã không ủng hộ công việc của chúng tôi. Tám năm trước chúng tôi chỉ còn lại mười tám người khai quật. Nhưng ngài đã nhìn thấy được ích lợi từ việc trùng tu lại thành phố và đã làm nó một cách đúng đắn. Đó là lịch sử của chúng tôi. Gia sản của chúng tôi”.

Ông nói về đề tài này rất lâu. Ông giảng giải cho cô nghe về phương cách chính xác và vai trò quan trọng của ông trong việc góp phần làm cho Pompeii được như ngày hôm nay. Tất cả những lúc đó cô để tay buông lỏng trên váy, trên vật nhỏ nhỏ trong túi của cô.

Khi sự tích cực của ông về chủ đề này cuối cùng cũng trở nên mờ nhạt dần, cô bắt đầu nói đến vấn đề cô thực sự muốn ông giải thích một cách chi tiết.

“Thưa ngài Arditì, tôi phân vân không biết ông có thể cho phép tôi nói thêm một chút về chuyên môn của ông không? Tôi có mong muốn đặc biệt về điều này. Và tôi không nghĩ tất cả những người đàn ông đều làm cho tôi cảm thấy thích hợp.”

Lòng mày của ông nhướn lên. Lòng bàn tay của ông ngửa lên ám chỉ sự khiêm tốn. “Tất nhiên, cô Blair, nếu tôi có thể giúp.”

Cô lấy đồ trang sức ra khỏi túi. Cô đặt nó lên bàn. “Tôi được biết nó từ Pompeii. Và nó được tìm thấy trong đồng đồ nát và nó là đồ cổ. Tôi nghĩ ông sẽ biết được đó có phải là sự thật hay không.”

Đ thu hút sự chú ý của ông. Ông nhìn chằm chằm vào nó một lát, sau đó cầm lên và mang đến bên cửa sổ. “Cô lấy nó ở đâu?”

“Tốt hơn là tôi không nên nói.”

Ông kiểm tra đồ trang sức thật kĩ lưỡng, nghiêm nghị nhìn từng họa tiết trạm trổ. “Thật tiếc khi phải nói với cô rằng đây là đồ giả. Một cái rất đẹp. Vẫn còn một số khác nữa nhưng chúng tôi vẫn chưa biết ai làm những cái này. Tôi nghĩ một trong những người phục hồi làm việc ở đây rất lâu đã làm những đồ này, dù họ là ai đi chăng nữa thì họ cũng rất khéo léo. Họ đã không làm nhiều và bán một cách bí mật để được nhiều tiền. Có một số nhà buôn không thận trọng mua những thứ đồ này mà không hỏi.”

“Ông có chắc chắn đây là đồ giả không?”

“Chắc chắn như một người đàn ông có thể chắc chắn.”

Điều đó không chắc chắn như cô mong muốn. “Cho phép tôi hỏi làm thế nào mà ông biết được điều đó? Để sau này tôi có thể tránh bị lừa dối cho những nhà buôn không thận trọng.”

“Tôi biết. Việc của tôi là phải biết. Nếu nó được đào lên, bề mặt của chạm trổ sẽ sần sùi hơn. Nó quá sáng, quá hoàn hảo. Kiểu bài trí cũng vậy - Nếu là vàng thì sẽ có một số dấu vết, và không nhẵn nhụi như thế này. Tuy nhiên, tôi chắc chắn biết được điều đó vì tôi đã trông coi khu di tích này gần hai mươi năm rồi. Khoảng mười lăm năm trước, chúng tôi sở hữu tất cả đất bên trong bức tường thị trấn để bảo đảm rằng di sản không bị phân tán. Tôi muốn nói chắc chắn rằng bất kì đồ vật nào do con người cổ đại làm ra đều được ghi vào mục và đếm cẩn thận, không một vật nào bị mang đi bởi Pompeii trừ khi chính tôi mang chúng đến đây hoặc đến Naples.

”Có thể nào nó đã được đào lên trước khi ông tới đây? Khi mà những cách thức này không khoa học bằng?”

“Đây là một vật rất có giá trị. Ngày xưa những vật được làm bằng đất sét rất phổ biến và những vật bị vỡ có thể bị ném ra từng mảnh nhưng không nhỏ lắm. Nếu những người thợ ăn trộm những vật này họ sẽ bị treo cổ. Không, nó là đồ giả. Tôi rất tiếc phải nói điều này.”

Cô đưa tay ra để lấy đồ trang sức. Ông gần như miễn đưa nó cho cô, nhưng cuối cùng ông đặt nó lên lòng bàn tay cô.

Viện bảo tàng trở nên tĩnh lặng. Arditi nhìn ra cửa sổ. “À! Xe ngựa của ngài Elliot đang đến rồi, tôi phải nhắc anh ấy rằng chỉ có rượu vang mới làm dịu cơn khát cháy cổ. Ở Pompeii, thậm chí đất cũng đặc biệt.”

***

Elliot cho rằng Arditi biết ông ấy nói gì. Anh nâng cốc để làm dịu cơn khát khi anh và Phaedora dùng bữa tối trong nhà nghỉ ở Portici.

Cũng có khá nhiều du khách nước Anh ở đó cùng với họ. Họ sống trong hoa lệ khi thăm nơi khai quật và thưởng thức sự mến khách của những nhà quý tộc Neapolitan, tránh xa cái nóng ở Naples.

Khi đó, anh đã thuê hai phòng. Anh không gọi cô là vợ. Anh không nhận ra vị khách nào nhưng rất có thể một trong số những đồng hương nhận ra anh hoặc nhận thấy cô Phaedora Blair rất lạ.

Nhưng lại cũng có thể không. Cô mặc váy xanh đến cho bữa tiệc tối. Cô giải thích đó là một trong những áo choàng bình thường của cô. Cô cũng cột tóc hợp thời trang hơn kiểu cuốn bình thường mà cô thường cuốn ở Paestum. Sự giản dị này có thể giúp Phaedora che giấu hiệu quả hơn. Anh nghi đó là ý muốn của cô.

“Anh đã biết được điều mà anh muốn biết chưa?” Cô hỏi.

“Rồi, nhưng mai tôi sẽ trở lại đó.” Và anh vừa mới biết được khá nhiều. Dần dần sự tập trung của anh đã hướng tới những khám phá và tâm trí anh đã ẩn náu ở những niềm say mê này rồi. Người hướng dẫn đã giúp anh hứng thú tham gia vào thảo luận về những thứ còn lại, hỏi ý kiến của anh và bàn bạc về nguồn gốc cuối cùng của một số đồ vật do bàn tay con người làm ra.

Sẽ rất tốt nếu anh say sưa nghiên cứu trở lại, anh đã bỏ bằng nó lâu lắm rồi. Anh bị sao nhãng quá nhiều bởi Phaedora. Điều mà trước đây chưa bao giờ xảy ra, và cũng chính điều ấy đã nói lên sức mạnh của người phụ nữ kì lạ này. Tuy nhiên, hôm nay con người kia của anh đã tỉnh giấc, vươn mình và lấy lại sức sống mới. Anh rời Pompeii mãn nguyện hơn cả lúc anh mới bước vào, cảm thấy là chính mình nhiều hơn những tuần trước.

“Còn. Tôi cho rằng cô cũng đã biết được điều mà cô muốn biết.”

“Điều gì làm anh nghĩ như vậy?”

“Cô có lí do để đến đây và số phận đã cho cô cơ hội để hỏi người mà có thể trả lời cô tốt nhất. Tôi không nghĩ cô đã bỏ lỡ cơ hội.”

“Vâng, tôi đã hỏi ông ấy. Tôi cũng đã nhận được câu trả lời.”

“Có phải nó là những đoạn khác trong cuốn hồi kí không?”

Biểu hiện của cô như thể việc anh đề cập đến cuốn hồi kí đã làm cho cô buồn vậy. Anh nhận ra rằng, đây là lần đầu tiên họ đề cập đến vấn đề này từ khi ở trong tòa tháp.

“Mẹ tôi đã để lại cho tôi một vật trang sức. Bà nói nó từ Pompeii.” Cô giải thích, “Cha tôi biết ở đây đã có sự gian lận, những người đàn ông khác đã bán chúng ẹ tôi. Và dĩ nhiên tôi cần biết vì nó rất quan trọng về mặt giá trị.”

“Nếu nó là đồ giả, cô có nghĩ phần còn lại những gì cha cô viết về người tình của mẹ cô đáng tin hơn không?”

“Có.”

25. Chương 15 Phần 2

“Nếu như thế vì lợi ích của cô, tôi mong nó là thật.”

“Nhưng thật không may, ngài Arditì đã nói rằng chắc chắn nó không phải là đồ cổ. Nó là đồ giả, và ông ấy cũng cho biết rằng những đồ trang sức như thế này được làm và bán từ lâu rồi.”

Cô dùng thìa múc những viên đá cô mới yêu cầu mang đến. Suy nghĩ dường như cuộn xoáy trong tâm trí cô, còn sự pha chế lạnh lạnh cuộn lên trong miệng cô.

“Mathias cho tôi biết tên của hai người buôn hàng biết mẹ tôi. Tôi nghĩ rất có thể họ sẽ biết nó là thật hay giả. Anh nhìn này, còn có những người khác nữa. Bố tôi còn ám chỉ đến một kế hoạch gian lận, và nhiều người có liên quan đến kế hoạch này.”

“Sẽ rất khó để xác định ông ta là ai, dù cô có biết được tên của ai đi chăng nữa.”

“Tôi sẽ tìm được cách. Tuy nhiên, tôi không nghĩ đến chuyện này. Arditì đã khiến tôi băn khoăn. Tôi không chắc tôi tin ông ấy.”

“Cô đến đây để tìm ý kiến của chuyên gia. Cô đã nhận được ý kiến từ một trong những chuyên gia giỏi nhất thế giới. Và bây giờ cô không tin ông ấy?”

“Ông ấy đã rất bối rối khi nhìn nó. Ông ấy có lí do chính đáng để nói dối. Nên ít nhất có thể ông ấy cần phải nói rằng không có cái gì bị mất hoặc thất lạc trong mấy chục năm qua.”

Cô vừa tìm thấy bằng chứng và rất chắc chắn về nó, nhưng bây giờ cô lại đang phủ nhận nó. Anh không biết có phải do cô muốn đồ trang sức này có giá trị hay cô không muốn thừa nhận rằng Armetis đã làm trò cười ột kẻ ngốc. “Phaedra, tôi hi vọng cô không quá khờ khạo mà buộc tội ông ấy vì điều đó.”

“Tôi không muốn buộc tội bất cứ ai. Tôi sẽ tìm sự thật ục đích của bản thân mình.”

Anh băn khoăn không biết cô có thực sự hiểu mục đích của bản thân cô là gì không. “Như vậy nếu việc tìm kiếm của cô cho thấy sự nghi ngờ thì sao? Không cần lời buộc tội để vu khống một người tốt. Chỉ cần nói thầm là đủ rồi.”

Cô nhìn xuống phần thức ăn còn lại, nhanh chóng tan vào vùng có nhiều kem. Anh ghét cái cách cô nhìn tất cả mọi thứ trên thế giới này như người vợ vừa bị trừng phạt và bây giờ đang giấu suy nghĩ của mình vậy.

Một suy nghĩ chưa được giải tỏa. Đôi mắt cô ươn ướt khi ngược nhìn anh. Chưa kết thúc đâu, chúng ta vẫn còn có thời gian. Một ít thời gian trước khi chúng ta nói về sự thật, sự tử tình và những người đàn ông tốt.

Nỗi buồn của cô làm anh xúc động. Anh thấy hối hận khi đã nói ra những lời đó. Anh ước họ có thể đợi mãi mãi trước khi nói lại về những vấn đề này.

”Tôi xin lỗi, Phaedra. Bỏ qua cuộc tranh luận cũ nhè và bắt đầu cuộc tranh luận mới khi chúng ta có thể. Mặt trời Ý có lẽ sẽ làm cho tôi cảm thấy nhàn rỗi và điên lên nhưng tôi không muốn ngăn ánh sáng này sớm hơn cần thiết. Liệu tôi có nên nói với cô những gì mà Arditì bảo cô không xem được hôm nay không nhỉ?/font>

Cô đồng ý lời đề nghị nhẹ nhàng ấy. Một nụ cười tinh nghịch làm cho nỗi buồn của cô tan biến. “Tôi có thể tưởng. Rốt cuộc, tôi đã được đi xem những phần giới hạn của bộ sưu tập hoàng gia.”

“Tôi băn khoăn không biết bộ sưu tập ở Naples có phù hợp với những bức họa đang treo trên tường ở Pompeii hay không. Tôi thấy sự sáng tạo của những bức họa này rất ấn tượng. Tôi không nghĩ chỉ sự mô tả giản đơn có thể làm được những điều như thế.”

“Hãy nhìn xem? Đó là lí do tại sao thật không công bằng khi phụ nữ bị loại ra. Chúng tôi không phải là những đứa trẻ. Đàn ông muốn nghĩ rằng chúng tôi sẽ bị sốc và cảm thấy bị xúc phạm nhưng thực ra chúng tôi hiếm khi như vậy. Anh có nghĩ người ta cũng nên cho phép tôi đi không?”

Hầu như không. Anh đứng dậy và đưa tay cho cô. “Thật quá bất công. Những ngôn từ không làm cho các bức họa mang tới sự công bằng, nhưng có lẽ biểu hiện của nó sẽ thỏa mãn sự tò mò của cô.”

Cô không do dự. Không một ai khác để ý tới sự phỏng đoán trước của cô ngoài anh. Anh luôn luôn biết được. Niềm khao khát chân thành của cô làm dấy lên niềm khao khát của chính anh. Khi sở hữu cô, anh trở nên ám ảnh.

Anh đưa cô đến phòng ngủ của chính anh, không phải phòng ngủ của cô. Nó không đơn giản như những phòng gần đó cả về kích cỡ và cách trưng bày nội thất.

Anh không quan tâm đến bất kể điều gì ngoài sự thèm muốn được gần cô. Trong bữa tối, họ đã tránh một cuộc tranh cãi. Tuy nhiên, anh cảm nhận rằng nó sẽ trở lại. Đó là những bất đồng về sự ham muốn, về tương lai của mối quan hệ giữa hai người và ý nghĩa của chính những bất đồng ấy, về quyền của anh và sự tự do của cô. Anh không thể gọi tên những gì mà hai người đã chia sẻ cùng nhau, và anh cũng không nghĩ rằng cô sẽ đồng ý với bất kì sự ràng buộc nào của anh đối với cô.

Anh đóng cánh cửa lại phía sau họ, rồi thấp nển. Phaedra quan sát. Chỉ cái nhìn chăm chú của cô đã khiến anh thấy thèm muốn hơn. Đêm nay, trông cô rất bình thản như dáng vẻ anh thấy khi đến thăm cô trong căn hộ ở Naples. Dáng vẻ ấy đã đánh thức con người bản năng trong a

Nó gọi lên trong anh những niềm khao khát mới. Niềm khao khát muốn gây ấn tượng sâu sắc với cô, muốn ôm và sở hữu cô. Lúc này trông cô quá từng trải và tự chủ đối với ham muốn của mình. Những thách thức ấy toát ra từ con người cô: Anh muốn có tôi, nhưng điều đó chỉ có thể xảy ra khi tôi cho phép.

Điều đó cũng có nghĩa là cô có thể không cho phép nữa.

Lý trí của Elliot cũng biến mất khi anh thấp nển cuối cùng. Cô đợi và sẵn sàng chia sẻ niềm vui thú. Trao bất cứ thứ gì mà cô có, trao thể xác, tâm hồn, và từ bỏ tất cả những gì cô đã chọn.

Elliot nhận thấy khái niệm từ chối là khái niệm không thể chịu đựng được bây giờ.

Của anh, sự sở hữu, ít nhất là đêm nay. Bây giờ, mọi thứ hoàn toàn là của anh và do anh.

Phaedra bảo Elliot cởi giúp cô chiếc váy xanh. Họ đã chốt khóa cửa để không phải bận tâm về những người phục vụ ở bên ngoài. Chiếc áo choàng của cô đã thể hiện những bất tiện của nó.

Cô nghĩ anh sẽ kéo dài công đoạn cởi váy cho cô, nhưng anh lại để mặc cô ở đó và bước tới chỗ khác. Cô liếc nhìn anh trong khi cố gắng cởi váy và cúi xuống cuộn đôi tất dài. Anh bình thản cởi quần áo của mình.

Đêm nay thật khác. Anh thật khác. Có lẽ hương thơm từ cơ thể anh nói lên sự mong đợi.

Sự khác biệt này làm cô mất tập trung. Cô nhìn anh tuột áo choàng dài và cởi áo sơ mi. Sự khêu gợi thể xác hùng hực trong mắt anh. Những ngọn lửa dục vọng cũng đang bùng cháy trong cô. Người đàn ông này không có vẻ như say khi anh bị kích thích. Trái lại, hình như niềm say mê khiến anh trở nên nguy hiểm hơn.

Nếu cô không hiểu rõ về anh thì đêm nay có lẽ cô sẽ rất sợ vì sự nguy hiểm ấy. Dù sao cảm giác sợ hãi cũng khiến cô trở nên run rẩy khi cảm nhận thấy cơ thể mềm yếu khi phải đối mặt với sức mạnh. Cô đã nhận ra đó là cái gì. Đó là bản năng xa xưa của người phụ nữ. Nó cổ kính hơn cả những đổ nát mà họ đã đến thăm, nó tồn tại rất lâu mà không ai biết được, từ khi chưa có các thành phố và chưa có các nền văn minh, và bây giờ đây, nó sống dậy trong cô, một con người vẫn coi thường các luật lệ.

Anh cởi xong quần áo trước. Cô nghĩ sau đó anh sẽ giúp cô. Nhưng trái lại anh chỉ đứng ngẩn. Cô cố gắng tỏ ra chủ động với ý định của mình, nhưng cái nhìn chăm chăm của anh làm cô chệnh choáng. Cô không thể không nhìn đến nơi anh đứng, chỉ cách cô đứng mười lăm bước chân, trông anh rất tự tin vào sức mạnh thể xác của mình.

Cuối cùng cô đã cởi xong áo lót. Lần đầu tiên cô cảm thấy e thẹn vì cơ thể trần truồng của mình. Cô nhìn anh, đợi anh đến gần và ôm cô.

Elliot ngẩn nhìn lâu hơn. Không phải nhìn cơ thể cô mà nhìn vào đôi mắt cô. Đôi mắt anh sâu thẳm, nóng hổi và mạnh mẽ, nó có quá nhiều góc cạnh khiến cô không thể thấy hết được. Và đúng như vậy, nếu cô không biết về anh rất rõ trước đó, thì có lẽ cô đã run rẩy sợ hãi. Nhưng điều đó nhanh chóng trở thành những điều rất nhỏ so với sự kích thích đang hùng hực trong cô.

“Hãy lên giường, Phaedra.”

Niềm khao khát của cô chùng lại khi nghe anh yêu cầu. Cơ thể cô run lên. Rõ ràng đêm nay anh đang là người điều khiển. Dĩ nhiên, nó giống như trong những bức ảnh mà cô đã xem. Vẫn như vậy...

“Tôi biết sẽ không có sự cảm dỗ hay nghi lễ nào ở đây.”

Cô nói cố để làm cho tâm trạng đỡ hồi hộp.

Anh không đáp lại.

Cô trèo lên giường. Anh bước đến, cô mong anh nhanh chóng nằm trong vòng tay cô. Cô hi vọng điều mong muốn đêm nay sẽ đến nhanh và sẽ thật mạnh mẽ. Đó sẽ là một trong những niềm hạnh phúc ngắt ngây nhất khi cảm giác khoái lạc của họ bùng cháy. Cô không quan tâm tới điều đó. Cô chỉ cảm nhận sự khát khao quần quại trong cô mong anh đáp trả.

Anh không nằm cùng cô. Thậm chí còn không hôn cô nữa. Anh túm lấy mắt cá chân cô và lắc cơ thể cô khiến cô trượt sang một bên.

Những hành động này làm cô ngạc nhiên.

“Cách này có vẻ giống với phong cách người La Mã cổ đại hơn phải không nhỉ chúng ta nên đợi sự thể hiện của nó.”

“Tôi tin rằng chúng ta sẽ không thể đợi lâu như thế được.”

Thật là sai lầm khi nói như vậy. Cô biết rằng khiêu hài hước của anh đến cùng với sự nóng bỏng và mạnh mẽ.

“Cẩn thận với những yêu cầu của tôi. Những bức biếm họa cho thấy có một người đàn ông đang cùng gái điếm.”

“Tôi sẽ không hiểu nhầm đâu. Tôi biết anh không coi tôi như vậy.”

Cô thấy mất kiên nhẫn đối với anh, dù anh làm thế nào đi nữa. Anh đã khêu gợi và cám dỗ cô không cần nhiều mơn trớn.

“Nếu tôi coi cô là người như vậy. Tôi nghĩ mình sẽ cảm thấy thỏa mãn hơn trong những tuần tới. Tôi muốn khóa ”con điếm” của tôi ở một nơi thật xa để không một thằng đàn ông nào có thể trông thấy cô ta, chỉ có tôi là người duy nhất. Thế nhưng tôi sẽ không bao giờ muốn hủy hoại một người phụ nữ như vậy.”

Anh đã thể hiện sự khác biệt mà cô cảm nhận được đêm nay. Sự thành thật của anh làm cô ngạc nhiên. Cô biết, bản năng thôi thúc anh muốn chiếm giữ nhưng anh luôn có khả năng chiến thắng con yêu quái đó.

Anh dang rộng hai chân cô ra và quỳ xuống giữa chúng. Cô nâng người lên cao, và nhìn xuống, quan sát từng ngón tay anh chậm chậm vuốt ve cơ thể cô. Sự mơn trớn nhẹ nhàng lan khắp cơ thể cô với cái run rẩy ngọt ngào khiến răng cô siết chặt.

Một lần nữa, bây giờ sự kích thích chỉ ở trên đùi cô. Cô nhắm mắt trước những gì đang xảy ra với mình, trước những bằng chứng hiển hiện của việc anh có thể anh hướng tới cô như thế nào chỉ với cái chạm rất nhẹ.

Thêm một lần mơn trớn nữa. Lần này ảm áp hơn. Anh hôn đùi cô gần đầu gối, sau đó gần lên trên và gần lên trên nữa. Anh gập đầu gối cô lại để miệng và tay có thể thực hiện việc khám phá tốt hơn.

Cô nhìn xuống cơ thể mình xem cách anh làm tình. Anh mơn trớn chân cô như cái gì đó rất đẹp mà anh yêu quý vô cùng. Như báu vật vậy.

Sự khoái lạc làm cô sợ, làm cô mất phương hướng. Toàn bộ cơ thể cô dường như phản ứng lại một cách mãnh liệt, đặc biệt là những vị trí gần với những nụ hôn. Trái tim cô rộn ràng trong sự ham muốn và sự khó chịu khó tả đang ngày một tăng lên. Cô cảm nhận thấy cái gì đó ướt át đang tràn ra ngoài cơ thể, thấm đẫm trên quần áo ngủ.

Anh mơn trớn lên trên nữa, phía cao nhất của đùi, sau đó nhẹ nhàng và tinh tế, anh ấn tay vào trong cô. Cô nghiêng rằng để kìm nén cực cảm này. Tiếng rên phát ra,

Anh giữ tay ở đó, rút ra rồi lại ấn vào, tạo ra một sự đau đớn ngọt ngào. Hơi thở và những nụ hôn vẫn vương vấn trên đùi cô.

Tay anh chuyển động, chạm vào đó mạnh hơn. Hơi thở cô nghẹn lại trước sự dữ dội của cảm giác mà anh tạo ra.

Anh hôn cô gần hơn. “Cô sẽ không ngăn tôi đâu”.

Cô hiểu ý anh là gì. Cô cảm nhận thấy sự gần gũi thể xác. Cô biết được điều đó vì bản năng của cô van nài anh làm như vậy. Anh không yêu cầu. Nhưng lời nói của anh như là mệnh lệnh.

Cô không thấy sợ, không trách móc. Cô không ngăn cản anh. Cô không muốn làm gián đoạn điều đó. Sự mờ trớn của anh kích thích cô, lưỡi của anh tàn phá cô. Cô rên rỉ, quằn quại tìm kiếm sự thỏa mãn. Cô thét lên trong cơn cuồng nộ những khám phá thực sự của anh bắt đầu.

Giường chuyển động, không phải, mà là người cô chuyển động. Anh vào sâu trong cô, quá mạnh, quá nóng bỏng. Cô cố ngóc đầu dậy từ đồng màn nhìn anh đứng bên cạnh giường. Anh giữ đùi cô quanh hông mình. Sự thể hiện hoàn hảo của anh khiến cô ngây ngất.

“Hãy nói đêm nay cô là của tôi đi Phaedra.”

Cô buột miệng định nói như vậy. Nhưng thấy rằng đó chỉ là lời thỉnh cầu của đối tác, xuất hiện từ sự vui thú. Lời hứa của cô sẽ chấm dứt khi buổi sớm mai đến. Và nó sẽ không có ý nghĩa gì.

Nhưng sự nóng bỏng trong đôi mắt anh và giọng nói khẳng định chắc nịch cho cô thấy rằng anh đang rất nghiêm túc. Những nụ hôn của anh và từng cử chỉ sờ nắn luôn hướng tới mục đích kiểm soát cơ thể cô nhiều hơn. Sự khác biệt của anh đêm nay đã lộ diện rõ mồn một.

Anh biết cô sẽ không nói. Anh cũng không yêu cầu cô nói lần nữa. Nhưng dù sao đi nữa anh cũng tha thiết mong cô nói, và anh chắc chắn rằng cô hiểu anh khi anh làm như vậy.

***

Trời đã mờ sáng. Phaedra ngồi đọc sách bên ánh đèn nền bên giường của Elliot. Cô ngước nhìn lên, cảm thấy khâm phục người đàn ông mà cô đã mong đợi. Anh ngồi ở cái bàn rộng, cái bàn anh đã lấy được từ chủ nhà này nhờ sức cuốn hút của mình.

Anh có vẻ như không nhớ rằng cô đang trong phòng ngủ của anh. Anh đưa tay qua thép giấy và viết những dòng rất dài.

***

Họ đã ở Portici một tuần. Elliot trở về Pompeii khiến cô trở thành một bà chủ nhàn rỗi. Những chuyến viếng thăm thành phố cổ đã làm sống lại bản chất nhà sử học trong anh. Anh kết bạn với Nicola d’Apuzzo và nhiều lần nhà quản lý này tham gia cùng họ bữa tối. Những buổi đêm dài như thế trôi qua, tâm trí của Elliot đang say sưa với những trang sách lịch sử.

Elliot có vẻ như không vội trở về Naoles. Cô băn khoăn không biết liệu có phải do công việc nghiên cứu và việc viết lách của anh đang tiến triển tốt hay không. Cô không thể lơ đi việc này, mặc dù cô đã cố gắng kiểm soát bản thân, nhưng những gì cô làm chỉ là để giết thời gian khi chờ đợi anh về.

Và rồi anh cũng trở về. Trong anh rất hoàn hảo với sự cân đối và vẻ đẹp nam tính không thể chối cãi được. Nó không phải là khuôn mặt rất điển trai như những khuôn mặt được yêu thích ở nước Anh. Nhưng sự thể hiện của anh mang đậm chất mạnh mẽ tinh tế. Cô nhìn thấy mắt anh sâu thẳm ám chỉ sự mạnh mẽ và thận trọng của lí trí, những điều mà Phaedra Blair không thể xâm phạm được.

Trông anh có vẻ luộm thuộm, anh vẫn thường như vậy. Áo sơ mi thì để hở ngực, tóc thì rối tung vì thói quen vuốt tóc ra đằng sau bằng những ngón tay một cách vô thức. Những lọn tóc đó thường loạn lên và thả xuống lông mày tạo thành những vòng cung dày dầy về bên rốn.

Đêm đầu tiên ở Portici, cô thức dậy nhìn thấy anh ngồi ở bên giá rửa mặt. Anh vừa đẩy cái chậ để vĩa nước vào mặt sau đó lấy bút và mực. Cô nhận ra ngay rằng anh đang ở trong phòng cách ly sự quấy rầy và sự xâm phạm của cô sẽ không được chào đón, thậm chí có thể còn bị phản ứng.

Vì vậy cô đợi, như cô đã từng làm, chờ đến khi anh xuất hiện và sẵn lòng cùng cô.

Tuy nhiên cô chờ đợi với cả linh tính và sự không kiên nhẫn. Quyển sách chính là lí do khiến anh gác lại tất cả những việc khác. Khi dòng cảm hứng xuất hiện trong lòng một tác giả thì sẽ thật ngốc nếu ngăn cản dòng cảm hứng đó lại.

Cô chẳng có lý do nào để nán lại ở đây. Dĩ nhiên là trừ một lý do duy nhất là con người anh. Cô đang đợi anh. Chìm đắm trong sự kích thích và khoái lạc. Bản thân sự chờ đợi khiến cô nhớ lại việc sống với tư cách là người vợ. Sự ấm áp của cơ thể anh, sức mạnh của những cái ôm siết chặt khiến cô quên mất việc khi nào thì sự chờ đợi này kết thúc.

Lúc này cô bắt đầu nhận thấy mấy cái nháy mắt đã làm anh thức tỉnh. Anh ngã người ra đằng sau, phe phẩy cây bút lông vũ trên cằm, suy nghĩ thêm, viết thêm rồi anh đặt cây bút xuống.

Anh ngoái đầu lại. Lọn tóc dày rơi xuống lông mày.

“Cô đã dậy rồi à?” Anh đứng dậy và đi đến bên giường.

Cô đã thức dậy được hơn một tiếng rồi. “Không cần phải dừng viết lại vì tôi đâu”.

“Tôi xong rồi.”

“Tiến triển tốt chứ?”

“Thật ngạc nhiên là rất tốt. Tôi không hi vọng sẽ làm được nhiều hơn là viết một số chú ý ở đây, nhưng trái lại tôi đã viết được hai chương.”

“Khung cảnh đã gợi cảm hứng cho anh. Anh không đoán trước điều này sao?”

“Tôi không nghĩ rằng cảm hứng do khung cảnh tạo nên có thể so sánh với người con gái mà tôi khao khát. Tôi đang băn khoăn không biết tôi có thể hoàn thành cuốn sách này không.”

Cô nghĩ về những điều tốt đẹp và cả những điều không tốt đẹp trong lời.

“Để khát khao được thỏa mãn cần có cách để làm cho sự quyến rũ trở nên âm ỉ. Tôi có nhiệm vụ buộc cô làm việc chăm chỉ hơn để theo kịp tôi”.

“Tôi thật sự biết ơn khi anh đã không làm như vậy. Anh có nghĩ mình đã làm như vậy không?”.

Cô có muốn những điều đó không? Thực sự cô không muốn tách anh ra khỏi công việc viết lách và những cuốn sách. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận rằng tuần qua họ đã cùng nhau chia sẻ những điều rất rất dễ chịu.

Nói rằng đêm nay cô là của tôi. Và đêm mai. Và tất cả các đêm khi chúng ta bên nhau. Đối với anh, chỉ riêng sự khoái lạc không tạo nên thỏa mãn. Cô chưa bao giờ nói cô là của anh nhưng anh tin cô đã là của anh rồi. Anh không sai. Không hề sai. Vì cô vẫn luôn ở đó, để anh thỏa mãn niềm khao khát chiếm hữu.

Bây giờ nhiệm vụ của cô trong câu chuyện tình này là chờ đợi, cô đợi những cái chạm nhẹ vào môi, lướt xuống má và xuống nữa. Cuối cùng cô chờ đợi người đàn ông lịch lãm dồn mọi sự chú ý đến mình. Cô chờ đợi những sự rộn ràng trong trái tim của một cơ thể khát khao, mong muốn.

Trái tim cô giờ đã trở nên rộn ràng hơn, cảm giác đó không còn lơ lửng trên không nữa mà bây giờ dường như đã ở đâu đó trong ngực cô, tận sâu trong trái tim cô. Nó sẽ tràn khắp cơ thể. Nó sẽ kích thích những cảm giác không thể cưỡng lại được và những ham muốn điên cuồng, nhưng nó không bao giờ tĩnh lặng.

Và thỉnh thoảng khi họ nằm bên nhau, hôn thật chậm, cái cảm giác mong đợi những bài học về tình ái, những bài học đã choán hết những đêm gần đây của họ, thì cô lại thật sự muốn khóc.

Cô ôm anh chặt hơn để anh đừng mơn trớn lại. Cô không hiểu được cái cảm xúc ấy- cảm xúc nhớ nhung tha thiết. Nhưng nó không có nghĩa là cô muốn ném trái tim mình vào đó mãnh liệt hơn, đau đớn hơn.

Cũng có thể chính những bài học đã mang điều đó đến với cô. Những bức bích họa bí mật ở Pompeii đã viết lên những bài thơ khêu gợi xác thịt. Là một “sinh viên” của Elliot, cô đang ở thế bất lợi. Cảm giác thích thú tinh tế của sự dâng hiến lặp đi lặp lại quá thường xuyên, bây giờ đã ảnh hưởng đến tất cả niềm vui thú khác của cô và có lẽ cũng ảnh hưởng đến cả những cái khác nữa. Elliot không lợi dụng quá nhiều như những ông vua nhưng cô có cảm giác chẳng hơn một nô lệ.

Cô ôm anh chặt hơn, chặt đến mức có thể. Mũi cô chạm vào vai anh và hít thật sâu hương thơm của cơ thể anh. Cô chỉ biết rằng cô sẽ nhớ khoảnh khắc này mãi mãi. Hàng thập kỷ trôi đi, anh sẽ quên niềm lạc thú của mùa hè này, nhưng cô luôn có thể sống lại đúng từng phút giây như thế.

Suy nghĩ mang lại chút bình yên cho sự sợ hãi đang run rẩy trong ngực cô. Cảm xúc của cô trở lại bình thường. Miệng cô lần tìm đôi tai anh. “Chúng ta không thể ở đây mãi mãi.”

Anh không đáp lại. Cô nghĩ có lẽ lời thì thầm yếu ớt của cô đã quá chậm. Lúc đó anh đã dang rộng vòng tay của mình cho đến khi vòng hết toàn thân cô, mạnh mẽ gắn cơ thể cô lại với anh.

“Chúng ta sẽ trở lại Naples nếu cô muốn.” anh nói.

Cô có muốn điều đó không? Không nhiều lắm, đủ để cô có thể nói không, nhưng cô chống chế: ” Chỉ là tôi muốn giải quyết một số thứ”.

Anh nhìn xuống cô, cử chỉ ấy giống với lúc cô nhìn thấy anh ngồi viết ở bàn. “Naples là một thành phố có hại cho sức khỏe vào mùa hè. Tôi muốn cô ở lại đây để tránh xa những nguy hiểm ở đó.”

“Tôi có một số việc cần phải đến đó cũng giống như anh vậy.”

Nụ cười mơ hồ buồn buồn của anh khẳng định rằng cô vừa mới đề cập đến những điều rất khó nói. Cô nghĩ rằng cô đã kiểm tra được cái gợi ý lóe lên rất mạnh mẽ trong đôi mắt của Rothwell.

Hành động tiếp theo không thể không xảy ra, sự bùng cháy của những cơn khát, dù anh vẫn hôn cô say đắm, nhưng ánh mắt anh lộ những nét buồn. Có lẽ cô nghĩ rằng nếu cô cứ ở đây, thuộc về anh, cô sẽ quên cô là ai và cô phải làm gì.

Cô chờ đợi anh yêu cầu mình xé bỏ cuốn hồi kí. Sẽ không có thời điểm nào thích hợp hơn lúc này để yêu cầu điều đó. Cô suýt nữa đã tình nguyện làm điều đó. Những lời hứa của cô đối với cha mình, và những đề nghị về tài chính của tòa báo có vẻ như rất xa vkhông đáng kể khi cô nhìn vào trong đôi mắt anh.

Anh không yêu cầu gì cả. Trái lại anh hôn cô. Không có yêu cầu nào hay bất cứ điều gì khác trong tất cả những gì anh thể hiện với cô đêm nay.

26. Chương 16 Phần 1

Chương 16

Cái nóng bốc ra từ những tòa nhà ẩm thấp. Ánh nắng làm ủi ẩm ướt từ các vịnh ở xa xa bốc lên. Tháng Sáu không phải là tháng đẹp nhất để tới thăm Địa Trung Hải.

Phaedra đưa khăn cầm tay lên che mũi khi có chiếc xe ngựa đi qua. Người đánh xe ngựa dừng lại ở chỗ sang đường, tỏa ra mùi rất khó chịu. Ông ta to tiếng trao đổi cái gì đó với một người đàn ông đi ngang qua. Nó bắt đầu bằng một lời chào nhưng Phaedra nghe có vẻ như giọng nói trở nên nghiêm trọng hơn.

Elliot rời mắt khỏi cuốn sách, ngược nhìn lên và lắng nghe. Đôi mắt anh kèm theo sự lo lắng. Anh quay lại, mở cửa sập, rồi nhìn cô.

“Tôi hi vọng đó không phải là cuộc cách mạng.” Cô nói.

Elliot lại nhìn ra cửa sổ. “Đang có dịch sốt rét. Nó rất hay xảy ra ở Naples vào mùa hè tới. Cô không thể quay trở về Tây Ba Nha.”

“Các căn hộ ở đây rất thoáng khí và...”

“Chúng ta sẽ đến Palazzo Calabritto ngay bây giờ. Thư kí tòa công sứ Anh sẽ bố trí những căn phòng sạch sẽ hơn cho chúng ta ở.”

Anh nói rất tự tin, giọng nói quả quyết của người đàn ông đưa ra quyết định về kế hoạch và biết được đó là kế hoạch đúng, thích hợp. Đó không phải là giọng khuyến khích tiếp tục tranh luận. Đó cũng không phải là giọng mà cô quen nghe. Mặc dù thỉnh thoảng những lúc trên giường cô cũng đã nghe cái gì đó tương tự, trầm lắng hơn và nhẹ nhàng hơn, nhưng cũng đều mang dáng dấp của sự ra lệnh và kiểm soát.

Anh đã không muốn trở về Naples quá sớm. Cô đoán được những trách móc của anh về sự mất kiên nhẫn của cô khiến cho cả hai cùng phải chịu dịch bệnh tai hại như thế này. Nhưng trái lại anh đã đợi một hồi lâu để cô có thể đưa ra ý kiến phản đối, và khi cô không nói gì cả, anh lại bắt đầu đọc sách.

Đường phố có vẻ như thưa thớt hơn. Bệnh sốt rét hay cái nóng đã ngăn những người đi bộ dạo chơi trên những công viên đẹp để hướng ra biển. Xe ngựa của họ quay lại và đi rất nhanh qua cổng vòm rộng và cao của Palazzo Calabritto, đến nơi cao nhất của sân trong tòa nhà.

“Tôi sẽ đợi ở đây,” Cô nói. “Sự xuất hiện của tôi bên cạnh anh sẽ chỉ làm ọi thứ rắc rối, và lúc đó anh sẽ cảm thấy bất tiện.”

“Tôi sẽ không thấy bất tiện. Tôi sẽ không để cô tiếp tục nghĩ như vậy đâu.” Sự quả trách xuất hiện, chỉ có điều nó xuất hiện vì chính ý nghĩ của cô. Anh lấy lại bình tĩnh và tiếp tục với những lập luận hợp lý hơn. “Nếu tôi đi vào đó một mình sẽ thuận lợi hơn trong xử lý các vấn đề xã hội, vì vậy mà tôi sẽ không hi vọng cô đi cùng.”

Cô chắc chắn rằng hôm nay anh không có ý tỏ ra giống như một người chồng. Cô nghi ngờ thái độ này của anh xuất hiện từ khi họ trở về thành phố này.

Cô không nhắc anh rằng bây giờ cô không phải là người phụ nữ chấp nhận sự chỉ bảo hay cần sự nâng niu chiều chuộng. Tóm lại việc muốn giữ mãi những tưởng tượng ngọt ngào của niềm say mê và ở đó không có quá khứ, không có tương lai là điều rất tự nhiên. Có thể ngay lúc này đây anh đang muốn nắm giữ cô thật chặt nhưng dần dần anh cũng sẽ buông lỏng ra thôi.

Và sớm muộn gì điều đó sẽ xảy ra. Lúc này, nỗi nhớ nhà đang làm trái tim cô quặn thắt, làm cô trở nên quá yếu đuối đến nỗi không thể vẽ nên các ranh giới hay kiềm chế mình trong những nỗi oán giận về tâm lý.

Anh đã một mình đi vào trong đó lâu hơn cô nghĩ. Cô không quan tâm. Tòa nhà xây bằng đá tạo ra cảm giác mát mẻ cùng với những cơn gió nhẹ từ vịnh thổi vào qua chiếc cổng hình vòm

Khi anh quay trở lại, dáng vẻ của anh đầy bí hiểm với bất kì ai ít tiếp xúc, nhưng với cô, cô đã hiểu anh rất rõ. Cô để ý thấy sự bối rối đang ẩn dưới nụ cười của anh. Cô nhìn thấy những cảm xúc phức tạp sâu trong ánh mắt anh.

“Gần như tất cả mọi người đã rời thành phố. Họ đến những trang trại ở quê hay đến các hòn đảo.” anh nói. “Tôi được hướng dẫn đến một căn hộ vừa mới bị bỏ trống vì một gia đình người Tây Ban Nha đã chuyển đi. Nó sẽ phù hợp cho chúng ta trong một vài ngày ở đây.”

Một vài ngày. Đúng vậy, đó là những từ mà cô nghe rất rõ ràng. Quyết tâm mạnh mẽ khiến cảm của anh co lại giống như người đội trưởng phải ra các mệnh lệnh mà cấp dưới không đồng ý

“Những căn hộ đó ở đâu? Tôi hi vọng nó không ở ngoài thành phố.”

“Chúng ở ngay trên Chiaia. Họ nói với tôi đó là phòng ngủ dành cho nữ hoàng.”

“Tôi nghĩ anh đã dùng biện pháp ẩn dụ khi nói nó phù hợp với nữ hoàng.”

Phaedra bước đến bệ cửa sổ cao, nhìn ra vịnh. Phòng khách rộng và dài của tòa nhà tạo nên khung cảnh rất đẹp. “Nếu tòa lâu đài này dành cho nữ hoàng trong những ngày bà đến đây viếng thăm và gây sự chú ý của công chúng, thì anh nên biết rằng nó quá sang trọng đối với tôi.”

“Có thể dùng được, dù nó có sang trọng hay không. Quận này thưa thớt người hơn và bệnh sốt rét không ảnh hưởng đến nó.”

Thư kí tòa công sở đã đưa cho Elliot những địa chỉ rất tốt khác ngoài toà lâu đài này, nơi nữ hoàng Caroline đã sống trong suốt khoảng thời gian bà đến Naples khi bà là còn là một công chúa.

Tuy nhiên, việc có Phaedra trong tòa lâu đài này đã rất hấp dẫn Elliot. Trong cuộc đời mình cô ít biết đến xa hoa. Anh muốn được nhìn thấy cô ở đó, ôm cô vào lòng trong phòng ngủ thật rộng rãi với những lớp màn rủ thêu sợi bạc, những nệm thêu hoa, và những cây nền mạ vàng.

“Ở đằng sau có một khu vườn rộng, ngay bên ngoài phòng ăn tối.” anh nói

“Một cái vườn. Vậy thì nó cũng không khác nhiều lắm với những phòng mà chúng ta đã thuê.”

Không khác lắm với những phòng trọ mà họ đã cùng thưởng thức những bức bích họa lúc chập tối trước khi họ làm tình với nhau trên những tấm vải lanh đơn giản nhưng sạch sẽ. Căn phòng này chờ đợi họ những thú vị khác lạ.

Phaedra cởi mũ và đặt nó lên bàn. Anh cho rằng điều này thể hiện sự đồng ý của cô. Cô ngồi trên ghế sofa với những tấm thảm hoa hồng bao quanh. Màu sắc của vải làm àu đen của váy cô thật nổi bật. Anh ước giá như họ có thể ở đây đủ dài để anh có thể thưởng thức vẻ đẹp của cô ở mọi khung cảnh, mọi tư thế.

Anh cần phải thuyết phục cô rằng làm tình nhân của con trai Huân tước có cái lợi của riêng nó. Cô sẽ không bao giờ kết hôn, và anh cũng vậy, vì thế chuyện tình này có thể tiếp tục mãi mãi khi nào hai người còn muốn nhau. Không có một lý do nào cho sự tồn tại của cảm giác nặng nề của anh mấy ngày trước. Không có một lý do nào cho cảm giác mất mát đáng nguyên rủa đã bao trùm lấy họ như sương mù.

“Liệu ông ấy có trở lại thành phố không?” cô hỏi. “Jonathan Merriweather. Ông ấy đi đảo Sip đã về chưa nhỉ?”

Câu hỏi của cô như sự đáp trả không có ý tứ gì đối với suy nghĩ của anh. Thực ra Elliot, chúng ta vẫn chưa quyết định được ai trong chúng ta sẽ thoái thác sự ràng buộc, lời hứa hẹn, và trách nhiệm đối với gia đình.

“Tôi không biết tại sao khi này cô lại từ chối đi vào tòa công sứ cùng tôi, vì cô biết được tất cả những gì tôi định làm.”

“Tôi không muốn sự xuất hiện của tôi làm anh xa rời mục đích của chính anh ở đó.”

“Tôi đến để xin lời khuyên tìm phòng ngủ thôi.”

Những lo lắng trong mấy ngày qua đã phủ mờ sự thỏa mãn mà anh cảm nhận mấy ngày hôm nay, đặc biệt trong chuyến đi ngắn đến đây từ Portici. Dĩ nhiên là cô biết điều đó. Sự mệt mỏi tinh thần của con người thường nhanh chóng làm quên đi tất cả niềm hạnh phúc.

“Đúng vậy, ông ấy đã trở lại thành phố.”

“Có lẽ ông ấy sẽ phải chịu trách nhiệm với những yêu cầu của anh.”

“Tôi chắc chắn rằng ông ấy sẽ như thế. Tôi vừa nói với ông ấy gặp tôi vào ngày mai. Chúng ta sẽ sớm giải quyết được những điều vô lý này.”

Nụ cười của cô nói cho anh biết rằng cô hiểu cảm giác của anh. Cũng có chút gì đó cảm thông. Rất nhiều thứ đã thay đổi kể từ khi họ rời thành phố, nhưng không phải là lời hứa bảo vệ danh tiếng

Ánh sáng mờ mờ chiếu vào mắt khiến cô trở nên thật ngốc nghếch. “Anh nói ngày mai ư? Chúng ta sẽ phải làm gì cho ngày mai bây giờ?”

Tòa công sứ Palazzo Calabritto được thiết kế bởi nhà điêu khắc Vanvitelli, là một tòa nhà không lồ cao chót vót với các họa tiết rất cổ điển, được xây dựng vào thế kỷ trước, bây giờ nó được sử dụng làm nhà cho tất cả các nhân vật đặc biệt của nước Anh ở Naples.

Merriweather là một người đàn ông trông rất giống người Anh. Tóc vàng hoe, cao, trông ông hồng hào và rất đầy đặn, ông có thể là chân dung của một địa chủ ở một đất nước thịnh vượng. Ông tương phản với tất cả những người dân ở Naples và người ta chắc chắn có thể nhìn thấy ông ở khoảng cách hàng dặm khi ông đi dạo.

Ông đón Elliot ở phòng riêng của toàn nhà Palazzo. Trước đây họ đã gặp nhau, giống như tất cả những người thuộc tầng lớp quý tộc hay làm như vậy ở nước Anh. Ông mời Elliot cả phê cho thấy ông ta nghĩ đây chỉ là một cuộc gặp xã giao.

“Tôi được biết cậu đã tìm tôi khi tôi đang ở đảo Síp.” Merriweather nói, khi họ đã ngồi xuống ghế sofa. “Tôi lấy làm tiếc là đã không có ở đó. Mùa hè ở Naples không mang lại cảm giác dễ chịu, nhưng tôi có thể giúp đỡ cậu điều gì đó. Có phải cậu đến đây vì mối quan tâm về lịch sử?”

“Đó là một lý do.”

“Tôi nghĩ cậu đã biết tương đối về vấn đề này. Tuy nhiên, nếu tôi có thể giúp được gì, hãy nói cụ thể cho tôi biết, à, cà phê của cậu đây. Nói cho tôi biết về đám cưới của anh cậu, và tình hình của Easterbrook.”

“Easterbrook vẫn như vậy và đám cưới của Hayden thực sự là niềm hạnh phúc cho cả gia đình.”

Merriweather sở hữu một khuôn mặt hơi nhợt nhạt. Là một nhà ngoại giao, ông đã học được cách kiểm soát những gì thể hiện trên khuôn mặt, nhưng cái khiếu hài hước dù thế nào cũng toát lên khuôn mặt ấy. Phản ứng của ông với những người thuộc dòng học Easterbrook hay đám cưới nhanh và khá kín đáo của Hayden không rõ ràng lắm.

“Tôi đến đây vì công việc liên quan đến lịch sử, nhưng tôi cũng nói đến các vấn đề của gia đình. Đó là vấn đề thứ hai mà ông

“Làm ơn hãy nói cụ thể cho tôi biết và tôi sẽ tận dụng khả năng ảnh hưởng của mình bằng bất cứ giá nào tôi có thể.”

“Tôi nghĩ ông quen với Richard Drury, người đã qua đời mùa đông năm ngoái.”

Merriweather cười bí hiểm. “Rất may, tôi biết ông ấy.”

“Trước khi ông ta mất, Ngài Drury đã viết hồi kí.”

“Vậy sao? Sẽ thú vị để đọc đây.”

Nụ cười của Merriweather không thay đổi một chút nào, đó là một dấu hiệu tốt.

“Tôi nghe nói nó rất dài và chi tiết, Nhà xuất bản giữ chúng và dự định sẽ in chúng mà không cắt bỏ cái gì, trừ khi có những chứng cứ được đưa ra chứng tỏ rằng đoạn nào đó là sai. Vì những sự kiện trong hồi kí thường là rất riêng tư, nên những chứng cứ như thế sẽ rất khó cho bất cứ ai muốn thu thập.”

“Tôi nghĩ điều này có thể khiến một số người cảm thấy khó chịu. Hồi kí thường như vậy. Tôi mong cuốn sách sẽ có ở đây. Chúng tôi thích những cuộc nói chuyện phiếm thú vị.”

“Nhưng thật đáng tiếc, ông Merriweather, như người ta đọc được trong cuốn hồi kí thì ông là một trong những chủ đề người ta bàn tán?”

“Tôi sao?” Khuôn mặt như mất hồn của ông trở nên nhăn nhúm thể hiện sự thất vọng khó tả. “Tôi hầu như không..”

“Đó là một bữa ăn tối cùng với Drury và Artemis Blair cách đây đã nhiều năm, sau khi ông trở về từ Cape Colony.” Ông ta thực sự cảm thấy khó chịu. “Có vẻ như trí nhớ của Drury đã làm ông thất vọng, Giá như ông không tham dự bữa tối đó, vì đó là một sai lầm.”

Merriweather cau mày hơn, trong trạng thái rất bối rối và phủ nhận. Sau đó khuôn mặt ông giãn ra. Ông ta đội chiếc mũ trùm đầu lên và liếc mắt nhìn về phía Elliot thật lâu

Sự im lặng kéo dài, Elliot chờ đợi. Cảm giác nặng trĩu càng ngày càng trở nên khó chịu. Không, đó không phải là cảm giác nặng nề, nó là sự trống rỗng, một khoảng không rỗng.

“Gia đình tôi - Easterbrook nói riêng - quan tâm tới sự lí giải về câu chuyện Drury kể trong bữa tối hôm đó.”

Merriweather khịt mũi “Rất có thể.”

Đó không phải là lời đáp mà Elliot chờ đợi. Thời gian trôi chậm lại. Thực tế là Merriweather đã không thừa nhận cuốn hồi kí.

“Drury đã viết gì về bữa tối đó?” Merriweather hỏi.

Elliot nói cho ông ta nghe những gì mà Phaedra đã kể với anh

Merriweather lắc đầu. “Khí thật. Họ có nhắc đến tên tôi, anh nói như vậy phải không? Anh có chắc chắn không?”

“Có, chỉ có mình ông, theo như tôi được biết. Không phải viên tướng đã chết, không phải người bị tình nghi, và cũng không phải bất cứ thành viên nào trong gia đình tôi. Tuy nhiên..”

Trông ông ta có vẻ thật sự lo lắng. Gần như là thất vọng. “Nếu nó được xuất bản và nói rằng tôi..” Ông liếc nhìn xung quanh phòng, kiểm tra xem có ai biết được cuộc gặp của hai người không, vì điều đó cũng có nghĩa là danh tiếng của ông đang gặp nguy hiểm

Elliot để thời gian cho ông ta cân nhắc tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Thực tế của cuộc nói chuyện đã được khẳng định, nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm quyết tâm của anh làm sáng tỏ vấn đề. Dù cho có thể những điều được nói trong đó là đúng sự thật, và chứng tỏ rằng những hành động của cha anh đúng là như thế - rất có thể chúng chỉ làm anh cảm thấy chán nản.

Ông cố gắng gạt những suy nghĩ kinh khủng sang một bên, nhưng nó lại cứ xuất hiện choán ngập lấy tâm trí anh, bóng đen cùng với giọng chữ rủa.

“Như tôi đã nói, nhà xuất bản sẽ xóa bỏ một phần của cuốn hồi kí nếu ông nói rằng trí nhớ của Drury là không chính xác.”

“Họ Easterbrook đã trả tiền cho nhà xuất bản để họ có sự lựa chọn tuyệt vời như thế sao?”

“Nếu như nhà xuất bản thấy rằng những điều đó là đúng và thực sự công bằng t không cần phải trả. Nếu cuốn hồi kí có lỗi sai thì không có lí do nào để những người tốt bị hại.”

27. Chương 16 Phần 2

Meriweather đứng dậy và bước đến cửa sổ, nhìn xuống sân. Ông ta đứng ở đó, bất động hồi lâu.

Elliot cố gắng thích nghi với sự thay đổi vừa mới xảy ra trong căn phòng. Anh vừa mới đến đây để tìm sự thật những bây giờ anh lại đóng vai trò của một kẻ xảo quyệt. Anh vừa đưa ra sự lựa chọn giữa việc danh tiếng bị hủy hoại với sự cứu vớt đối với Meriweather.

Tất nhiên, Meriweather có thể đồng ý. Ông ta có thể thề rằng trí nhớ của Drury về cuộc nói chuyện ấy là sai, rằng không có sự thông báo sai nào về cái chết ở Cape Colony. Họ sẽ cười và trên đùa về tư tưởng cấp tiến cũ kĩ và trí nhớ tồi. Phaedra sẽ làm những gì mà cô hứa với anh. Hồi kí sẽ được in ấn mà không có bất kì sự ám chỉ nào về những tình tiết đáng buồn.

Như trái lại, không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo và âm u như trong nhà mồ. Sự thật lớn hơn những gì đã được nói ở bữa tối hôm ấy. Quyết định của Meriweather là sẽ không thay đổi sự thật.

Viên sĩ quan đã bị bắn chết. Ai đó đã nhận tội

Cầm của anh trở nên căng hơn. Anh không thể phủ nhận khả năng cha anh đã làm việc này

Anh thấy ngạc nhiên khi phải thừa nhận rằng ông đã phủ nhận điều đó trong bao lâu. Và việc ông tự lừa dối bản thân mình khó khăn như thế nào. Anh biết được rằng cha anh có thể rất tàn nhẫn. Anh biết được điều đó vì dòng máu di truyền tồn tại trong lòng các anh trai của anh và rõ ràng là trong cả anh nữa.

Những rốt cuộc thì Elliot vẫn phải ở đây. Anh bình tĩnh đợi sự lựa chọn của người đàn ông. Anh giờ đây hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông này. Tâm trí của anh đang tìm cách làm thế nào để giải quyết vấn đề một khi Merriweather thừa nhận đó là sự thực.

“Ai đại diện cho nhà xuất bản?” Merriweather phá vỡ sự im lặng, có lẽ ông hi vọng rằng điều kinh khủng này sẽ tìm được bằng chứng có sức thuyết phục hơn.

Elliot đi tới bên cửa sổ. Nếu anh đang dụ dỗ người đàn ông này vào sự lựa chọn khủng khiếp như thế, thì chỉ ít anh cũng

“Con gái của Drury, Phaedra Blair.” Anh giải thích nguyên do tại sao cô lại có quyền thừa kế này.

Merriweather nhắm mắt lại. “Ồi! Chúa ơi. Cô ta đã đến thành phố này.”

“Cô ấy vẫn ở đây. Ông có thể nói chuyện riêng với cô ấy. Không cần phải thừa nhận lời tuyên bố của ông trên giấy tờ.”

“Cô ta đã tới thăm tôi và tôi..”

Phaedra đã không nói gì cho Elliot về việc cô đã làm cách gặp Merriweather.

“Ông đã gặp cô ấy rồi sao?”

“Tôi...Những công dân nước Anh đến đây đều nghĩ rằng đây là nhà của họ. Họ thường yêu cầu tôi..mà tôi không thể.”

Ông đã từ chối Phaedra vì cô ấy không thuộc loại người mà một nhà ngoại giao phải nhọc lòng quan tâm tới. Không giàu, không vị thế, không quý tộc, khó có thể chấp nhận được. Elliot cảm thấy khó lòng thông cảm với Merriweather và tình thế tiến thoái lưỡng nan về vấn đề đạo đức của ông. “Cô ấy gọi cho ông khi nào?”

“Một tháng trước hoặc cũng có thể hơn. Tôi nhớ bởi vì ở mức độ nào đó cô ấy cũng nổi tiếng ở London và tôi nhận ra cô ấy và cô ấy..”

“Và sự lập dị rất cuốn hút của cô ấy phải không?”

Merriweather khẽ mỉm cười. “Điều đó thật khủng khiếp, Rothwell. Chắc chắn anh bận khoản tại sao tôi lại cân nhắc quá lâu.”

“Tôi nghĩ tôi hiểu được quyết định của ông. Tôi lấy làm tiếc rằng điều kiện này buộc ông phải có sự làm chứng. Tôi sẽ đi nếu ông muốn. Tôi cũng xin hứa rằng sẽ không một ai biết được là tôi đã có sự lựa chọn.”

Ông tỏ ra biết ơn về sự hiểu biết này. “Điều đó đè nặng lên vai tôi, anh thấy đấy. Cái chết. Có vẻ như bị làm sai lệch đi về hoàn cảnh là không đúng. Tốt hơn hết là nên làm sáng tỏ mọi chuyện, tôi đã nghĩ sẽ xóa tên viên sĩ quan bị nghi ngờ. Nhưng đối với trách nhiệm của mình, tôi lại thấy áy náy vô cùng. Đại tá không muốn trung đoàn của ông ta. Ông thở dài. ”Đó là một sai lầm khi tôi chấp nhận lời mời đến dùng bữa tối hôm đó. Ông Drury là một người thích chèn ép. Còn tôi rất tôn trọng bà Blair một người mẹ- Sự nồng nhiệt của bà chắc chắn đã bị chuyển đi xa của tôi làm mất đi..”

“Ông đã đúng khi tin họ.”

“Trừ việc Drury viết hồi ký của ông ấy phải không?” Ông thở dài. “Tôi hy vọng Easterbrook sẽ hiểu được ý tôi nếu tôi không đưa cho anh những gì anh muốn, và là một người biện hộ hữu ích nếu tôi có làm những điều đó. Tầm ảnh hưởng của ông ấy lớn hơn những gì người ta có thể nhận thấy.”

“Easterbrook không muốn tiếng tăm của gia đình mình bị đưa ra để đùa cợt trong những câu chuyện phiếm nhàn rỗi.”

“Câu chuyện phiếm nhàn rỗi ư, khỉ thật. Tôi biết tin đồn về cha của anh, và việc viên sĩ quan bị đày ra Cape Colony.”

Tất cả mọi người đều biết tin đồn này. Đó là sự thực. Elliot không thể hứa đứng về phía anh mình nếu những chứng cứ Merriweather đưa ra cũng đúng là sự thật.

Anh biết anh nên cố gắng tác động bằng sự ảnh hưởng của mình bây giờ, vì lợi ích của anh và của gia đình anh. Anh nên nói những gì còn mập mờ trong cuốn hồi ký cho Merriweather. Hoàn cảnh dẫn đến cái chết thật đáng ngờ nhưng không một ai biết được sự thật.

Merriweather cười cay đắng. “Khi tôi còn là một cậu bé, cha tôi thường cảnh báo rằng cái ngày khó khăn nhất sẽ tới khi danh dự phải đánh đổi bằng một cái giá rất đắt. Tôi luôn nghĩ rằng ông ám chỉ việc tôi có thể sẽ phải dọ súng tay đôi. Tôi không bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ bị ngã dưới chính lưỡi kiếm của mình”. Ông lắc đầu và thở dài nhiều lần. Ông quay lại và nhìn thẳng vào Elliot. “Tôi không thể chấp nhận được sự lừa dối.”

“Ông chắc chắn thế sao?”

“Đúng vậy, Chúa đã giúp tôi. Viên sĩ quan chết vì một viên đạn găm trúng ngực, và có lí do để nghĩ rằng người bạn của ông ấy phải có trách nhiệm về điều này. Tôi đã nói điều đó với Drury trong bữa tối. Bây giờ tôi không thể phủ nhận được điều đó.”

Họ trao đổi với nhau và cùng thừa nhận rằng Merriweather lựa chọn. Ông có vẻ như cảm thấy hài lòng với sự lựa chọn của mình và Elliot hiểu được tại sao

Elliot bước đi nhưng đột ngột dừng lại ở cửa. “Viên sĩ quan đó tên là gì?”

“Có lẽ tốt nhất nên dừng lại ở đó thôi, Rothwell.”

“Chắc chắn là như vậy nhưng tôi vẫn muốn biết tên của ông ta.”

“Wesley As be.”

“Điều gì đã xảy ra với ông ấy?”

Merriweather do dự. “Sau đó không lâu ông ta có rất nhiều tiền. Tài sản thừa kế. Ông ta bán hàm sĩ quan của mình và mua đất ở Suffolk. Một hai lần tôi đã nghĩ về việc kiểm tra tài sản thừa kế đó, nhưng tôi lại cho rằng điều đó sẽ chẳng giúp tôi có những đêm yên tĩnh nghỉ ngơi đâu. Nếu ông ta có ý định chạy trốn công lý thì bây giờ sẽ khó mà làm được gì để thay đổi điều đó. Như tôi đã nói hãy để mọi chuyện dừng lại ở đó thôi.”

***

“Una maritata? Cô vừa làm tôi bị thương nặng hơn viên đạn của Pietro rồi đấy. Tôi sẽ chết mất!”

Marsilio kêu vang cả khu vườn. Khuôn mặt điển trai của anh trở thành khuôn mặt buồn rười rượi. Mí mắt của anh sụp lại che đôi mắt đen. Tay anh ấn mạnh vào ngực

“Tôi không tin rằng nó hợp pháp. Chúng tôi không phải Cơ đốc giáo, anh nhìn xem. Nhưng, chúng tôi không thể giải quyết được vấn đề này cho tới khi chúng ta trở về Anh.”

“Nước Anh! Cô đi sao? Cara, tôi đã đấu súng tay đôi để có được cô. Tôi gần như sắp chết và tôi nghe được tiếng hát của các thiên thần. Bây giờ cô kết hôn rồi cô lại bỏ đi sao? Khi nào?”

“Sẽ sớm thôi.” Đúng vậy, cô nghĩ. Nhưng không quá đáng. Với sự khuyến khích của cô, anh gượng dậy. Anh bước đi và chỉ cho cô biết nó đã diễn ra như thế nào.

Anh rất đẹp trai, ăn mặc rất thời trang với những đường may tinh tế và màu sắc làm anh trông rất giống với các nghệ sĩ. Anh để tóc lượn sóng, đen và dài h hầu hết những con trai khác. Trưng diện một bộ râu hoàn chỉnh nhưng nó không làm anh trông già lên như anh muốn.

Cô quát cho anh khi anh diễn lại tình huống. Khi đến đoạn sắp bị bắn anh lại ngồi gần cô để biết cô cảm động đến nhường nào.

“Tốt hơn rồi,” Anh trấn an cô. “Nhưng, những lúc thế này, ôi...” Anh vặn thân mình và tỏ ra quẫn quại để chỉ cho cô thấy rằng anh sẽ nhớ về cô như thế nào.

Nụ cười của anh thật ảm áp. Anh chăm chú nhìn cô từ chân lên và dừng lại ở đỉnh đầu. “Tóc của cô. Tại sao cô lại cột nó lại vậy? Có phải anh ta đã buộc cô làm vậy?”

“Cột thế này sẽ bớt nóng hơn.”

Tay anh cởi cuộn tóc cho cô. “Nó buồn đấy, hãy bỏ nó xuống Cara. Tôi sẽ giúp cô.”

Cô đẩy tay anh ra xa. “Không. Marsilio, anh sẽ không...”

“Vậy cô hãy làm đi. Hãy để nó xuống và bay bay tự do như ý nghĩ của cô ấy. Cô sẽ làm điều đó vì tôi, không được sao?”

“Dĩ nhiên là cô ta sẽ không làm.”

Phaedra thấy lạnh người trước lời nói cộc lốc ấy. Giọng nói của một người đàn ông nào đó đã ngắt lời họ. Marsilio cũng vậy. Anh nhìn chăm chú sang bên phải rồi bên trái như thể đang cố gắng đoán xem lời nói khó nghe kia từ đâu phát ra.

Ngay đằng sau anh, như nó đã xảy ra. Tội nghiệp Marsilio vì đã không nhìn thấy Elliot đứng cách đó mười bước chân. Còn Phaedra thì hoàn toàn có thể. Cô thấy Elliot trông có vẻ ít nguy hiểm hơn khi Marsilio nhìn xung quanh.

Elliot bước lại gần phía họ. Marsilio bước từng bước ngắn tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Elliot nhìn xuống và cười. Đó không phải là nụ cười cải thiện tình hình. Marsilio cố gắng tỏ ra tự tin nhưng anh đã thất bại một cách đau khổ.

”Elliot, tôi rất vui khi cuối cùng anh đã trở lại. Đây là Marsilio. Tôi đã nói với anh, anh còn nhớ không?”

Nụ cười của anh không dễ chịu hơn. Ánh mắt sâu thẳm trở nên lạnh lùng. “Tôi luôn rất vui khi gặp một trong những người bạn của cô, Phaedra.”

Marsilio đã hiểu nhầm. Anh cười nhẹ nhõm và bắt đầu nói nhanh: “bạn của cô là một người bạn rất tuyệt và tôi đến - đến để nói hy vọng một ngày nào đó tôi có thể gặp lại những người bạn tốt như thế này.” Anh nhìn xuống chân. Anh huých nhanh khuỷu tay tới Phaedra. “Tôi sẽ đi bây giờ.”

“Tôi sẽ tiễn anh ra ngoài,” Elliot nói.

“Nhưng tôi không..”

“Tôi nhất quyết.”

Phải mất một lúc Elliot mới quay trở lại. Cô đợi trong vườn. Nếu họ có định làm tình ở đó thì những người hầu trong tòa nhà này cũng sẽ không thể biết được.

Giờ thì chỉ còn hai người. Anh làm chủ và bắt đầu chiếm lĩnh cô bằng miệng và tay. Cô cảm thấy váy của cô dần lỏng ra, và rơi xuống. Anh lướt nhẹ trên cơ thể trần của cô trong khu vườn yên ắng này khi những chú ong kêu vo ve và bay lượn trên không xung quanh những bông hoa nở rộ của mùa hè.

Anh ngồi trên ghế đã dài dựa vào cây và kéo cô vào lòng. Hôn vào cổ cô và lưỡi anh bắt đầu nghịch ngợm vú cô. Anh dần mơn trớn vuốt ve khắp cơ thể cô. Mỗi cái chạm như cổ tình phá hủy cái cơ thể ngọt ngào ấy.

Anh lướt nhẹ những ngón tay trên đầu vú cô cho đến khi cô trở nên quần quai. “Hãy thả tóc xuống. Cô đã không làm khi người kia yêu cầu nhưng bây giờ cô sẽ làm cho tôi.”

Cô đưa tay gỡ búi tóc ra. Đó là một sự yêu chiều mà cô dành cho anh. Dấu hiệu rất nhỏ của sự hiến dâng để giữ gìn danh dự cho anh

Từng cái chạm của anh khơi gợi cảm xúc của cô trong suốt khoảng thời gian đó, hứa hẹn mang lại cực cảm. Cô từ bỏ sự kiểm soát bản thân mình như cô vẫn thường làm. Cô để anh đặt cô lên lòng anh để đôi chân trần của cô vòng vào người anh và thả lỏng sau ghế

Cơ thể trần của cô đau nhói khi anh hôn lên khắp cơ thể cô và khi họ rộn rã cùng nhau trong giai điệu của nhịp tim. Cô bá bất kì cái gì có thể trong bóng tối dưới gốc cây, nhận và cho tất cả những gì mà họ đã cùng nhau chia sẻ.

28. Chương 17

Chương 17

Đêm đó trời mưa làm dịu đi cái nóng khủng khiếp. Elliot tỉnh kéo tấm rèm gấp nếp sạch sẽ và mát mẻ bên cửa sổ, ánh sáng buổi sớm bằng bạc rọi chiếu vào trong phòng ngủ của anh.

Anh với tay lấy cái áo choàng. Anh bước đến bàn viết, mở xem mấy trang sách. Đêm qua với một chút cảm hứng anh đã viết một mạch hàng tiếng đồng hồ. Bây giờ anh gần như không thể nhớ được mình đã viết những gì. Anh đọc nhanh vài tờ, cảm thấy ấn tượng vì chúng khá hay.

Anh nhìn giường. Phaedra đã ở đó khi anh bắt đầu viết, nhưng bây giờ. Cô ấy đi lúc nào nhỉ? Anh không thể nhớ được. Điều đó không hề giống với anh chút nào. Anh thầm oán trách vì đã không kiểm soát được mọi việc.

Đêm qua anh đã làm như vậy. Làm như thế là anh đã để lỡ mất một trong những đêm hoàn toàn tự do với Phaedra.

Anh bước ra ngoài hiên và bước tới cửa mở vào căn phòng của Phaedra. Khoảng cách giữa hai căn phòng của họ cũng gần giống như lúc họ ở Postano, chỉ rộng hơn và xa xỉ hơn mà thôi.

Phaedra không mặc quần áo ngủ. Cô chỉ mặc mỗi quần áo lót và nó đang trễ xuống. Tóc cô bay bay, lấp lánh trong ánh nắng nhẹ hắt vào phòng. Cô dựa lên hàng gối cao, và ngủ mà không hề hay biết anh vào.

Anh bước lại gần, ánh nắng lấp lánh làm phát ra những tia sáng nho nhỏ từ vật cô đang nắm trong tay. Anh nhẹ nhàng lấy ra khỏi tay cô. Đây chắc chắn là vật mà cô đã gìn giữ cả đời và để lại cho cô.

Nó rất đẹp, nổi bật với kỹ nghệ thủ công trên các họa tiết chạm khắc rất ấn tượng. Một hòn ngọc quý thời cổ đại với chất lượng như thế này sẽ rất giá trị. Anh mang nó ra cửa để kiểm tra nó kĩ hơn. Anh cảm thấy cô đã tỉnh và đang chú ý đến mình. Anh quay lại. Trông cô thật đẹp, và nổi bật bởi lụa và satin lộng lẫy của những chiếc gối.

“Cô đã bỏ đi?” Anh nói, ám chỉ đến sự vắng mặt của cô ở phòng ngủ của anh.

“Không, anh đã bỏ đi” Cô nói, làm anh nhớ lại sự sao nhãng mà anh đã không kiểm soát.

Anh đến bên giường. “Tôi thực sự hối hận vì đã làm như vậy.”

“Nó cho thấy anh là ai, ánh nắng có thể làm cho anh quên vài ngày hoặc vài tuần, nhưng anh sẽ không còn nguyên vẹn này nếu anh từ bỏ thế giới này mãi mãi chỉ vì tôi.”

Anh không quan tâm tới sự cảnh báo ám chỉ trong những lời cô nói.

Anh để vật trang sức lên giữa hai bầu vú. “Trông nó thật đẹp.”

“Nó thật đẹp phải không? Nhưng nó cũng đem lại cả những kí ức buồn.”

“Dù là đồ giả nó cũng không xấu chút nào. Giá trị của nó đã bị xâm phạm rất nhiều, nhưng tính nghệ thuật thì không.”

“Tôi không quan tâm đến giá trị của nó.”

Bây giờ anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô rõ hơn. Trông cô có vẻ rất mệt mỏi và buồn rầu. Có lẽ đêm qua cô ngủ quá ít.

Cô cầm đồ trang sức lên và nhìn chăm chú. “Đêm qua tôi đã biết được sự thật. Tôi đã tưởng tượng ra tất cả một cách dễ dàng. Những cuộc buôn bán kín đáo, những lời hứa bí mật, sự mãn nguyện của những người đã mua được vật hiếm này và nghĩ nó đã rẻ hơn giá trị thực rất nhiều trong khi không ai biết được nguồn gốc của nó là từ đâu. Đây là một kế hoạch rất tinh vi. Nếu người ta nói với người mua rằng những viên ngọc quý này từ Pompeii họ sẽ muốn có nhiều viên ngọc hơn thế nhưng phải thật bí mật vì họ đang mua đồ ăn cắp.”

“Cô nghĩ rằng có một kế hoạch.”

“Cha tôi nói là có. Gã lái buôn vạch ra kế hoạch này vừa tài giỏi nhưng lại cũng rất hung ác. Đó là cách mà ông kể về tay buôn nọ. Ông ám chỉ đến nguồn gốc đáng ngờ của vật có giá trị đó. Và những vật giống như thế cũng sẽ được phát hiện.”

Việc cô đề cập đến cuốn hồi kí khiến tâm trạng anh trở nên u ám. Khi anh sau sưa với công việc, anh đã quên nhanh hôm qua với ông Merriweather. Trong những giờ qua, đã không có một sự lựa chọn đáng kể

nào xuất hiện trong tâm trí anh, cũng không có những sự thật đáng buồn hay những câu hỏi lặp đi lặp lại về quá khứ và cả những toan tính.

“Thật là ghê tởm khi ông ta bán những đồ như thế để chiếm được lòng tin của bà, hay ít nhất đã bán đứng bà.” Phaedora trầm ngâm một cách cay đắng. “Ông ta cảm dỗ bà chỉ để gặp được những kẻ sẵn sàng trả giá cao cho những đồ giả mạo mà ông ta bán. Sự giới thiệu của bà như một sự bảo lãnh hợp pháp.”

Anh cảm thấy những suy luận của cô rất hay, rất đáng tán thưởng.

“Tại sao cô lại quan tâm đến nó nhiều thế?”

Cô ngồi dậy, nhìn anh. Cô đang tức giận, nhưng không phải giận anh.

“Cha tôi nói rằng người đàn ông đó phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ tôi. Tôi nghĩ bà biết ông ta đang làm gì, và lợi dụng bà như thế nào. Trước đây tôi không biết điều đó, những đêm qua bỗng nhiên tôi hiểu được điều đó. Anh thấy đấy, bà tin những gì của ông ta, hơn là những gì bà biết với cha tôi. Đó là lời giải thích duy nhất cho những gì bà đã làm.”

Gương mặt cô căng lên. Mắt cô long lanh. Cô nhìn chăm chăm vào món trang sức như thể nó là một thứ đáng ghê tởm. Anh có thể nhìn thấy khuôn mặt cô rất xúc động.

Anh cảm thấy hối hận vì đã bỏ trốn về với công việc của mình. Anh không muốn nghĩ rằng cô đã ở trong phòng ngủ một mình, mãi nghiền ngẫm về những điều mà cô biết được và cuối cùng đi đến kết luận buồn thảm hôm nay.

Cô nhìn anh như thể đang mong chờ một cuộc tranh luận. Như thể cô đang hi vọng vậy.

“Đó là lí do tại sao cô lại từ chối, chắc chắn là như vậy nhưng có lẽ có vài dấu hiệu cô đã sai lầm gì đó. Có thể thấy rằng không có đủ bằng chứng để cô suy luận như vậy, nhưng...”

“Không chắc chắn rằng bà đã dễ dàng bị đánh lừa như vậy phải không? Đối với tôi bà không có vẻ là một người phụ nữ tuyệt vọng về chuyện tình của mình.”

Cô tỏ ra rất xúc động. Mắt cô ánh lên những tia sáng giận dữ, răng nghiến chặt. “Anh không hiểu được đâu. Ông ta đã cảm dỗ mẹ tôi khiến bà từ bỏ tất cả mọi thứ: không chỉ cha tôi, mà còn cả tôi. Đó là lí do tại sao bà không để tôi sống chung với bà, để tôi không thấy ông ta đã khiến bà trở nên yếu đuối đến nhường nào.”

“Cô không biết điều đó.”

“Tôi biết chứ. Bà đã vì ông ta mà từ bỏ niềm tin của chính mình, và còn không muốn tôi thấy điều đó. Cũng không ai trong số các bạn của bà biết tên ông ta. Tôi đã hỏi những người gần gũi với bà nhất nhưng không ai có thể chỉ cho tôi ông ta là ai, mặc dù hầu hết mọi người đều đã đoán được ông ta. Thậm chí cả Matthias, và bà Whitmarsh.”

Cô cầm món trang sức trong tay và siết thật chặt. Cả cơ thể cô run lên trước mắt anh. “Bà biết rằng bà đã trao cho ông ta quá nhiều, và không muốn cả thế giới này thấy rằng Artemis Blair đã cho phép một vài người đàn ông biến mình thành nô lệ. Để rồi sau đó phát hiện ra tất cả chỉ là giả dối, chỉ để ông ta có thể lợi dụng bà để làm giàu cho ông ta - tất nhiên điều này đã dẫn đến sự tuyệt vọng.”

Nỗi bức tức dâng trào trong người cô. Anh nhận ra rằng, điều này không xuất phát trực tiếp từ người đàn ông bí ẩn kia. Sự tức giận của cô hướng tới mẹ của cô, người đã giảng và cải đạo ột đứa trẻ nhưng sau đó chính bà lại bị sa ngã.

Liệu sự thất bại của mẹ cô có làm cho những niềm tin đó giống như là những điều không tưởng phi thực tế? Nếu một đêm suy ngẫm đã đưa cô tới những suy nghĩ này, có lẽ nó cũng chỉ như vậy thôi.

Khám phá đó khiến anh ngạc nhiên. Anh đã nhanh chóng xác định được người đàn ông đó là ai. Điều này giống như có ai đó đã thổi sinh khí vào khả năng tiềm ẩn trong con người anh kể từ khi anh gặp Phaedora.

Anh đã chắc chắn rằng không có con người già cỗi nào trong anh. Không giống các anh trai của mình, anh là người được “thừa hưởng” những thứ tài sản thừa kế tồi tệ nhất của cả cha và mẹ. Đến bây giờ anh mới nghi ngờ rằng anh cũng rất có thể đã thừa hưởng dòng máu xấu nhất trong người cha của mình.

Bà ấy đã không phản bội điều gì. Bà chỉ gặp một người đàn ông, người đã làm cho bà nhớ ra rằng mình là một người phụ nữ. Không có tội ác nào trong chuyện này cả và không có sự phản bội nào đáng phỉ nhổ. Đó là người bình thường nhất trên thế giới này.

Anh suýt nói ra những điều này. Nếu anh có thể thuyết phục được Phaedra rằng sự thỏa hiệp của mẹ cô là rất bình thường và chắc chắn sẽ xảy ra, thì có lẽ Phaedra sẽ dễ chịu hơn. Và rất có thể anh sẽ nhận được nhiều thỏa hiệp anh muốn từ cô.

Anh lấy món đồ trang sức từ tay cô. Anh đặt nó lên bàn cạnh giường, và kéo cô xuống với anh. Họ đã trải qua một đêm trong thế giới riêng biệt của hai người.

Anh ôm cô, trao cho cô tất cả những gì có thể an ủi cô. Cô dần bình tĩnh lại. Sự bức tức của cô dần biến mất để nhường chỗ cho niềm hưng phấn.

“Đừng quá khắt khe với bản thân mình, Phaedra. Bà ấy đã chọn một con đường rất khó khăn khi còn sống. Cô biết con đường ấy sẽ không một ai khác chọn. Có lẽ cô đã đúng và đang loay hoay bước tới điểm cuối cùng. Nếu bà không thể tha thứ cho chính mình thì đó là một bi kịch nhưng con gái bà có thể sẽ suy nghĩ thoáng hơn.”

Cô im lặng hoàn toàn đến nỗi anh không nghĩ rằng cô đang thở. Sau đó cô hôn lên ngực anh. Cô áp sát vào anh và làm cho cơ thể cô duỗi thẳng cùng với cơ thể anh.”

“Đôi lúc anh thật khôn khéo, Elliot. Có lẽ anh đã đúng. Nếu mẹ tôi bị dụ dỗ để từ bỏ tất cả vì một người đàn ông, tôi nên hiểu rõ điều này hơn. Tôi không có khả năng làm điều đó dù tôi cũng gặp phải tình huống như vậy.”

***

Chiều qua, Gentile Sansoni đã gọi điện cho Elliot. Trước đó ông ta đã gửi thiệp nói rằng sẽ có cuộc viếng thăm xã giao.

Họ đón tiếp ông trong phòng khách. Phaedra nghĩ ông có vẻ như ít nguy hiểm hơn lần cuối cô gặp ông.

Có lẽ bối cảnh đã tạo nên sự khác biệt, ánh sáng và không gian thoáng khí tạo nên sự khác biệt với bóng đêm và căn phòng rộng và tối nơi mà ông đã chất vấn cô, áo choàng dài và rộng, mái tóc và đôi mắt đen của ông đã tạo nên sự tương phản với màu vàng của phòng ngủ.

Elliot đã sẵn sàng cho buổi gặp mặt. Anh đứng cạnh ghế của cô trông cao ráo và rất tự tin. Anh thể hiện rõ phong cách quý tộc của mình.

Sansoni cúi người khi được chào đón khiến cô ngạc nhiên. Sau đó ông bắt tay cô lâu hơn. Ông cười.

“Chúc mừng lễ thành hôn, thưa cô. Tôi biết được rằng cô trở về cùng với Elliot từ Naples, và muốn thể hiện sự kính trọng đối với cô.”

“Elliot,” cô nói. “Đối với một người không biết ngôn ngữ của chúng tôi, thật ngạc nhiên là ông ấy nói tiếng Anh rất tốt.”

“Đúng như vậy.”

Sansoni nhún vai. “Việc không biết gì có thể rất thuận tiện trong nhiều trường hợp.”

“Tôi cũng hi vọng là vậy,” Elliot nói. “Xin nhận những lời chúc tốt đẹp về sự xuất hiện bất ngờ này của ông. Ngày mai chúng tôi sẽ lên đường.”

Sansoni nghiêng đầu như chấp nhận một nửa. “Tôi đã nghe về điều này, tuy nhiên tôi không chắc chắn.”

“Và bây giờ thì ông đã chắc chắn.”

“Si. Grazie.” Ông kéo áo khoác màu đen và lấy ra tờ giấy da. “Tôi khá thân với một viên sĩ quan quân sự, ông ấy đột nhiên xuất hiện trong Positano. Một người bạn đã mời ông ấy đến đây để xem xét về sự cố có liên quan đến tòa tháp, sự náo động và những người dị giáo ở đó.”

“Thật thú vị” Elliot nói.

“Đúng vậy, chúng tôi là những con người rất thú vị và sinh động. Bạn của tôi trở lại và mang theo tập tài liệu này. Linh mục ở Positano rất lo lắng vì anh không có chúng.”

Phaedra nhìn những tờ giấy da mà cô cho rằng mình đã quên. Cô chăm chú nhìn khuôn mặt Sansoni để khẳng định xem không biết ông ta có trở nên đáng ghét lần nữa không.

Elliot đưa tay cầm những tờ giấy da. “Cảm ơn ông. Chúng tôi sẽ giải quyết tất cả khi chúng tôi trở về Anh. Tôi nghĩ, nếu giải quyết những việc này ở đây chúng tôi sẽ phải ở lại Naples hàng tháng trời nữa.”

Sansoni nhìn vào tập tài liệu rồi lại nhìn lên Elliot sau đó nói. “Hàng tháng ư? Anh chỉ việc kí...”

“Nó sẽ phức tạp hơn nhiều. Chúng tôi hi vọng sẽ lên tàu vào ngày mai. Chúng tôi sẽ làm tốt hơn để cho những linh mục ở nhà thờ ở Anh có thời gian.”

Sansoni không phải là người đàn ông bỏ lỡ những cơ hội nhưng bây giờ thì ông đang làm điều đó một cách miễn cưỡng. Khi Elliot trấn an ông về tập tài liệu, người đàn ông đáng ghét này bắt đầu bước đi.

“Ngài Sansoni, tôi hẳn khoản không biết tôi có thể có một vài lời nói riêng với ông không,” Phaedra nói. “Tôi nghĩ Elliot sẽ phải dịch cho chúng ta tốt nhất mà anh ấy có thể song khả năng tiếng Anh của ông rất tuyệt vời nên điều đó là không cần thiết. Tôi hứa là cuộc nói chuyện sẽ rất ngắn thôi.”

Lông mày của Sansoni nhướn cao tỏ vẻ không đồng ý với tính táo bạo của cô, nhưng ông nhìn Elliot tìm kiếm sự đồng ý. Elliot không biểu hiện bất kì sự khó chịu nào.

Elliot gật đầu và bước tới cửa phòng khách. Cô đi cùng anh ra cửa. “Tất nhiên anh có thể ở lại đây,” cô thì thầm. “Tuy nhiên, tôi không nghĩ ông ta nguy hiểm.”

“Cô vừa yêu cầu được nói chuyện riêng với ông ấy, Phaedra. Tôi sẽ để cô làm việc đó.”

Cô nhìn Sansoni sau khi Elliot đi khỏi. Ông ta đan tay vào nhau ở phía sau và nhìn cô dò xét.

“Tôi cho rằng chồng của cô đã hướng dẫn cô xin lỗi về tất cả những điều phiền toái mà cô đã gây ra cả ở đây lẫn ở Positano.”

“Huân tước Elliot không hướng dẫn tôi làm như vậy. Trừ vết thương của Marsilio, tôi không có gì phải xin lỗi cả. Tôi muốn hỏi ông về vấn đề hoàn toàn khác.” Cô lấy đồ trang sức từ túi ra và đặt nó lên bàn gần cửa sổ.

Lông mày của Sansoni nhướn cao. Ông bước tới gần bàn và nhìn chăm chăm xuống đồ trang sức. “À! Tôi đã hiểu được tại sao cô lại muốn gặp riêng tôi rồi. Cô không muốn cho chồng cô biết cô đã bị lừa mua đồ giả. Tôi lấy làm tiếc vì không thể giúp cô trong vấn đề này được. Cô cũng không đưa được ra lí do để tránh khỏi sự phẫn nộ của ngài Elliot khi anh ấy biết được sự bất cẩn của cô.”

“Ông biết được ngay rằng đây là đồ giả? Bằng cách nào vậy?”

“Trước đây tôi cũng đã nhìn thấy nó. Hoặc rất có thể, những cái khác giống thế. Tôi biết nó được làm ở đâu và nó được bán như thế nào. Tôi biết những người buôn đã bán chúng giống như đồ cổ cho nhà buôn nước ngoài và cho những du khách không biết gì như cô. Nó như thế đã rất lâu rồi.”

“Nếu ông biết rất nhiều vviệc này, tại sao ông không dừng việc này lại?”

“Nghệ nhân làm ra nó đã cung cấp cho tôi những thông tin rất thú vị để tôi có thể cho phép ông ấy buôn bán tự do. Nó cũng đáng để ông ta và mạng lưới của ông ta hoạt động. Tôi được cái gì khi quan tâm tới một số du khách nước ngoài mua hàng giả?”

“Tên của người đàn ông đó là gì?”

Ông cười. “Thưa cô, tôi nói ông ta rất hữu ích đối với tôi. Nếu người ta biết được ông ta buôn lậu những thứ này, ông ta sẽ phải rời khỏi vương quốc và sẽ không còn chỗ dung thân nữa.”

Cô cầm đồ trang sức lên và nhìn nó. “Những thứ này có nhiều không?”

“Cô sẽ không thấy đồ trang sức giống thế này trên áo choàng của một nửa phụ nữ ở Anh. Nếu có quá nhiều, không phải nó sẽ gây nghi ngờ sao? Đó là những tính toán rất bình thường của người đàn ông này. Ông

ta và những người bạn của ông ta chuyên nghiệp hơn nhiều. Một vài đồ trang sức, một vài dấu vết..." Ông nhún vai. "Thế là đủ nhưng không nhiều. Cô hiểu chứ?"

Cô đã hiểu. Sẽ không có lợi cho những người làm đồ giả khi họ để hàng tá những cái giả đó vào thị trường nghệ nhân quá nhanh. "Nó được làm ở Naples sao?"

"Tôi không cho phép điều đó. Nhà vua của chúng tôi rất thích những đồ như thế và không hề muốn thấy những hoạt động như thế này xảy ra trước mắt ngài."

Nói cách khác, nhà vua không hề biết đến hoạt động này. Sansoni cứ để cho những việc phạm tội như vậy tiếp tục vì nó mang đến cho ông những tin tức rất có giá trị. Hay bởi ông đã bị hối lộ?

"Nếu chúng không ở đây, vậy chúng ở đâu?"

Ông thở dài. "Thưa cô, cô quá tò mò. Giả vờ rằng nó là thật đi. Không một ai ở London lại có thể biết điều đó cả."

"Tôi tò mò vì tôi rất bức. Tôi nghĩ, tôi có thể nhận lỗi trước Elliot. Anh ấy có thể bảo các bạn của anh ở tòa công sứ của Anh kiểm tra nó. Họ có thể điều tra về nó. Họ có thể điều tra cấp trên của ông..."

"Basta, Capisco," ông gầm gừ. "Các nghệ nhân được phân bổ rải rác ở các khu vực thị trấn trên những quả đồi xa xôi về phía nam. Như tôi đã nói, tôi không tìm họ vì lí do của mình. Hãy nói cho tôi biết tên của nhà buôn đó và tôi sẽ bảo ông ta trả lại tiền cho cô."

"Không, tôi nghĩ tôi sẽ giữ nó. Tôi dần dần thấy thích nó rồi."

Ông tròn mắt trong sự bức tức cao độ. Tay ông vung nhẹ, cử chỉ này cô nghĩ là rất khiếm nhã. "Cô thật là điên. Tôi sẽ đến tàu để kiểm tra chắc chắn rằng cô sẽ rời khỏi đây trên chuyến tàu đó, và tôi sẽ cảm ơn cô vì đã làm như vậy." Ông ta cúi đầu rồi bước ra khỏi căn phòng.

Elliot bước vào. "Tôi thấy cô đã làm ông ta hối tiếc vì cuộc viếng thăm này. Ông ta đang lẩm bẩm những lời nói gì đó suốt quãng đường ra khỏi Chiaia."

"Có vẻ ông ta không thích bị chất vấn."

Elliot chú ý đến đồ trang sức trong tay cô. "Cô tin rằng ông ta sẽ đến để cô có thể hỏi ông ấy về điều này, phải không? Đó là lí do tại sao cô lại viết thư cho Marsilio."

"Tôi hi vọng Sansoni có thể biết điều gì đó về những đồ giả này. Ông ta có vẻ như biết tất cả các thứ khác."

"Cô đã biết điều cô muốn rồi phải không?"

"Ông ta đã không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi của tôi. Ông ấy cũng không đưa ra bất kì cái tên nào cả. Tôi biết tất cả những điều đó khi tôi ở Italia và như thế là không đủ." Cô bỏ đồ trang sức vào túi. "Còn anh, Elliot. Anh đã biết được điều mình muốn biết sau cuộc gặp với ông Merriweather rồi phải không?"

Anh dừng lại trước khi trả lời câu hỏi để khẳng định rằng cả hai đã tránh phải nói đến cuộc gặp đó. Cô hi vọng nó là như vậy vì anh không muốn phá hủy những ngày cuối cùng ở Italia chỉ vì bất kì điều gì liên hệ tới cuốn hồi kì.

"Tôi đã hiểu một số điều mà tôi không biết. Tôi đã biết cô cố gắng gặp ông ấy trước khi gặp phải sự cố không hay với Marsilio."

Anh vừa đi chệch hướng câu hỏi thực sự của cô. Cô e rằng điều đó có nghĩa là anh chưa hề biết được điều anh muốn.

Cô đã hi vọng và tin anh sẽ đưa Merriweather trở lại tòa biệt thự để họ có thể cùng làm điều đó. Vì anh đã không làm như thế, và vì anh tránh chủ đề này, điều đó có vẻ như Merriweather đã ủng hộ những lời của bố cô về bữa ăn tối rất lâu rồi.

Cô đứng bất động trước sự thất vọng của mình. Hôm qua cô đã nghi ngờ nhiều lắm nhưng cô vẫn hi vọng. Đêm qua, thắm sâu trong nỗi giận dữ và trong sự thành thật u ám, cô đã biết được nó sẽ như thế nào, tuy nhiên, có thể việc Elliot say sưa trở lại với công việc là một cách để tránh chủ đề này hoàn toàn và hàm ý của nó.

“Tại sao cô lại muốn gặp Merriweather, Phaedra?”

“Cũng vì lí do giống như anh, Elliot.”

“Thế có nghĩa là tôi đã đúng. Cô đã định giải thích.”

“Không, tôi hi vọng rằng đoạn đó là sai. Tôi tìm cái cớ để cắt bỏ nó đi, để giải thoát cho Alexia. Cô ấy là một trong những người bạn đáng yêu nhất của tôi, chân thành hơn bất kì người nào mà tôi biết. Nếu tôi có được bằng chứng chứng minh rằng cha tôi đã sai, thì lúc đó Alexia sẽ không phải sống trong sự dằn vặt và những điều tai tiếng.”

Anh im lặng. Cô mong anh làm thế. Cô mong anh sẽ ôm cô với tất cả sự ngọt ngào mà cô cảm nhận buổi sáng nay. Và nếu muốn cô làm một điều gì đó.

Cô ước rằng cô chưa bao giờ nhìn thấy tập hồi kí đó. Ít nhất cô mong rằng cha cô đã trích những lời không phải như vậy. Một nửa cô lại mong. Chúa giúp cô, và cô đã không bị gọi đến giường ông những giờ phút cuối cùng.

Mỗi từ trong đó đều đúng. Không có lời nào vu khống hay lời phỉ báng nào cả. Hãy hứa con sẽ không thay đổi gì cả. Cô hi vọng rằng ông đã sai và một phần của nó có thể không đúng. Lúc đó nó sẽ được loại bỏ khỏi những lời hứa của cô và cả văn bản nữa.

Nhưng nó có vẻ như không phải vậy.

Cô không thể chịu đựng sự im lặng khi Elliot đứng đó, nhìn vô định, rất gần nhưng cũng xa xăm đến kì lạ. Hôm nay trông anh thật bình thường. Thái độ và sự xuất hiện của anh phù hợp hơn với phòng khách này hơn là những nội thất sang

Câu hỏi của cô không làm anh ngạc nhiên. Anh biết ý cô là gì. Nó đang lơ lửng trên không trung.

“Nếu cô làm như thế cô sẽ nghĩ rằng mỗi nụ hôn tôi trao cho cô, và lần chạm vào người cô, đều là một bước tính toán về khoảnh khắc này.”

Hình ảnh anh nhòa đi. Mắt cô cay cay. “Có thể tôi không như vậy. Có thể rất vui vì có lí do để không làm Alexia đau. Có thể tôi sẽ cân nhắc tất cả để nó không thực sự quan trọng. Có thể...”

Anh kéo cô vào vòng tay và khiến cô im lặng với nụ hôn thật nhẹ nhàng. “Cô có thể làm tất cả những điều đó, nhưng cô không bao giờ tin vào bất cứ điều gì. Bây giờ hãy im lặng. Hãy để tất cả ở đó cho lúc khác. Hành trình về nhà rất dài và chúng ta vẫn còn có thời gian để làm việc khác.”

Cô để mặc cho những nụ hôn của anh dắt cô ra khỏi những nỗi buồn, cô ngả đầu vào vai anh nhiều như cô làm buổi sáng nay. Được ủng hộ như vậy, được bao bọc bởi hơi ấm và sức mạnh của anh, đó là những phần tuyệt vời nhất của câu chuyện tình này. Trong những khoảnh khắc như vậy cô không thấy sợ hãi hay lo lắng, chỉ cảm thấy bình yên và được an ủi nhất.

Thậm chí buổi sáng nay cái ôm của anh đã cứu rỗi cô khỏi nỗi đau và sự xáo trộn. Ban đêm đã cào xé cô ra thành từng mảnh, cảm thấy mình như là kẻ ngốc khi trở thành tín đồ của mẹ cô, khi hi sinh rất nhiều cho những niềm tin trống rỗng. Lúc đó anh có thể đẩy mạnh lợi thế của mình bằng nhiều cách. Nhưng ngược lại anh chỉ giúp cô thu thập lại những mảnh vỡ và ghép chúng lại với nhau.

Anh ngửi tóc cô và hôn lên đỉnh đầu. “Lí do khác mà anh muốn gặp Merriweather là gì? Anh nói có lí do khác ngoài tập hồi kí.”

“Tôi hi vọng ông ấy có thể giới thiệu tôi với một vài người trong cộng đồng Anh ở đây.”

“Ông ấy nên chấp nhận anh chứ. Ông ấy không nên tự bảo vệ mình như thế.”

“Khi thấy rằng sự bất tiện bỗng trở nên nhỏ hơn.”

Cô lên má anh để khuyến khích anh cũng nên gác tất cả lại cho ngày khác. Cô quá hạnh phúc đến nỗi không muốn nói đến bất kì điều gì liên quan đến nó. Anh sẽ sớm nhớ lại tại sao con gái của Artemis Blair lại không được đón tiếp và luôn phải tự mình

29. Chương 18

Chương 18

Thành phố London trong tháng 9 im lìm tựa như Naples trong tháng 7. Đã không còn cảnh người dân ra đường Oxford tận hưởng thú vui mua sắm hay dạo chơi trong các công viên suốt nhiều giờ liền.

Căn hộ của Easterbrook không đóng cửa trong thời gian này. Tuy nhiên Elliot cảm thấy nó thậm chí nườm nượp người ra vào kể từ khi anh từ Southamton trở về. Những người giúp việc giải thích rằng dù dì Henrietta và anh họ Caroline đã về sống tại điền trang Easterbrook của Aylesbury họ vẫn giữ phong cách sống của những Huân tước.

Elliot cho rằng anh trai của mình đang cố thu mình sau những rắc rối gặp phải với phụ nữ. Đó là những tháng ngày đã đi qua cuộc đời anh thậm chí trước cả khi anh gặp Christian.

Anh tìm lại cảm giác quen thuộc với ngôi nhà và quen với sự phục vụ của một đầy tớ luôn sẵn sàng thực hiện mọi yêu cầu của anh. Anh đã xa ngôi nhà quá lâu và mọi thứ dường như trở nên xa lạ. Điều đó khiến anh càng cố đi tìm sự thư thái trong mỗi khoảng không, mỗi thói quen từ thừa thiếu thời.

Tuy nhiên tâm trí của anh lúc này lại đang trôi về Phaedra. Nó như một sự pha trộn của niềm hứng khởi khi bắt đầu chuyến du hành và sự thất vọng vào chặng cuối của con đường. Niềm khao khát của anh trở nên vô vọng và ngập tràn trong khổ đau hơn bao giờ hết khi anh không thể ở bên cô. Và anh chỉ có thể để gió cuốn đi mọi nỗi niềm.

Mặc cho những buồn bực đang đầy ắp trong lòng họ, chẳng có sự thay đổi mới mẻ nào cho tới tận buổi chiều hôm đó tại Naples. Đó cũng là lý do tại sao từ đó họ không bao giờ nhắc tới cuốn hồi ký của Richard hay anh không bao giờ nhận được một lời hứa nào từ cô nữa. Không có những lời nói tự đáy lòng, không có sự thống nhất về tình yêu họ dành cho nhau và thậm chí không có cả lời đề nghị duy trì mối quan hệ tình bạn.

Anh đã rời bỏ cô, để cô lại một mình đơn độc trong một căn hộ nhỏ gần Aldgate. Anh đã cười ngửa đi mà không hề chắc chắn rằng liệu cô có muốn quay trở lại hay không.

Anh rót một chút rượu Brandy và đi vào phòng mình. Anh mở tập giấy tờ và ngồi trong phòng khách. Dường như anh đã bắt đầu quên đi những thăng trầm trong cuộc đời cho đến tận khi người phục vụ xuất hiện và khuấy động lại chúng. “Nam tước muốn ngài ăn tối cùng ông ấy tối nay.”

Anh đã định từ chối. Tất nhiên sẽ không thể tránh được một cuộc nói chuyện mà anh trai anh mong đợi từ lâu, nhưng anh có thể tưởng tượng ra sự tức giận điên cuồng của chính Christian và tốt hơn hết là không để nó xảy ra. “Nói với anh ấy là ta sẽ đến.”

“Em nói rằng em sẽ đến dự bữa tối?”

Giọng nói đó khiến Elliot giật mình. Nó ở ngay đâu đây bên cạnh anh. Và sau đó Christian xuất hiện, ông ta nhìn chăm chú vào đồng giấy tờ để trên bàn.

Elliot lục tìm chiếc đồng hồ để trong túi.

“Đừng quấy rầy em, mới chỉ hơn 10 giờ thôi mà.”

Christian đi từ đằng sau và lật mở trang sách. “Nó chẳng đáng để làm đâu, Elliot. Việc tính khí Hayden trở nên thất thường chẳng có gì là hay ho thú vị cả. Nhưng ít nhất người vợ mới của anh ta sẽ tìm ra cách chữa trị cho anh ta. Nếu như bây giờ em tỏ ra quan tâm thái quá như vậy...” Elliot nhìn chằm chằm xuống dưới đất. “Tại sao em lại cười?”

“Em thấy thật nực cười khi anh miêu tả Hayden như một người kì cục và lập dị.”

“Em không thấy cách ứng xử của anh ta kì cục thế nào khi anh ta tiến hành những nghiên cứu về toán học ư? Mùa xuân năm ngoái Hayden đã chìm đắm trong một cuộc sống khép kín cùng bệnh tật vây quanh. Và đó cũng chẳng phải là lần đầu tiên anh ta như thế.”

“Anh ấy cũng không lạ thường hơn anh là mấy đâu. Và em thậm chí không dám chắc là em có khác anh ấy hay không nữa.”

”Nếu em không trở thành người quái dị thì em cũng sẽ là một kẻ thô lỗ mà thôi. Ta hy vọng sẽ nhìn thấy em trong bữa ăn tối. Ta thậm chí đã chuẩn bị xong trang phục rồi! Thực lòng mà nói nếu ông ta sửa lại cổ áo, chải mái tóc dài thì cũng được coi là đã ăn vận tươm tất. Tuy vậy, ông vẫn không khoác áo choàng và chân ông thì ông để trần.

Christian đi dạo vòng quanh nhà. Rồi ông thả mình vào chiếc ghế bọc và chỉ vào một cái bàn gần đấy. “Ta mang đến một đĩa thức ăn và chút rượu. Ta nghĩ rằng một bữa ăn tươm tất sẽ là sự đền bù thích đáng cho em sau một chuyến đi dài. Ta không nghĩ rằng em đã lãng phí thời gian khi gặp ta, nhưng thực sự ta đang quá bận.”

Ellio đứng dậy mang đĩa thức ăn và cốc rượu quay trở lại ghế. “Trông anh khỏe mạnh và thật cân đối chứ không quá gầy guộc như khi em ra đi.”

Christian duỗi dài chân ra và bắt chéo chúng lại. “Ta đang trong quá trình trở thành một vận động viên chuyên nghiệp. Quyền anh và chèo thuyền chẳng hạn. Ta tham gia đấu kiếm ba lần một tuần. Nó có vẻ là một việc làm vô bổ nhưng thực tế chẳng còn sự lựa chọn nào khác.”

Elliot ném chút gà trống thiến. Tài nấu ăn của Easterbrook thật cừ và món thịt gà dậy mùi thơm phức. Nó thật đậm đà so với những món ăn vùng biển. “Em không hiểu điều gì đang ép buộc anh nhưng trong suốt một tháng vừa rồi anh dường như chẳng làm được điều gì khả dĩ cả.”

Christian ngồi bật dậy và đánh hơi khắp các giá sách. Ông ta tìm ra bao xì gà và hút một điếu. “Ta hy vọng sẽ sớm được tham dự một cuộc đấu kiếm. Luyện tập trong môi trường của quân đội là cách chuẩn bị tốt nhất cho điều đó.”

Christian lộ ra vẻ mãn nguyện khi châm lửa hút một điếu xì gà. Có lẽ ông ta muốn ngầm thông báo mình đang luyện tập quyền anh và đấu kiếm để chuẩn bị cho trận đấu.

“Người nào đã bị anh xúc phạm danh dự nặng đến mức đã phải thách đấu cùng anh?”

“Ta hy vọng sẽ gặp được một thử thách thật sự, không chỉ là một cuộc thách đấu giản đơn.” Và bằng một bộ dạng lười biếng Christian gạt điếu xì gà. “Cô em họ trẻ trung của chúng ta Caroline đã nhận được lời cầu hôn của Suttonly, người mà vì một vài lý do đã có một mối quan hệ không lấy gì tốt đẹp với Hayden và điều đó ta cũng không được rõ lắm. Ta có nên nói tiếp không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

“Thời gian đầu tiên cô ta đã thực sự đắm say anh trai Suttonly. Tuy nhiên chỉ có dì Henrietta là ủng hộ cô gái. Bây giờ họ lại cho phép Suttonly tiếp tục theo đuổi cuộc chinh phục của mình sau khi Hayden đã cố gắng dẫm nát mối tình lãng mạn vừa mới nhen nhóm. Hayden đã thông báo cho dì Hen rằng nếu Caroline lấy Suttonly, cô ta sẽ không bao giờ được chào đón trong ngôi nhà đó nữa.” Ông ta rít một hơi dài. “Người anh em của chúng ta thật bạo mồm, bởi đó là ngôi nhà của ta. Tuy nhiên anh ta đã thuyết phục được dì Hen một cách toàn diện và cẩn thận đến nỗi ta không muốn chỉ ra nữa.”

Christian, em e rằng anh đang nói tới điều gì đó không can dự gì đến mọi người từ khi gia đình đó chuyển xuống Aylesbury. Những lời giải thích dài dòng của anh cho thấy rằng giọng điệu mới của anh đang ngày càng đậm nét rồi.”

“Ta đang điểm lại những tin tức chính của gia đình, em thiếu kiên nhẫn quá.”

“Anh có thể quay trở về đề tài buổi đấu kiếm được không?”

“Hayden cảnh báo Suttonly nên bỏ cuộc và điều này làm Caroline khóc rất nhiều. Dì Hen và Alexia đã đưa cô về vùng quê những mong cô nguôi ngoai. Và Suttonly đã rời bỏ thị trấn. Thật dễ dàng để đoán biết điều gì sắp xảy ra.”

Điều duy nhất dễ dàng nhìn thấy với Elliot là Christian đã không đề cập nhiều về vấn đề này trong vòng tám tháng. “Lạy chúa, hãy giải thích cho thật rõ ràng.”

“Viscount Suttonly không từ bỏ mục đích anh ta đã theo đuổi. Nó thuộc về lòng tự trọng. Anh ta sẽ thuyết phục cô ấy bỏ trốn. Hayden sẽ đuổi theo họ và tóm lấy họ trước khi hôn lễ được tổ chức, nhưng dù thế nào mọi chuyện vẫn sẽ cứ xảy ra. Hayden sẽ không bao giờ chấp nhận Suttonly. Di Hen sẽ ngất xỉu, Caroline sẽ bị huỷ hoại, và ta sẽ thách đấu với Suttonly.”

“Tại sao lại không để Hayden một mình thách đấu với hắn, Hayden là người giám hộ đáng tin cậy.”

“Ta không thể để thế được. Nếu Hayden bị giết Alexia sẽ trở thành một goá phụ với đứa con còn đang nằm trong bụng.”

“Alexia đã có mang ư?”

“Đó lại là một tin tức khác.” Nói đoạn ông ta lại thả người xuống ghế và gạt tàn thuốc. Thật bất ngờ ông ta trở thành một người mở. “Nào, bây giờ hãy kết thúc câu chuyện đó đi. Hãy kể cho ta biết về chuyến du hành của em.”

Elliot ăn thêm phần thịt của mình, nhai những miếng to và uống cạn cốc rượu. Mí mắt của Christian sụp thêm một chút như chứng tỏ sự sành ăn của mình.

“Em tìm thấy Blair nhờ vào địa chỉ mà Alexia đã đưa cho em.”

“Cô ấy có giữ bên mình những quyển hồi ký không?” “Không, nhưng cô ấy sở hữu chúng. Chúng ta có thể chắc chắn về điều đó.”

“Nó trị giá bao nhiêu?”

“Thật đáng tiếc, cô ấy không đồng ý giá mà chúng ta đưa ra.”

Không khí vui vẻ mà Christian định đem đến cho căn phòng đã biến mất. “Em đã đưa giá bao nhiêu?”

“Em không đưa ra giá cụ thể. Cô ta bị phân vân bởi những lời góp ý chẳng đáng giá một xu.”

“Mọi người đều có thể bị phân vân bởi những lời như vậy. Đó là lý do tại sao em không nên chỉ đưa ra một giá cả mơ hồ như vậy. Hãy đưa ra một mức giá cụ thể. Và phải là một khoản lớn. Và người ta sẽ không thể có thời gian để băn khoăn nữa bởi họ đang mải tính xem sẽ nên mua gì với món lời khổng lồ ấy.”

“Không một khoản nào có thể là phù hợp với cô cả. Cô ta đã hứa với người cha lúc hấp hối rằng sẽ cho xuất bản cuốn sách của ông. Cô ta có nhiệm vụ thực hiện nó.”

Christian gạt bỏ ý nghĩ về nhiệm vụ của Phaedra bằng một cái gậy nhẹ vào đồng tàn thuốc. “Vậy chúng ta phải làm theo một cách khác. Bản viết tay đang ở chỗ nào?”

“Cô không mang theo nó bên mình, em cho rằng nó ở đâu đây ngay tại London này.”

“Sẽ không quá khó để tìm ra chúng. Cô ta không lấy gì làm giàu có. Nó chắc phải ở tại nhà cô ta hay ở một bữa tiệc nào đó, nhà bạn bè hoặc chí ít cũng là ở nhà luật sư cô ấy.” Christian trầm tư suy nghĩ: “Khi nào cô ta sẽ quay trở về nhà, còn có bao nhiêu thời gian nữa?”

Elliot cân nhắc và nói dối: “Cô ấy đã quay về rồi, cô đi cùng trên một chuyến tàu với tôi.”

Sự chú ý của Christian dồn vào đốm lửa lập lòe trên điệu xì gà. Sau đó chúng nhanh chóng chuyển sang Elliot. Đó là ánh nhìn của một con điều hâu biết tường tận mọi thứ tồn tại trên mặt đất.

Ông ta đứng dậy. “Em đã cố gắng hết sức, ta chắc là như vậy. Tuy nhiên bây giờ vấn đề đó sẽ là công việc của ta.”

Elliot cũng đứng bật dậy. “Không, anh không thể. Anh phải tránh xa cô ấy. Anh sẽ không thể làm gì để ép buộc cô ấy được đâu.”

Christian dò xét nhìn Elliot, tìm kiếm, băn khoăn và sau cùng đã phát hiện ra.

“Quý tha ma bắt, cô ta đã quyến rũ em.”

“Không, cô ấy không thể. Không hẳn là như vậy.”

“Dù sự việc có thể nào đi nữa thì sự thật vẫn là cô ta đã đánh gục em. Trong lúc em còn đang mãi tận hưởng hương vị ngọt ngào của một cô thiếu nữ, em có bao giờ để ý tới hương vị nào thực sự em mong muốn nhất? Một người đàn bà biết được người tình cưng chiều sẽ rất dễ tuân theo những gì người yêu cô ta yêu cầu.”

“Không được nói về cô ấy bằng một giọng như vậy, chết tiệt thật.”

“Vậy ta nên nói về cô ta như thế nào đây? người yêu hay cô chủ của em?” Điều bộ của ông ta trông thật dữ tợn. “Ta đánh cược rằng cô ta chưa từng bao giờ mang tới cho em cơ hội để em thể hiện tình yêu của mình. Đó chính là lý do tại sao em lại đánh mất mình trong cái thế giới xưa cũ ấy. Sự thật mà em phát hiện ra thậm chí còn vững chắc và đáng tin cậy hơn những gì em sắp phải đối mặt tại đây.”

Họ không quát tháo, la hét những giọng nói của họ xé toạc không khí và dường như chỉ để hướng về phía nhau.

”Nếu bất kỳ ai trong chúng ta biết được tại sao nó xảy ra người đó chắc sẽ phải là anh Christian à. Quỷ thần ơi, anh định chôn vùi cả cuộc đời tại n

“Ta không ở đó vào giờ phút này, ta cũng sẽ vẫn không ở đó cho đến khi mọi việc được sắp đặt đâu ra đấy.”

Câu nói đó thoát đầu không nhằm mục đích đe dọa nhưng khi nó được thốt ra từ miệng của Christian, nó dường như đã mang màu sắc dọa dẫm. Trong cơn tức giận của mình, nam tước Easterbrook trông càng lúc càng dữ tợn.

“Cô ta không thờ ơ với dòng họ của chúng ta,” Elliot nói, cố gắng làm cho giọng nói trở nên thuyết phục hơn nhằm thu hút sự chú ý của người anh. “Cô ấy cũng sẵn sàng một mình thương lượng với chúng ta.”

“Chỉ thương lượng với một mình em?”

Trên thực tế công việc đó dành cho Alexia. Và Elliot cố gắng giải thích nội dung cuốn hồi ký và lý do tại sao cha của họ không được đề cập đến trong đó. Anh miêu tả cuộc gặp mặt không lấy gì làm thích thú với Merrweather.

Christian lắng nghe không có vẻ gì là hào hứng: “Merriweather là một thằng ngốc.”

“Lòng tự trọng không cho phép ông ta nói dối, và anh đã đang phớt lờ điều gì đó khi nghĩ về ông ấy.”

“Bây giờ em là nhà bảo trợ cho Merriweather giống như những gì mà cô Blair đã làm? Không, em không thể làm việc đó thay cô ta. Niềm tin của cô ta đặt cả vào một tình yêu tự do. Cô ta có quyền trông đợi vào người đàn ông mà cô ta yêu quý.”

Elliot chờ đợi thêm những phản ứng liên quan tới sự nghi ngờ của Merriweather và những ám chỉ khi họ nói về cha của mình: sự thù hận, sự giận dữ điên cuồng... Thay vào đó anh trai của anh giữ một vẻ vô cảm và bình tĩnh đến đáng nghi ngờ.

“Chết tiệt thật, em biết sự thật.”

Elliot nói đầy ngạc nhiên thích thú: “Anh biết việc ông ta làm?”

“Ta chẳng biết gì cả.”

“Và sau đó anh biết cách để tìm ra chúng.”

“Ta không muốn tìm và cũng không cần ông ta nếu cô Blair đã huỷ bỏ đoạn viết đó đi rồi. Nếu cô ấy vẫn chưa làm việc đó và Merriweather giữ vững niềm tin, chúng ta sẽ có nhiều việc để làm hơn là chỉ nói chuyện tào lao đây.”

“Nếu điều đó không phải là sự thật thì sẽ chẳng có gì để lo sợ cả, cũng chẳng có gì cho chúng ta tìm kiếm nữa. Em nghĩ việc đầu tiên chúng ta nên làm là tìm kiếm xem liệu chúng có phải là sự thật hay không”

“Ta nhắc lại, ta không muốn tìm hiểu bất cứ điều gì cả.”

“Christian, đó không thể là sự thật.”

Christian bước ra cửa: “Một anh chàng mới lý tưởng làm sao. Nhưng thực tế em sẽ không thể hiểu ông ta kĩ càng được. Còn đối với cô Blair, ta sẽ nương nhẹ cô ta vì tình cảm uỷ mị em dành cho cô ấy. Tuy nhiên

có thêm rất nhiều người cũng muốn có cuốn hồi ký đó. Cô ta chắc cũng không dễ dàng gì để bỏ bùa mê cho tất cả những gã đàn ông trong mọi gia đình.”

30. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Phaedra bước ra khỏi xe ngựa, nắm chặt một gói đồ ở trong tay. Cô vẫy tay chào tạm biệt người phụ nữ ngồi cùng xe với cô. Từ lâu cô đã học được rằng chỉ với một chút gan dạ và dũng cảm người ta có thể tìm được một người bạn chưa từng quen biết để cùng chia sẻ quãng thời gian đi đường với mình. Chuyến đi của cô tới thành phố này thực sự cũng không quá dài.

Cô đã trì hoãn việc lấy lại bản thảo trong vòng vài ngày. Tất nhiên là vì cô cần được nghỉ ngơi sau một chuyến đi dài. Sau đó cô cần ổn định cuộc sống và liên lạc lại với một vài người bạn.

Cô cũng đang đợi tin tức từ một vài người bạn cũ của cô mà đặc biệt là Alexia. Cô hi vọng rằng việc không nhận được thư của Alexia hay sự mất liên lạc với cô trong chuyến trở về chỉ là do gói hàng mà cô đang phải mang.

Cô không thể trách cứ Alexia nếu việc giữ liên lạc chậm trễ.

Lòng trung thực là phẩm chất mà bấy lâu nay cô cố gắng tu dưỡng, đặc biệt là với chính bản thân mình. Sáng hôm nay cô đã có dịp chạm trán với một việc khi cô đang thay trang phục. Có một nhiệm vụ mà cô dù không hề muốn nhưng đã đến lúc phải đối mặt với nó. Cô quay về để làm rõ một số điểm ở các bức thư, còn có thêm một bức vào ngày hôm qua như đang phát ra những âm thanh thúc giục tựa tiếng kèn trumpet.

Những người xung quanh Elliot muốn cuốn hồi ký phải bị tiêu hủy và sẵn sàng trả một giá hậu hĩnh cho điều đó. Bức thư nặc danh hôm qua đã vượt qua giới hạn của một lời hối lộ. Ẩn chứa trong đó là một lời đe dọa tuy ngấm ngầm nhưng rõ ràng đủ để làm cô sồn tóc gáy.

Nếu không phải vì lời hứa với cha mình cô đã sẵn sàng đưa cho họ tất cả những gì họ muốn. Cô sẽ đốt hết những trang viết đó và khiến cho cánh nhà báo phải phá sản và khốn đốn. Cô thậm chí hầu như không quan tâm rằng nếu việc đó xảy ra cô sẽ không còn một đồng xu dính túi.

Cô rẽ vào một góc phố và tiến tới cánh cửa. Cô dừng lại và đưa cho bà lão ăn mày Bess một vài xu.

“Những con mèo kia đã nhận thấy sự hiện diện của cô”. Bess nói, ghéech đầu lên và đi về phía tòa nhà sau lưng cô.

Phaedra không nhận thấy những ẩn ý trong lời nói của Bess. Cô nhìn những con mèo, một đen một trắng, tuy nhiên chúng lại đang nằm trong một chiếc cốc thủy tinh có gợn sóng trong ngôi nhà ngay sát nhà cô. Một chú được một bà lão chăm sóc và chú kia đang được cưng chiều bởi một cô gái nhỏ. Họ đã nuôi những con mèo đó khi cô chuyển tới Italia. Tưởng như là mới đây thôi nhưng với sự quyến luyến, gắn bó của Sally nhỏ bé cô tưởng như đã từ lâu lắm rồi.

“Có một chiếc xe ngựa đến đây từ sớm” Bess nói “Một chiếc xe cỡ lớn, dựa vào âm thanh nó phát ra. Nó không dừng lại mà tiếp tục lăn bánh đi xuyên qua lớp tuyết dày. Trừ người trên chiếc xe ngựa đó, không có ai dừng lại trước cánh cửa nhà cô cả”.

Bess là người đã trông nom nơi này cho Phaedra cách đây năm năm. Dù bị mù nhưng người đàn bà đã luống tuổi này vẫn nhận ra rằng những vị khách của Phaedra có nhiều tiền hơn bất cứ người nào đi ngang qua con phố này, và rằng việc đứng ở cửa ra vào của cô giúp trông coi căn nhà không có gì là thiệt thòi cả.

Một trong số những người khách đang đợi cô. Anh ta đi thẩn thơ ngoài cửa. Một tập tài liệu dày nằm dựa vào chân anh ta và anh đang mở một quyển sách nhỏ chứa những thứ mà anh ta vẽ.

Harry Lawrence, một họa sĩ trẻ người mà cô đã kết bạn từ mùa đông năm ngoái chờ đợi sự quay trở về của cô. Cô hầu như đã quên khuấy bức thư của anh họa sĩ trẻ thông báo rằng anh ta muốn đến gặp cô. Một bức thư khác đã khiến cô không còn nhớ tới điều đó.

“Tôi thực sự xin lỗi” cô nói sau khi đã chào hỏi. “Chuyến đi của tôi tới thành phố này muộn hơn tôi mong đợi”

”Tôi không bận tâm đến điều đó. Tôi đã phác họa chân dung của người ăn mày cũng như của cô gái làm tiền tại bậu cửa ra vào. Một họa sĩ không bao giờ biết buồn chán cả.

Cô mời người họa sĩ vào trong phòng khách, cô đặt tập bản thảo trên bàn bên cạnh chiếc đi văng và người họa sĩ đợi tới tận khi cô nói chuyện xong với bà chủ nhà. Tiếp sau đó cô và Harry cùng nhau xem những bản vẽ của anh. Điều mà cô đặc biệt yêu thích không phải là những gì Harry đã dày công chuẩn bị trong một bức vẽ lớn nộp cho Học viện Hoàng gia mà là những bản phác thảo nhanh đầy ngẫu hứng. Khi cô đang giải thích lý do của điều đó, một người gọi cửa xuất hiện làm gián đoạn cuộc nói chuyện của cô. Cô mở cửa và thấy Elliot đang đợi ở ngoài.

Tim cô gần như nhảy khỏi lồng ngực khi nhìn thấy anh. Và niềm vui sướng khiến cô gần như bất động. Cô chỉ có thể đắm đắm nhìn anh, sững sờ không hiểu vì sao anh tìm ra cô. Họ cứ đứng sững nhìn nhau trong một khoảng thời gian khá dài.

Anh đưa ra tấm card: “Tôi hi vọng rằng cô Blair đang có nhà”.

Cô cầm lấy chiếc card và kiểm tra chúng một cách kỹ càng: “À, có lẽ cô ấy có nhà, và chỉ để gặp ông mà thôi.”

Cô mở rộng cánh cửa và hôn vội vào má khi anh bước qua thềm nhà. Anh đóng cửa và ôm trọn cô vào lòng cùng một nụ hôn dài bất tận.

“Cô không viết thư cho tôi”, anh nói “Tôi không thể đợi thêm được nữa”.

Cô không viết thư cho anh chỉ bởi vì cô không biết sẽ phải viết gì. Điều duy nhất cô biết là cô không muốn mối quan hệ của họ ngập chìm trong đau khổ, và cô lo sợ rằng điều đó sẽ có thể xảy ra nếu như họ vẫn cứ yêu thương nhau ngay tại ngôi nhà của mình.

Niềm hạnh phúc của cô khi được ở trong vòng tay anh, đón nhận những nụ hôn và thậm chí chỉ là việc anh đang cận kề cô cũng đủ để cho cô biết kết cục sẽ buồn bã. Nhưng trong giờ phút này ngay cả những điều đó cũng không thể ngăn cản cô tận hưởng hạnh phúc. Chỉ mới có bốn ngày không gặp mà cô đã nhớ anh biết nhường nào. Nỗi nhớ sâu nặng đến nỗi thậm chí cô không thể đong đếm được nó nữa.

Cô kéo anh vào phòng khách và đưa mắt nhìn toàn bộ gương mặt anh. Anh dừng lại ở thềm cửa và nụ cười của anh bỗng trở nên kém thân thiện.

Theo cái nhìn chăm chăm của anh, cô nhận thấy anh đang hướng vào anh họa sĩ vẫn đang ngồi chăm chú vào bản phác họa của anh ta.

“Có vẻ như là cô Blair ở nhà không chỉ để chào đón tôi”, anh cầu nhàu. “Một trong những người bạn của cô phải không Phaedra?”

Cô quá vui sướng đến độ mãi về sau này mới nhận ra rằng Elliot đang ghen, mặc dù đã có những dấu hiệu báo trước rằng sẽ có những khúc mắc xảy ra với họ khi họ ở London. Cô giới thiệu hai người đàn ông với nhau. Harry dù có đôi lúc tỏ ra ngại thẹn vẫn biết rằng đây là một cơ hội tốt khi có dịp gặp một nhân vật quan trọng tại ngôi nhà xoàng xĩnh, bé nhỏ của Phaedra.

Elliot biết sẽ chẳng làm gì được nếu không cố tỏ ra lịch thiệp. Anh vờ ngồi cạnh và bày tỏ niềm thích thú đối với những bức vẽ của anh họa sĩ. Phaedra nhận thấy rằng sự thiếu kiên nhẫn của anh trong cuộc viếng thăm này không phải là những gì mà Elliot định dành cho cô.

“Tôi tin rằng tôi sẽ cùng hai vị đây nâng cốc chúc mừng sự quay trở về an toàn của tôi.” Cô nói “Tôi sẽ quay trở lại ngay với chút rượu mạnh.”

Cô quay đi trong lúc Harry đang giải thích những ý tưởng đầy tính nghệ sĩ của anh về một bức tranh lớn khắc họa một vị tướng trên lưng ngựa. Cô lui vào bếp và rót đầy hai ly BrAndy và quay trở lại phòng khách.

Harry đã đi khỏi, mang theo tất cả những bản phác thảo và những bức vẽ của mình. Elliot đứng gần bức tường và chăm chú nghiên cứu bản khắc nói về một nhà tù khủng khiếp. Anh đi tới lấy hai cốc rượu từ tay cô, đặt một cốc lên bàn gần tràng kỷ và nhấm nháp cốc còn lại.

“Ngài Lawrence có việc phải đi.” Anh nói.

“Vì sao lại đột ngột thế?”

“Lẽ ra tôi đã phải nhận ra rằng người đàn ông ấy có vẻ đang vội vã, nhưng tôi chẳng thể nhớ nổi là vào lúc nào”.

“Anh đã nói gì với anh ta đến nỗi anh ta bỏ đi như thế?”

“Tôi nói rằng tôi ngưỡng mộ tài năng phi thường của anh ta và ngỏ ý muốn mua bức tranh mới của anh ta cho bộ sưu tập của Easterbrook. À, tôi cũng nói với anh ta là anh ta sẽ phải đi hoặc đón nhận cái chết.”

Cô cố giấu tiếng cười khúc khích khi nghĩ tới những phản ứng của Harry trước những điều nghe thấy, “Anh làm thế thật không đúng chút nào.”

“Tôi chẳng cảm thấy có lỗi một chút nào cả”. Nói rồi anh nhìn khắp phòng khách. Ánh nhìn của anh hướng vào lớp bọc đi vắng. Những tấm khăn phủ Venetian đẹp đẽ kia không thể che giấu nổi lớp vải mỏng tầm thường của chúng.

“Đây có phải là nhà của mẹ cô không?”

“Bà quản lý một loạt các phòng lớn ở Piccadilly. Em mua căn nhà này khi em bắt đầu tự lập”.

“Khi đó cô mới mười sáu tuổi, sự non nớt trong suy nghĩ có thể sẽ giúp giải thích lý do cô có những người hàng xóm tồi tệ nhường này, nhưng cô vẫn tiếp tục sống ở nơi này”.

“Đây là nhà của em, em biết mọi người ở đây và em hài lòng vì điều đó.”

“Có một người ăn mày ngoài cửa và một người đàn bà phơi bộ ngực trần trên chiếc cửa sổ tồi tàn”.

“Họ đều không gây hại gì cho em mà thậm chí một trong số đó đã bắt chấp nguy hiểm kéo em ra khỏi đám lửa”.

“Tôi cần khẳng định lại một lần nữa nhân khi em nhắc đến vụ hỏa hoạn, tôi đang rất lo lắng về tình trạng của những ngôi nhà ở đây. Tôi muốn em hãy nghe lời tôi và hãy tìm một nơi ở khác tốt hơn.”

Cô ngồi trên đi vắng, Elliot không còn đeo chiếc mặt nạ thân thiện nữa. Sự nghiêm nghị, lạnh lùng của dòng họ Rothwell đang chảy trong người anh. Cô biết lý do nhưng cô thực sự mong muốn có thể trì hoãn cuộc nói chuyện như thế này trong ít nhất là một giờ.

“Elliot, anh đến đây để trói buộc em?”

Anh ngồi sát cạnh cô: “Tôi đến đây vì tôi không thể rời xa cô.”

“Vậy thì lời đề nghị dọn tới một nơi ở mới tốt hơn chỉ đơn thuần là một lời thúc giục?”

“Tôi đã không để ý tới tình trạng tồi tàn của con phố này khi tôi bỏ em ở lại đây hôm đó. Tâm trí tôi lúc ấy chỉ có thể nghĩ tới cảnh chúng ta phải chia tay. Đó là điều chúng ta không bao giờ muốn. Tôi cũng không thể tưởng tượng ra việc cô đã có thể vui thú bên người đàn ông khác không lâu sau đó”. Quai hàm của anh bạnh ra và anh càng uống nhiều rượu.

“Elliot, mọi đàn ông trên khắp London này đều cần tới phụ nữ, thậm chí là cả những người phụ nữ đã thuộc về người đàn ông khác. Vì vậy cũng thật dễ hiểu khi anh nghi ngờ như vậy. Nhưng một chuyện viếng thăm của một người đàn ông không phải là một vỏ bọc của một cuộc tình vụng trộm.”

“Cô đang nói rằng anh họa sĩ kia không phải là một gã si tình đang đợi chờ sự quay trở về của cô?”. Elliot cố kéo dài giọng như thể hiện lời yêu cầu muốn được giải thích rõ ràng. Anh cũng cố giấu sự hồi hộp khi nghe những lời giải thích. Cô nghĩ rằng những biểu hiện đó mới đáng yêu làm sao.

“Em đã nói rằng anh ta không phải là người yêu của em, và em cũng không mong chờ rằng anh ta sẽ đến sớm như vậy. Khi mà ngài còn chưa kết hôn em nghĩ rằng không ai có thể đem đến cảm giác an toàn cho ngài nhiều hơn là em. Em không thể tưởng tượng nổi tại sao ngài có thể đòi hỏi ở em nhiều hơn thế.”

Thái độ của anh cho thấy anh không hài lòng với lời khước từ như vậy “Dù sao tôi vẫn muốn em tìm một nơi khác tốt hơn để sống.”

“Em không phải là một gái điểm hạng sang, Elliot”

“Tôi không có ý bó buộc cô, tôi chỉ muốn cô được an toàn”

“Trước hết là sự an toàn của em, sau là sự thoải mái của em, và cả sự an ninh cho em nữa. Em có thể đoán rằng nơi điều đó bắt đầu cũng chính là nơi mà nó kết thúc.”

đưa tay lên mặt anh, sự tiếp xúc giữa lòng bàn tay cô và da của Elliot khiến cô bỗng trở nên nóng nảy. “Đừng để em cảm thấy hối tiếc về những nỗ lực nhỏ nhoi em ghi nhận từ anh khi em ở Italia. Anh cần biết rằng em không cho phép điều đó tiếp tục xảy ra ở đây. Nếu anh kiếm cho em một căn nhà, em sẽ nhanh chóng trở thành một con điểm dù em có cố gắng theo luân lý thế nào đi chăng nữa.”

“Ít nhất thì ở đó cũng không thấy em một mình với người đàn ông khác, Phaedra. Hôm nay ta suýt nữa đã đập chết tên họa sĩ của em”. Anh nắm lấy bàn tay cô mơn trớn và hôn vào lòng bàn tay. “Ta không muốn xa em bởi vì chúng ta đã quay trở lại London. Niềm khao khát của ta không phải bởi mặt trời từ phương Nam, nhưng ta thật sự hối tiếc đã mất đi một vài điều mong ước khi ta không được phép đi đến đó.”

Cô hiểu ý anh mong muốn. Và nụ hôn của anh đã làm sống dậy những niềm hứng khởi một cách nhanh chóng, thậm chí còn nhiều hơn cả những hứng khởi có được khi họ quay trở về. Cô đã đắm chìm trong nỗi nhớ và nỗi buồn trong suốt bao ngày tháng. Những kỉ niệm và cảm xúc xâm chiếm trái tim và tâm trí cô.

“Em sẽ không thể cho phép anh là người bảo trợ của em. Em không thể là tình nhân của anh. Chúng ta không thể tiếp tục sống như những gì chúng ta đã làm ở Italia. Tuy nhiên, chúng ta có thể là bạn, Elliot. Chúng ta vẫn tiếp tục cuộc sống như nó vốn có và cùng chia sẻ những khó khăn cùng nhau.”

Môi anh lại chạm mạnh vào lòng bàn tay cô. Anh nhắm mắt. “Nếu chúng ta làm vậy, em sẽ phải đảm bảo rằng không có sự xuất hiện của một người đàn ông khác. Ta không đủ bình tĩnh để có thể chấp nhận điều đó dễ dàng”

“Nếu em có người đàn ông khác, em sẽ nói để anh biết và em chắc chắn rằng anh sẽ đối xử với em thật lịch thiệp ngay cả trong trường hợp đó. Chúng ta sẽ chấm dứt tình bạn của chúng ta trong sự tôn trọng nếu mặt trời mọc chỉ để chiếu rọi nó”

Anh hôn cô. Cô cảm nhận dường như có một con sóng trong tâm hồn anh, tưởng như anh có thể đóng đếm được những gì anh mất mà những gì anh có thể có trong một vụ sắp đặt như thế này. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, một ánh nhìn nghiêm trọng.

Một nỗi sợ hãi đột ngột bóp nát trái tim cô. Anh sẽ có thể khước từ lời đề nghị và cân nhắc việc phải làm. Chỉ có cô hiểu anh là người thế nào.

Nỗi đau cắt nát trái tim cô. Nó còn tồi tệ hơn cả một nỗi sầu khổ. Nỗi buồn đau rạch một vết thương sâu trong lòng cô. Buồn đau, kinh hãi, hoang mang và ám ảnh.

Cô hôn anh thật sâu, đầy liều lĩnh và táo bạo. Cô nói về những khao khát của anh và anh nhớ lý do anh muốn có cô.

Anh phản ứng lại một cách khó nhọc, ôm ghì cô trong vòng tay và giữ lấy đầu cô, đặt lên môi cô một nụ hôn đắm đuối. Nó gọi cô nhớ tới vòng tay run rẩy ôm lấy cô trên tàu, đầy những khao khát không thể nói lên lời. Cô bỗng thấy bức bối nhưng giờ cô không còn để tâm tới điều đó nữa. Trái tim cô đang nhảy những vũ điệu hoan ca, những niềm hân hoan chưa từng bao giờ có được.

“Phòng ngủ ở đâu?” Anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Đi theo em”. Cô nắm lấy tay anh và dẫn anh lên cầu thang, vào phòng ngủ của cô.

Anh không để tâm tới những đồ đạc tồi tàn tại đó bởi cô không cho anh thời gian để làm điều đó. Cô tháo bỏ những viên trên chiếc áo và để chúng rơi xuống dưới sàn nhà.

Anh bắt đầu tiến lại gần cô và cùng lúc đó cô vòng tay qua ngực anh. “Chúng ta hãy cùng lên giường” cô nói.

Anh ngạc nhiên vì lời đề nghị ấy, cũng giống như lần ở Portici. Cô đẩy nhẹ anh cùng với một nụ cười, thoát một cái anh thấy mình đã nằm gọn trên giường.

“Ta có nên lo lắng về khả năng của ta không vậy?”

“Hoàn toàn nên”. Cô trèo lên và quỳ trên người anh. Đầu ngón tay anh nghịch viên áo lót của cô. Cô đưa tay anh nhích lên từng chút một: “Em đang làm anh trở nên mê mẩn, thưa quý ông”.

“Hãy tháo bỏ hết những ràng buộc, Phaedra. Hãy để ta đắm chìm trong vẻ đẹp của em”

Cô cởi bỏ áo quần và ngồi sát lại, ngắm nhìn anh. Nụ cười của anh làm cô mê mẩn, và đôi mắt anh nữa, chúng sâu thăm thẳm làm sao.

“Em là một nữ thần, Phaedra. Đó là điều ám ảnh tâm trí ta khi lần đầu tiên ta nhìn thấy em trên ngọn tháp. Chưa bao giờ trong đời ta trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp và tự tin nhường ấy. Ta chắc chắn rằng sẽ không có lần thứ hai ta gặp được người như vậy nữa.”

Cô gượng cười, nhưng môi cô run run. Những lời nói của anh làm cô thực sự cảm động. Cô gặp người xuống để hôn anh, và sau đó đi dần xuống dưới. “Trong lúc sắc đẹp của em mê đắm anh, em sẽ chiếm trọn vẻ đẹp của anh.”

Anh cố gắng vuốt ve cô thật nhiều trong khi cô lần mở từng chiếc cúc quần của anh. Nó tựa như một trò chơi khi cô vừa cố né tránh bàn tay tinh quái của anh vừa cố hoàn thành công việc của chính mình. Và cuối cùng giữa tiếng cười và những rờ rẫm đam mê, anh đã nằm gọn trên người cô.

Cô ngồi lên trên đùi anh. Sự nô đùa ra đi nhường chỗ ột cảm giác yên bình ngọt ngào cùng sự hòa trộn giữa khao khát và niềm hứng khởi. Anh đưa tay vuốt mái tóc cô, những mớ tóc đan dệt trong những ngón tay. Sau đó sự chú ý của anh lại dồn vào khuôn mặt cô.

Niềm hứng khởi và mê đắm vẫn tỏa lan trong họ, nhưng những băn khoăn đặc biệt và sự thân mật họ đã có cùng nhau đang nằm trong mắt anh.

“Em có biết cách thu hút và thỏa mãn một người đàn ông không, Phaedra? Sau tất cả những táo bạo của em. Ta không nghĩ là em không biết.”

Cô thấy mình đang đỏ bừng mặt. “Em biết, nhưng việc hiểu biết và kinh nghiệm lại là hai phạm trù khác nhau. Tuy nhiên em hi vọng rằng em có thể làm tốt điều đó.” Có nhiều lí do khiến cô chưa từng thu hút bất kỳ người đàn ông nào trước đó. Những mối quan hệ bè bạn của cô không giống như tình cảm của cô và Elliot.

31. Chương 19 Phần 2

Anh nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc của cô. Đầu cô như hướng theo lời mời gọi. Rồi cô hôn anh. Cô cảm nhận được sự thôi thúc trong anh, và cảm thấy niềm khát khao đang lan tỏa trong cơ thể anh. Anh mê đắm trong môi và lưỡi của cô.

Cô hôn dần xuống dưới, tới cổ và ngực anh. Những xúc cảm xáo trộn trong cô. Một xúc cảm mới chưa từng có đang dấy lên trong cô. Trước kia cô chưa từng bao giờ là một người chủ động, nhưng lần này thì khác hẳn. Cô bắt đầu hiểu rằng cách cô vui sướng cũng chính là cách anh mong đợi.

Cô mơn trớn anh trong lúc hôn và dùng lưỡi liếm khắp người anh. Cô tận hưởng hương vị của cơ thể anh cũng như những dấu hiệu cô tạo ra trên cơ thể ấy. Sức quyến rũ của cô cũng khiến chính cô mê mẩn. Thật

tự nhiên cô hôn lên khắp người anh, vào hông, vào đùi, bụng và cả vật đang cứng mà tay cô vừa xoa vòng quanh.

Anh chạm nhẹ vào đầu cô. Đó là một cử chỉ của khích lệ và yêu cầu. Cô dùng miệng cẩn thận làm mê mẩn anh, bằng cách tốt nhất mà cô có thể nghĩ ra. Anh không thể kiềm chế được nữa. Sự say đắm của anh đã đi theo cách mà anh chưa từng có bao giờ. Khi cô dạng chân của anh ra và một lần nữa đẩy anh vào sâu trong người cô, cô có thể thấy sự đầu hàng tuyệt đối của anh.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nằm lên phía trên người anh, nhưng lần này có rất nhiều sự khác biệt. Cô cho phép anh vuốt ve cô nhưng cô lại dồn sự chú ý vào nơi giao thoa giữa hai cơ thể. Sự chăm chú ấy nằm bên trong con người cô, ở những nhu cầu của cơ thể cô, trong sự chuyển động của hông khi anh hút sâu vào bên trong cô.

Mặc dù lần gặp nhau này có nhiều điểm khác, mạnh mẽ hơn và sâu đậm hơn trong cô, cô khẳng định rằng anh cũng thừa nhận đó cũng là giây phút với những cảm xúc tương tự. Cô không bao giờ đánh mất mình, dù chỉ là trong phút chốc. Cô trải nghiệm những khoái lạc tình dục với những xúc cảm tinh tế nhất.

Cô đổ vào anh, dựa vào anh cũng nhiều như anh dựa vào cô. Vòng tay anh bao bọc cô, giữ cô chặt vào anh. Hơi thở của họ gấp gáp, hòa trộn với nhau gần như kiệt sức. Cô úp mặt vào vai anh ngay phía bên trên mũi.

Cô nhắm mắt lại nhưng anh vẫn cảm nhận được sự chú tâm của cô. Một nụ cười nhẹ thoáng qua. “Em không phải là con người của những việc nửa vời, Phaedra à.”

Cô bắn khoản liệu có phải anh đang sợ cuộc “thử nghiệm” này nhanh quá giới hạn “Anh chỉ muốn chúng ta dừng ở nửa chừng thôi ư?”

“Quý thần ơi không bao giờ”. Anh quay đầu lại và nhìn cô. “Ta ích kỷ đến nỗi vui mừng khi biết rằng em rất hiểu biết, nhưng ta cũng vui mừng khi thấy em chưa từng có bất kỳ sự từng trải nào trước đây”.

Không thể nào trước đây cô lại có thể có sự từng trải trong lĩnh vực tình dục này được, cô cũng không cho phép mình làm chuyện ấy với ai ngoại trừ người đàn ông đang ở trước mặt cô. Luôn có sự khác biệt giữa người bạn và người yêu.

“Người ta nói rằng việc em vừa làm không phải là việc một người phụ nữ đoan trang thông thường vẫn” Ta nghi ngờ rằng rất nhiều người phụ nữ đứng đắn đã nói dối về điều đó.”

“Anh đã từng bao giờ có quan hệ với một người đàn bà nhất mực đoan trang chưa?”

“Ý em là trước buổi hôm nay ư”.

Anh làm cô giật mình. Cô có thể được coi là một người phụ nữ đoan trang, nhưng chỉ một phần...

Anh cười thầm và dùng tay gõ nhẹ vào mũi cô “Em đã bị quyến rũ bởi chính sức mạnh trong con người em, và ta đã do dự khi nói ra điều đó, nhưng...”

Cô chờ đợi.

“Ta cũng như em chỉ có kiến thức mà chưa hề có trải nghiệm nào”.

“Nếu như mặt trời mọc trên nó”. Anh miết ngón tay xuống dưới ngực của Phaedra và đi dọc theo thung lũng mềm mướt như tơ giữa hai bầu vú. Anh tự hỏi bằng cách nào mà chúng có thể tác động đến anh nhiều như thế. Không phải là khi nào, mà là nếu niềm hứng khởi của anh sẽ bị chấm dứt.

Anh bắn khoản không hiểu điều gì sẽ xảy ra nếu ngày mai không bao giờ tới. Anh ngạc nhiên khi thấy mình thỏa mãn và không mấy bận tâm đến ý nghĩ đó. Có lẽ triết lý sống của Phaedra đã đúng, sự vắng mặt của những ràng buộc cứng nhắc của luật pháp đã giúp những ham muốn khát khao tồn tại.

Chỉ có cô là không tin rằng cơ thể cô ít ra cũng không phải thuộc về anh. Cô đề cập tới sự vinh hạnh chỉ qua một hơi thở nhưng sự kết thúc lại nằm sát kề bên. Lẽ ra cô có thể nói từ “nếu” nhưng cô không hi vọng chút gì rằng tình bạn của họ sẽ giúp xuất bản tập bản thảo này, hay chí ít cũng là một phần của bản thảo đó.

Nó có xảy ra hay không. Anh không thể biết. Anh không nên nhìn nhận nhiệm vụ cô phải làm như một sự phản bội. Anh thậm chí không muốn cô dàn xếp điều này chỉ vì lợi ích của mình. Niềm đam mê của anh như một sự bảo đảm rằng anh không muốn che đậy ý định về những cuộc đàm phán khởi đầu như thế này.

Tuy vậy, lòng trung thành của anh với gia đình mình cũng giống như lòng trung thành của cô đối với bên gia đình cô vậy. Anh thậm chí tuân thủ theo cha anh nhiều hơn cả những gì anh muốn thừa nhận.

Christian không muốn biết và có lẽ đã phải chịu một nỗi đau thương ghê gớm khi cố tình phớt lờ như thế. Tuy nhiên việc biết sự thật có lẽ là cách duy nhất để giải quyết thể tiến thoái lưỡng nan này.

“Ta buộc phải hỏi em một vài điều” Anh nói.

“Em không từ chối. Nếu anh hỏi, em có thể sẽ phải trả lời”.

Tuy nhiên đó không phải là sự thật. Cô đã giấu anh rất nhiều điều và đó là lý do tại sao anh thỉnh cầu cho dù chỉ là một nửa của sự thật. Đó cũng là lý do anh có thể cưỡi ngựa đi băng qua các thị trấn để đến một con phố nghèo mong nhận được những lời nói thật. Có lẽ trong khoảng thời gian này anh sẽ phải chịu mất đi một số quyền lợi vốn có khi cô không thể đem lại cho anh, nhưng anh thậm chí còn băn khoăn về cơ hội được thoải mái tận hưởng thêm nhiều điều hơn thế.

“Tại Naples, Merriweather đã không thể phủ nhận rằng bữa tối mà cha cô miêu tả trong thực tế đã diễn ra, và buổi nói chuyện cũng đã được tổ chức. Tuy nhiên ông ấy không biết rằng những nghi ngờ của ông đã thành sự thật. Nếu ta tìm được bằng chứng chứng tỏ rằng ông ấy đã sai, hoặc cái chết của Cape Colony không liên quan gì đến gia đình ta, liệu em có xóa bỏ tập hồi ký đó không?”

Cô tỏ ra quan tâm tới lời đề nghị của anh: “Từ khi em cho rằng vụ việc ấy có liên quan đến gia đình anh, hay chỉ ít cũng là từ khi cha em cho là như vậy, cha em đã tin tưởng giao cho em việc xuất bản tập bản thảo đó. Trong trường hợp em biết rằng đó không phải là sự thật, hoặc sự nghi ngờ của em chuyển sang một người nào khác thì Elliot, em sẽ hủy bỏ chúng.” Cô cười buồn.

“Có lẽ ta nên đăng một tin quảng cáo trên tờ Times để tìm kiếm người chịu trách nhiệm cho việc đó. Em không đơn độc trong việc cố mua chuộc ta nhằm mục đích khiến ta quên đi cuốn hồi ký của Richard Drury. Thùng thư của ta đầy những lời đe dọa và khẩn cầu. Và có một điều rất rõ ràng rằng người bạn cũ của ta đã gắng sức kết tội cho người khác, và giờ họ đều thám thía ai mới chính là người sở hữu cuốn hồi ký cũng như sự quan tâm của giới báo chí.”

“Nếu anh cứ thiếu tôn trọng em như vậy em nghĩ anh nên tìm một ngôi nhà tốt hơn cho riêng mình anh. Anh có cả mở cửa của cái khổng lồ ở Easterbrook.”

Anh không có ý định khơi những cuộc đàm phán và tranh luận, nhưng nếu cô thể hiện dù chỉ là chút xíu mối quan tâm về cửa của anh. Một cuộc tranh cãi không đến nỗi tồi tệ sẽ là cơ hội tốt cho để cô trở nên thực tế. Anh không đến để giải quyết các bất đồng nếu thiếu sự ủng hộ tích cực từ phía cô.

“Gia tài kếp sù? Chỉ từ Easterbrook? Ôi nữ thần của ta. Ta chưa từng biết sự hăm dọa tổng tiền lại có thể sinh ra nhiều lợi nhuận đến thế”. Cô bỗng trở nên đắn đo, do dự. “Món tài sản đó lớn đến cỡ nào?”

“Năm nghìn. Con số ấy được đưa đến chỗ anh sáng hôm nay. Nó được anh của anh viết ngắn gọn trên một tờ giấy đặt trong khay thức ăn dành cho bữa sáng. Không một lời, không kí hiệu, chỉ có con số 5 và những số 0 đi kèm.”

Anh hiểu yêu cầu mà tờ giấy chứa đựng. Nó đồng thời là một cảnh báo về việc Christian không chấp nhận Phaedora một mình quyết định mọi điều.

“Đó là một con số nực cười. Em e ngại rằng Easterbrook quả thực là không sáng suốt cho lắm. Nhưng may mắn thay em sẽ cứu ông ta khỏi sự hủy diệt rõ ràng đó bởi em sẽ không chấp nhận điều đó.”

Vậy đó, Christian đã nhầm. Một món tiền khổng lồ không thể là chiếc chìa khóa vạn năng. Phaedora không cảm thấy mình bị nhục mạ nhưng cô cũng không quá kĩ tính để xem xét những thứ cô có thể mua.

“Nếu em nhận được một món tiền khổng lồ như vậy, em sẽ phải sống sao cho thật xứng.” Cô trầm ngâm. “Để em xem nào. Một cái tủ quần áo mới, đương nhiên rồi, những chiếc cooc-xê, những dải băng và những

chiếc móc xinh xắn. Em cũng cần người hầu để chăm nom những tiện nghi đắt tiền và để thay trang phục cho em.”

Vậy là rốt cuộc cô cũng bắt đầu tính toán. Điều đó dường như lại là một minh chứng cho thấy Christian đã đúng. “Cô nên học cách để sống trong xa xỉ”. Và anh cũng nên học cách quan tâm tới những điều cô mong muốn. Cô xứng đáng được sống trong một ngôi nhà tốt hơn và không phải cam chịu cảnh tằn tiện thêm nữa.

“A, nhưng những người hầu sẽ chỉ là một thứ đồ vô tích sự. Chúng ta sẽ khó có thể nằm trên giường như thế này trong suốt buổi chiều và cả buổi tối nữa. Nếu chỉ là đứng dậy và nấu một bữa tối đơn giản, em sẵn sàng cho công việc đó”

“Em định mời ta ở lại dùng bữa tối ư? Và chính tay em nấu?” Ý tưởng đó mới thú vị làm sao, hình ảnh âm cúng của một gia đình, và thú vị như những gì phải làm khi đêm xuống sau bữa ăn đó.

Và cô lo lắng sẽ trở thành một nô lệ. Giá mà cô biết...

“Anh có đói không?”

Anh dịch chuyển đôi bàn tay thật nhẹ nhàng. Ngực cô thật vừa vặn và nằm gọn trong đôi bàn tay ấy.

“Ta luôn thấy đói mỗi khi ta bên em, Phaera”

Anh mặc lại quần áo trong góc khuất của gian phòng. Anh ngắm nhìn cơ thể của Phaera, yếu ớt và đáng yêu giữa tấm ga trải giường nhàu nát. Cô phủ lên bụng một chiếc gối bao trùm cả nửa khuôn mặt. Chân cô vẫn dạng ra và cặp mông tròn vẫn lộ ra, giống y như tư thế khi anh đi vào trong cô lần cuối, gần một tiếng đồng hồ trước.

Anh lẽ ra đã có thể đứng đó ngắm cô hàng giờ nhưng điều đó chỉ khiến anh trở lên đại khờ hơn trước mặt cô. Vì thế anh không đánh thức cô dậy mà nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới.

Góc bàn cạnh lò sưởi của nhà bếp vẫn còn đựng thức ăn thừa của bữa tối cô bày lên. Lúc cả hai người đã không còn mặc bất cứ thứ gì trên người sẽ thật nực cười khi bày biện đủ món đồ sứ trong phòng ăn như vậy.

Tại phòng khách, anh để ý thấy sự xuất hiện của một bộ sưu tập nhiều màu sắc gồm cả đồ đạc và nghệ thuật. Những thứ đó đã đem lại cho không gian căn phòng sự bừng sáng hơn hẳn những gian phòng khác. Anh đi qua chiếc đi văng và chiếc bàn bên cạnh nó. Ly Brandy chưa đựng tới vẫn được đặt ở đó, ngay sát bên cạnh một chiếc hộp được bọc bằng giấy.

Anh đã để ý tới chiếc hộp đó từ hôm qua lúc anh tới đây. Chiếc hộp có kích cỡ tương tự như kích cỡ của tập giấy, và cũng trùng với kích cỡ của bản thảo cuốn sách.

Anh bóc chiếc hộp và khi nó lộ ra, anh dán mắt vào trang bản thảo đầu tiên trong hồi kí của Richard Drury.

Im lặng bao trùm căn nhà. Trên gác Phaera đang ngủ say. Đường phố dường như không còn bất kỳ dấu hiệu nào của cuộc sống. Anh không thể lật mở từng trang một cách nhẹ nhàng. Anh lật mở các trang sách rất nhanh, để chúng xòe ra như hình rẽ qu/>

Anh nghi ngờ rằng đây chỉ là một bản copy. Phaera không thể nào lại bất cẩn đến nỗi để tập bản thảo ngay tại đây.

Rồi anh chợt nghĩ rằng liệu đây có phải là cái bẫy với những cám dỗ ẩn chứa bên trong, hoặc thậm chí những trang bản thảo ấy bị mất lại là một cách cô giảm bớt gánh nặng về lời hứa với Richard Drury. Cô không thể làm trái với lương tâm của mình, nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác nếu điều đó xảy ra.

Nhưng nếu cô coi đó là một sự lừa đảo, một sự phản bội? Christian nghĩ rằng sự tan vỡ trong mối tình của người em mình không phải trả bằng một giá quá đắt. Christian cũng sẽ tìm cách để đền bù cho Phaera mà không để cô nhận ra nếu Elliot yêu cầu.

Sau đó cô sẽ được bảo vệ nhiều hơn. Cô cũng sẽ không phải sống quá đạm bạc nữa. Chỉ cần cô ăn mặc hợp thời trang và sống tại miền Tây, cô sẽ là người thay thế xứng đáng cho vị trí của mẹ cô trong giới tri thức,

cô sẽ không còn là một đứa con đáng yêu mà là một cô con gái kỳ quặc của người hàng xóm cư ngụ tại phía đông hoi hám của London: bà Artemis Blair.

Chỉ là một vụ ăn trộm nhỏ và cuộc đời cô sẽ trở nên tươi sáng hơn. Nhiệm vụ của anh cũng sẽ được hoàn thành. Không ai có thể rỉ tai nhau rằng Nam tước Easterbrook đã thuê một tên giết người nhằm tiêu diệt tình địch của mình. Những người con trai của ông ta sẽ quay trở lại và vờ như không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Anh sẽ không thể nhớ được anh đã tàn nhẫn và tính toán đến cỡ nào. Một nửa tốt đẹp hơn trong con người anh thậm chí không còn ngạc nhiên hay sốc nữa, và cũng không còn những tranh cãi, giằng xé nhiều trong tâm hồn về sự thật và những điều hệ lụy. Nó sẽ chỉ là một phần nhỏ bé trong thế giới rộng lớn này. Thậm chí anh cũng không còn chắc chắn liệu thế giới ấy có còn bao gồm Phaedra hay không nữa.

Anh lại tiếp tục lật mở các trang giấy.

Phaera thức dậy muộn vào buổi sáng hôm sau và phát hiện ra rằng Elliot đã không còn trên giường cô nữa. Anh cũng đã mang hết cả quần áo đi và cô không biết liệu anh đã bỏ đi hay đang ở tầng dưới.

Cô đưa tay tới chiếc gối nơi anh đã gối đầu, cô chạm vào một thứ gì đó không phải là thứ vải mỏng và mềm của gối nữa. Cô chống khuỷu tay và

Bản thảo của cha cô nằm trong chiếc hộp, được gói bọc thô sơ trong một tờ giấy màu nâu. Dấu niêm phong trên tờ giấy bọc đã không còn nhưng sự đảm bảo của quân đội là tấm bình phong vững chắc cho chúng.

Cô gần như nghẹt thở, cô đã để nó trên mặt bàn khi cô đi vào cùng Harry và sau đó thì quên khuấy mất. Tất nhiên Elliot đã đoán ra được bên trong tờ giấy bọc có gì. Cả kích cỡ và màu sắc đều cho thấy đó chính là tập bản thảo.

Cô bật dậy và kiểm tra. Chắc chắn anh đã mở nó để biết chắc chắn bên trong nó có gì.

Chắc hẳn anh đã lấy những trang mà anh không muốn cô đem ra xuất bản.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đầy biết ơn. Cảm xúc đó bao phủ cô cho tới tận khi mắt cô mờ đi.

Cô ngồi xuống gần tờ giấy bọc. Cô không thể nói cho anh biết cảm xúc thực sự của mình. Không phải bây giờ, và chưa thể được, thậm chí là không bao giờ. Anh đã không đúng khi lấy cắp tập bản thảo nhưng cô sẽ không đổ trách anh hay đề cập tới nỗi đau mà anh đã gây ra cho cô. Có lẽ là bây giờ...

Những ngón tay của cô dừng lại ở gói đồ. Cô ngẩng đầu lên, một trang mới mới được chèn thêm vào tập bản thảo, cô lấy nó từ tờ giấy bọc màu nâu.

Người yêu của ta,

Cô cần phải cẩn thận hơn với gia tài này của mình. Đó là loại tài sản có thể sẽ làm dấy lên sự tàn ác của lương tâm. Có rất nhiều người sẵn sàng lấy cắp.

Và bức thư cô đang nhìn thấy đây chính là một trong những minh chứng rõ ràng nhất.

Thật không an toàn khi cô lại để nó ở trong ngôi nhà này. Ta đã đem nó tới bảo tàng Anh. Ta sẽ thông báo với họ rằng cô đang chuẩn bị cho xuất bản cuốn sách này. Những người thủ thư sẽ giữ những trang bản thảo và cô sẽ có cơ hội chiêm ngưỡng chúng khi cô đến tham quan lại nó. Những người quan tâm đến tập bản thảo ấy sẽ nhanh chóng biết thực sự giờ nó đang nằm ở đâu và cuộc sống cũng như căn nhà của cô sẽ không còn bị quấy rầy nữa.

Ta cũng không lấy đi những trang viết mà ta cần, vì thế cô cũng không cần kiểm tra lại. Ta rất sợ sẽ mất đi tình bạn tốt đẹp của ta chỉ bởi mối bất hòa xung quanh vụ việc này.

Cảm ơn cô rất nhiều vì bữa tối, nó thật tuyệt.

Một người bạn trung thành: Elliot.

32. Chương 20 Phần 1

“Cảm ơn anh vì đã đồng hành cùng em” Phaedra nói “em không hi vọng mọi người đàn ông có thể thú nhận mọi thứ anh ta làm. Sự sáng suốt của anh khi nói về những phản ứng của ông ta đã thực sự giúp em rất nhiều”.

“Kể từ khi cô quyết định đưa ra một loạt các câu hỏi tôi không muốn để cô tự giải quyết chúng một mình”. Elliot nói: “Nghe cô miêu tả buổi gặp mặt với Needly tôi thấy rằng những gã đó không hề để ý gì nhiều tới những bản khoản nghi ngờ trong lòng cô, và điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả”.

“Needly không hề tức giận, anh ta thậm chí còn cười em, chẳng thể có gì nguy hiểm ở đây cả.”

Tuy nhiên chắc hẳn đã có một sự khinh bỉ đáng kể trong tiếng cười của ngài Needly, sự khinh bỉ cho cô và cả mẹ của cô. Đó là một cuộc gặp mặt chóng vánh tại văn phòng ngày hôm kia. Nhà bán đồ cổ đầu tiên được Matthias phong tặng, ngài Needly, trong già hơn, lịch thiệp uyên bác và kiêu ngạo. Ông ta đã làm việc rất nhanh với cô để giải đáp những thắc mắc về đồ trang sức đá chạm.

“Một kẻ lật lọng”, ông ta nói, cặp môi nghiêm nghị bữu ra tỏ vẻ căm ghét và khinh bỉ. “Tôi đã nói với cô ta khi cô ta mang nó đến chỗ tôi, và cô ta không thêm quan tâm đến ý kiến của tôi ngoại trừ việc tìm kiếm tôi với duy nhất một mục đích. Cô ta tranh cãi với tôi như thể cô ta quen hàng tá các chuyện gia về lĩnh vực này. Quý bà Artemis vĩ đại đã bị lừa như là một con bé nhà quê. Và giờ đây con gái bà ta mang đến tôi đúng hòn đá quý ấy và nói với tôi rằng cô ta muốn phủ nhận sự thật. Không còn nghi ngờ gì cả đó chính là vì sự thật khiến cô ta trở thành một con ngốc.”

“Điều cuối cùng mà ngài cười nhạo không nhằm ám chỉ những lời bóng gió về những nghi ngờ của ngài” Elliot nói. “Tôi biết điều đó rất quan trọng với ngài, nhưng tôi đề nghị ngài hãy thận trọng

Họ đi dọc phố tìm đến địa chỉ mà có lần Phaedra đã tìm ra. Địa chỉ họ cần tìm không xa những văn phòng của Nhà xuất bản Langton tên Paternoster là mấy.

Elliot không hé răng nửa lời về những hoạt động kinh doanh đá quý khi anh đến, và anh cũng không thể hiện bất kỳ sự không thoải mái nào khi gặp cô ở đó. Cô nghi ngờ rằng việc anh không lấy đi những phần quan trọng của tập bản thảo ba đêm trước đây đồng nghĩa với sự chấp nhận chờ đợi ngày xuất bản của tập hồi ký. Có thể anh vẫn tin rằng sẽ cung cấp đủ chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của gia đình mình và cô sẽ giữ lời hứa đưa cho anh những gì anh mong muốn.

Cô hi vọng rằng anh có thể làm được điều đó bởi cô không muốn mây đen che khuất hạnh phúc của họ. Mấy ngày vừa qua thật yên bình, thậm chí ngọt ngào hơn cả những tuần lễ họ cùng nhau bên Italia. Giờ đây sự vui vẻ và tình bạn của họ chứng tỏ rằng cảm xúc say đắm vẫn còn tồn tại ngay cả khi cô đã quay trở lại Anh. Cô hạnh phúc nhận ra điều đó. Thậm chí kết quả những điều tra của cô về mẹ cô cũng không thể làm lu mờ niềm hạnh phúc đó.

Cửa hàng sách của Thornton là một cửa hàng loại nhỏ nằm trên một dãy phố hẹp gần bảo tàng Anh. Vết tích của thời gian bao phủ lên những ô kính cửa sổ tưởng như một hang động chứa đầy những sách.

“Tôi đã làm một vài cuộc điều tra” Elliot nói. “Anh ta có một quá khứ không lấy gì là sáng sủa. Người ta nói rằng anh có một người cha gốc Anh và mẹ gốc Ý. Anh ta đã từng học tập tại Bologna. Rất khó có thể bác bỏ được một điều bởi bất cứ ai đã từng gặp anh ta đều nói anh ta có vẻ là người có học”

“Nếu anh ta là người lai Ý, anh ta đang ở vị trí có thể dễ dàng tiếp cận những vật đang tồn tại ở nơi này” Phaedra nói.

“Có lẽ cô đã tìm thấy đúng người. Không giống như Needly, danh tiếng của người này là không thể phủ nhận. Chỉ có vài lời đồn thổi”

Họ đi vào cửa hàng. Sự yên lặng và bóng tối bao trùm lấy họ. những giá sách cao chạm trần nhà, tất cả đều được bọc trong những bìa sách cũ. Có nhiều dấu vết chứng tỏ rằng đây là một thư viện rộng lớn với rất nhiều những chồng sách còn cao hơn cả đầu của Phaedra.

Bóng của họ đổ dài trên góc tường phía xa xa. Bóng một người ra từ đằng sau một bức tường đầy những sách và đi về phía họ. Người chủ cửa hàng xuất hiện mỉm cười chào đón những vị khách. Elliot tiến lại và

mở cánh cửa sổ để đón ánh sáng, những mong ánh sáng ấy chiếu vào người đàn ông họ đang rất muốn tìm hiểu.

Nigel Thornton là một gã bán sách cũ và ảm mốc. Trông anh ta có vẻ không quá ba mươi dù nhìn bề ngoài anh ta trông khá tuyệt với áo choàng hợp thời trang, mái tóc đen của anh ta rất có thể che giấu việc anh ta còn già thêm mấy tuổi nữa. Tuy nhiên, anh ta vẫn còn quá trẻ so với những gì Phaedora tưởng tượng.

Với những ấn tượng về sự trẻ trung của anh ta, cô như cảm thấy sự tươi trẻ và cường tráng tỏa ra từ thân thể người đang đứng trước mặt mình. Một khi những ký ức về sự sung mãn của Artemis đã trôi xa, liệu cô có thể tìm thấy sự thay thế từ một chàng trai trẻ trung hơn?

Anh ta chào đón họ một cách nồng nhiệt nhưng luôn cố gắng thể hiện cho họ biết rằng họ đang đi quá sâu và làm gián đoạn những vấn đề quan trọng mà anh ta muốn dành riêng cho họ.

Đôi mắt màu nâu của Thornton dò xét Elliot rồi ngay sau đó nhìn chăm chăm và đung đưa trước mặt Phaedora như ngầm thông báo rằng chính cô là nguyên nhân khiến mọi chuyện càng lúc càng trở nên phức tạp.

“Ngài Elliot, quý ngài mà tôi ngưỡng mộ, phải chăng ngài đang đi tìm thêm tư liệu ột cuốn từ điển mới. Chúng tôi có những ấn phẩm tốt nhất về lịch sử La Mã và có thể sẽ cung cấp những đầu sách mới cho ngài nếu ngài muốn”.

“Tôi nghĩ rằng thư viện của Easterbrook đã đầy đủ các đầu sách rồi. Và quý cô đây là người cần tìm hiểu thêm về những thứ có trong thư viện của ông. Cô chỉ quan tâm đến một câu chuyện cụ thể, chứ không phải là toàn bộ các quyển sách ở đây. Tôi chỉ là kẻ hộ tống của cô”.

Thornton chấp nhận điều đó nhưng mí mắt dưới của anh ta không giấu nổi sự thất vọng rằng sẽ chẳng có một khoản lời béo bở nào chiều nay cả.

“Cho phép tôi giới thiệu quý cô Phaera Blair,” Elliot nói, “Tôi nghĩ anh biết mẹ cô ấy”.

Ánh sáng lọt ra từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt điển trai của anh ta. Cô chăm chú quan sát sự thụ động của anh ta. Đôi mắt nâu của anh ta chiếu những tia nhìn yếu ớt nhưng rất lâu vào khuôn mặt của cô. Và anh ta quan sát cô một niềm say mê thấy rõ.

“Tôi biết đến mẹ của cô như một quý bà hào phóng. Tuy nhiên thật đáng tiếc khi tôi không hiểu mẹ cô sâu sắc đến độ có thể kể những câu chuyện liên quan đến bà cho cô nghe.”

“Tôi thì lại được nghe rất khác, thưa ông Thornton. Tôi được biết là ông đã thường xuyên lui tới chỗ mẹ tôi, đặc biệt là những năm cuối đời bà”.

Anh ta nghiêng mình gật đầu, không hiểu để bày tỏ sự đồng ý hay điều trái ngược. Tuy nhiên nó ám chỉ rằng anh sẵn sàng cho những tranh luận sắp tới.

“Tôi cũng được biết rằng những năm trước đây ông không chỉ kinh doanh sách, thưa ông Thornton”.

“Thậm chí ngay cả bây giờ thỉnh thoảng tôi vẫn quan tâm đến một số mặt hàng khác”

Phaedora rút từ trong túi ra một viên đá quý trang sức và đặt nó lên trên đỉnh chồng sách nơi ánh sáng ngoài cánh cửa chiếu thẳng vào. Nó đẹp lung linh giữa chồng sách dày, giữa bóng tối như một biểu tượng của nghệ thuật xa xỉ.

Anh ta dán mắt vào viên đá. Và những tia nhìn chứng tỏ rằng anh ta đã nhận ra nó. Một cảm xúc thoáng qua trong lòng anh giống như lớp sóng tình cảm đập dồn vào bức tường biển. Anh ta bắt đầu cười nhưng đã ngăn được cơn bốc đồng trước khi chúng vượt qua cái giới hạn mong manh, buồn thảm đó.

“Anh đã từng bán hay đưa cho bà Artemis Blair viên ngọc này chưa?” Elliot hỏi.

“Đó là câu chuyện mà ngài quan tâm đấy ư? Câu chuyện về viên đá quý?”

“Đúng thế” Phaedora nói.

“Tôi tiếc rằng không thể giúp gì cho cô được”.

Tất nhiên anh ta có thể. Cô biết điều đó. “Bởi chắc anh đã nhận ra nó”.

Anh ta nhẹ nhàng cầm viên ngọc lên rồi xem xét kỹ càng. Ngón tay anh ta miết trên những đỉnh nhỏ nhất của viên đá. “Nó là của bà ấy”.

“Tôi đã được những chuyên hàng đầu cho biết rằng nó không phải hàng thật”.

“Tôi cũng tin là như vậy, tuy nhiên trông nó vẫn rất đẹp và được làm rất công phu”.

Vào thời điểm này cô không còn quan tâm xem nó đẹp đến độ nào nữa. “Có phải mẹ tôi đã lấy nó từ chỗ của anh?”

“Nếu tôi nói là bà ấy đã làm như vậy có nghĩa là tôi thừa nhận tôi đã nói dối cô. Nhưng nếu tôi nói bà ấy đã không lấy nó từ chỗ tôi chắc chắn cô sẽ không tin tôi”.

“Đó là bởi nó đơn giản không chỉ là sự dối trá” Elliot nói “Tôi đã được nghe nói rằng vài năm trước đây có một vụ việc gì đó liên quan tới những đồng tiền xu”.

Thornton thở dài: “Những đồng tiền xu ấy tôi có được nhờ một nguồn rất chắc chắn. Nếu không tôi đã bán chúng đi vì sự an toàn và tính chất xác thực của chúng. Những cuộc mua bán thế này chứa chấp đầy những hiểm nguy, và những người sưu tầm sẽ được nghe thấy những điều mà họ muốn nghe. Đó là lý do tại sao tôi thích những quyển sách cũ”.

“Đó cũng là những điều xảy đến với viên đá chạm này? Mẹ tôi đã được nghe thấy cái mà bà muốn nghe?”

“Tôi không thể biết được liệu bà ấy có nghĩ nó là hàng thật hay không? Nhưng có vẻ đúng là như vậy”.

Anh ta trả lại viên đá nạm cho Phaedra. Trong thoáng chốc tay họ chạm vào nhau và dường như anh ta ngập ngừng không muốn bỏ tay ra.

“Nếu cô có ý định bán nó, hãy nói cho tôi biết”.

“Anh sẽ mua nó hay tiếp tục bán nó cho kẻ khác?”

Anh ta quay mặt đi giấu cơn xúc động trong góc tối của chồng sách “Tôi sẽ mua nó bởi nó đẹp, và bởi đó là của bà ấy”.

“Anh nghĩ thế nào?” Phaedre hỏi Elliot khi hai người đang đi dạo trong bảo tàng Anh khi tâm trí cô đang hướng về cuộc nói chuyện với Thornton.

“Cô nghĩ thế nào?”

” nghĩ chính là anh ta. Anh ta đã làm tất cả và thừa nhận chúng. Nếu anh không nói em biết đó là một sự gian lận, anh ta đã nói cho chúng ta biết tất cả rồi. Đó là một lỗi lầm và em không thể hài lòng chừng nào anh ta còn chưa nhận rằng mình phạm tội. Nhưng cung cách anh ta nhận ra viên đá, từ ngữ anh ta nói dù có cố thận trọng cũng chỉ ra rằng anh ta biết mẹ em đã sở hữu chúng và bà nghĩ đó là hàng thật”.

Cô mong đợi phản ứng của Elliot nhưng chỉ có sự im lặng.

“Vậy anh đang nghĩ gì vậy?” Cô nhắc lại lần nữa.

“Ta nghĩ cô đã có câu trả lời rồi, nhưng nó có vẻ khá giống với những gì cha cô đã kết luận”.

“Khác như thế nào?”

“Nigel Thornton không phải là một tên vô lại lợi dụng và ăn cắp những tình cảm yêu mến của mẹ cô cũng như mưu toan những điều gian dối khủng khiếp. Anh ta đã yêu Artemis và ta nghĩ đến giờ anh ta vẫn còn yêu”.

33. Chương 20 Phần 2

Lời nhận xét và quan sát của anh khiến cô ngạc nhiên. Cô không muốn đồng ý với anh. Nó không khớp với những gì mà bố cô đã miêu tả về một tên chuyên xia vào chuyện của người khác trong bức tranh tại cuốn hồi ký của ông. Nó xua tan sự căm hận của cô đối với những việc mà mẹ cô đã làm. Nếu có thêm một người đàn ông khác yêu mẹ cô, sự việc càng lúc càng phức tạp.

Chỉ cô nghi ngờ rằng Elliot đã đúng. Khi Thornton nhìn thấy viên đá chạm không khí trong quầy bán sách đã thay đổi hẳn. Những hồi ức và cảm xúc theo viên đá đó quay về trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Nếu anh ta yêu bà ấy, em sẽ không nên ghét anh ta phải không?”

“Câu chuyện nào cô thích, Phaedra? Rằng một người đàn ông quyến rũ mẹ của cô với mục đích lợi dụng những mối liên hệ với bà, lôi kéo bà phạm tội và hủy hoại cuộc đời bà? Đó là câu chuyện sau cùng bà làm với cuộc đời của mình. Hay một câu chuyện nói về việc mẹ của cô đã yêu một gã đàn ông trẻ hơn rất nhiều. Anh ta không quan tâm đến những thứ anh ta mua được hoặc cũng có thể đưa cho bà một dụng cụ thao tác mà không quan tâm đến giá trị xác thực của nó. Nhưng ta không tin rằng người đàn ông ấy lạm dụng mẹ của cô một cách có chủ tâm”.

“Em rất khó có thể tin được rằng bố em lại sai trong vi đánh giá về tính cách của Thornton và động cơ của anh ta”.

“Bố của cô đã để tuột mất tình yêu của đời mình, tuột mất lý do để ông ấy tồn tại vào tay một dịch thủ trẻ hơn ông rất nhiều. Ông sẽ dễ dàng cho rằng mẹ cô đã mù quáng. Thật khó để ông có thể nhìn sự việc một cách khách quan”.

Anh nói tựa như không hề có chút nghi ngờ nào về những việc xảy ra. Lẽ ra cô phải cảm thấy Nigel Nornton là một người khó hiểu, nhưng Elliot đã lại chứng tỏ cho cô biết rằng những cảm xúc của anh ta chỉ là xúc động của một kẻ đang yêu.

“Nếu em bán cho anh ta viên đá quý ấy, anh ta sẽ lại bán nó như những món đồ cổ khác mà thôi. Anh nói rằng có một vài thắc mắc liên quan tới công việc kinh doanh của anh ta. Nếu đúng vậy chắc chắn rằng anh ta đã lợi dụng mẹ em”.

Anh nắm tay cô và kéo cô vào góc phòng. “Liệu có quan trọng với cô đến thế khi tin vào điều đó không Phaedra? Cô đã nói tại Naples rằng cô có thể hiểu được nếu mẹ cô có người yêu mới. Nếu người đàn ông đó yêu mẹ của cô, việc nên làm sẽ là dễ dàng chấp nhận chứ không phải phủ nhận nó phải không?”

Cô không biết phải nói gì với anh. Có muôn vàn lớp sóng bắn khoả đang dồn dập trong trái tim cô chỉ bởi những lời giải thích thật giản đơn đó. Và Elliot dễ dàng nắm bắt được điều đó.

“Ta nghi ngờ rằng nếu có ai đó đã kiểm tra công việc kinh doanh của Thornton hẳn sẽ thấy nhiều điều mập mờ khó hiểu. Nhưng trên thực tế không có những kiến nghị sai lầm”. Elliot nói. “Như anh ta đã nói, những người sưu tầm đồ cổ chỉ nghe được những điều họ muốn nghe. Ta chắc chắn rằng anh ta rất biết cách khai thác điểm mạnh này mà không cần trở thành một kẻ lừa đảo. và với viên đá chạm kia, nếu cô bán nó cho anh ấy ta tin rằng anh ta sẽ giữ nó lại. Anh ta sẽ giữ nó đến lúc chết như một kỷ vật còn lại của mẹ cô”.

Cô đã quan sát Nigel Thornton lúc anh ra đang đứng tại cửa hiệu sách - người đàn ông trẻ hơn mẹ cô tám tuổi, trông thật tự tin và điển trai. Cô quan sát không chỉ một lần cách anh ta triu mến nhìn viên đá nạm cũng như cách anh ta nói về mẹ của cô.

Ôi Chúa ơi, có thể là Elliot đã đúng. Điều đó cũng lý giải tại sao không bạn bè nào của mẹ cô biết được tên người tình của bà. Thornton quá trẻ đến nỗi bà đã phải giấu kín anh ta bởi không muốn ai nghĩ anh ta là một kẻ

“Một bí mật với kết cục mới tầm thường và đáng xấu hổ làm sao”. Cô lẩm bẩm.

Elliot vòng tay qua vai cô, ôm cô thật chắc như thể động viên: “Cô có thất vọng không?”

Sự giận dữ người tình đã chấm dứt vào tuần trước, tuy nhiên những lời buộc tội của cha cô vẫn ngự trị thẳm sâu trái tim cô. Có lẽ là bởi cô muốn một ai đó sẽ phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ cô và cha

cô đã góp phần tạo ra một phương pháp cho cô thực hiện điều đó, để vui dập những điều tốt đẹp nhất mà một tình yêu tự do có thể đem lại.

Cô đã bỏ lại sau lưng cơn thịnh nộ cuối cùng mà cô mang tới Naples. Nigel Thornton không phải là mẫu người chính trực, nhưng anh ta cũng không phải là hạng tính toán hẹp hòi. Ardenis có lẽ đã thất vọng trong việc tìm hiểu sự thật liên quan đến viên đá chạm. Nhưng không có vẻ là điều đó đã đánh gục cô.

Cô đưa tay tìm lại viên đá chạm đang nằm trong túi. Có lẽ cô sẽ đưa nó cho Nigel Thornton bởi cô biết rằng hình bóng mẹ cô vẫn nằm trong tim của anh ta.

***

“Anh có thể quay trở lại cuộc sống đáng thất vọng của anh, Christian. Không có sự trốn chạy theo tình nhân, không có xung đột và các cuộc đọ kiếm. Caroline đã chấp nhận ý kiến của em trong vấn đề này” Nam tước Hayden Rothwell nói đầy chắc chắn, tự tin như thể đã tin chắc rằng thế giới đều phải cúi đầu tuân lệnh những sở thích của anh ta. Phaedra nghi ngờ rằng giả định mà anh ta tự tô vẽ ra luôn luôn chỉ là giả dối.

Anh ta đưa ra một tuyên bố khi đang ngồi phía bên kia của chiếc bàn. Bữa tiệc tối nay do anh ta và Alexia tổ chức bé hơn tưởng tượng của Phaedra rất nhiều. Bữa tiệc chỉ vãn vẹn có ba anh em nhà Rothwell, Alexia và chính Phaedra.

Khi Alexia gửi thư mời cô, cô đã định từ chối. Alexia và Hayden đã quay về cách đây vài ngày và có thể họ đã biết được những điều liên quan đến hồi ký của bố cô. Nếu đúng như vậy chắc chắn cô không được họ thật lòng chào đón. Tuy nhiên giờ đây cô lại nghi ngờ khả năng đó. Có thể họ vẫn chưa biết. Nhưng dù sao thì Easterbrook cũng đã biết rồi. Cách đối xử của anh ta với cô có thể vẫn rất đúng mực, thậm chí là hòa nhã nhưng đã mấy lần cô bắt gặp ánh mắt sắc cạnh của anh ta nhìn cô. Thật chẳng khác gì con điều hầu nhìn một con chuột.

“Với tư cách một người đàn ông, tôi nghi ngờ việc liệu ngài có thật sự hiểu rõ vấn đề đang xảy ra hay có thể cảm thông và hiểu rõ khiếu hài hước vẫn thường thấy của anh tôi hay không”, Easterbrook đáp lại sự quả quyết của Hayden. “Tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu biết rằng vợ của ngài cũng tham dự, hoặc chí ít là gạt đầu đồng ý với ngài”.

Mặt Alexia đỏ dần lên trước lời đề nghị của Easterbrook, cô không biết phải về phe chồng của cô hay tìm cách thỏa hiệp với chồng của mình.

Đến giờ Phaedra vẫn còn ngạc nhiên về việc Alexia và Hayden yêu nhau. Alexia đã kết hôn vì những lí do rất thực tế và sau đó dường như đã đánh mất trái tim của mình. Phaedra sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng ra một câu chuyện như vậy, đặc biệt là tình yêu của Alexia với người đàn ông đang được nói đến.

Ngài Hayden rất điển trai, đó là điều chắc chắn. Nhưng anh ra lạnh lùng và khắc nghiệt. Không giống như Elliot, cách ứng xử và tính cách của anh ta không làm cho bộ mặt nhà Rothwell trở nên nổi bật. Tuy nhiên, Alexia luôn khẳng định rằng mọi người đã không biết bản chất thật của anh ta.

“Christian, anh đã gieo những hạt mầm bất hòa giữa vợ chồng họ”. Elliot nói. “Nếu Alexia lựa chọn việc không về cùng một phe với chồng, cô ấy đã làm như vậy. Nữ chủ nhân buổi tiệc của chúng ta sẽ không ngần ngại nói ra những suy nghĩ của mình nếu cô ấy cho đó là cần thiết”.

Alexia ngầm bày tỏ sự biết ơn của mình tới sự can thiệp kịp thời của Elliot. Phaedra không nhận ra rằng mối quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp. Cả ba anh em nhà họ đều rất coi trọng Alexia. Điều đó gây ấn tượng mạnh với cô và giúp cô thấy thoải mái hơn trong bữa tiệc. Cô không bị đối xử như người ngoài ngay cả trong bàn ăn và ở ngoài xã hội. Trong thư mời, Alexia đã nài nỉ cô đến dự bữa tiệc. Và sau đó hai người đã có một cuộc nói chuyện bí mật trong phòng tranh trước khi cô ra về.

“Thật là vớ vẩn hết sức” Easterbrook nói. “Hayden thậm chí đã không để tâm xem vợ của anh ta đã rời bỏ vị trí trung lập của mình hay chưa. Anh ta biết rằng những người phụ nữ sẽ biết về những người cùng giới hơn cánh đàn ông chúng ta. Điều gì đang sai khiến cô vậy, Alexia, để cô cho rằng Caroline đã bị đe dọa, hay là cô ta đang âm mưu một mưu đồ nào đó”.

“Không ai có thể hiểu được suy nghĩ của người khác, thưa ngài Easterbrook”. Phaedra nói. “Và cũng không phải mọi phụ nữ đều nghĩ theo một cách giống nhau. Alexia đã quá nhạy cảm để hiểu về những suy nghĩ của một cô gái trẻ bị sưng sốt chỉ bởi một tước hiệu”.

Cô đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của Easterbrook. Ông ta nhìn cô một cách chăm chú đến nỗi cô gần như phải ngồi hẳn xuống ghế.

Elliot đi đến cứu nguy. “Tôi nghĩ rằng điều chúng ta cần quan tâm không phải là những suy nghĩ của Caroline, mà là suy nghĩ của dì Hen. Ở dì thậm chí còn ẩn chứa nhiều điều đáng kinh ngạc hơn cả con gái của dì”.

“Chính xác” Alexia nói. “Người mà ta cần chú ý phải là dì Henritta. Chúng ta đã có một bước tiến dài trong phát hiện này”.

Hayden thay đổi chủ đề. Những người đàn ông tiếp tục thảo luận, Phaedra và Alexia im lặng và giữ vững phong thái rất phụ nữ của mình như ngầm khẳng định sự có mặt của họ trong bữa tiệc.

Elliot nhận thấy điều đó nhưng anh không phản ứng lại. Anh ít nhiều cảm thấy lạc lõng trong buổi tối hôm nay. Kể từ khi anh nhìn thấy cô trên chiếc xe ngựa bên ngoài anh đã trở nên thật khác lạ. Cô phát hiện ra rằng anh đang nhìn mình y như lần anh và cô ở phòng ngủ của cô tại Naples, như thể anh đang cố thu lại hình ảnh của cô thêm một lần nữa trong giới hạn mà anh có thể.

Có lẽ bữa tiệc đã gây ảnh hưởng đến anh. Cô đã hoàn toàn chiếm lĩnh thế giới của anh tối nay, hoặc chí ít cũng là cô cố vờ trở thành một người khác lạ, chỉ trừ bộ váy xanh mà cô đang mặc trên người. Sẽ chẳng có ích lợi gì khi cố gắng tỏ ra nhu mì và giản đơn. Và có lẽ cô đã bị đầy dọa trước khi khiến Easterbrook hoặc phải kính sợ hoặc sẽ có thể dọa nạt được cô.

Bữa ăn kết thúc, Alexia mời cô quay lại phòng vẽ. Cánh cửa đóng vào để lại những người đàn ông cùng rượu nho đỏ và xì gà. Phaedra băn khoăn lo lắng liệu họ có đang bàn bạc về phẩm hạnh của Caroline hay không, hay ít ra là vấn đề rất đáng được lưu tâm: cuốn sổ hồi ký của cha cô.

“Mình rất biết ơn khi cậu đã nhận lời mời của mình đến dự bữa tối ngày hôm nay”. Alexia nói. Cô ngồi ngay bên cạnh cô trên chiếc ghế trường kỷ. “Mình rất lấy làm tiếc khi đã để Hen ở lại Aylesbury nhưng chỉ bởi một điều”.

Nói cách khác, Hen không muốn sự xuất hiện của Phaedra và đã không cùng ngồi ăn một bàn với cô. “Và mình rất sung sướng khi không có cô ấy tham gia cùng buổi nói chuyện của chúng ta”.

“Cậu có thấy bữa ăn đó tuyệt không, mình biết rằng Easterbrook có thể đã...”

“Mình thấy nó thật tuyệt”. Cô trả lời. Cô nhận thấy mối liên hệ của anh em nhà Rothwell. Cô gần như ghen tỵ với Elliot, hơn lúc nào hết cô hiểu được sức mạnh của giọt máu đào trong bất kỳ cuộc chiến nào liên quan đến lòng trung thành và danh dự.

“Mình rất lấy làm vui mừng khi nhận thấy cậu đã hoàn toàn trở thành một thành viên trong gia đình đó như thế nào. Mình chưa từng bao giờ thấy được mối quan hệ gắn bó giữa cậu và họ nhiều như tối nay. Cậu chắc chắn đã tìm được một gia đình thực sự như cậu sinh ra từ chính mái ấm đó vậy. Mình nghĩ rằng bất kỳ người đàn ông nào trong buổi tiệc cũng sẵn sàng đặt vợ mình sang một bên để bảo vệ cậu và đứa trẻ”.

Alexia đỏ mặt. “Họ đều đang mê mẩn Mình phải không? Thật ngọt ngào làm sao cách Elliot nói chuyện với Mình khi tôi gặp anh ấy ngày hôm nay. Mặc dù Mình thắc mắc liệu chuyến thăm thú Italia có phải là điều anh thích thú hay không Mình vẫn thấy anh ta gần như mất trí. Mình có cảm tưởng anh ấy không thấy phiền lòng chút nào nếu được ở lại một mình thay vì ở giữa đám đông trong một buổi tiệc”.

Người đàn ông đang được nhắc đến đó bước vào phòng tranh. Anh xuất hiện không hề có chút gì là điên cuồng, thậm chí trông có vẻ thật nghiêm trọng và quyết đoán.

“Alexia, hãy tha thứ cho tôi. Nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với cô Blair một lúc. Cô có phiền không nếu tôi lấy mất của cô chỉ trong thoáng chốc? Cuộc nói chuyện không thể trì hoãn được nữa”.

Lông mày của Alexia khẽ nhướn lên. Cô liếc nhìn Phaedra một cách đầy bí ẩn. “Tôi hi vọng sẽ được biết nội dung của cuộc nói chuyện”.

“Chắc chắn rồi. Không có vấn đề gì cả. Tôi sẽ đi đến thư viện”.

”Đừng có tự làm khó mình như thế. Những người khác sẽ quay về đây nhanh chóng. Cô Blair, có lẽ một cuộc dạo chơi trong vườn sẽ thích hợp với cô. Chúng ta có thể trò chuyện trong lúc tận hưởng hương thơm của những loài hoa nở muộn ể ý thấy sự thích thú của Alexia khi nghe Elliot đề xuất với Phaedra một điều như thế. Cô chấp nhận lời mời, trong đầu chỉ nghĩ về lý do tại sao Elliot lại đề nghị một cuộc nói chuyện riêng tư bất thường như vậy.

34. Chương 21 Phần 1

Chương 21

Khu vườn rộng thấi ảm cúng và sức nức mùi hương của các loài hoa mùa hè đúng như Elliot đã hứa.

“Có phải những người anh của anh đã đề nghị anh tấn công em trước không, Elliot?”

Họ còn đang mải ngạc nhiên vì việc anh rời khỏi phòng khách và đi dạo cùng cô. Anh dẫn cô đi tới một chiếc ghế dài và bảo cô ngồi xuống. Tuy nhiên anh vẫn không ngồi. “Mặc dù ta đã tỏ ra thật tức giận nhưng ta đã có thể tự chứng minh sự đúng đắn và chân thật của mình. Christian đã nói với Hayden về quyền hồi ký. Ta dám chắc rằng họ sẽ còn thảo luận về nó một thời gian dài nữa”.

“Có phải ý anh là bàn luận về em?” Cô băn khoăn tự hỏi liệu mình có thấy hối tiếc khi chuyện anh muốn nói chỉ có thể này. Nếu ngài Haydene cũng có suy nghĩ giống như Easterbrook, cô lẽ ra đã nên ra về trước cả khi trò chuyện cùng Alexia dù chỉ trong một vài phút.

Cô không thể nhìn thấy thái độ của Elliot trong bóng tối, nhưng cô cảm nhận được anh đang trầm tư suy nghĩ, cân nhắc, và đưa ra quyết định.

“Phaedra, có một sự phát triển không lấy gì làm thuận lợi trong mối quan hệ vốn đã nhiều rủi ro của chúng ta”.

Phải mất một lúc cô mới biết được anh đang muốn nói về lễ cưới ở Positano. “Cũng không bất lợi lắm đâu. Em tin là thế”.

“Có những bất lợi rất đáng chú ý”. Anh đặt chân lên chiếc ghế dài và chống tay vào đầu gối. Khuôn mặt và giọng nói của anh càng gần cô hơn. “Sáng nay luật sư của ta đã nói với ta rằng lễ cưới này gần như hoàn toàn hợp lệ và sẽ được ủng hộ dù có thử thách nào đi chăng nữa”.

Cô gần như bất động khi nghe tin về cú sốc này. Những cảm xúc đang cài trong tim cô gần như vỡ tung. Chúng kêu lên và rung động. Chúng tạo ra sự hỗn loạn không thể kiểm soát. Tuy nhiên tâm trí cô lại đang ở một trạng thái tĩnh tá kinh ngạc.

“Bây giờ thì em không còn thắc mắc vì sao anh lại nhìn em đầy kỳ quặc trong bóng tối như vậy nữa. Đó là một phép màu và anh đã không thể say sưa chú ý tới nó”.

Anh không trả lời và cô thấy anh mới dừng cảm làm sao. Cô cũng đã hiểu tại sao anh muốn nói chuyện riêng với cô ở một góc tối như thế này. Cô nghi ngờ liệu anh có thể giấu đi sự mất bình tĩnh của mình lâu hơn cô được nữa hay không?

“Em không thể biết được chúng ta sẽ tổ chức hôn nhân như thế nào khi em không quyết định làm đám cưới, khi em không kí vào giấy kết hôn, và khi đó là một buổi lễ của người Công giáo”, cô nói.

“Cả chiều nay ta đã nói chuyện với một vị tổng giám mục, đã cùng tranh luận về những trường hợp tương tự và được nghe ông ta giải thích. Một đám cưới sẽ là hợp pháp ở một đất nước khi nó được bảo đảm bởi những mối ràng buộc tại nơi này. Nó sẽ giành được sự ủng hộ của tòa án giáo hội. Cũng không có những tọc mạch của nhà thờ Anh khi cử hành nghi lễ theo nghi thức và với những lời tuyên thệ trong những trường

hợp đại loại như vậy. Vị tổng giám mục tin rằng sẽ không có trở ngại nào nhưng ông đề nghị rằng sẽ có thêm một hôn lễ nữa được tổ chức ngay tại đây để đảm bảo cho thực tế và sự chắc chắn”.

“Tại sao em sẽ phải lặp lại những lời thề khi em không bao giờ có ý định làm điều đó?”

Anh quay đầu lại và nhìn vào ngôi nhà. Anh nhìn chăm chăm vào cửa sổ hướng thẳng ra vườn. Anh chìa tay ra. “Hãy đi với ta, Phaedra. Ta sẽ nói với em chính xác những gì mà ta đã nghe được”.

Anh nắm lấy tay cô và nói nhỏ trong lúc họ đi dạo trong vườn và cùng hướng xuống con đường mòn. Tim cô đập mỗi lúc một rộn ràng hòa cùng mỗi bước chân là mỗi lời nói mà cô nghe được.

“Cuộc hôn nhân đó không thực sự là đúng với những điều khoản chặt chẽ của pháp luật. Chính vì thế sự hợp lệ của nó trở thành một vấn đề cần được giải thích và làm rõ trong các phiên tòa. Sẽ không có một sự tiên đoán chắc chắn nào về những phán xét cho trường hợp của chúng ta.” Anh nói. “Khi ngài tổng giám thị đề nghị rằng lời tuyên thệ cần được lặp lại, ông ta cũng đã nghĩ tới những thách thức sắp xảy ra, dựa theo những câu hỏi liên quan đến quyền thừa kế và tính hợp pháp của lũ trẻ. Đó là điều mà luật sư của ta định nói khi ông cho rằng việc bàn đến nó cũng nghĩa với một thử thách đang được đặt ra. Cả hai người đều rất tự tin về tính hợp lệ của lễ cưới đến nỗi họ chỉ có một gợi ý sẽ có thêm một buổi lễ khác nhằm tránh những tin đồn của mọi người. Rất có thể họ muốn tại ra scandal bằng việc khai thác những nhập nhằng có thể có”.

“Những luật sư đã nhìn sự việc từ phía sau, Elliot à. Và kết quả là lời khuyên của họ không thể nào hoàn thiện. Em không muốn chỉ có những lời quả quyết hay những lời đảm bảo, điều em cần là sự đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra”.

“Sẽ có sự tranh cãi về tính hợp lệ của cuộc hôn nhân tại tòa. Nếu chúng ta quả quyết rằng nó đã không hợp lệ chúng ta đã tự hạ bệ trước mắt các vị thẩm phán tại tòa”.

Sự sợ hãi chảy trong huyết quản của cô đã bắt đầu lên tới tận đỉnh đầu. “Em nghĩ còn có một người nào khác nữa nên đứng ra bảo vệ và chứng tỏ tính hợp lệ của nó”.

“Phaedra, buổi chiều nay ta đã học được nhiều hơn bất kỳ người đàn ông nào trên thế gian này về những điều sẽ xảy ra trong phiên tòa. Thậm chí ngay cả ở Anh các quy chế cũng sẽ không thể được áp dụng rõ ràng như mọi người mong đợi. Một vài những phán xét được trích dẫn đã khiến ta ngạc nhiên rất nhiều. Ví như các cuộc hôn nhân được coi là hợp lệ mà không cần giấy tờ phù hợp nào. Sự thực về việc chúng ta không kí vào sổ giấy tờ ở Positano cũng có chút ít giá trị, nhất là khi những từ ngữ trong đó lại rất hợp lệ tại nước đó, được quy chiếu và xem xét dưới những điều luật ở đó. ”Anh kéo cô vào dưới một vòm cây. “Nó có nghĩa là cô sẽ mãi mãi thuộc về ta, em yêu ạ”.

Cô không thể tin vào những gì cô vừa nghe thấy. Sự hoang mang trở dậy, đe dọa sự điềm tĩnh trong cô.

Anh tiến tới ôm chặt lấy cô. Cô thu mình trong vòng tay vững chãi ấy. “Đây không phải là một sự tiến triển thuận lợi, Elliot ạ. Đây thực sự là một thảm họa.”

Cô bước đi, dường như đang cố chứng tỏ sự đúng đắn trong những cảm nhận rất có lý của mình. Chắc chắn rằng anh đã nghe thấy và cho rằng đó thực sự là sai lầm. Cần phải có một cách để thay đổi suy nghĩ ấy.

”Anh đang nói về sự nhập nhằng và không rõ ràng, và em nghĩ rằng đã đến lúc quên mọi việc đi. Điều gì khiến những vị luật sư của anh thấy rằng những điều ta vừa nói đến chỉ mang lại rắc rối về sau

“Phaedra....”

“Không, không, em không bao giờ kết hôn vì một mục đích nào đó, Elliot. Em đã đưa ra quyết định sau khi đã nghĩ rất lâu và sâu vấn đề này. Thay vì làm đám cưới một cách rất tình cờ, em nghĩ mình nên có những cân nhắc và lựa chọn. Anh phải bảo cho em biết nếu có bất kỳ cách nào để gỡ bỏ và giải quyết chúng”.

Anh khoanh tay. Bóng dáng cao lớn của anh càng nổi bật khi anh bên cô, và nó giúp truyền đạt tâm trạng anh trong lúc này khi không khí dường như đen thẫm lại.

Cô ghét nhìn thấy những người đàn ông ở trong tư thế đó. Cô rất ghét điều ấy.

“Ta có thể ly dị cô. Đó là cách duy nhất ta có thể làm để gỡ bỏ và giải quyết chúng. Cô sẽ phải đưa ra lý do cho ta. Tuy nhiên ta không có ý định cho phép điều đó xảy ra”.

Cho phép điều đó ư? Chúa cứu rồi tâm hồn cô. Anh nói như thể anh đã thực sự là chồng cô rồi.

“Ly hôn chỉ có thể có khi đã có lễ cưới. Mà em thì không đồng ý để điều đó xảy ra”.

Những suy nghĩ dồn dập bủa vây cô. “Chúng ta cần phải giải thích rằng chúng ta vẫn chưa sẵn sàng. Và chúng ta cũng cần giải thích rằng chúng ta không ưng thuận.”

“Cả thị trấn này đều đã nghe nói về những hẹn ước và những lời thề của chúng ta. Không ai có thể thấy rằng chúng ta đang ở thế gươm kề cổ khi chúng ta làm như thế”.

“Tình huống mà ta đang gặp phải cũng như gươm kề tận cổ. Và dù chỉ một lần chúng ta nói về nó, nhà thờ cũng có thể biết được mọi chuyện một cách rất rõ ràng. Nếu chúng ta giải thích rằng một trong hai chúng ta nói những lời đó một cách tự nguyện, ta tin thế là đủ”.

Anh nhìn cô. Và cô nhìn theo chiếc bóng của anh để đoán định suy nghĩ của anh.

”Ta không bị ép buộc, Phaedra. Ta làm nó chỉ vì muốn bảo vệ cho cô. Đó là sự thật. Nhưng ta cũng phải nói rằng những lời nói ấy đã ràng buộc ta. Ta không phủ nhận điều đó/”

Sự chấp nhận một cách rất bình tĩnh về việc hôn lễ của anh thực sự khiến cô choáng váng. “Anh không thể muốn có cuộc hôn lễ được”.

“Ta không cố gắng kiếm tìm nó nhưng ta cũng không đến nỗi có những suy nghĩ điên cuồng vì nó như cô. Sau tất cả những gì chúng ta có với nhau, hôn lễ chỉ là một bước tiến nhỏ”.

“Anh cũng sẽ sớm điên cuồng đến mất trí mà thôi. Anh không cần phải tạo ra một đám cưới để có thể có bất cứ thứ gì muốn tận hưởng cùng em. Anh sẽ chẳng thu được gì ngoài trách nhiệm với một người đàn bà không bao giờ chịu tuân thủ sự chi phối của anh”.

Không lâu sau khi cô nói ra những lời đó, niềm đau thương, nỗi tuyệt vọng đã cắt trái tim cô ra thành trăm mảnh. Anh sẽ thu lại được một điều gì đó. Một điều mà cả anh và gia đình của anh đều rất cần.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc bóng đã bị bóng tối nhuộm sẫm của anh. Một người vợ sẽ mất tất cả trong một cuộc hôn nhân. Luật pháp đưa đến cho người chồng của cả của họ, giọng nói, những đứa trẻ và thậm chí là cả cá tính rất riêng tư của người phụ nữ.

Liệu anh có làm như thế? Có phải anh đã có một bước tiến rất vội vàng chỉ bởi muốn được kiểm soát các cuốn hồi ký cũng như giới nhà báo? Cô nghĩ rằng nếu đúng là như vậy thì cái giá phải trả là quá đắt so với chút lợi lộc cón con đó.

Anh tiến lại gần cô và kéo cô quay vào trong vòng tay anh. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt như thể những cảm xúc dầm say đó có thể xóa tan những nghi ngờ kinh khủng đang bủa vây trong tâm trí cô.

“Không thể như thế được”. Anh nói giọng gần như khàn đi. “Nếu ta không lấy đi tập bản thảo đó khi ta rời khỏi giường của cô tuần trước, ta đã không thể đánh đổi bản thân mình vì nó”.

Nụ hôn của anh càng làm cô thêm mâu thuẫn. Cô không thể sắp xếp lại các suy nghĩ đang đan xen trong đầu bởi chúng đến quá nhanh và lại rải rác. “Và tại sao?”

“Bởi nó” Anh nói rồi lại hôn cô thật lâu và sâu.

“Anh đã có được nó”. Cô thì

“Ta sẽ không còn có được nó nữa nếu cô đâm đơn kiến nghị tòa án hủy bỏ cuộc hôn nhân này”.

“Nếu em đã chọn làm như thế thì anh sẽ thấy. Đó là quyết định của em”.

“Sẽ không còn lâu nữa đâu. Nếu cô quyết định nói rằng những lời cô nói không phải là do bị ép buộc, chúng ta không thể tiếp tục cuộc sống như chúng ta đã từng. Chúng ta không thể cùng nhau nói lời thề nguyện, cùng chung mái ấm và sau đó lại khẳng định là chúng ta chưa hề làm đám cưới. Những năm tháng đã qua sẽ giúp cuộc hôn nhân trở nên hợp lệ khi chúng ta công khai các mối quan hệ. Đặc biệt là những năm tháng

sống cùng nhau ở Italia. Đó là một lời tuyên bố rõ ràng nhất. Để tiếp tục mối quan hệ của chúng ta ở đây, để có thể liên lạc riêng tư cùng nhau, hãy chắc chắn rằng tòa án sẽ bác đơn kiến nghị của cô.”

Giọng nói của anh mới rõ ràng và chắc chắn làm sao. Nó thiếu đi sự cảm thông thực sự và nghe thật tàn nhẫn. Anh đặt cô vào một sự lựa chọn khủng khiếp.

Sự tuyệt vọng và tức giận tràn ngập trái tim cô. Cố gắng lắm cô mới kìm nén được những cảm xúc đang dâng lên trong lòng. Cô không thể mất anh chỉ vì một lý do thật ngu xuẩn như thế này.

Cô suy nghĩ về sự lựa chọn một cách rất rõ ràng, và nó khiến cô gần như phát ốm. Hoặc từ bỏ tình yêu này, để sẽ không bao giờ cảm nhận được vòng tay anh và già từ mọi điều thân thuộc, hay chấp nhận sự gồng cùm hợp pháp mà pháp luật đã rèn ra để dành cho phụ nữ. Điều đó cũng có nghĩa là tuân theo mọi luật lệ mà người khác mong muốn áp đặt lên mình.

Cô có thể gọi tên bao nhiêu sự lựa chọn, cô đã từng nghe mẹ cô liệt kê về những điều này cách đây đã 18 năm.

“Em không thể đi theo con đường đó được”. Cô khóc và khước từ dứt khoát cả hai sự lựa chọn khắc nghiệt đó. “Không ai được biết chính xác những gì xảy ra ở Italy. Không ai cả ngoài chúng ta. Nếu chúng ta giữ bí mật về mối quan hệ của chúng ta ở đây, sẽ không ai có thể biết được.”

Anh túm chặt lấy tay cô như thể muốn kìm chế một người đàn bà đang mất trí. “Chúng ta sẽ cùng chung lời thề. Ta không hề muốn lừa dối và cả em cũng thế.”

“Anh không thể mo điều đó được, anh không thể. Hãy suy nghĩ lại, Elliot. Cả thế giới sẽ chế giễu anh nếu chúng ta thành vợ chồng. Em sẽ sống vì em chứ không phải vì anh hay gia đình của anh. Mọi người sẽ cười và bàn tán về cô vợ kỳ quặc nhất mà anh có, cùng với một loạt những điều kỳ lạ và thói quen kì dị nhất của cô ta. Họ sẽ...”

“Họ sẽ nói rằng ta lấy một người vợ kỳ quặc như người anh trai của ta. Hoặc nếu không ta cũng không quan tâm về điều đó.”

Mắt cô rừng rực như có lửa. Cô đưa tay ôm mắt, cố không để nước mắt tràn ra ngoài... Trái tim cô nặng nề và buồn thảm.

Anh bỏ tay cô ra và ôm cô thật chặt. Điều đó chỉ làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Hơi ẩm, những kỉ niệm lan tỏa trong người cô sâu đậm đến nỗi gần như cô đã thất bại trong cuộc giằng xé của cảm xúc. Và cô khóc. Cô sẽ trải qua những giây phút đau khổ tột cùng đang đợi sẵn, những mất mát nếu họ đến với nhau, và nỗi buồn thương bóp nghẹt trái tim cô.

Cô tuyệt vọng trong nỗi đau và cố gắng thuyết phục mình chấp nhận sự lựa chọn này. Cô tự nhủ với lòng mình rằng lấy người đàn ông này sẽ là một điều tốt đẹp chứ không phải một nhà tù mới đang chờ sẵn.

35. Chương 21 Phần 2

Anh ôm lấy cô trong lúc nỗi buồn thương ấy dâng đến cao trào, bao bọc lấy cô bằng đôi tay vững chắc. Hơi ẩm của miệng anh lan tỏa khắp đỉnh đầu cô.

Trái tim cô quặn quại, nghẹn lại và như vỡ tan. Đây sẽ là phút giây mà cô sẽ mãi nhớ. Nó sâu đậm hơn bất cứ tình bạn cao cả nào.

Hơi thở của anh thoảng qua, tựa như mọi sự lạnh lùng vốn có của dòng họ Rothwell đã mất hết uy lực. Một cơn gió nhẹ buổi đêm đã cuốn chúng đi xa.

Cô vùi đôi mắt ngấn lệ vào vai anh. “Đó không phải là cách mà bất kỳ cuộc hôn nhân nào có thể được tổ chức, ít nhất là đối với em. em sẽ cố gắng để tháo gỡ sự khó khăn này, Elliot”.

Anh đưa tay xoa khắp tóc và gáy cô. Những cử chỉ dễ chịu đó lại khiến nước mắt cô trào ra.

“Anh có thể giúp anh không, Elliot? Em không mong muốn anh sẽ phải nói dối, nhưng liệu anh có thể đánh bại nó?”

ề nghị ta rời bỏ cô mãi mãi đó, Phaedra à. Tôi không biết liệu ta có thể làm được điều đó hay không.”

“Không hoàn toàn là như vậy. Sau này chúng ta vẫn có thể là những người bạn tốt. Em không muốn nghĩ rằng chỉ vì việc này mà chúng ta sẽ rời xa nhau mãi mãi, Elliot.”

“Sẽ còn rất lâu nữa ta mới có thể được ôm cô, được chạm vào da thịt cô. Phaedra, tòa án sẽ đưa ra phán quyết rất chậm”. Anh quay đầu cô lại và hôn lên má. “Cô đang hỏi ta điều mà thậm chí còn phức tạp nhiều hơn cả những gì cô có thể hiểu”.

“Bây giờ anh nghĩ như vậy, nhưng anh sẽ sớm nhận ra rằng em không phải là một người vợ tốt. Tính cách của em quá tồi tệ và em khó có thể tìm thấy sự thỏa mãn trong vị trí của một người vợ”. Cô cố nở một nụ cười nhưng nó chỉ khiến môi cô run run. “Em đang cố giúp anh. Anh luôn đề cao tự trọng và anh đã thực hiện nó rất chuẩn xác. Nhưng một khi niềm khao khát đã đi qua, anh sẽ thấy khó chịu vì cặp đôi khắp khắp này, và sẽ đau khổ khi thấy rằng anh không thể thay đổi điều gì nữa.”

Anh chạm các ngón tay vào đôi môi của cô. “Sự chia cắt sẽ còn gượng gạo hơn cả hôn lễ mà em mừng tượng. Trong suốt nhiều tuần lễ ta nghĩ về em và trong tâm trí ta em đã thuộc về ta mãi mãi. Hãy hôn ta để ta có thể cảm nhận lần cuối hương vị ngọt ngào của em.”

Trái tim cô rung lên khi nghe cách anh đặt tên cho nụ hôn cuối. Trái tim ấy gào thét điên cuồng khi môi họ gặp nhau. Mọi chán chường đau khổ dường như tiêu tan khi cô giữ chặt anh trong vòng tay ấy.

Anh ôm chặt cô thêm như thể muốn chế ngự cơn giông bão trong lòng cô. Và dường như tâm hồn cô đã chịu khuất phục trước lời yêu cầu không bằng lời ấy. Mây lãng đãng trôi, những cơn bão lạnh buốt miền man thổ. Và cô ở trong vòng tay anh lần cuối, ở một nơi ấm áp, đầy ánh sáng và tự do.

“Em đã say rượu ư?” Hayden hỏi trong lúc đưa tay ra đóng cửa thư viện. Anh liếc nhanh về phía bình đựng rượu trên bàn và chiếc cốc trong tay Elliot.

“Đó là điều cuối cùng mà em cần bây giờ. Em muốn ở lại một mình.”

”Ta sẽ làm như điều em muốn./font>

“Chết tiệt, đây là nhà của anh, thư viện của anh, rượu của anh. Em sẽ đi.”

“Hãy dừng lại”. Nụ cười của Hayden như một mệnh lệnh. “Anh rất vui mừng là em đã quyết định hoãn lại việc rời bỏ nơi này. Nó giúp ta có cơ hội nói chuyện riêng với em về những khám phá muộn màng của ta hôm nay.”

Elliot nhớ lại khuôn mặt của Hayden sau bữa ăn tối khi Christian nhắc đến vấn đề về cuốn hồi ký. Sự quấy rầy của Hayden không nhằm trực tiếp vào Phaedra hay Richard Drury, mà là vào hai người anh em đã phớt lờ việc thông báo cho anh ta câu chuyện đó sớm hơn.

Và bây giờ sự quấy nhiễu ấy lại quay trở lại một cách lạnh lẽ: “Nghiên cứu về cuốn hồi ký này sẽ giúp ích rất nhiều. Chalgrove đã đến gặp anh tháng trước, và hỏi xem liệu Alexia có ảnh hưởng như thế nào đến cô Blair và liệu rằng có thể sắp xếp một cuộc gặp mặt với quý cô Blair đó. Ta thật ngu ngốc khi nghĩ rằng mục đích của anh ta chỉ là mê hoặc quý cô xinh đẹp ấy. Bây giờ ta nghĩ rằng mối quan tâm thực sự của hắn đang đặt ở những trang hồi ký đó.”

“Em vẫn chưa đọc nó. Em không biết được ý định thực sự của anh ta.”

“Có lẽ em nên gọi cho anh ta và tìm hiểu chính xác anh ta đang cần tìm thứ gì.”

“Nếu em đã không thành công khi cố gắng giúp gia đình này, em sẽ khó có thể khai thác được anh ta.”

“Chỉ với cùng một từ nói cùng cô Blair, em sẽ phát hiện ra anh ta đang lo lắng cỡ nào. Anh ta là một người bạn cũ của ta, một con người đầy phiền toái. Hãy làm điều đó vì anh và anh sẽ quên đi việc các anh đã phớt lờ sự hiện diện của anh như thế nào trong mưu đồ này.”

“Christian quyết định không cho anh biết. Đó chỉ là sự chống chế yếu ớt của một người đàn ông đã mất dần sức mạnh. Anh không còn gì ngoài một khoảng trống trong tim khiến anh gần như nghẹt thở. Tâm hồn anh đã gần như trống rỗng kể từ khi quay về từ khu vườn.”

Phaedra nghĩ rằng cô đã đưa ra quyết định tại khu vườn đó, nhưng giờ đây anh lại đang phải đối mặt với những suy tính sâu xa của riêng anh. Chỉ ít thì anh cũng đã không thấy sốc khi chứng kiến tình huống của ngày hôm nay. Những vị luật sư đó đã vạch sẵn một con đường chắc chắn sự sở hữu của anh với người con gái mà anh yêu mến là vĩnh hằng mãi mãi.

Nếu cô chỉ cần bày tỏ dù là những tín hiệu nhỏ nhất thôi rằng cô ủng hộ sự phát triển của mối quan hệ này thì anh đã mãn nguyện rồi. Sự nhún nhường của anh không giúp cô cùng anh hẹn ước. Anh mong muốn cô sẽ ở bên anh mãi mãi vì vậy anh không bao giờ bàn khoăn về việc một người bạn mới có thể lấy mất người anh thương yêu rất mực.

Suốt cả ngày anh tự nhủ với lòng mình rằng rồi dần dần cô sẽ quen với cuộc sống mới. Sự phản ứng lại của cô là hiển nhiên và không có chút gì thực dụng trong quan niệm và niềm tin của cô. Niềm vui thích, sự tiện nghi và lòng tốt sẽ nhanh chóng khiến cô thay đổi quan niệm. Anh sẽ không yêu cầu bất kỳ một sự đổi thay nào ngay lập tức mà chỉ hi vọng từng chút từng chút một mà thôi.

Kí ức lại dấy lên trong anh và rượu mạnh cũng không thể giúp anh quên được nó. Không phải là kí ức về Phaedra, cũng không phải về bất cứ ai trong số những người mẹ của cô. Anh nhìn thấy cha mình đang đứng ở ngưỡng cửa thư viện tại Aylesbury, chăm chú nhìn người đàn bà đang nghiêng mình cùng cây bút. Khuôn mặt ông vẫn nghiêm nghị cùng với một dáng vẻ kiên quyết vốn có. Những giá sách cao và dày khiến ông không thấy cậu con trai đang đứng trên sàn. Tất cả tâm trí ông lúc này đặt cả vào người vợ.

Giờ đây Elliot đã hiểu rất nhiều điều liên quan đến ký ức đó. Những điều mà khi còn là một cậu bé anh không thể nào có được. Nam tước Easterbrook đang chăm chú nhìn vợ mình với một tình yêu vô bờ, tuyệt vọng và buồn thảm.

Anh nhìn người anh trai của mình. Hayden đang hi vọng anh có thể khai thác được điều gì đó thông qua cuộc nói chuyện với Phaedra, khi mà tất cả những gì đọng lại trong anh chỉ là những nụ hôn ở trong khu vườn.

“Christian đã biết rằng ta không ủng hộ phương án của anh ấy.” Hayden nói. “Ta cũng không hiểu tại sao anh ấy lại quan tâm đến nó nhiều như vậy. Mọi người đều biết chúng ta không phải là những vị thánh. Và nếu họ muốn biết có thực sự cha đã giết một người đàn ông hay không, hãy cứ để họ làm điều họ thích.”

Elliot buộc phải cười vì điều đó. “Người ta nói rằng trong nhà anh giống bố nhất. Có lẽ điều đó cho phép anh tỏ ra tương thích hay chấp thuận tất cả những điều bố đã hoặc có thể đã làm.”

“Đó có phải là những điều mà người nói? Thật là thú vị biết bao. Ta lẽ ra phải thốt lên rằng người giống bố phải là em hoặc Christian. Hãy xem này, em chưa bao giờ đối xử với Alexia như bố đã đối xử với mẹ chúng ta. Hoặc em cũng không tìm cách trả thù địch thù khi em đã bị đánh bại.”

“Và anh nghĩ là em có thể ư?”

“Em không biết. Em chỉ có thể chắc chắn rằng với em thì không.”

Elliot không thể chắc chắn việc “anh ta” có thể làm những việc tương tự hay không. Anh đã được rèn luyện trong môi trường của những khao khát, những tham vọng, và các bài học ở môi trường ấy không phải tất cả đều là những bài học tốt đẹp lắm. Cách anh hồi ức lại những điều trong quá khứ dường như quá u tối. Nó khiến anh bồn chồn lo lắng, đặc biệt khi anh nhìn vào tấm gương quá khứ của những ngày đã qua.

Có lẽ Phaedra đã cảm nhận được điều đó. Từ sự quan sát và cảm nhận về anh, hoặc cũng có thể đó một đặc điểm mà anh được kế thừa.

“Chúng ta không thể biết được liệu ông ấy có trả thù hay không.” Anh nói. Anh không muốn tin rằng sự tàn nhẫn và độc ác trong dòng họ Rothwell lại đến nhường ấy.

“Việc ông có làm điều đó hay không không phải là vấn đề. Mà việc cần quan tâm là hai trong số những người con trai của ông ấy e sợ rằng những việc ông làm không chỉ để lại hậu quả có vậy, ta nói đúng chứ.”

Lúc này trước mặt người anh trai không phải là Elliot - một người lính ở mũi đất Colony nữa. “Mẹ cũng không phải là người vô tội.”

Hayden cân nhắc lời phán quyết đó. “Thậm chí cho dù không biết rằng bố có làm điều đó hay không, em đang cố gắng tìm mọi cách để đánh giá chúng? Không, mẹ không vô tội. Bà đã mắc tội ngoại tình. Và tội tệ hơn nữa, nó không phải là một cuộc tình phù phiếm thoảng qua, nó là một tình yêu thực sự của bà. Ông không để bà ra đi, nhưng ông cũng không ly thân với bà. Cuộc hôn nhân là nhà tù đã là quá đủ đối với bà. Ông không phải nhọc công tìm kiếm một người tình thực sự cho bà tại Aylesbury.”

“Ông không ép buộc bà phải sống ở đó. Ông đã nói với em thế.”

“Ông có thể không đưa ra bất kỳ một mệnh lệnh nào, nhưng ông đã làm cho c đến mức không thể chịu đựng được. Ông không tha thứ cho bà dù bà khao khát điều đó. Có lẽ đó là lý do bà chọn sống ở đây. Dù chỉ là nơi ẩn nấp hay một nhà tù, bà chỉ ít cũng không phải sống cùng ông.”

“Anh tỏ ra hiểu biết sự việc hơn bất kỳ ai.”

“Am hiểu hơn những gì ta muốn. Ta cho rằng đây là một bài học về sự nguy hiểm của lòng tự trọng. Đó là một câu chuyện được cảnh báo trước theo cách có thể giúp lộ rõ tính cách của một người đàn ông, xấu xa tồi tệ cũng như là tốt đẹp.”

Elliot không nghĩ rằng lòng tự nguyện là nguyên nhân sự đối xử hà khắc của ông đối với vợ mình. Đó là thứ cảm xúc căn bản hơn thế rất nhiều.

Hayden hướng ánh nhìn vào Elliot thông qua cặp kính màu hổ phách của mình. “Elliot, ta đến gặp em ở đây không phải không có mục đích. Alexia đã để ý thấy và cô ấy đưa ra những nhận xét về độ đỏ của đôi mắt và môi của quý cô Blair khi hai người quay trở lại phòng tranh. Ta thú thật là ta cũng không để ý nhiều lắm.”

Anh ta rót thêm rượu vào cốc và thả mình xuống ghế. “Cô ấy nghĩ đôi môi đó được được hôn rất sâu.”

Một nụ hôn rất đậm sâu và dường như là vĩnh viễn. Nó kết thúc vẫn còn hơi sớm. “Chẳng có gì ngạc nhiên nếu Alexia cảm thấy sốc.”

“Alexia đã kiềm chế, nhưng sự việc đó vẫn khiến cô cảm thấy choáng váng. Ít nhất là bởi nó liên quan đến Phaedra Blair. Đôi mắt đỏ của Phaedra đã gây sự tò mò cho Alexia và đó là lý do tại sao cô ấy nắn nỉ ta hãy tìm hiểu mọi thông tin có thể từ em.”

Elliot hỏi Hayden về sự quan tâm của Hayden đến việc này đã nhiều đến bao nhiêu.

“Ta đoán rằng em đã không gạ gẫm cô ta ở trong vườn.” Hayden nói.

“Khó có thể có người đàn ông nào gạ gẫm Phaedra mà có thể bình yên tiếp tục sống ở đây và tận hưởng ánh bình minh.”

Hayden cười thâm. Và âm thanh đó cũng khiến Elliot bật cười. Tâm trạng anh đã khá hơn phần nào cho dù lồng ngực anh gần như đầy ứ và trống rỗng trong cùng một lúc

“Chết tiệt thật. Em đã gây nên một thảm họa, Hayden. Nếu Christian biết được những tin đồn như thế này anh ấy sẽ vỡ mạch máu mắt. Anh ấy sẽ bị chứng xuất huyết não ấy khi anh ấy biết được những trò mà em sắp đưa ra trước toàn xã hội này.”

“Ta đoán chắc quý cô Blair có vai trò chủ chốt trong việc đó.”

“Em còn có những điều khác nữa cơ, hãy rót thêm rượu cho em và em sẽ kể sơ qua cho anh về câu chuyện để anh có thể có những trân trọng đúng mực với một bài học đạo đức được đúc rút ở phần cuối. Đó là câu chuyện về những khát khao và cảm xúc mãnh liệt, nồng nàn, về sự căm dờn trí tưởng tượng cùng sự hiểm nguy, về hôn nhân.”

“Hôn nhân?”

“Ồ, vâng, về hôn nhân và sự khước từ và...”

Hayden mãi rót rượu và không để ý đến câu nói còn bỏ dở của Phaedra. Tuy nhiên những từ ngữ cuối cùng thực sự lại nằm trong đầu của Elliot. Lồng ngực đang đầy ứ lại của anh dần trở nên trống rỗng.

“Của hôn nhân, sự khước từ và tình yêu.”

36. Chương 22 Phần 1

Chương 22

Phaedra đặt bút xuống và dụi mắt. Tập bản thảo của bố cô tốn nhiều công sức để biên soạn hơn là cô tưởng. Càng về cuối văn phong của ông càng trở nên tồi tệ. Nó xấu đến nỗi khó có máy xếp chữ nào có thể nhận ra các chữ mà ông đã viết. Cô đoán rằng cô phải mất ít nhất một tuần nữa để làm việc với nó.

Cô nhìn quanh phòng đọc của bảo tàng Anh. Những cái đầu và lưng chăm chú vào những tập sách ở khắp các mặt bàn. Hầu hết những người đến đây đều là đàn ông. Và sự chú ý của cô chuyển dần từng người từng người một.

Elliot không có ở đây. Kiếm tìm anh đã trở thành một thói quen của cô. Họ không thể công khai gặp nhau bởi nó quá nguy hiểm. Liệu có khi nào anh đang làm việc ở đây khi cô đến.

Không cần có một sự thừa nhận nào, không cả những lời chào hỏi hay một cuộc nói chuyện. Điều nhất cô muốn là được gặp lại anh. Cô sẽ lại được tận hưởng những niềm vui thích khi có anh ở bên, trong căn phòng ngủ khi anh lúc đó thậm chí ngồi ở phía xa xa và quay lưng lại phía cô.

Cô nhắm mắt và như nhìn thấy anh trong tâm trí. Cô thưởng thức hương vị của nụ hôn cuối và như muốn nuốt cả ma id="filepos1082073">i hương tỏa ra từ cơ thể anh. Bàn tay anh vuốt ve dọc cơ thể cô và cô nhắm nháp hương vị của kỷ niệm, tận hưởng chúng ngay tại lúc này.

Những kỷ niệm đó sẽ lưu lại được bao lâu trước khi chúng phai nhạt? Cô sợ rằng điều đó sẽ xảy ra, và nỗi lo sợ ấy khuấy động tâm hồn cô. Cô luôn gọi lại những kỷ niệm, luôn nghĩ về chúng bởi cô lo sợ rằng chúng đã bắt đầu nhạt phai.

“Phaedra, cậu đang ngủ đấy ư?”

Cô mở to mắt, giật mình. Một người ăn mặc hợp thời trang đang đứng cạnh chiếc bàn. Một người đàn bà nhìn cô chăm chăm và thì thầm vào tai cô.

“Alexia, cậu đang làm gì ở đây?”

“Mình nghe nói cậu luôn luôn có mặt ở đây cả ngày”. Cô ta liếc nhanh khắp căn phòng và thì thầm.

“Chúng ta hãy cùng đi ra ngoài, Mình cần chút không khí thoáng đãng”. Phaedra nói.

Alexia đợi trong lúc cô buộc chặt tập bản thảo. Cô mang nó đi cho người thủ thư, người đã lấy nó trên một giá sách.

Họ rời khỏi phòng đọc và nhà Montague. “Chúng ta hãy cùng ra quảng trường Bedford”, Phaedra gợi ý.

“Đó đúng là tập bản thảo bí ối, rẻ tiền”, Alexia nói khi họ tản bộ đến quảng trường.

Trái tim của Phaedra se lại. “Họ đã kể với cậu về nó”.

“Mình và Hayden hầu như chia sẻ mọi điều với nhau. Đừng trông căng thẳng và buồn thảm như vậy. Mình không đến cầu xin lòng tốt của cậu. Easterbrook muốn mình làm như vậy nhưng mình chọn cách không nghe theo những lời ám chỉ bóng gió của anh ấy”.

“Cậu là người đầu tiên tôi nghĩ đến, Alexia. Khi mình đọc nó, mình không quan tâm lắm đến cậu và các anh em trai của họ, mà là cậu”.

“Thật hạnh phúc và mình rất biết ơn. Tuy nhiên, mình hiểu lòng trung thành một người cần có dành cho gia đình của mình. Nếu cha của cậu giao cho cậu một nhiệm vụ cậu không thể làm trọn vẹn, cậu sẽ chỉ có thể chọn một phần của lời hứa với cha để thực hiện”.

Sự điềm tĩnh vốn có của Phaedra đã không còn kể từ bữa tiệc tối hôm đó. Giờ đây sự rộng lượng khoan dung của Alexia lại trở thành những do dự băn khoăn. Alexia liếc nhìn nhanh và nở một nụ cười khiến người khác có thể vững dạ hơn.

“Ai nói với cậu biết là tôi giữ bản thảo tại Montague House?”

Lại một cái liếc nhìn, một nụ cười dường như đầy cảm thông. “Không phải anh ấy. Viscount Suttonly đã quay trở về London và dì Hen đã thật ngu xuẩn khi theo dõi anh ta cùng với Caroline theo sau. Hayden rất giận dữ và ban bố những luật lệ vô cùng hà khắc. Anh ta đổ tội Easterbrook đã thúc ép họ”.

“Mình không thể tưởng tượng được vị bá tước lại có thể giảng dạy ột cô gái về giá trị và nhân phẩm của mình”.

“Anh ta không đề cập bất cứ điều gì về chủ đề đó cả, theo như lời mà dì Hen điên khùng ấy nói. Thay vào đó anh ấy hàng ngày luôn cẩn thận lau các khẩu súng ngắn trong thư viện đã hoàn toàn có thể trông chừng Caroline”.

Phaedra bật cười khi tưởng tượng ra hình ảnh đó. “Mình có thể tưởng tượng ra Henrietta đã có thể tức giận thế nào. Việc thành hôn của cô con gái bà ta trên danh nghĩa cuối cùng thì cũng nằm trong tầm tay với”.

“Thực ra thì mình không quan tâm tới sự trở về của cô ấy. Dù sao nó vẫn không khiến mình phải rời bỏ thị trấn này. Và cô ấy là trung tâm nắm bắt mọi lời thị phi. Ví như cô ấy đã báo cho tôi biết việc cô có mặt ở đây”.

“Ngài Elliot khuyên mình nên giao tập bản thảo cho những người thủ thư. Anh ấy thông thái hơn mình. Mình dám chắc rằng đã có một ai đó đột nhập vào nhà mình tối qua, và không còn nghi ngờ gì nữa họ đến để tìm nó”. Cô không nghe thấy tiếng động nào cả bởi lúc đó cô đang ngủ, nhưng vào buổi sáng khi cô bước vào phòng khách dường như có gì đó không bình thường. Đồ đạc bị xáo trộn nhẹ. Những tấm khăn choàng Venetian bị đảo trộn và những giá sách thì quá gần nắp

“Nó không thể là do một trong số chúng mình”. Alexia nói. “Không có lý do nào khiến chúng mình làm thế. Easterbrook và Hayden biết chỗ cậu đang để những trang bản thảo đó”.

Họ đi một vòng quanh một công viên nhỏ của quảng trường Bedford. Những ngôi nhà xung quanh đó trông thật giản dị nhưng tạo cho người xem cảm giác thoải mái. Có rất nhiều người sống ở đây với đủ các ngành nghề từ những nhà văn nổi tiếng, những luật sư cao cấp và cả những nhà ngoại giao nước ngoài nữa. Những mặt tiền sạch đẹp cùng chung một mẫu thiết kế đứng thẳng thành một hàng dài, mái nhà không quá cao. Căn nhà trông thật vừa vặn và cân xứng với quảng trường.

“Elliot có ý định sẽ rời London sớm”. Alexia dường như đã có thể trả lời thắc mắc của Phaedra. Có lẽ cô đã đoán biết trước điều mà Phaedra định nói.

Họ đi thêm mười bậc nữa, “Cậu biết về điều đó nhiều đến đâu vậy, Alexia?”

“Hầu như hơn cả những điều mình muốn biết. Mình không đồng ý với quan điểm của cậu, Phaedra, và mình cũng chưa từng bao giờ vờ như mình đã ủng hộ nó. Giờ đây mình lo sợ những điều tồi tệ nằm trong chính suy nghĩ của cậu. Tuy nhiên cậu chưa bao giờ cố gắng thay đổi mình và ngược lại mình cũng vậy”. Nói rồi họ bước vào trong công viên. Cô ngồi trên một chiếc ghế đá. “Elliot đã có một cuộc cãi vã với Easterbrook hôm qua”.

“Một cuộc cãi vã lớn ư?”

“Theo như lời của dì Hen thì đó là cuộc cãi nhau của giới quý tộc”.

Phaedra ngồi ngay cạnh cô. “Henrietta có nghe thấy vụ cãi nhau không?”

“Henrietta sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nghe lén nào để nghe các cuộc cãi vã trên toàn thế giới này. Mình đã từng thuyết phục bà ta bỏ qua vụ này, cô thấy đấy bà ta nói vụ cãi nhau liên quan đến vấn đề lễ cưới”.

“Không còn nghi ngờ gì cả, bà ấy đã hiểu nhầm”. Phaedra cảm thấy như tua của cây thường xuân đang bò xung quanh giày của cô.

“Bà ta nói cuộc cãi vã có liên quan đến những quyền lợi và nghĩa vụ mà một người chồng cần có. Nói một cách ngắn gọn, Easterbrook nói với Elliot về một điều gì đại loại như đám cưới của cậu và Elliot”. Cô hếch đầu lên giễu cợt: “Cậu sẽ biết chuyện vặt vãnh này sẽ tồi tệ thế nào rồi chứ”.

Phaedra ước gì Alexia không dùng đến từ “vật vãnh” ấy dù có thể nó là một từ thích hợp. Tình cảnh này đã phá hủy những gì có ý nghĩa và chỉ làm nổi đau thêm giày vò con tim cô.

Cô nói với người bạn đi cùng cô sự thật và nhìn thấy thái độ của Alexia càng lúc càng ngạc nhiên.

“Mình đồng ý rằng lời thề đó có giá trị”. Cô ta nói. “Thực ra thì Hayden chẳng kể gì với mình cả. Tuy nhiên câu chuyện của cậu đã giúp tôi sáng tỏ đôi điều”.

Cô lấy chiếc túi xách đặt trong lòng, mở ra và lôi ra một tờ giấy đang được gấp sẵn. “Anh ấy bảo mình đưa nó cho cậu. Mình không biết vì sao nhưng mình biết chúng nói về những ông luật sư”.

Phaedra đọc tên ba luật sư ghi trong tờ giấy. Cô nhận ra một người. Ông ấy đã từng đại diện ột nữ bá tước trong một vụ li dị chồng. Mọi thông tin về vụ đó đã có trên mặt báo, và cô đoán rằng những chi tiết liên quan đến các hoạt động của cô rồi cũng sẽ được xuất bản.

“Mình không đủ khả năng để thuê những luật sư như thế”.

“Hayden đưa cho tôi mảnh giấy này và nói với cô rằng anh ấy sẽ dàn xếp với họ. Bây giờ thì mình đã biết mọi chuyện, và mình chắc chắn rằng anh ấy sẽ chịu mọi phí tổn”.

Điều này có nghĩa là anh trai của chính Elliot sẽ trả mọi chi phí. Một người anh khác của anh có thể muốn anh hãy thực hiện những quyền lợi của người chồng trong khi họ còn chưa công khai chính thức. Nhưng Elliot có lẽ sẽ rất vui mừng khi một ngày nào đó gia đình họ tổng khứ được cô.

Có lẽ Elliot cũng có những kết luận tương tự. Sự giúp đỡ của Hayden không hề có nghĩa là Elliot chấp thuận những đề nghị của cô.

Sự thất vọng khiến trái tim cô quặn thắt, đó là một phản ứng hết sức ngớ ngẩn. Trái tim không thể lắng nghe một cách rõ ràng và đưa ra những phán quyết cho tương lai. Niềm tiếc nuối băng khuâng không thể trôi qua dễ dàng, nhưng nó không có nghĩa là cô sẽ để cho những tình cảm gian dối đánh gục cô.

Cô gấp giấy đút vào trong túi và chuyển sang một chủ đề khác nhằm cố xua đi những ý nghĩ về Elliot.

***

Ngài Pettigrew cứ đưa tay cọ qua cọ lại chiếc cằm chẻ của mình. Thói quen đó khiến Phaedra có cảm tưởng dường như ông là một con người rất thận trọng. Và thậm chí cô bắt đầu nghĩ người đàn ông này đang mơ màng một điều xa xăm nào đó.

“Ngài nghĩ sao? Liệu lá đơn của tôi có thể được nhận những tín hiệu tốt hay không?”

Thậm chí ngay cả khi cô đã lên tiếng hỏi, cũng phải mất một thời gian khá dài nó mới đủ khả năng xâm nhập vào tâm trí của ông.

Cuối cùng những ngón tay mập mập cũng thôi không mân mê cằm nữa. Cái đầu gật gù với mái tóc hoa râm ngẩng lên.

“Đây là một trường hợp rất thú vị, cô Blair à. Là trường hợp thú vị nhất. Tôi đã bị thu hút bởi những lát léo của vụ kiện cũng như những dính líu mà nó có thể gây ra đối với không ít người”.

“Tôi rất vui mừng khi có thể đem lại cho ngài nhiều hứng khởi như thế. Tuy nhiên tôi đang mong có một sự tái đảm bảo rằng tôi đang đi đúng đường trong vụ này”.

Sự chú ý của ông khiến cô rùng mình. Pettigrew là một quý ông lùn, mập mập và béo tốt đến nỗi tưởng chừng như cái caravat ông đeo đang thít lấy cổ ông. Đôi mắt xanh của ông chiếu những tia nhìn sắc nhọn vào người đối diện. “Nếu cô lập trình sẵn cho con đường của mình, cuộc du ngoạn chắc chắn sẽ dài. Và phải mất hàng tháng trời để tìm kiếm những bức thư cam đoan của những người đã có mặt ở đó làm bằng chứng. Liệu những nhân chứng đã đến dự lễ cưới có nói rằng cô bị ép buộc hay không?”

“Người phụ nữ đó sẽ nói, và tôi tin rằng vị linh mục cũng sẽ khẳng định rằng không có sự ưng thuận thật sự nào cả. Tôi không nghĩ rằng ông ta đã thoả mái khi điều hành buổi lễ.”

“Hãy nhìn này, đã có một rắc rối rồi đấy. Ngay tại những lời cô vừa nói: ‘Sự ưng thuận thực sự’. Điểm mấu chốt nằm ở đó. Cô đã đưa ra sự ưng thuận nhưng sau đó cô lại nói đó không phải là sự ưng thuận thật sự.”

Tòa án sẽ không làm thân thiện hay để ý đến những phát ngôn như vậy đâu. Sẽ có thêm bao nhiêu người nữa đồng quan điểm với cô là đó không phải sự ứng thuận thật lòng. Và thế là cô sẽ biến thành người kể một câu chuyện chỉ để nói về quan điểm cá nhân của mình. Điều đó mới hấp dẫn làm sao”.

“Nó không đủ hấp dẫn để ông có thể là người đại diện cho tôi trước tòa ư”. Pettigrew không phải là người đầu tiên trong danh sách mà cô đến gặp. Hai người kia đã từ chối lời đề nghị giúp đỡ của cô.

Ông nhìn thẳng vào Phaedra: “Cô có chắc chắn rằng ngài Elliot cũng sẽ kể một câu chuyện giống như câu chuyện của cô? Việc anh ta có thừa nhận hay không vô cùng quan trọng. Nếu anh ta từ chối nói ra những điều mà cô cho là sự thật ấy, không một tòa án nào dám đưa ra quyết định. Dù sao thì anh ta cũng là con trai của một Huân tước”.

“Anh ấy không làm bất kỳ điều gì để ép buộc hay thúc ép những lời thề cả. Chúng tôi không sống với nhau như vợ chồng. Và anh ấy không có động cơ hay mục đích gì để lấy của cải của tôi cả”.

“À, nếu anh ta không động đến số của cải ấy... Đây chính là cách mà mọi việc được bộc lộ, cô Blair à. Tòa án sẽ nghi ngờ rằng liệu có bất kỳ sự cố gắng hủy bỏ cuộc hôn nhân vội vã này khi hai người còn đang ở nước ngoài hay không. Những cuộc hôn nhân vội vàng như thế này thường không được dân chúng biết đến bởi tâm trí họ đang trôi về những xứ sở ấm áp hơn và những con người nhiệt tình hơn. Những phản ứng tích cực thường quay trở về không sớm chút nào”.

“Ngài đang không hề miêu tả những gì đang xảy ra với chúng tôi. Đó chỉ là những lời thề đơn thuần và tôi không liên quan gì đến những lời buộc tội khi mà tôi không hề mắc lỗi. Đó là một nỗ lực tuyệt vọng để cứu chính tôi, tất cả chỉ có thế”.

Ông luật sư tỏ vẻ đồng ý mà không nói một lời nào, nhưng cô phát hiện những hoài nghi đang ở ngay trong chính cách biểu hiện có phần nhẹ nhàng và ôn tồn của ông.

“Sau đó có một việc đã xảy ra ở tháp trong đêm đó”. Ông nói. “Cô và Huân tước Elliot sẽ bị hỏi liệu có bất kỳ mối quan hệ xác thật nào giữa hai người không. Nếu thực sự có điều đó thì vụ kiện của cô đã hoàn toàn bị hủy hoại”. Mỗi ông mím lại và dường như hơi bĩu ra. “Nếu mối quan hệ đó vẫn tiếp tục ngay cả khi cô đã rời Postiano... Và nếu có bất kỳ vấn đề gì liên quan đến mối quan hệ bất chính đó, vụ kiện của cô không còn chút hi vọng nào”.

Cô gồng hết sức mình đón nhận sự từ chối đang đến với mình. Không chỉ có ba luật sư có thể giúp cô trong vụ kiện này. Cô sẽ tìm vị luật sư khác, ít nhất cũng không cảnh vệ như những người này. Ít ra cũng là một người mà có thể bảo vệ và bênh vực cho tình cảm của cô.

“Tôi nghĩ rằng ngài không cho là lá đơn của tôi đáng để ngài suy ngẫm, thưa quý ông”.

“Tôi chỉ đơn thuần lý giải những khó khăn có thể xảy đến với cô”. Khuôn mặt tròn của ông ta nở một nụ cười. Và ông vung tay trong không khí theo một hình vòng cung. Điều bộ đó cho thấy thái độ của ông hướng tới sự việc của cô. “Thông thường thì đây sẽ là những nỗ lực vô ích. Tuy nhiên cô lại không phải là một người bình thường phải không?”

“Xin lỗi?”

“Cô Blair, ác cảm của cô về việc kết hôn đã được rất nhiều người biết đến. Cuộc đời của mẹ cô là một chuỗi những tin đồn và có lẽ chính sự kì lạ đến kì cục trong tính cách của cô cũng như sự thiếu trung thực là một điều mà một người con trai của Huân tước không muốn trối buộc. Nếu bất kì một người con gái nào khác từ chối lấy Huân tước Elliot Rothwell, tòa án sẽ cười nhạo cô ta. Nhưng với cô thì...”

Và một lần nữa cánh tay ông lại vung lên. “Cách ứng xử và niềm tin của cô sẽ có thể ủng hộ rất nhiều cho những khẳng định của cô trước tòa. Và quan tòa sẽ có khuynh hướng muốn giải phóng Elliot khỏi bất cứ thứ gì liên quan đến cô. Được rồi, tôi nhận bào chữa vụ này và sẽ tìm một vị kiểm sát viên tốt nhất để giúp cô. Tôi hy vọng rằng với sự giúp đỡ của ông ấy chúng tôi sẽ đẩy lùi những tai tiếng liên quan đến vụ kiện này trong nhiều năm nữa”.

37. Chương 22 Phần 2

Lời hứa đẩy lùi những tai tiếng cũng không thể làm gì giúp cải thiện tinh thần của Phaedra. Cô rời căn phòng của Pettigrew với tâm trạng buồn nản y như lúc bước vào vậy. Từ ngày thời tiết trở nên đẹp hơn cô đã đi bộ đến Viện bảo tàng Anh.

Cô cho tay vào túi và chạm vào bức thư được giấu trong đó. Elliot đã viết nó hai ngày trước đây. Bức thư bày tỏ sự quan tâm lo lắng của anh về sự an toàn của cô. Alexia đã nói với anh về vụ đột nhập tối hôm đó.

Giọng điệu trong bức thư rất trang trọng, thậm chí là xa lạ. Có phải cô đang mơ màng rằng với sự lạnh nhạt trong quan tâm và thể hiện tình cảm ấy anh đang muốn nhấn nhủ tới cô một điều gì đó: “Hãy từ bỏ mọi thứ, về với ta và cô sẽ không bao giờ còn phải sống trong những hiểm nguy nữa”.

Không có bất kỳ điều gì đại loại như thế được viết trong bức thư. Không có tình cảm, không có những lời thăm thiết mà họ đã chia sẻ cùng nhau. Anh viết như chỉ để gửi ột người bạn xã giao sau năm năm không gặp.

Có lẽ anh không muốn mạo hiểm hay tranh cãi thêm về suy nghĩ của cô trong cuộc hôn nhân này nữa. Và có lẽ anh đã bắt đầu cảm nhận được những thay đổi từ phía cô.

Nếu điều đó là sự thật cô cũng không thể trách anh được. Rốt cuộc thì cô cũng đã chọn cách suốt đời rời xa anh. Anh đã phải nỗ lực rất nhiều để chấp nhận tính pháp lý của những lời thề đó và không còn nghi ngờ gì nữa, lời từ chối của cô đã khiến anh tổn thương. Cô chưa từng nghĩ đến liệu anh có hiểu vì sao cô không thể làm khác được hay không.

Cô thậm chí đã bắt đầu không hiểu nổi mình.

Chỉ có cảm giác được chạm vào bức thư anh viết mới đem lại cho cô sự thoải mái. Trong cuộc đời mình chưa bao giờ cô thấy cô đơn như thế này. Cũng chưa từng bao giờ cô thắc mắc về bản chất của cuộc sống, nhưng giờ đây với trái tim đau khổ và đơn độc, hơn lúc nào hết cô cảm nhận rất rõ điều đó. Cô không thể chữa lành vết thương mà cuộc chia ly này gây ra ình, nỗi đau ấy ẩn sâu trong tâm hồn cô, khó mà quên đi được.

Cô bước vào phòng khách và lấy ra tập bản thảo. Cô ghét vòng tuần hoàn lặp lại của các công việc vặt thường ngày và những trang bản thảo đó là gánh nặng mà cô buộc phải đảm nhận. Cô vứt chúng trên bàn và nhìn chằm chằm đồng bản thảo.

Không khí sau lưng cô bỗng chuyển động nhẹ. Có một ai đó đang ở rất gần cô. Trái tim cô đập mạnh. Cô nhắm mắt tận hưởng niềm hứng khởi đang trào dâng trong tâm hồn như ánh mặt trời xua tan đi những áng mây u tối.

Cô quay lại và thấy Elliot đang đặt tập sách xuống chiếc bàn ngay trước mắt. Cô bị quyến rũ hoàn toàn bởi nụ cười của anh, nhưng tiếc thay đó chỉ là một nụ cười xã giao thay vì một nụ cười của người đã từng chung chăn gối.

“Thưa cô Blair, thật vinh hạnh khi được gặp cô tại đây. Ta thậm chí còn không biết cô vẫn cư ng tại nơi đây”.

“Tôi hầu như đã hoàn thành xong mọi việc, thưa Huân tước Elliot”.

Ánh nhìn của anh lướt qua tập bản thảo và anh chỉ vào chiếc bàn. “Ta cũng hầu như đã hoàn thành hết mọi điều phải làm. Ta sẽ không che mắt ô cửa sổ nếu ta ngồi ở đây chứ? Trong trường hợp ngược lại ta có thể ngồi ở những chiếc bàn khác”.

“Hôm nay trời rất sáng. Ánh sáng đó là để ban phát cho khắp mọi người”.

Anh không nói thêm lời nào nữa. Anh ngồi xuống ghế, mở tập sách và đồng giấy tờ, nhanh chóng chìm sâu vào những suy tư.

Cô cảm nhận được anh đang ở rất gần mình và đắm mình trong sự hiện diện của anh theo cách mà cô thấy êm đềm nhất. Cô nhắm nháp hương vị của những cảm xúc đang ngập tràn trong tim và ngạc nhiên khi thấy gần như mình đang bật khóc.

Cô đã yêu anh rất nhiều và đó là cội nguồn của mọi cảm xúc mà họ đã chia sẻ. Niềm vui, nỗi đau, những yên bình và cả sự khước từ - tất cả là những phản ứng của một người phụ nữ đang đau khổ trong tình yêu.

Cô không hiểu tại sao mọi việc lại có thể tới nông nổi này, ngay tại đây, khi họ đang ở rất gần nhau. Cô đã từng có một mối tình trước đó, nhưng những cảm xúc như thế này lần đầu tiên cô cảm nhận thấy. Cô đã lầm tưởng rất nhiều về chính bản thân cô, về những mối quan hệ mà cô đã thiết lập trong một tình bạn đặc biệt nhường này.

Cô không còn biết được cô cứ im lặng trong trạng thái như vậy đã bao lâu rồi. Sự hiện diện của anh làm con tim cô ngập trong hạnh phúc. Anh đứng bật dậy phá tan dòng suy nghĩ đang miên man trong cô. Anh đi tới các giá sách, lấy ra một quyển khác và quay trở lại.

Cô gần như dán mắt vào anh. Anh trông thật đẹp với chiếc áo choàng màu nâu tào nhã và chiếc caravat bảnh bao. Nếu đôi mắt anh vẫn ánh lên những tia nhìn làm mê mẩn lòng người và tóc anh rối thêm chút nữa anh sẽ trở nên hấp dẫn gấp bội phần. Nhưng ngoại hình không hoàn toàn làm nên một người đàn ông.

Anh quan sát sự hiện diện của anh cũng như những gì đang diễn ra trong tâm trí mình. Anh nhìn lướt phòng đọc sách và đôi mắt anh dừng lại như trói chặt cô. Những khao khát bùng lên trong mắt anh, lặng lẽ và huyền ảo và cô là cảm nhận được điều đó.

Cô đáp trả theo cách của cô, và lúc nào cũng vậy, cô tưởng tượng mình đã già yếu, buồn tẻ, xấu xí đến nhường nào khi tình cờ gặp anh tại thị trấn chỉ trong một ngày trước khi phải xa nhau hàng thập kỉ. Nếu anh nhìn cô như vậy thì chỉ trong chớp mắt cô đã có thể biết được mình cần anh đến nhường nào.

Lần này anh không ngồi xuống nữa. Anh đi tới chiếc bàn của cô trong dáng vẻ của một học giả tò mò về công việc của người khác. Anh đứng đằng sau, ngay sát vai cô đến nỗi cô có cảm giác anh đang ở rất gần. Cô nghiêng rằng để kiểm soát cơn bùng phát của tình cảm sẽ khiến cô quay lại và lập tức hôn ngay vào ngực anh.

“Chỉ còn lại vài trang thôi”. Anh nói.

“Có lẽ em sẽ cần xem lại toàn bộ chúng. Sẽ mất một khoảng thời gian để sắp xếp chúng cho phù hợp với cách mà nhà xuất bản yêu cầu.” Cô ngược nhìn anh. “Em hy vọng ngài từ nay cũng sẽ thường xuyên đến đây để kiểm tra lại những chi tiết trong cuốn sách của ngài”.

“Thông thường thì càng về cuối sẽ cần càng nhiều sự kiểm tra như thế”.

“Và sau đó chúng ta có thể cùng nhau tìm lại những ngày hạnh phúc, Elliot”.

“Ta không thể chắc chắn điều gì cả, ngày mai ta sẽ rời London trong ít nhất là một tuần và ta hy vọng khi trở về mọi việc đã được hoàn tất”.

Ánh mắt anh vẫn âm áp, xuyên thấu tâm hồn cô. Cô là người duy nhất có thể hiểu anh nhiều đến thế. Nhưng cô cũng đồng thời nhìn thấy tia nhìn sắc lạnh trong mắt anh.

“Đừng trì hoãn nhiệm vụ của cô, thưa quý cô Blair. Cô đã lựa chọn con đường đi cho riêng mình trong sự việc này và cả những điều khác nữa, và ta sẽ không can thiệp vào bất cứ điều gì nữa. Tuy nhiên, sẽ không thông minh chút nào nếu cô cứ mãi trung thành với ta và nghiêng mình trước giới quý tộc. Ta thú nhận rằng cán cân của lương tâm trong ta đang rung động nhẹ”.

Lời cảnh báo của anh khiến trái tim cô quặn thắt.

”Em hy vọng có được một yêu cầu liên quan đến công việc này trước khi nó

“Mọi yêu cầu sẽ được gác lại cho đến tuần sau. Sau đó hãy đưa ra quyết định của chính cô. Nhưng đừng lần lữa mãi bởi dù cô có muốn làm hay không ta cũng sẽ vẫn rất trông đợi cách giải quyết của cô. Ta luôn quan tâm và tự nhắc nhở mình về việc làm thế nào có thể sắp xếp mọi thứ liên quan đến cô theo cái cách mà ta thích nhất”.

Anh đi tới chiếc bàn, đặt quyển sách xuống, và thu dọn đồng giấy tờ. “Ta rất sung sướng có cô bên cạnh cùng ta hôm nay. Niềm hạnh phúc quả là quá sức tưởng tượng. Ta chẳng có thể nghĩ tới cái gì trong suốt một tiếng rưỡi trừ việc tưởng tượng cô nằm trên chiếc bàn này và trần truồng nắn nỉ ta hãy đón nhận cô”.

Anh liếc nhìn nhanh chiếc tràng kỷ đầy sách, liếc nhìn những người đọc sách với cặp kính dày, và gương mặt nghiêm trang của những cô thủ thư. “Chết tiệt thật, Phaedra. Ta sẽ không bao giờ bước tới một thư viện đại loại như thế này thêm một lần nữa”.

Elliot đã dự định đi tới Suffork để thăm Chalgrove như lời Hayden yêu cầu, nhưng anh đã hoãn lại vì một số lý do. Thay vào đó anh đi dọc vùng quê bằng chiếc xe ngựa bốn bánh và thừa nhận với chính mình rằng lý do thực sự chính là Phaedra.

Tìm kiếm cô trong phòng đọc là sự đầu hàng của anh với những sầu muộn mà anh đang phải chịu đựng. Anh đã từng thề sẽ không ngồi cạnh cô và cũng không có ý định sẽ gặp lại cô. Và sau đó chỉ ngay khi thấy cô bước chân vào phòng, mọi quyết tâm dường như tiêu tan hết, anh lóng ngóng vì sự xuất hiện của cô chẳng khác gì một người say rượu bí tỉ đã từng tỉnh táo quá lâu.

Biết rằng mình thật nực cười nhưng anh cũng không thể làm gì để giúp mình thoát khỏi hình ảnh một tên ngốc được. Tình yêu là địa ngục và đó là tất cả những thứ mà tình yêu có thể đem lại.

Anh nhìn chằm chằm ra trang trại nhưng tâm trí lại mường tượng tới cảnh anh và cô trong những năm tiếp theo. Anh sẽ tới thăm cô tại ngôi nhà nhỏ của cô. Có lẽ cô sẽ không chấp nhận một món quà tầm thường như thế. Thời gian sẽ cứ trôi và anh sẽ không thể gặp cô được nữa. Mặc việc này kéo dài trong bao lâu, mặc cho họ đã thề sẽ yêu nhau trọn kiếp, cô sẽ vĩnh viễn không thể luôn là một phần đời của anh.

Người đàn ông trong anh dường như đang nằm trong đông bão. Anh đã không còn tỉnh táo được nữa. Cô có thể sẽ dần nhận ra rằng mối quan hệ như vậy chỉ là rất tồi. Nhưng anh không thể dung hòa trái tim và trí óc anh được nữa.

Tội tệ hơn, sự nghi ngờ choán đầy tâm trí anh. Anh nghĩ cô chấp nhận một cuộc sống như vậy cũng chỉ bởi anh không thực sự yêu cô. Liệu có phải anh đã ngu ngốc yêu một người đàn bà không hề có tình cảm thực sự với mình.

Họ chưa từng thẳng thắn trao đổi về tình yêu của họ. Anh không coi trọng việc đó chỉ vì mặc cảm tội lỗi, nhưng với cô, chần chừ phải có một lý do nào khác nữa.

Chiếc xe ngựa đi tới một con đường nhỏ, và anh hướng suy nghĩ của mình cho cuộc gặp mặt trước mắt. Anh nên dành ưu tiên cho việc đó khi anh đã ra khỏi London dù anh không mong đợi cuộc gặp đó. Anh không có ý nghĩa quan trọng với Phaedra cùng những thứ liên quan tới tập hồi kí. Nhưng điều anh không để tâm nhất lại là việc liên quan đến Nam tước Chalgrove.

Điền trang của Chalgrove rất xứng đáng là nơi ở của một Nam tước. Những cánh đồng màu mỡ hứa hẹn vụ mùa bội thu, những trang viên tuyệt đẹp được chăm chút cẩn thận. Tuy nhiên Hayden nói rằng tài sản của người bạn này không lột tả được tình trạng thực của gia đình ngài Nam tước. Những khoản nợ để lại và thiệt hại trong khủng hoảng ở ngân hàng gần đây khiến Nam tước rất đắn đo trong việc tiêu dùng bất cứ khoản tiền nào.

Nam tước tiếp đón Elliot trong văn phòng của mình. Đó là một căn phòng được trang hoàng rất đẹp. Nếu một vài tập sách quý biến mất và trên tường mất đi vài bức tranh, không ai có thể nhận ra nó là một văn phòng.

Chalgrove là một người đàn ông cao lớn và săn chắc như một vận động viên chuyên nghiệp. Ngài được biết đến như một người gốc Corinth bởi những năm tháng sống tại quê hương khi còn là một cậu bé. Ông rất hiếm khi quay trở lại thị trấn của tuổi thơ và dường như vắng mặt trong suốt những năm tháng cuối đời.

Họ ngồi trong phòng với ly rượu trên tay. Đôi mắt sâu màu nâu của Chalgrove rất hiếm khi biểu lộ những suy nghĩ và những mối quan tâm của ngài. Vóc dáng của ngài toát lên một sự điềm đạm, và đầy tinh thần trách nhiệm.

“Anh của cậu đã viết thư cho tôi và rất vui là cậu đã đến đây”. Ngài nói.

”Tôi không biết liệu mình có thể giúp gì được hay không, tôi chưa từng đọc qua tập bản thảo

“Tuy nhiên nhà xuất bản lại đọc nó rồi. Ý tôi là quý cô Blair”. Ngài gác chân lên chiếc ghế và thư giãn với cốc rượu cầm tay. Đôi mắt của ngài đầy những vết bầm khô minh chứng cho việc dạo quanh khắp các cánh

đồng của Nam tước. “Trước khi mất Merris Langton có đến gặp tôi. Và có vẻ như Richard Drury đã sai lầm khi cho cả tên tôi vào trong những tập hồi kí”.

Elliot đoán rằng bất kỳ người nào được nhắc đến và không được tán dương đều khẳng khái rằng Richard Drury đã phạm phải một lỗi. “Liệu đó có phải chỉ là một vấn đề riêng tư?”

“Đó là vấn đề chính trị. Drury đã thổi phồng mối quan hệ của tôi với bè phái lớn trong các đảng khi tôi còn trẻ. Không có gì bất hợp pháp hay xúi giục nổi loạn trong những lời kể của ông ta và lúc đó tôi mới chỉ là một cậu nhóc, nhưng chừng ấy cũng đủ để xấu hổ rồi. Những sai lầm không thể xóa sạch ấy, tôi hy vọng, đã không bị đặt vào trong bản in. Cậu chắc chắn hiểu vấn đề, tôi đảm bảo”.

“Tôi lấy làm tiếc rằng tôi không thể giúp gì cho ngài được. Cô Blair đã hứa với cha cô ta rằng sẽ cho xuất bản nguyên vẹn tập hồi kí. Ngài là một trong số không ít những người muốn có sự thay đổi, nhưng cô ấy lại tỏ ra không lấy gì làm thích thú với những yêu cầu như vậy”.

“Chết tiệt thật”. Cặp lông mày rậm của Chalgrove biểu lộ một vẻ giận dữ. “Gã đó chỉ làm với mục đích trả thù và thông thường là bằng cách cho xuất bản những tập hồi ký sau khi đã chết. Đó là một cơ hội ghi điểm ngay cả đã yên vị trong nấm mồ và sẽ không phải chịu bất kỳ tác hại nào từ việc xuất bản ấy”.

“Tôi chưa từng bao giờ biết rằng tên của ngài lại được nhắc đến trong tập hồi ký. Liệu rằng ngài có đủ hiểu ông ta đến độ có thể luôn luôn đưa ra những phán quyết đúng đắn?”

Chalgrove quắc mắt nhìn qua chiếc ly trong lúc đưa lên miệng để uống một ngụm đầy. Ông đặt chiếc ly xuống lên nền nhà và nhìn người khách bằng cặp mắt không lấy gì làm dễ chịu.

“Tôi hầu như không hiểu ông ta, nhưng cuộc nói chuyện của chúng tôi đã không tốt đẹp như mong đợi. Chuyện xảy ra cách đây đã tám năm, hồi đó tôi còn trẻ, đang yêu và không để tâm tới những ước muốn của mình dù biết gia đình cô gái sẽ không chấp nhận. Không còn nghi ngờ gì nữa, bố cô gái đã thấu hiểu giới hạn của những mong đợi ấy theo cách mo giờ có thể biết được”.

Ông làm điệu bộ chỉ vào căn phòng, nhà và còn hơn cả thế nữa. Sự tức giận điên cuồng mà ông đang mang bắt nguồn từ những gánh nặng tài chính hơn là bất cứ điều gì ông có thể trực tiếp giải thích bằng miệng.

“Tình cờ tôi phát hiện ra rằng tôi có liên quan đến vòng tròn rắc rối của Artemis Blair. Vì vậy dĩ nhiên tôi biết Drury. Trong một bữa tiệc vào một buổi tối anh ta đã lắng nghe một cách chăm chú về những điều khiến tôi thất vọng”.

“Anh ta mới ngớ ngẩn làm sao. Một người đàn ông đang tuyệt vọng không thể nào đánh giá cao đặc ân ấy”.

“Người đàn ông này không thể, tôi cam đoan là như vậy. Anh ta đưa ra một bài thuyết trình dài dòng và nhằm chán về cách tôi có thể khá hơn, về việc hôn nhân có thể phá hủy tình yêu nghiêm trọng đến mức nào và việc yêu đương mà không cần đến hôn nhân sẽ thoải mái ra sao, ...”

“Đó là triết lý sống của anh ta”.

“Quý tha ma bắt cái mớ triết lý ấy đi. Tôi đã tức giận với cách anh ta lên mặt dạy đời về địa vị cao quý của anh ta cũng như những quan điểm được anh ta coi là thống nhất và hoàn toàn sáng tỏ. Vì vậy tôi bảo cho anh ta biết rằng anh ta là một ví dụ tội nghiệp của những điều xuẩn ngốc anh ta đang thuyết giáo từ khi Artemis Blair đã yêu một người khác”.

Ông hơi nhăn nhó và nhún vai. “Như tôi đã nói, lúc đó tôi còn rất trẻ”.

“Anh ta chắc hẳn đã không thích thú gì khi nghe về điều đó nhưng ngài cũng không phải là người duy nhất biết về mọi chuyện. Tôi không nghĩ nó là một cách để có thể ghi điểm hay thành công”.

“Nhưng anh ta cũng không biết được cội nguồn sự việc. Tôi là người khiến anh ta tỏ ra đặc biệt quan tâm về nó. Tôi chắc chắn điều đó và anh ta đã sốc, giận dữ. Tôi cho rằng anh ta sẽ sẵn sàng thách đấu với tôi bởi những lời nhận xét nghịch nhĩ như vậy. Tuy nhiên không lâu sau đó mọi người đều dễ dàng nhận ra anh ta đã bước ra khỏi cuộc đời cô ta như thế nào. Một khi anh ta đã mở to mắt thì sẽ chẳng có điều gì cản trở việc anh ta tìm ra tình địch của mình hoặc đơn giản hơn là hỏi trực tiếp cô gái”.

”Ngài có biết đó là a

“Tôi tin là có, tôi đã từng giao thiệp với hắn. Hắn là một tên vô lại, một kẻ cắp. Hắn ta buôn bán đồ cổ giả. Hắn thích giao du với những người đàn ông còn trẻ như tôi hồi đó vậy”.

Chalgrove không biểu hiện thái độ gì đáng chú ý. Nếu có chút gì là giận dữ trong mắt ông ta chắc hẳn nó nằm bên trong thâm tâm của người đàn ông trầm lặng này. Elliot nghĩ rằng sẽ chẳng thể biết thêm thông tin gì về chủ đề này nữa, nhưng dường như anh và Phaedra đã quá rộng lượng trong việc lý giải những hành động của Thornton.

“Ngài nói như thể ngài đã mua một vài món đồ giả đó”.

“Tôi không thể biết được liệu anh ta có buôn bán đồ cổ giả hay không nhưng tôi tin là như vậy. Nhưng dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào tôi cũng không thể dùng những điều bịa đặt tầm phào để vu khống anh ta. Tôi quyết định để mọi việc rơi vào quên lãng đã từ nhiều năm nay, và bây giờ thì...”

“Dĩ nhiên là thế. Thực ra tôi tin tôi biết người đó là ai. Tôi mới chỉ trong quá trình thu thập thông tin mà thôi”.

Chalgrove nghĩ ngợi một lát và đứng dậy: “Đi theo tôi, tôi sẽ chỉ cho cậu thấy điều này”.

Ông đi ra khỏi căn phòng và hướng ra phía cửa chính. “Tôi cảm thấy say mê việc sưu tập mọi thứ ngay từ khi còn là một sinh viên. Bắt đầu là đồng xu La Mã và sau đó là một vài mảnh vỡ nhỏ từ thời xa xưa để lại. Cũng từ đó tôi bắt đầu để ý tới những sự việc xảy ra xung quanh cô Blair, và sự quan sát ấy giúp tôi có được kết luận sơ lược. Chính vì thế tôi đã rất trân trọng việc có được một phần giải thưởng vĩ đại từ một người bạn của cô Blair. Chính vì thế việc chi tiêu thận trọng với khoản tiền lớn mà mình bỏ ra là rất cần thiết”.

Nói rồi ông quay trở lại phòng khiêu vũ. Tiếng bắt vang vọng tới tận gian phòng rộng bên trong. Bụi bao phủ đồ đạc tới tận chân giường của gian phòng. Đã nhiều năm rồi gian phòng không có người ở.

“Khi bố tôi đổ bệnh, (cuối cùng ông cũng tiết lộ những rắc rối mà điền trang đang phải chịu) lúc đó tôi hầu như phải sống một cuộc sống vô cùng túng thiếu và có cảm giác mình đang chạm tay vào tương lai chẳng mấy tươi sáng phía trước. Tôi bắt đầu bán bộ sưu tập. Đó cũng là lúc tôi phát hiện rằng cái phần thưởng vĩ đại đó thực chất chỉ là giả mạo”.

“Ngài có chắc không?”

“Không dưới bốn chuyên gia đã nói với tôi về điều đó. Tôi đã thử tìm xem có bất kỳ ai có ý kiến khác với số đông không nhưng không có kết quả”.

“Ngài có đối đầu với người đàn ông đó không?”

Họ đi vào căn phòng trưng bày nằm dọc căn nhà. Dòng họ nhà Chalgrove từ lâu đã nổi tiếng với cách trang hoàng các khung tranh một cách rất hoa mỹ và phong phú. “Tôi có làm. Và anh ta khẳng khái rằng các chuyên gia đã sai. Vì thế tôi đem chuyện này cùng với bằng chứng tôi có được để kể với cô Blair. Tôi không nghĩ cô ấy là kẻ đồng lõa nhưng cô ấy cũng không phải ngay lập tức đồng ý với suy nghĩ của tôi. Thái độ của cô trước sự việc này... Dường như cô ta đã mất hết can đảm nhưng vẫn ra sức bảo vệ anh ta. Đó là lý do vì sao tôi nghĩ anh ta là người tình mới của Blair”.

Chalgrove dừng lại trước một kệ đựng ly thủy tinh. Ngài chỉ vào ngăn giữa và nói: “Chính nó đây, ấn tượng chứ. Không, tôi tự nhủ rằng dù sao mình cũng không phải là một thằng quá ngu ngốc. Tuy nhiên tôi vẫn giữ nó lại như một minh chứng cho việc tôi đã thừa khả năng để trở thành thằng ngốc từ lâu lắm rồi. Tôi đã từng tái cam đoan rằng đó là món đồ giả rất tinh xảo và khuôn đúc sử dụng kỹ thuật hiện đại đến nỗi chỉ một vài nhà khảo cổ học mới có đủ khả năng nhận ra được sự thật”.

“Đúng thế, trông nó rất ấn tượng”.

“Nó được tìm thấy tại bãi biển ngoài Italia”. Ông nói. “Quý tha ma bắt hắn đi. Anh ta biết cách chộp ngay lấy lòng tự phụ của tôi”.

Họ đứng cạnh kệ đựng ly thủy tinh. Chalgrove cười một cách đầy tiếc rẻ trước chứng tích về lỗi lầm thời trai trẻ của mình. Một niềm nuôi tiếc mới trào dâng trong ngực Elliot.

“Tôi nghĩ rằng ngài nên trực tiếp nói với cô Blair về điều này, thưa ngài Chalgrove. Hãy đi lên thị trấn và đề nghị vợ của Hayden sắp xếp cho ngài một cuộc gặp mặt. Hãy kể với Blair câu chuyện mà ngài vừa kể với tôi. Tôi có lý do để nói rằng cô ấy sẽ rất quan tâm tới người đàn ông đã bán cho ngài phần thưởng ấy, và có lẽ cô ấy sẽ nghe theo những yêu cầu của ngài”.

“Tôi không muốn kể ra tên của anh ta Rothwell. Chuyện đó đã qua rất nhiều năm rồi và đó cũng không phải là chuyện riêng của mình cô ta”.

“Ngài không nhất thiết phải làm như vậy nhưng hãy mang đồ vật đó đi cùng với Ngài”.

Anh chỉ vào chiếc kệ và bức tượng nhỏ đúc nữ thần khỏa thân bằng đồng giống như một bức ảnh đã nhìn thấy ở phòng của Matthia tại Positano trong một dịp gần đây.

38. Chương 23

Chương 23

Phaedra đan chéo hai tay và đặt lên đùi để giấu những vết mực dây bẩn trên chiếc găng tay bên phải. Hôm nay cô đã đến nhà in thảo luận về cách thức xuất bản tập hồi ký của cha cô. Một cử chỉ thiếu thận trọng với một vài trang giấy đã khiến đôi găng tay của cô bị dây bẩn.

Người chủ nhà không hề chú ý liệu mặt cô có bị mực bôi bẩn hay không. Alexia không bao giờ đánh giá cô chỉ bằng vẻ bề ngoài. Phaedra cố gắng để tỏ ra giản dị hơn trong ngày hôm nay nhưng điều này cũng chẳng giúp tình bạn của họ có chút gì thay đổi cả.

Cô không thể hiểu chắc chắn vì sao cô lại mặc bộ váy màu xanh lá cây và đeo đôi găng tay màu trắng trông có vẻ rất trẻ con này. Cô có nó từ thời còn là một cô bé. Có lẽ bối cảnh của cuộc gặp mặt đã thúc đẩy điều đó. Alexia đã viết thư mời cô, đã gọi cho cô và thậm chí cho cả xe ngựa đến đón cô tới thăm. Nếu chồng của Alexia sẵn sàng chịu nhượng bộ vì sự hiện hữu của cô trong cuộc sống của vợ mình, sẽ là rất thích hợp nếu tỏ ra không quá lõe loẹt và phô trương trước sự thiếu ‘bình thường’ của cô trong căn nhà của một người đàn ông.

“Mình có một món quà tặng cậu” Alexia nói khi ngừng cuộc nói chuyện.

Alexia đã mất nhiều thời gian nghe lời khuyên của Phaedra về việc liên quan tới những người anh em họ của cô tại Oxfordshire và cũng như thái độ coi thường của Henrietta đối với Caroline. Sau cùng thì Alexia miêu tả một vài kế hoạch trang hoàng lại thư viện nơi họ đã ngồi và bày tỏ sự ngưỡng mộ với cỗ xe ngựa mùa đông mới mua của mình.

Alexia dường như đã nói suốt hai tiếng đồng hồ về đủ mọi thứ chuyện trừ việc mà Phaedra thực sự rất muốn nghe. Thật không may những chủ đề cô khao khát tìm hiểu ấy cô đều không biết.

Alexia đứng dậy và lấy ra một gói quà bọc vải Muxolin từ góc bàn. Cô mở và lấy ra một chiếc mũ mới.

“Mình nghĩ cậu có thể dùng cả hai chiếc.” Cô nói.

Phaedra theo bản năng đưa tay ra chạm vào chiếc mũ trên đầu. “Chiếc mũ trên đầu mình đã là đủ dùng rồi. Chính tay cậu đã làm chiếc mũ mới phải không?”

“Dĩ nhiên rồi, việc tự làm chiếc mũ mới khiến mình thực sự thoải mái.”

Phaedra kéo đôi găng tay bẩn ra để không làm hỏng cái mũ. Những mẫu thiết kế của Alexia luôn luôn gây ấn tượng với cô. Chúng vừa rất thời trang nhưng không hề vượt quá những giới hạn được coi là tột tể ở thị trấn này. Chúng thật nổi bật với những đường may giản dị mà tuyệt đẹp.

“Cậu đúng là một nghệ sĩ, Alexia à. Nhưng chồng cậu không thấy bạn lòng khi cậu luôn chú tâm vào việc may vá ư?”

“Tại sao anh ấy phải bận lòng?”

Phaedra có thể nghĩ ra vài lý do để trả lời. Tài năng may đồ trang phục chúng phụ nữ chính là một dấu hiệu của sự tự kỷ trước mặt chồng của cô ta. Và điều đó luôn là như vậy thậm chí ngay trong giai đoạn tìm hiểu người vợ tương lai của Huân tước Hayden.

“Mình đã đọc cuốn sách của mẹ cậu, cuốn sách nói về hôn lễ,” Alexia nói. “Nó nằm trong thư việc của Easterbrook.”

Phaedre nhìn xuống: “Tại sao cậu đọc nó?”

“Cậu không bao giờ thử thay đổi mình, vì thế cậu cũng không bao giờ lý giải về những quan niệm của mình. Mình nghĩ mình hiểu nội dung tập sách khi tôi đọc chúng. Mình cũng nghĩ là mình sẽ hiểu cậu rõ hơn.”

“Cậu nghĩ thế nào về tập sách?”

Alexia đưa ra một vài nhận xét. “Mình phải thừa nhận rằng lập luận của bà khá logic. Luật pháp thời đó đã quá tồi tệ và cần phải có những cải cách, đó là điều không thể phủ nhận. Nhưng sự từ chối thẳng thừng hôn lễ như vậy thì

Phaedre chờ đợi.

“Hãy thứ lỗi cho tôi, Phaedra. Mình không muốn chỉ trích ai cả. Tuy nhiên mình cảm thấy rằng tác giả của cuốn sách chỉ là một phụ nữ trẻ không hiểu biết nhiều về cuộc sống và hôn nhân như ý nghĩa đích thực của những từ này. Quyển sách đó giống như những lời diễn giải chi tiết của một vài triết gia về ý nghĩa của cuộc sống theo cách rằng không có gì đáng để làm với những lo lắng thường nhật hàng ngày.”

Phaedra buộc phải cười. Elliot đã từng nói những điều tương tự như vậy. “Artemis còn rất trẻ khi viết quyển sách đó. Tuy nhiên ngay cả khi đã trải nghiệm cuộc đời nhiều hơn bà cũng không thể từ bỏ một vài điểm nhấn quan trọng.”

“Đúng thế, còn rất trẻ.” Alexia nhắc lại từ đó một cách đầy hiểu biết, như thể nó giúp lý giải rất nhiều nếu không muốn nói là tất cả. “Cuốn sách đó được viết trước cả khi cậu chào đời và gần như trước cả khi tình yêu với một người đàn ông của bà xuất hiện.”

Sự quan sát rất bình tĩnh và minh bạch của Alexia khiến Phaedra rùng mình. Con bocc đồng muốn bảo vệ mẹ cô như đóng đinh trong tâm trí nhưng sự ngưỡng mộ cô dành cho Alexia to lớn đến nỗi cô không thể làm ngơ trước những lời nhận xét của cô ta. Những lời nhận xét ấy tràn trở trong lòng cô mỗi đêm và cô luôn nghĩ về cái giá phải trả cho những lựa chọn của chính mình.

“Alexia, có phải cậu chưa từng băn khoăn về những quyền lợi cậu mang lại cho Hayden khi cậu đồng ý kết hôn cùng anh ta? Hạnh phúc và cả tương lai của cậu nằm trong tay anh ấy.”

Alexia tỏ ra ngạc nhiên xen lẫn thích thú với câu hỏi của Phaedra: “Và cũng nhờ đó mà hạnh phúc và tương lai nằm trong tay của chính mình, Phaedra.”

“Nó không hoàn toàn là một. Cậu là tài sản sở hữu của anh ta. Luật pháp...”

”Luật pháp là về những điều khác và những quyền sở hữu khác. Mình là của anh ấy, đó là sự thật, và anh ấy cũng đồng thời thuộc về mình. Tình yêu của chúng mình làm nên những điều kỳ diệu và chúng mình đã cùng nhau thực hiện lời thề nguyện. Luật pháp lúc đó trở nên rất rõ ràng. Bận thân mến, mình không mất bất cứ thứ gì trong cuộc hôn nhân này cả, không một thứ gì. Giờ đây thậm chí mình còn nhận được nhiều điều tốt đẹp hơn trước khi mình gặp anh ấy.

Cô nói với một sự tự tin đến kinh ngạc và điều này có tác động lớn đến bầu không khí bao quanh họ. Sự thân tình không định trước xuất hiện trong lòng Phaedra. Cô lắng nghe Alexia chăm chú như người con lắng nghe những lời dạy của mẹ.

Cô nắm lấy tay Alexia. “Cậu không thể biết rằng anh ấy sẽ không bao giờ lạm dụng sức mạnh và quyền lực ấy.”

“Cậu cho rằng tình yêu không thể biết trước những điều sắp xảy ra. Tuy nhiên, cậu rất hiểu điều đó. Đó là một trong một số rất ít những điều trong cuộc sống cô chắc chắn.” Cô siết chặt tay Phaedra. “Bây giờ

mình coi cậu như một khám phá mới của mình. Nhưng cần có một vài thay đổi nhỏ để sự khám phá này trở thành tuyệt hảo.”

Việc chuyển đề tài tới những câu chuyện của phụ nữ không những không làm gián đoạn sự thân tình mà còn thấp lên những xúc cảm trong họ. Họ cùng nhau đi tới kệ đựng chiếc ly trên tường. Alexia tháo chiếc mũ cũ của Phaedra xuống và thay vào đó chiếc mũ mới tinh.

“Mình nghĩ chiếc mũ này rất hợp, nhưng sẽ thật là kỳ cục nếu cậu không đi thay đổi một chút kiểu tóc của mình”. Alexia nói. Cô giật chiếc nơ hình con bướm cài trên mũ của cô. “Màu xanh nước Phở trông thậm chí còn phù hợp hơn mức mình tưởng. Nó rất hợp với màu da của cậu có phải không?”

Phaedra nhìn vào chính mình. Đó không phải là hình ảnh cô từng nhìn thấy trong quá khứ. Chiếc mũ khiến cô nhợt nhạt hơn và cũng không còn trẻ nữa. Trước mắt cô là một người phụ nữ trưởng thành không còn ngây thơ trong sáng, không còn là một thiếu nữ nữa.

Cô bước tới và dường như ngày càng nhìn sâu hơn vào những ký ức xa xưa. Chúng dường như hiển hiện ngay trước mắt.

“Nó rất đẹp, và cậu cũng rất đẹp.”

Lời ngợi khen kéo cô ra khỏi sự mơ mộng. Tấm gương đang phản chiếu một gương mặt khác. Alexia không còn đứng bên cạnh cô nữa, mà là Elliot.

Anh đến như một lời cảnh báo trong câm lặng. Có lẽ Alexia e sợ rằng anh sẽ khước từ cuộc hẹn mà cô định đưa ra. Có lẽ cô tin rằng cả anh và Phaedra đều không tin rằng cuộc gặp gỡ này chỉ là ngẫu nhiên. Đến bây giờ anh vẫn không thể tin được sẽ gặp lại Phaedra ở đây khi anh gọi điện cho Alexia sau mẫu giấy nhắn tin của cô.

Phaedra thậm chí không cả nghe thấy bước chân anh đi vào phòng. Cô đang mãi mê ngắm chân dung của mình như thể không biết khuôn mặt trong gương kia là ai. Nhìn thấy anh bước vào, Alexia phải đưa tay lên ngăn miệng thốt ra lời và sau đó rảo bước đi bỏ mặc ánh mắt không lấy gì làm vui vẻ của anh.

Phaedra rất ngạc nhiên khi cánh cửa thư viện ngay cạnh phòng của Alexia được đóng lại.

“Đừng trách cứ cô ấy,” Elliot nói: “Cô ấy không biết là mình đang giúp ta.”

“Em cũng không có ý định sẽ trách cứ cậu ấy.”

Cố cẩn thận hạ chiếc mũ mới và ngồi xuống ghế. “Em rất vui vì được gặp lại anh tại đây, Elliot. Em cứ nghĩ rằng anh đã di khỏi thị trấn rồi.”

“Ta quay trở lại vào ngày hôm qua.”

Nỗi mừng vui ngập tràn tâm hồn anh khi thoáng thấy khuôn mặt cô. Sự phấn chấn của anh tựa như nỗi háo hức của một đứa trẻ. Anh không còn để tâm tới việc anh không thể có cô trọn vẹn được nữa.

Cô ngồi trên đi văng nhưng anh không dám ngồi sát cạnh cô. Nỗi muộn phiền muốn có cô giày vò con tim anh. Nếu anh nhích lại gần cô có lẽ anh sẽ mất tất cả và vì thế anh giữ một khoảng cách anh toàn 15 feet.

“Cuộc gặp gỡ diễn ra thuận lợi.” Anh nói. “Ta đã định viết thư thông báo cho em và em sẽ được gặp gỡ bá tước Chalgrove. Ông ấy muốn thảo luận về tập hồi ký. Và ta rất mong em có thể lắng nghe lời ông ấy nói.”

Cô không phản đối nhưng thái độ thiếu kiên nhẫn của cô cho thấy cô không muốn chịu đựng thêm bất kỳ điều gì liên quan tới tập hồi ký nữa.

“Vẫn đang có người trông coi căn nhà của em chứ?”

“Không còn vụ đột nhập nào nữa, nhà in đã có tập bản thảo viết tay và họ giữ gìn nó rất cẩn thận.”

“Từ bao lâu rồi?”

“K một tháng.”

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi cô. Anh không nghĩ rằng cuốn sách sắp xuất bản có thể khiến cho cô thích thú. Cô chỉ đơn thuần vui vẻ như cô đã từng khi gặp anh trong thư viện hôm ấy.

Cô đã thực sự khiến anh lúng túng. Làm cách nào mà một người phụ nữ có thể khiến anh vừa tự hào vừa đau khổ và giận dữ đến thế.

“Ta đã gặp Pettigrew hôm qua.” Anh nói

Cô nhặt một vài chiếc găng tay màu trắng, làm nhàu chúng rồi lại vuốt mượt chúng cho thành một đôi vừa khít. “Anh làm thế là rất tốt cho anh”.

“Đúng thế”. Trong giọng nói của anh dường như đông đầy sự oán giận. “Anh lo lắng đến nóng ruột khi quay trở về. Ông ta đang có ý định nhạo báng cô, Phaedora. Họ sẽ tô vẽ cô như một người đàn bà không biết thế nào là chuẩn mực và không đủ tư cách để làm vợ. Và họ sẽ dùng những lời bịa đặt đó để thuyết phục tòa rằng những lời thề nguyện kia là hoàn toàn không có cơ sở. Và để lúc đó ta chỉ có thể tự tử để cứu cô.”

Cô nhìn vào những chiếc găng tay. “Ông ta sẽ chỉ nói những gì cả thế giới công nhận là đúng, và một điều nữa là anh và em biết thế nào là đúng đắn.”

“Em quả thật rất điềm tĩnh, Phaedora. Và rất tự tin với mọi điều em cho là đúng. Chết tiệt thật, nhưng ta đã chỉ cho ông ta cách đi xuống địa ngục rồi. Ta đã lấy hết can đảm...”

Cô đợi phần còn lại của câu nói.

“Để nói với ông ta rằng chúng ta kết hôn một cách tự nguyện, rằng ta chắc chắn cô sẽ bên ta mãi mãi. Và ta sẵn sàng nói dối nếu thấy cần thiết chỉ với mong muốn em đã từng đề nghị. Phaedora, ta mong em sẽ rút lại đơn thỉnh cầu. Ta đảm bảo rằng em sẽ cân nhắc lại về đám cưới này.”

“Anh sẽ làm bất cứ gì để giúp chúng ta vượt qua xi căng đan chứ?”

“Ta không màng đến xi căng đan, ít nhất là những xi căng đan liên quan tới ta. Ta thực sự không muốn cô phải chịu đựng điều đó và chúng ta sẽ tránh được nó.”

úng ta sẽ vượt quá những xi căng đan ấy. Nói một cách nào đó thì em cũng đã từng quen với những xi căng đan rồi. Em nghĩ rằng em biết lý do thực sự và nó chỉ là những ý nghĩa thiển cận. Em cũng rất nhớ anh, Elliot. Em nhớ cảm giác dịu ngọt khi có anh bên cạnh. Em đếm từng ngày mong mỏi để có anh bên em. Nhưng có lẽ em đã quá vội vàng để có được phút giây đó.”

“Một lần nữa em thừa nhận rằng em hiểu khi nào em không thể...”

Cô định giải thích rõ ràng cho anh hiểu. Dĩ nhiên là cô sẽ làm. Cô không biết được anh đã ở đâu, làm gì trong những tuần qua.

“Ta rất muốn đám cưới trở thành hiện thực, Phaedora. Ta muốn chúng ta cũng nhắc lại lời thề và biết chắc chắn rằng không có gì xoay chuyển được nó. Lời thề ấy luôn ám ảnh tâm trí ta và ta cầu mong sao lá đơn thỉnh cầu của em sẽ bị khước từ. Ta không muốn có em, cưới cô theo cách đó, nhưng có chúa giúp ta, ta vẫn cần đến cách thức ấy nếu nó là sự lựa chọn duy nhất.”

Cô đứng dậy và đi về phía anh. Trông cô giống như một thiên thần với bộ đầm xanh và những lọn tóc xoắn màu đồng chải dài tới hông. Nhưng không một thiên thần nào có đôi mắt giống cô, một đôi mắt không hề dấu giếm niềm khát khao bỏng cháy.

Anh đan chéo tay để kìm giữ niềm mong mỏi được ôm lấy cô. Cô thấy cảnh tượng đó và giữ một khoảng cách vừa đủ.

“Em đã bị mê hoặc, Elliot. Tuy nhiên, sự chia cắt giữa hai chúng ta là nguyên nhân khiến anh suy nghĩ theo chiều hướng đó. Một khi chúng ta lại ở bên nhau...”

“Không, chết tiệt thật. Ta không hề nhắc đến những điều đấy như một kẻ đói khát và dâm ô. Thậm chí ngay cả khi ta lại được bên em, chỉ có thể làm một người bạn tốt của em không thể làm ta thỏa mãn. Ta không thể sống một cuộc đời như thế được.”

Anh không hề có ý định đưa ra tối hậu thư cho cô như vậy. Trái tim đang tan chảy trong giận dữ của anh đã tự thốt ra những lời nói thiếu suy nghĩ. Và giờ đây dường như có một hố lớn ngăn cách họ.

“Anh nói với em anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, Elliot và giờ đây anh liệt kê những tình thế.”

Cô rất ngạc nhiên và buồn bã. Và nỗi bóp nghẹt trái tim cô.

“Trước đây ta không được phép nói về tình yêu. Ta đã từng mong muốn rất nhiều điều từ em, em còn nhớ không? Nhưng khi em quyết định công khai một số điều với báo chí, mọi việc đã khác rất nhiều. Ta luôn muốn em có hơn mọi thứ trên đời, và ta sẽ nói thật lý do ta không thể làm theo cách mà em mong muốn.”

Cô tiến lại gần hơn. Sự khao khát bấy lâu bị khước từ đang căng lên trong anh khiến anh khó có thể kiểm soát những gì anh nói. “Nếu chúng ta yêu nhau, thực sự yêu thương nhau, hãy để mọi việc đi theo cách mà chúng ta đã chọn, Elliot. Sẽ không thể tốt đẹp hơn khi chúng ta cùng chia sẻ tình yêu theo cách chúng ta đã từng làm.”

“Chúng ta chưa từng có một tình yêu tự do theo đúng nghĩa của từ này, Phaedra. Chúng ta đã từng có những giây phút tuyệt đẹp trong cuộc đời. Ta vẫn nhớ điều đó, nhưng điều đó, không còn đủ nữa. Đối với ta một tình yêu đơn thuần không thể nói lên tất cả.”

Cô lại gần và chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, những ngón tay cô mềm mại như nhung mát rượi nhưng vẫn đủ sức thiêu đốt làn da của anh.

Anh nắm lấy tay cô và hôn và lòng bàn tay. Anh nhắm mắt nhớ lại những gì cô đã gây ra cho anh. Cuộc sống của anh tựa như địa ngục kể từ bữa tối hôm đó và giờ đây anh đang phải chịu đựng sự tra tấn tồi tệ nhất khi chạm vào da thịt cô. Điều đó một lần nữa cho anh biết anh đã đúng, anh không thể làm theo cách mà cô đã lựa chọn.

Một cuộc xung đột gay gắt đang xảy ra trong tâm trí anh. Anh rất muốn có thể dàn xếp cuộc tranh cãi theo những cách vốn có, bằng việc chiếm lấy cơ thể cô và dính chặt tên anh vào tâm hồn của cô.

Anh nhìn vào mắt cô: “Ta làm tất cả vì tình yêu của chúng ta, nhưng cô thì không, có thể ta đã sai khi không cảm nhận được điều đó, và cũng có lẽ cô lo sợ những điều có thể xảy ra với cô, và cũng có thể đó chỉ là một phần của sự khao khát có trong cô.”

Anh không muốn nghe rằng anh đã đúng, và anh cũng không muốn phải đối diện với sự thật ngay trong ngày hôm nay. Anh buông tay ra khỏi người cô và bước dần ra cửa.

”Em rất yêu anh, Elliot, hơn cả những gì em có thể chịu đựng. Tình yêu của em dành cho anh đã khiến em đau đớn rất nhiều.”

Anh dừng bước và quay lại nhìn cô. Khuôn mặt cô thấm đẫm nước mắt.

“Nếu em yêu ta, em cũng sẽ hiểu ý nghĩa thực sự của những điều như là tình yêu tự do. Và nếu tình yêu đích thực tồn tại trong em, em sẽ không thể độc thân mãi mãi.”

“Người ta có thể làm thế, và chúng ta cũng có thể làm thế.”

Anh lắc đầu: “Sự thôi thúc muốn có được trọn vẹn người mình yêu rất mãnh liệt và dường như đã trở thành một điều rất ích kỷ trong mỗi con người. Nếu yêu mà không có nguyện vọng hay đòi hỏi gì, cũng không có khát khao một tình yêu bền vững thì đó không còn là một tình yêu tự nhiên nữa. Ta đã hoàn toàn không còn tự do khi ta yêu em, em yêu dấu. Giờ đây ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra giữa hai chúng ta nữa. Ta e rằng ta sẽ trở thành nô lệ suốt cả cuộc đời, nhưng ta nguyện rửa nó trước khi ta bị tra tấn bởi niềm lo lắng không có được em.”

Trông cô choáng váng như thể vừa bị giáng một đòn rất mạnh. Niềm mong muốn được chạy lại ôm chầm lấy cô, để chấp nhận những gì cô yêu cầu trào lên trong lòng anh như lớp thủy triều bất tận. Anh vẫn có thể tìm thấy một điều gì như tình yêu giả tạo theo cách mà cô mong muốn.

Anh ngừng một lúc để đợi chờ cô nói ra một điều gì. Bất kỳ điều gì. Với tâm hồn trống rỗng anh rơi thư viện.

Phải rất lâu sau khi Elliot ra đi Phaedra mới thoát khỏi mớ suy nghĩ đang ngổn ngang trong đầu. Còn choáng váng khiến cô run rẩy, cô ngồi xuống ghế đi vắng, sững sờ, không tin nổi vào những gì mình vừa nghe. Sự thật tàn nhẫn ấy chảy tràn trong lòng cô, buốt tới tận tim gan.

Cô cố gắng sắp xếp lại những sự kiện vừa xảy ra. Chỉ trong có vài phút Elliot đã bày tỏ tình yêu bỏng cháy, đã nói lời cầu hôn và cũng đã ném cô ra xa khỏi anh mãi mãi.

Rời xa cô mãi mãi.

Tóm lại hoặc là theo cách của anh, hoặc là sẽ không còn một sự lựa chọn nào khác. Anh cư xử như bất kỳ người đàn ông nào khác.

Trái tim của cô tưởng như đã được bao bọc bởi một lớp áo giáp, tưởng như tấm khiên che sự giận dữ đã bị lôi ra và vứt bơng tiếc.

Nhưng nó không thể, và không gì có thể che chở cô được nữa. Sự thật đang chia cắt tim cô thành hàng trăm mảnh. Anh đã đi, đã đi thật rồi. Thậm chí nếu đơn thỉnh cầu của cô có bị bác bỏ và họ có thể tổ chức đám cưới thật đi chăng nữa anh cũng đã ra khỏi cuộc đời cô mãi mãi.

Mắt cô sưng đến nỗi không còn có thể nhìn thấy điều gì nữa. Cổ họng cô khát cháy và dường như đang nghẹn lại. Cô bật khóc nức nở và cứ thế, cứ thế cho đến tận khi gương mặt cô vùi trong chiếc váy.

Một ai đó đã vòng tay ôm lấy cô và nâng cô dậy, một giọng nói xoa dịu dỗ dành êm ái. Cô như nhận được hơi ấm của người mẹ và sự nâng đỡ của người chị gái, và cô khóc trong tuyệt cùng đau khổ bờ vai của Alexia.

39. Chương 24 Phần 1

Chương 24

”Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho Hayden. Ai có thể ngờ anh ta lại tàn nhẫn và thất thường đến thế?”

Sự phật ý của dì Henrietta cuối cùng cũng khiến Elliot chú ý. Anh đã cố gắng không nghe hầu hết những lời phàn nàn của bà. Anh mở trang bản thảo cuối cùng và miễn cưỡng chú ý đến những lời bà nói.

Bà đã từ chối quay trở lại Aylesbury tháng trước. Và bà cũng đã giữ con gái bên mình. Christian đã hủy bỏ hầu hết các cuộc độ sung đến tận khi Suttonly rời khỏi thị trấn. Và giờ đây bà mẹ và cô con gái đang đeo bộ mặt như muốn nói rằng họ sẽ không bao giờ tha thứ.

”Dì không muốn sống ở đây, dì Hen, vì vậy hãy quay trở lại quê hương dì ở Surrey. Nếu anh ấy thực sự muốn cầu hôn con gái dì, anh ta sẽ tìm thấy dì và Caroline ở đó. Dì hãy ưng thuận và mọi việc sẽ được sắp xếp ổn thỏa.”

”Rời bỏ căn nhà này? Easterbrook không thể yên ổn nếu thiếu dì. Anh ta rất thờ ơ với mọi việc trong nhà và những viên quản gia cùng bọn nô tỳ đã hàng ngày ăn trộm đồ trong nhà. Ta phải có nhiệm vụ ở lại đây.”

Kết thúc màn nói chuyện liên quan tới Suttonly, Christian quay trở lại với những thói quen và công việc hàng ngày của mình. Christian rất ít khi xuống ăn tối và thường ngồi lý trong phòng riêng. Lẽ tất nhiên là Elliot cũng nên biến mất và giaocăn nhà cho dì Hen. Tuy nhiên anh không dám quay lại phòng đọc một lần nữa.

Nếu Phaedra lại xuất hiện ở đó mọi giác quan của anh sẽ tê liệt. Anh sẽ cầu xin cô tha thứ cho anh và đồng ý mọi yêu cầu của cô mong mỗi bất chấp những mong muốn đó sẽ làm anh đau khổ đến nhường nào. Sau đó anh sẽ cởi bỏ quần áo trên người cô, sẽ đặt cô nằm xuống, nâng hông cô lên để miệng của anh...

Địa ngục.

Thư viện của Eastbrook được trang bị rất đầy. Các quyển sách luôn trong tình trạng tốt nhất có thể. Mọi thứ đều rất tốt chí ít là cũng tới một tuần trước đây ngoại trừ sự dòm ngó của dì Hen.

”Dì hi vọng rằng Alexia có thể phụ giúp dì nhiều hơn.” Dì Hen bực dọc nói.

”Nếu có bất cứ người nào hiểu được tầm quan trọng của cuộc hôn nhân thì đó là Alexia.”

“Dì Hen à, ta có thể biến Caroline trở thành một người như dì mà không tốn một xu. Hãy để cô ấy trở thành nữ gia sư của gia đình và hy vọng rằng một người đàn ông như anh trai cháu sẽ yêu cô ta.”

Dì Hen có lẽ đang lơ đãng và mơ mộng viễn vông nhưng rõ ràng bà ta không hề ngốc. Bà nhướn cặp lông mày về chế nhạo. “Điều gì khiến khiếu hài hước của cậu bị ảnh hưởng nhiều thế. Gần đây giọng điệu của cậu ngày càng giống Easterbrook rồi đấy.”

Có biết bao nhiêu thứ đang tác động tới khiếu hài hước của anh. Những đêm thức trắng và những ngày căng thẳng, cơn đói tròn cơ thể và niềm đau đớn giận dữ trong trái tim. Cuộc gặp cách đây hai ngày với luật sư của Phaedra cũng không mang lại điều gì tốt đẹp để cải thiện tình hình.

Cơn thịnh nộ của Christian khi Elliot để cho cuốn hồi ký đó được xuất bản trong lúc hôn lễ còn đang rất mơ hồ đã tạo ra một vết rạn nứt rất khó có thể hàn gắn được.

Anh hầu như không còn vui vẻ kể từ khi anh không được gặp Phaedra tại thư viện của Alexia cách đây đã một tháng, hai ngày và 24 giờ.

Và giờ đây anh đang phải chống lại nỗi nhớ giày vò anh. Anh không phải là một tên ngốc và chết tiệt làm sao, anh cũng chẳng phải là một nhà thơ. Vậy tại sao anh lại yêu điên cuồng một người đàn bà Anh quốc không hiểu thế nào là lợi ích của một cuộc hôn nhân tốt đẹp và luôn miễn cưỡng chấp nhận những ý nghĩ xung quanh hôn lễ ở mọi nơi.

Anh hi vọng dì của anh sẽ để mặc anh với cơn bão trong lòng. Bà là tuýp người luôn nghĩ rằng việc giúp cho người khác trở nên vui vẻ hơn là nhiệm vụ của mình. Nếu bà muốn lao vào công việc đó với tất cả sức lực và nỗ lực có lẽ anh sẽ muốn siết cổ bà ngay lập tức.

May mắn thay bước chân của một người bước vào thư viện như mời gọi anh chiêm ngưỡng cảnh nắng mặt trời. Người đàn ông mang theo một gói quà và đặt ngay trên tập bản thảo của Elliot.

“Nam tước Easterbrook bảo tôi mang cái này đến cho ngài.” Một mẫu giấy rơi ra từ gói quà: “Làm tốt lắm.”

Ngay khi Elliot chạm vào tờ giấy bọc anh đã biết thứ bên trong lớp giấy là gì. Hai từ của anh trai dành cho tặng anh không có chút gì là sự khen ngợi mà ngược lại đó là dấu hiệu của cơn giận dữ đã lên đến cực điểm.

Anh xé lớp giấy bọc bên ngoài và đối diện với những trang bản thảo, hứa hẹn một chuyến viếng thăm tới một hiệu sách. Trang đầu đề một cái τίt thật dài: Hồi ức của một M. P trong thời vua George III và IV: bộ tái sưu tập của Richard Drury liên quan tới các sự kiện chính trị và văn hóa tại London cũng như những sự kiện bao quanh, cùng với những nhận định đáng suy ngẫm về những con người ở cả hai phía nổi tiếng và ít tiếng tăm.

Anh đã biết trước rằng cuốn hồi ký sẽ được xuất bản vào một ngày bất kỳ nào đó. Christian chắc hẳn đã phải cho bao vây tất cả các hiệu sách để chụp lấy những bản thảo in đầu tiên và ném chúng ra xa giới báo chí.

“Cậu có cái gì trong tay thế, một cuốn sách à?”

“Vâng, một cuốn sách nói về chính trị khô khan.”

Anh cầm lấy tập giấy, tập bản thảo viết tay mà anh có được và cuốn sách của Durry. “Xin lỗi, cháu phải đi làm một số việc.”

Anh bỏ dì Henrietta trong thư viện và mang đồng sách vào phòng khách bởi anh muốn một mình đọc lại chúng.

trang của tập sách đã bị cắt đi. Christian đã đọc chúng trước khi gửi đến cho anh. “Tốt lắm, đây là một thằng con trai vô dụng và là đồ phản bội.”

Elliot mở trang đầu tiên, quyển sách khiến anh tức giận vượt quá cả mức anh có thể tưởng tượng. Nhưng trên thực tế anh không có quyền được tức giận. Anh cũng không hối tiếc vì việc đã không ngăn được cô cho xuất bản cuốn sách. Anh chỉ tức giận một nỗi phải rơi vào một tình huống tiến thoái lưỡng nan: Anh buộc phải chọn giữa những hành động tồi tệ với một lý do mỹ miều và những hành động tốt đẹp cùng với một động lực gần như tuyệt vọng.

Anh cố gắng kìm chế những cảm xúc đang dâng lên trong anh bởi cuốn sách, nhiệm vụ của Phaedra và tình yêu anh dành cho cô. Hãy tạm gác việc đó chờ một lúc khác thích hợp hơn. Rốt cuộc thì chúng đều là sự khởi đầu ột cuộc sống mới.

Anh bắt đầu đọc.

***

Phaedra đã đưa ra một vài số liệu trong một bản kê khai gửi tới các văn phòng tại Nhà xuất bản Merris Langton. Cô kèm thêm cả phần kết quả để gửi đi, những số liệu khiến cô trở nên phần khởi. Nếu mọi thứ tốt đẹp thì nhà xuất bản sẽ tồn tại. Các khoản nợ sẽ được chi trả để chí ít có thể giữ chân các chấp hành viên ở tòa án tại ngưỡng cửa.

Jenny bước vào, trên tay cầm thêm một chồng khác. “Hatchard lấy thêm 40 bản thảo, và Linsell thì thêm 20 bản nữa.”

Phaedra cầm lấy tập đơn đặt hàng. Một vài nhà buôn sách rất ngạc nhiên khi thấy mình đang làm việc với phụ nữ nhưng sự thành công của tập hồi ký mang tên Richard Drury đã làm mờ nhạt sự ngạc nhiên ban đầu ấy. Và nếu họ cũng ngạc nhiên khi giao dịch với một thư ký nữ như Jenny, điều đó cũng không thành vấn đề.

“Mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp phải không cô Blair?”

“Rất tốt đẹp, Jenny à, và mọi người dự đoán sách sẽ còn được bán chạy hơn trong những ngày sắp tới, tôi nghĩ chúng ta cần in thêm nhiều bản hơn nữa.”

Jenny đi ra và Phaedra quay trở lại với công việc tính toán. Cô vẫn nhớ cha cô đã nằm ở đây, đặt tập bản thảo vào tay cô và bắt cô hứa rằng sẽ cho xuất bản chúng dù sẽ có rất nhiều trở ng/font>

Phải chăng cha đã biết mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào. Có phải ông đã kết luận rằng “Những lời nhận định đáng suy ngẫm về những người nổi tiếng và những kẻ ít tiếng tăm” để đảm bảo rằng chúng sẽ bán chạy và giúp cô an toàn hơn? Liệu rằng ông còn muốn để lại thêm điều gì nữa cho cô khi mà ông bác họ của cô đã đi quá xa như vậy.

Cô sẽ có một số tiền cho riêng mình. Nếu cuốn sách lần sau của cô cũng là một cuốn sách bán chạy, sẽ có một khoản thu nhập đều đặn cho cô từ công việc kinh doanh này. Cô chấm mực, bản khoản về thứ cô sẽ mua với những đồng tiền đầu tiên, có lẽ sẽ là một chiếc đi vắng mới.

Một cơn đau nhói buốt tim cô, giấc mơ của cô sao quá ngắn ngủi, không, không phải là một chiếc đi vắng, còn rất nhiều những mơ ước khác nhiều hơn thế.

Cơn đau lại một lần nữa nhói buốt tim cô và lần này cô như thấy có một bàn tay đang bóp nghẹt trái tim mình.

Cô đặt bút xuống, cuốn sách đã được xuất bản và đã đến lúc cần nói chuyện với Elliot. Ngày mai trời lại sáng. Trái tim cô vừa như rung lên những giai điệu run sợ lẫn hồi hộp khi nghĩ tới ngày được nói chuyện cùng anh. Điều đó không có nghĩa là cô quá háo hức với cuộc gặp mặt bởi nếu quá háo hức, anh rất sợ sẽ phải chịu thất vọng thêm một lần nữa.

Cô đứng bật dậy và hít một hơi lấy can đảm. Cô khoác chiếc áo choàng và mang theo một bản copy quyền sách của cha, nói với Jenny rằng cô sẽ vắng nhà một vài ngày và lên đường.

Từ trong phòng khách Elliot nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Trong vườn cây đã bắt đầu đổi màu và những đóa hoa nở muộn cổ khoe sắc lần cuối trước khi chìm vào giá lạnh. Kỷ niệm trở về trong anh, kỷ niệm về những viên đá quý mềm mại như nhung bao quanh mái hiên nhà gần Peaestum.

Anh quay trở lại nhìn chăm chăm vào chiếc bàn. Tập hồi ký của Richard Drury nằm ở đó gần chồng sách, và anh mất ba tiếng để đọc cả quyển sách.

Chắc chắn cuốn sách đó sẽ tạo thành một tin tức giật gân bởi Drury có một cái nhìn sắc sảo về nhân vật được nhắc đến trong tập hồi ký. Những quan sát trong cuốn sách vừa sắc nhọn, khéo léo lại rất bộc lộ và cởi mở.

Anh nên viết cho à chúc mừng cô về thành công của cuốn sách. Anh sẽ nên biết về nhiều thứ khác nữa. Không, anh sẽ đến thăm cô.

Một người hầu bước vào: “Thưa ông, có một người phụ nữ muốn gặp ông.”

Elliot nói luôn: “Hãy để cô ta gặp dì Hen, ta không muốn tiếp bất cứ ai hôm nay.”

“Cô ta khẳng khẳng rằng cô ấy không đến đây để gặp dì Hen mà là ngài.”

Elliot chú ý vào lời của người hầu.

“Thưa ngài. Tôi đã cố gắng ngăn cô ta lại nhưng cô ta kiên quyết đòi vào.” Người hầu nhăn mặt. “Cô ta ăn mặc rất kỳ lạ. Trông cô giống như một trong những người đang theo đường lối cải cách. Hoặc, thực ra thì, trông cô ta giống như...”

“Một mụ phù thủy?”

“Đúng, thưa ông. Làm thế nào mà ông biết được.”

Anh mỉm cười một mình: “Hãy bảo cô ấy vào đây.”

Elliot quay trở lại khung cửa sổ, nhưng giờ đây anh không còn nhìn thấy gì nữa. Anh đang mừng tượng ra cách Phaedra đi vào phòng anh, bộ quần áo màu đen và mái tóc buông xõa.

Cô đã đến chỗ anh trước cả khi anh kịp đến chỗ cô. Anh không thể biết được lý do cô đến tìm mình và cũng không biết điều gì sắp xảy ra. Anh nhắm mắt và mừng tượng sự hiện diện của cô trong căn phòng. Anh lắng nghe tiếng bước chân của cô với một niềm vui sướng kỳ lạ.

Người hầu để cô lại một mình trong căn phòng nơi có một người đang chờ sẵn.

Một người đàn ông đứng bên cửa sổ đang quay lưng vào cô. Một người đàn ông đẹp trai khiến cô không thốt lên lời. Anh ta là một con người thanh lịch đủ tự tin để làm ra vẻ kiêu ngạo.

Anh quay người lại và nhìn thấy hơi ấm trong nụ cười của cô và ánh mắt như lộ vẻ nhẹ nhõm.

“Phaedra, ta rất vui được gặp em ở đây. Ta cũng đang định đến thăm em. Nếu vậy có lẽ chúng ta đã đi lướt qua nh trên đường phố mà không hề hay biết.”

Cô không biết điều gì sắp xảy ra. Sự nồng nhiệt chào đón của anh khiến cô phấn chấn. Sau một tháng không gặp anh vẫn không có chút gì là u sầu và lãnh đạm. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Elliot mời cô ngồi xuống và ngồi trên một chiếc ghế chéo góc với chiếc của cô.

Cô lên tiếng, cô đặt gói quà trên mặt bàn. “Em mang đến một bản copy quyền sách của cha em.”

“Cảm ơn em, nhưng ta đã đọc nó rồi.” Anh chỉ vào những viết ở góc bàn.

Cô hít vào thật sâu để lấy lại sự điềm tĩnh, và để ngắm nhìn anh, tận hưởng mùi thơm trên cơ thể anh. Được nhìn thấy anh ở đây tựa như được trông thấy những giấc mơ bao đêm của cô. Trong giấc mơ anh ôm lấy cô, bế cô lên giường và...

Mặc dù anh cố tạo ra bầu không khí thân mật nhưng dường như vẫn có một khoảng cách giữa họ. Sự điềm tĩnh nơi anh cho thấy anh đã có một quá trình chuẩn bị kỹ càng cho sự kết thúc những gì họ đã có với nhau.

Điều đó khiến cô tuyệt vọng, và trái tim cô như bị thiêu cháy. Nhưng cô còn mong muốn gì nữa?

Anh đặt tay lên gói quà của cô. “Bây giờ em đã thành công rồi.”

Cô muốn được đặt môi lên tay anh. Đã một tháng nay rồi, và sẽ là mãi mãi. Trái tim cô vừa như hoan hỉ vừa như rỉ máu.

“Ta để ý thấy rằng dường như không có lời nào nói về Chalgrove.” Anh nói.

“Ông ta quả quyết với cha em rằng đã phóng đại một phần và ông ta là người tranh luận gay gắt nhất về những lời kết tội được nói trong cuốn sách.”

Anh gật đầu: “Và em cũng đã có một vài chú giải khi nhắc đến mẹ của em.”

“Có phải anh cảm giận em vì điều đó. Em biết ông ta có ý nghĩa thế nào với anh.”

“Sẽ là tốt nhất nếu không một ai nữa bị lừa gạt. Ta nghi ngờ rằng những tượng và đá quý kia vẫn còn đang trên đường được đưa tới Anh. Ông ta có lẽ đã tìm ra toán lừa đảo khi ông ta đến đó sau cuộc chiến tranh. Và những vật ông mang về có thể được bán rất dễ dàng, và ông quyết định đến nơi đó và định cư tại đó.” Anh cười một cách buồn bã: “Ta muốn có thể được cùng ông ta trong vụ lừa đảo này, với bức tượng mới mà ông ta đang sở hữu.”

“Ông ta sẽ không chấp nhận nguyện vọng đó đâu, Elliot. Ông ta sẽ không cho phép anh dính vào điều dở bần ấy.” Tuy nhiên Matthias đã từng cho phép những người khác làm điều tương tự và đã lợi dụng Artemis rất nhiều. Bà đã mắc sai lầm khi yêu ông ta thật rõ rệt.

“Thực ra thì ta nhận được một bức thư của ông ta tuần trước.” Elliot nói.

“Chắc hẳn ông ta đã biết nó ngay khi ta và ông ấy rời Positano. Và ông bộc lộ niềm quan tâm muốn ta tìm một mái ấm ột nữ thần nhỏ bé.”

“Em rất tiếc khi nghe điều đó, Elliot. Em hy vọng ít ra ông ta cũng sẽ cân nhắc việc liệu anh có quan tâm tới việc sẽ đi tìm Người đó ở đâu không?”

“Hình như là không.”

Cô mừng rỡ việc chàng trai trẻ Nigel Thornton đợi chờ trong im lặng trong khi người phụ nữ anh yêu bị chế ngự bởi Matthias Greenwood. Thornton có lẽ đã nhìn thấy viên đá quý nam ngọc trong phần tài sản của Artemis, nhưng cô lại không được nhận lại nó.

“Em có lẽ đã không bao giờ tin người đó lại là Matthias chứ không phải là Thornton nếu anh không giới thiệu cho em gặp Chalgrove, Elliot à.”

Anh chỉ cười buồn. “Ta viết thư cảnh cáo Matthias ngay lập tức rằng em sẽ biết điều đó. Và rồi mọi việc đã xảy ra.”

“Em cũng thế” Vì Elliot, cô đã làm tương tự như anh, chứ không vì Matthias.

Anh cười lạnh lẽ: “À, anh ta có thể sẽ rời Italia trước khi những lời buộc tội trong tập hồi ký của cô đến được chỗ đó.”

“Khi anh ta tẩu thoát chắc hẳn anh ta cần đồng minh. Em nghi ngờ rằng Whitmarsh có dính l đến vụ việc này. Anh ta chắc hẳn đã biết rằng đồng thiếc nhỏ mà Matthias đã đưa cho chúng ta xem chỉ là khuôn đồ cổ rỗng. Anh ta vờ như không để ý. Ngài Sansoni nói với em rằng có xưởng làm đồ giả ở thị trấn vùng núi phía Bắc. Em nghĩ rằng đó là điều Whitmarsh đang làm trên các cơ sở đó. Anh ta đi thăm các phân xưởng, và điều duy nhất em thấy hối tiếc là Tarpetta lại không có nhu cầu muốn bỏ trốn cùng. Em tin anh ta đã nhận hối lộ của Matthias để xoay chuyển câu chuyện theo một chiều hướng khác.”

“Nếu anh ta làm thế, Carmelita Messina sẽ chắc chắn tất cả những điều Postiano biết.” Mắt anh ánh lên sự ngưỡng mộ: “Em đã làm mọi việc phải không? Em có nhận thấy rằng em đã trả thù bà ấy không? Và em có hài lòng hơn không với những ký ức cuối cùng về bà ấy?”

Cô ư? Những ký ức của cô về Artemis đã hoàn toàn thay đổi chỉ trong những tuần vừa rồi. Điều đó cũng giống như việc cô nấp vào thời thơ ấu của mình để ngắm nhìn mẹ cô chân thật và thẳng thắn hơn.

Cô vẫn tôn sùng bà, vẫn tôn trọng bà. Nhưng cô không còn cảm thấy phải có nhiệm vụ bảo vệ bà khỏi điều tiếng dư luận và những lời lầm bà mắc phải nữa. Và cũng giống như bất kỳ người nào khác, Artemis cũng mắc phải vài lỗi.

“Em đã thấy bình tâm lại sau tất cả sự việc xảy ra, Elliot.”

Bàn tay anh kéo cô lại gần. “Em đã lý giải được một vài phần nhưng lại bỏ qua những phần còn lại rồi, em yêu dấu ạ.”

Cô ngắm nhìn bàn tay anh đang đặt trên người mình. Mơ hồ hơn, mạnh mẽ hơn và rất nam tính. Cô yêu bàn tay anh cũng như mọi thứ về chúng. Cô đặc biệt thích cách chúng chạm vào cơ thể cô, vững chãi, mà bình yên lạ. Một người đàn bà có thể biết được rất nhiều thứ về người đàn ông chỉ thông qua đôi bàn tay

của họ.

40. Chương 24 Phần 2 End

“Tại sao em không nói với ta là em đã bỏ đoạn nói về cái chết của CapeColony, Phaedra?”

“Em quyết định điều đó rất muộn, Elliot. Mọi từ ngữ trong cuốn hồi lý đều được sắp xếp logic.” Rồi cô miêu tả lại cảnh cô chạy đến xưởng in trong cơn bốc đồng để đề nghị thêm một thay đổi. “Em vẫn cứ hi vọng anh sẽ đến và chứng minh rằng mọi điều trong cuốn hồi ký không phải là sự thật. Chỉ một mẩu vụn nhỏ nhất là quá đủ. Thậm chí với cách anh bỏ đi lần cuối cùng đó em vẫn rằng anh sẽ cố gắng tìm hiểu sự thật.”

Bằng chứng thì không thấy và bóng dáng anh cũng không. Cô bị bỏ lại và tự mình đưa ra mọi quyết định, không một lời giải thích hợp lý ngoại trừ lời trái tim mách bảo.

Anh nhìn đắm đắm vào tay cô và ngón cái nhẹ nhàng xoa dịu vùng lưng. Cảm giác rùng mình bởi sự ve vuốt ngọt ngào chạy dọc cánh tay cô. “Ta không thể đưa cho em bất kỳ bằng chứng nào, Phaedra. Ta đã gặp người đàn ông đó, ta đã tìm kiếm ông ta thậm chí trước cả khi ta thấy em ở nhà của Alexia. Ta đã hỏi ông ta về điều đó. Thật là tồi tệ khi buộc phải hỏi rằng liệu có phải cha đã trả tiền cho ông ta để tìm giết một ai đó.”

“Anh ta có phủ nhận điều đó không?”

“Dĩ nhiên.”

“Tại sao anh không nói với em, Elliot? Lẽ ra em đã có thể thở phào nhẹ nhõm vì không có bất cứ lý do gì để...”

“Ta không tin lời anh ta, Phaedra.”

Cô thực sự cũng không biết nói gì thêm nữa. Đối với cô chỉ một từ là đủ. Chỉ một từ thôi, thậm chí nếu người đàn ông đó có nói dối. Tuy nhiên Elliot quyết định không tin tưởng hay sử dụng bất kỳ lời nói nào từ phía người đàn ông ấy. Anh đã rất thành thật với anh, thậm chí còn hơn cả những gì cô mong đợi.

“Sẽ là tốt nhất nếu anh tin lời anh ta, Elliot.”

“Ta không thể dối lòng mình nhiều như thế. Và không thể tiếp tục thế được. Tuy nhiên, ta ngày càng hiểu Christian, anh trai của ta. Và kết luận rằng ta không muốn biết rõ ràng mọi việc. Có lẽ ta sẽ sớm đồng tình với Hayden và sẽ nhận ra ta không còn quan tâm về sự thật nữa.”

“Quan điểm của Hayden khá hay. Và nếu điều đó xảy ra thì đó là lỗi lầm và cũng là sự lựa chọn của anh ấy, không phải của các cậu con trai.”

“Máu thì muôn đời vẫn là máu, không có gì có thể gột tẩy được.” Anh nhún vai đầy khó hiểu, như thể anh không còn muốn suy ngẫm chút gì về mọi việc đã qua nữa. “Christian đưa ra giá 5 nghìn bảng nếu em chịu bỏ đi những trang hồi ký ấy. Em nên nhận lấy số tiền đó. Nó sẽ giúp tòa soạn của em trụ vững

Năm nghìn bảng. Nó sẽ giúp xóa hết các khoản nợ và công việc kinh doanh sẽ tiếp tục được duy trì ổn định. Cô bắn khoản liệu rằng Easterbrook có điều tra về khoản tiền mà cô đang cần trước khi giao cho Elliot nhiệm vụ hồi lộ cô.

“Em sẽ không thể nói rằng em không bị mê hoặc bởi điều đó, Elliot.” Cô bị mê hoặc đến nỗi nhắm mắt khi nghĩ tới việc mình sắp phải nói: “Tuy nhiên em không cho xuất bản cuốn sách vì tiền, chính vì thế em sẽ không nhận nó.”

“Vậy tại sao em cho xuất bản cuốn sách?”

Cô nuốt nước bọt khó nhọc. “Em làm thế vì rất có thể những nghi ngờ của Merriweather là sai. Em cũng làm thế vì tình bạn với Alexia.” Một ngọn lửa thiêu trong cổ cô: “Nhưng trên hết em làm điều đó đều vì

anh, Elliot à. Khi em đứng tại nơi mà em biết không còn con đường quay lại, sẽ có một thỏa hiệp nhỏ giữa em và cha của mình.”

Trong phút chốc cô bỗng tưởng tượng ra cảnh anh sẽ hôn cô, niềm khao khát đang trào dâng trong đôi mắt của người cô thương mến.

“Từ đáy lòng của ta, ta rất cảm ơn em. Em khoan dung độ lượng nhiều hơn những gì ta xứng đáng được nhận. Em đã tha thứ và làm ngơ trước mọi xì căng đan và những lời rì rầm bàn tán tồi tệ nhất về gia đình ta một cách rất vô tư, trong sáng.”

“Em hoàn toàn hài lòng với sự lựa chọn của mình, Elliot, và em tin chắc đó là sự lựa chọn đúng đắn.”

Anh nhìn quanh gian phòng, cả những bậu cửa sổ và chiếc bàn.

Anh nắm lấy tay cô: “Đi với ta, chúng ta cần nói chuyện và thư viện là sẽ là nơi thích hợp hơn.”

Anh ngồi sát cô trên chiếc ghế sofa. Đủ gần để có thể chạm tới cô. Cô cố đè nén cảm xúc của mình, họ rất cần phải nói chuyện nhưng lúc này đây là thời gian ọi cảm xúc thăng hoa trong cô.

Anh không ngẩng nhìn cô thật lâu, cũng không nói gì cả. Anh quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn của những người đang yêu nhớ nhung đợi chờ trong xa cách.

Dường như ngay lập tức anh khuấy động cô như anh đã từng là ngập tràn trong cô là sự tiếc nuối một tháng trời rỗng rã kìm nén bao cảm xúc.

“Ta tưởng như mình đang sống ở địa ngục khi không được ở bên em, được hôn em.”

“Em không hề nói rằng anh không được phép hôn em.”

“Khi lá đơn của cô vẫn còn ở đó, ta không thể. Không có gì có thể thay đổi, dù đó không phải là dự định của ta.”

“Anh có muốn em rời xa anh không, Elliot? Việc nhìn thấy anh tựa như thấy ánh mặt trời soi sáng lại trong đời em, nhưng em cũng không muốn khiến anh giận dữ.”

“Ta không tức giận, ta rất vui mừng khi được trông thấy em ở đây, nhưng ta bị lôi cuốn và đã thúc đẩy kế hoạch của em xảy ra nhanh hơn ta mong đợi.”

Cô ước ao anh sẽ đóng cửa, ôm cô vào lòng và làm những điều còn hơn thế. Nhưng thay vào đó anh đứng dậy và bước đi một cách cau kỉnh. Anh quay lại đứng khoanh tay nhìn cô.

Cô rất muốn nói rằng anh không nên tiếp tục như thế thêm bất cứ giờ phút nào nữa.

“Ta đã dành cả tháng trời cố gắng để có thể trói buộc được cô, nhưng vô ích. Ta phải nói điều gì đây để thuyết phục được em sẽ ở bên ta mãi mãi?”

“Anh có thể nói bất cứ điều gì anh muốn, em tới đây là để lắng nghe, để được thuyết phục, nếu anh vẫn muốn mọi điều như thế.”

Anh tiến đến kéo cô nằm gọn trong tay anh. Và cuối cùng anh ôm lấy cô theo như cách mà cô cầu khẩn. Cuối cùng thì những gì tim cô khao khát đã được đáp trả.

“Ta không phải là Richard Drury, không phải là cha của em, nếu cô e ngại rằng ta sẽ trở thành ông ấy thì em không cần phải lo sợ nữa.” Anh nói một cách quả quyết như thể anh đã có một lựa chọn rất quan trọng và đang thể trước lời nguyên đó.

“Mọi người đàn ông đều có sự ích kỷ của riêng mình. Elliot, nhưng em không sợ điều đó. Thậm chí nếu có một người đàn ông muốn bủa vây và tiêu hủy bản di chúc của em, em cũng vẫn có cách để thoát ra được. Tuy nhiên, em biết đó không phải là tính cách và con người anh.”

“Ta hiểu tại sao em không tin tưởng vào hôn nhân, ta rất hiểu điều đó. Và ta không trông mong em sẽ thay đổi không còn là em. Ta yêu Phaedra Blair và không muốn em phải thay đổi bất cứ điều gì và ta cũng không yêu cầu điều đó.”

Anh nhìn chăm chăm vào bộ quần áo trên người cô. “Ta không quan tâm việc liệu em có tiếp tục mặc những bộ đồ đen như thói quen của em hay không, và em cũng có thể duy trì nhà xuất bản của em.” Anh ngừng lại, nhún vai. “Ta cũng sẽ không can thiệp tới những người bạn kỳ lạ của em, miễn là những người đàn ông đó đừng mong muốn thêm gì ở cô nữa.”

Anh để lòng bàn tay lên mặt anh, sự tiếp xúc mới gần gũi làm sao. “Sẽ không thành vấn đề nếu họ muốn nhiều hơn thế, bởi đơn giản em sẽ không bao giờ cho phép. Và em đã từng nói với anh, anh không cần nghĩ về đám cưới chỉ vì lý do đó.”

Anh thở dài. Đó có thể là hơi thở của cái chạm nhẹ và cũng có thể điều đó biểu lộ sự thất vọng bởi sự kháng kháng cự của cô. Điều đó cô không hề hay biết.

“Ta muốn cuộc hôn nhân đó, Phaedra. Ta cần được biết rằng em thuộc về ta. Ta yêu em, ta khát khao em. Ta luôn muốn có em ở bên. Ta muốn mỗi khi trở về nhà sẽ có em ra đón. em có từng mơ ước những điều tương tự?”

Anh hôn cô thật nhẹ nhàng và dịu êm. Nụ hôn sau bao tuần xa cách. Đầu cô như choáng váng trong hơi men.

Những lời nói của anh chạm vào tận đáy tim cô. Điều đó không chỉ là lời tỏ tình, dù nó khiến cô phát khóc. Anh rất trân trọng cô, anh đã chấp nhận lời thỉnh cầu cho dù anh không muốn. Anh cũng không hề dùng những lời thề nguyện ngày xưa để ép buộc cô, và cô biết rằng thậm chí cả mai này anh cũng không làm điều đó.

Anh đã rất công bằng và trung thực, và đã lựa chọn một tình yêu không kẻ vị kỷ. Và rất nhiều điều nữa...

“Thật hạnh phúc khi biết rằng anh vẫn còn nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng ta, Elliot, bởi vì đó sẽ là một cơ hội tốt khi lá đơn của em không được chấp thuận. Có thể đã xuất hiện thêm một sự tiến triển không mấy thuận lợi.”

“Và sau đó là từ bỏ chúng. Đừng quá lệ thuộc vào lá đơn thỉnh cầu nếu như luật sư của em cho rằng không có nhiều cơ hội cho sự nh công. Ta hứa rằng em sẽ không phải hối tiếc.”

Anh ngừng đầu lên và cau mày hỏi: “Có sự tiến triển gì thế?”

“Luật sư của em nói rằng lá đơn thỉnh cầu của em sẽ không thể thành công nếu không có bất kỳ điều gì...”

“Có rất nhiều điều đấy chứ, vì vậy...” Anh càng cau mày hơn. Và đột nhiên vẻ cau có biến mất. “Ý em là những điều liên quan đến một cuộc hôn nhân ví như những đứa trẻ chẳng hạn.”

Cô gật đầu.

“Thật ư, và em?”

“Em không chắc chắn. Tuy nhiên đó là một khả năng rất có thể xảy ra.”

“Có thể đến như thế nào?”

“Càng ngày điều đó càng chắc chắn thêm, và dĩ nhiên, nó kéo theo một loạt các vấn đề khác.”

“Và em thì không nói với ta? Không sao. Ta cũng không bận tâm về điều đó. Phaedra, đó là một trong những lý do ta đã nói em không nên làm theo cách của em. Sự xuất hiện của một đứa trẻ sẽ tốt đẹp hơn nhiều, và sớm muộn gì em cũng sẽ phải có con. Không có điều gì phức tạp cả, nó hoàn toàn rất đơn giản và dễ hiểu.”

Sự chấp thuận của anh khiến cô hồ hởi nhưng sự phán xét của anh lại không đem lại những điều như thế. “Em không trở nên tốt đẹp hơn bởi với em những gì em đang có đã là rất tốt đẹp rồi. Elliot. Em là em, là đứa có gái được hưởng sự giáo dục của mẹ, và Richard vẫn luôn là bố em. Và sự khước từ của toà án cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi.”

“Tất nhiên chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi, và chúng ta sẽ tìm một ngôi nhà ngay lập tức. Thật là chết tiệt nếu ta không thể có em là vợ của riêng ta. Em phải từ bỏ ý nghĩ điên rồ đó ngay bây giờ, và ta chắc chắn rằng em sẽ làm điều đó.”

Đúng, cô sẽ làm điều đó. Cô đã định làm nó thậm chí trước cả khi cô biết rằng một đứa trẻ sẽ giúp lời thỉnh cầu của cô trở thành sự thật. Nếu không những khái niệm mơ hồ sẽ khiến cô kinh sợ. Trong cô thực sự đã dấy lên niềm vui sướng khi nghĩ về mái ấm và một gia đình với Elliot. Nỗi sợ rằng ước hôn nhân hạnh phúc với Elliot bị hủy hoại khiến cô đau thắt trong tim.

Không còn sự bướng bỉnh hay trung thành tới mù quáng với ý niệm muốn chống lại hôn lễ bất ngờ đó nữa. Cũng không phải bởi cô tiên đoán được một thế giới mà cô là kẻ bại trận và Elliot là người đã bị mắc bẫy.

Niềm ngạc nhiên và băn khoăn làm xao động trái tim cô. Niềm khao khát dẫn con tim cô bước vào tình yêu, và tình yêu mang cô đi tới những nơi xa cô chưa từng nghĩ tới. Giờ đây mọi góc cạnh trong tâm hồn cô đều bình yên đến lạ.

Và bước tiếp theo sẽ đưa cô tới chân trời của hi vọng, lòng tin yêu và tình yêu. Và đó mới chính là cô, Phaedra Blair, con gái của người đàn bà nổi tiếng Artemis, người con gái muốn mẹ đưa đường dẫn lối và ngồi co lại như đứa trẻ bờ ngõ trước chân trời kiến thức rộng lớn.

Điều đó khiến cô sợ hãi, và khiến cô trở nên thật ngốc nghếch.

Anh cảm nhận được điều đó. Và cô có thể kể cho anh, anh sẽ lắng nghe, thấu hiểu và cảm thông.

“Em rất mạnh mẽ, Phaedra. Mạnh mẽ và kiêu hãnh, ta yêu em cũng vì lẽ đó. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu con của chúng ta không được mạnh mẽ như em. Nó sẽ cảm thấy tổn thương thế nào khi bị bạn bè chối bỏ và bị trêu chọc là đứa con hoang.” Anh đỡ lấy đầu cô bằng cả hai tay và nhìn sâu vào mắt cô. “Em đã vượt qua được tất cả điều đó, nhưng không phải ai cũng có thể làm được điều ấy. Và em sẽ được hưởng hạnh phúc, Phaedra. Ta chắc chắn là như thế, dù mọi việc có như thế nào đi chăng nữa, bởi ta yêu em còn nhiều hơn lòng tự tôn của chính bản thân ta.”

Cô ngược nhìn anh. Chưa bao giờ cô nhìn sâu vào mắt một người đàn ông đến như thế. Và cũng chưa bao giờ cô chắc chắn rằng cô hiểu tận cùng trái tim của một người đến như thế.

“Em biết, đó là một trong số những điều ít ỏi trong cuộc sống em biết chắc chắn.”

Đúng vậy, Phaedra, người bạn thông thái của tôi. Cô đã chắc chắn điều đó.

Cô chạm vào tay anh và kéo chúng xuống má cô. “Em đồng ý, Elliot. Đó là điều đáng ra đã phải làm từ lâu. Em thật may mắn khi biết anh vẫn không từ bỏ cuộc hôn nhân đó. Em tin rằng tình yêu của anh đủ để khiến em hạnh phúc. Em tin anh và em yêu anh và tình yêu của chúng ta sẽ vĩnh hằng mãi mãi.”

Cô làm thế vì đứa trẻ, cũng vì anh, nhưng trên hết là vì chính bản thân mình, vì cơ hội được yêu, để được đắm chìm trong tình thân gia đình. Cô sẽ kết hôn, đó là điều tốt đẹp nhất mà cô chắc chắn đang chờ đón cô phía trước.

Cô sẽ không còn cô đơn giữa thế giới rộng lớn nữa. Elliot sẽ đi cùng cô, nâng đỡ bước chân cô.

Cô không nói thêm bất kỳ lời nào nhưng anh đã cảm nhận được toàn bộ những lời của trái tim cô. Anh đặt một nụ hôn lên môi cô.

Có một tia sáng của niềm vui chiến thắng, của niềm vui sướng ấm áp, và cả sự sở hữu trong mắt anh nhưng đối với cô điều đó không còn quan trọng nữa.

Dù sao thì anh vẫn là một người đàn ông.

Cô cảm thấy bộ quần áo mình đang mặc lỏng lẻo. Anh đặt cô nằm xuống ghế sofa để chiếc ôm được chặt. Cảm giác nồng nàn, mạnh mẽ hiện hữu trong cô. Cô vui sướng, họ đã xa cách quá lâu và niềm mong mỏi của cô đã được đền đáp.

Cô giữ chặt anh ở bên trong mình. Tình yêu đưa cô đến một thế giới thật riêng tư. Cô thở gấp và rên lên khi anh đi vào sâu trong. Niềm hân hoan đã lên đến đỉnh điểm.

Cả một bầu trời bình yên đang đợi cô, niềm hạnh phúc đang đầy khiến trái tim cô không thể kìm nén. Anh thì thầm: “Em là của ta.”

Cô không còn sợ từ đó nữa. Cô hiểu rằng điều đó có nghĩa là tình yêu sẽ được sẻ chia vĩnh hằng mãi mãi. Không còn cô đơn và hạnh phúc đang chờ đón cô. Nó báo trước một tương lai tốt đẹp mà ở đó chỉ có tình yêu dành cho nhau.

Từ đó được lặp đi lặp lại trong với lòng biết ơn chân thành.

Elliot không nói từ đó, mà từ đó xuất phát từ chính trái tim cô.

**

[1] Xưởng vẽ.

[2] La signora: Phu nhân, bà (tiếng Italia)

[3] Thước Anh = 0,9144

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-muon>